xA:247

கைதி எண் 6342

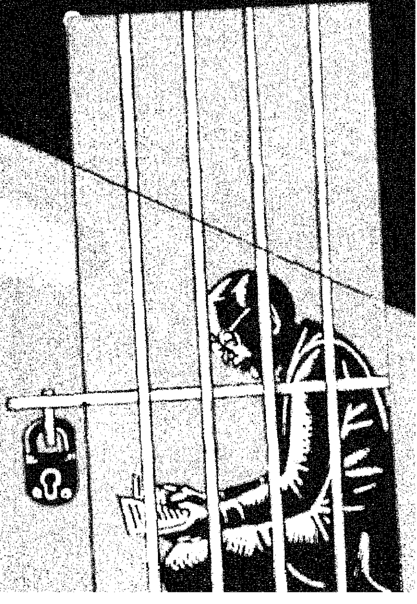

பேரறிஞர் அண்ணா

கைதி எண் 6342

கைதி எண் 6342

—அரசியல் சட்ட மொழிப் பிரிவின் 17ஆவது பிரிவைப் பொது இடத்தில் கொளுத்தும் அறப்போரில், ஆறுமாதத் தண்டனை பெற்றுச் சென்னையிற் சிறையிருந்த அண்ணாவின் அனுபவங்களும் சிந்தனைகளும்—

பேரறிஞர் அண்ணா

MARAIMALAI ADIGAL LIBRARY
MADRAS-1
சென்னை-1

பாரி நிலையம்

184. பிராட்வே. சென்னை-600001

முதற் பதிப்பு : 1980
பதிப்பு : உரிமையுடையது

விலை ரூபா 15 - 00

38627

மாருதி பிரஸ், 173, பீட்டர்ஸ் ரோடு, சென்னை-600 014

பதிப்புரை

தாய்ப்பாசத்தைப் போன்றதே தாய்மொழியின் பாசமும். அது தானுகவே பொங்கிச் சுரப்பது. பெரிய பெரிய இன்னல் களையும் எதிரேற்று, மகிழ்வுடன், உறுதியுடன், தாய் மொழியைக் காக்கும் கடமையாற்றத் தூண்டுவது.

பெற்று வளர்த்துப் பேணிக்காத்த தாயைப்போலவே, தாய்மொழியும் உணர்வுடன் கலந்து மனத்தையும் வாழ்வை யும் வளப்படுத்துவதனுல், தாய்மொழிக்கு ஓர் இன்னல் என்ருல், கற்றவரும் மற்றவரும் துடித்தெழுந்து போராட்டக் களம் புகுவதற்கு முந்துகின்றனர்.

இந்தத் தாய்மொழிப் பாசத்தினுலேதான், இந்தி ஆதிக்கத்தை எதிர்த்துத் தமிழ்மக்கள் தொடர்ந்து உறுதியுடன் போராடி வருகின்ருர்கள். இந்தி எதிர்ப்பு அறப்போரின் ஒரு கட்டமே கடந்த 1963 இறுதியில், அறிஞர் அண்ணுவும், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினரும் நடத்திய, அரசியல் சட்டத்திலுள்ள மொழிப்பிரிவின் 17-வது விதியைப் பொது இடத்தில் கொளுத்தும் போராட்டம் ஆகும்.

இந்தப் போராட்டத்திலே கலந்து கொள்வதற்கு, அறிஞர் அண்ணு அவர்கள் காஞ்சியிலிருந்து திரு. டி. எம். பார்த்தசாரதி,

திரு. டி. கே. பொன்னுவேலு, திரு. வி. வெங்கா, திரு. கே. பி. சுந்தரம் ஆகிய நால்வருடன் காரில் வந்து கொண்டிருந்தபோது, கைது செய்யப் பெற்ருர்கள். டிசம்பர் 16 ஆம் நாள், ஆறு மாதக் கடுங்காவல் தண்டனையும் பெற்ருர்கள்.

அண்ணுவைக் கைது செய்ததன்மூலம் போராட்டத்தைத் தடுக்க முயன்றது அன்றைய அரசு. எனினும், போராட்டம் மேலும் வளர்ந்ததேதவிர, அதனுல் தளர்ந்து விடவில்லை.

சிறையிலே இருந்த காலத்திலே அண்ணுவும் பிறரும் பெற்ற அநுபவங்களும், அங்கே அண்ணுவின் இதயத்திலே நாள்தோறும் எழுந்த சிந்தனைகளும் கவலைகளும் மிகவும் உருக்கமானவை. அவற்றை, அறிஞர் அண்ணு அவர்களே தொடர்பாகக் 'காஞ்சி' வார இதழில் கடிதங்களாக எழுதி வந்தார்கள். அந்தக் கடிதங்களே இப்போது நூல் வடிவிலே வருகின்றன.

அன்பினுலே கனிந்து கனிந்து பாசத்தோடு தம்பியர்களை நடத்திச் சென்ற அண்ணுவின் உள்ளம், அந்தச் சிறை வாழ்விலே எவ்வளவு சோகங்களையும் கவலைகளையும் சிந்தித்து வெதும்பியது என்பது இந்தக் கடிதங்களால் விளங்கும்.

அன்பும் பண்பும், அறிவும் தெளிவும், சொல்லாற்றலும் பேச்சாற்றலும், எளிமையும் இனிமையும் ஒருருக் கொண்டாற் போல விளங்கிய அண்ணுவின் கடிதங்களிலே, செழுந்தமிழும், சிந்தனையலைகளும், கொள்கை விளக்கங்களும், குமுறல்களும், கவலைகளும், எள்ளல்களும் அணியணியாக நிறைந்து, அந்த உணர்வுகளை அனைவரிடமும் தோற்றுவிக்கின்றன. கடித இலக்கியத்திலே, அண்ணுவின் கடிதங்கள் தனிச்சிறப்பு

உடையவை. உரிமையோடும் பாசத்தோடும் கூடிய உள்ளத்தின் பிரதிபலிப்பாக விளங்குபவை. அவற்றை நூல் வடிவிலே தருவதற்குக் கிடைத்த வாய்ப்பை எண்ணிப் பெரிதும் மகிழ்கின்றோம்.

ஒவ்வொரு வாரமும் காஞ்சியில் வந்த கடிதங்களுக்குத் தலைப்பு மட்டும் தந்துள்ளோம், படிப்பதற்கு வசதியாக.

தமிழ் அன்பர்கள் விரும்பி வரவேற்பார்கள் என்பதுடன், அண்ணாவின் நினைவோடு கலந்து தமிழ் உணர்வு பெறுவார்கள் என்றும் நம்புகின்றோம்.

பதிப்பகத்தார்

நூலினுள்....

என்		பக்கம்
1.	கைது செய்தார்கள்	9
2.	கடமை நினைவுகள்	22
3.	வழக்கும், அரசியல் போக்கும்	41
4.	கைவலியும் சிறையின் நிலையும்	53
5.	சிற்றன்னையின் இறுதி	64
6.	டாக்டர்கள்—தேர்தல் முடிவு—சிறைச்சாலை விதிகள்!	81
7.	நாட்டு நிலை—பல நினைவுகள்	99
8.	அடக்குமுறை—குறள்—சிறைநிலை	114
9.	நினைவலைகள்—கவலைகள்	129
10.	மேயர் தேர்தல்—எம். ஜி. ஆர்.	148
11.	வெற்றிகள் குவிந்தன!	155
12.	நிலவு—கழக வெற்றி—சிறைச்சாலை நிலைமைகள்	171
13.	அரசியல்—மற்றும் பல சிந்தனைகள்	186
14.	தியாக வரலாறுகள்—பாரதிதாசன் பிரிவு	207
15.	ஆட்சியாளர் மனப்போக்கு	228
16.	சிறை நிர்வாகமே தனி!	244
17.	அறப்போர் நினைவுகள்!	264
18.	அரசியல் விந்தைகள்... பண்டித நேரு காலமானார்	283
19.	விலங்கின் கதை—வேதனை நிகழ்ச்சிகள்	303

கைதி எண் 6342

1. கைது செய்தார்கள்....

(கடிதம் 1— காஞ்சி, 20-9-1964)

தம்பி!

பாரிஸ், இலண்டன், வாஷிங்டன், டோக்கியோ இப்படிப்பட்ட எழில் நகர்களில், ஐம்பது அடுக்குமாடிக் கட்டடத்தில், மினுமினுப்பும் வழவழப்பும் உள்ள மெத்தையில் அமர்ந்தபடி, தான் கண்ட காட்சிகளையும் கோலங்களையும், உரையாடிய நண்பர்கள் குறித்தும், களிப்புப்பெற்ற கலைக் கூடங்கள் பற்றியும், வாங்கிவைத்துள்ள பொருள்பற்றியும், வருவதற்கான நாள்பற்றியும், தம்பிக்கு எழுதும் அண்ணன் மார்கள் உண்டு. உனக்கும் ஒரு அண்ணன் இருக்கிறேனே! குறைந்த பட்சம் பினாங்கு, சிங்கப்பூர், கொழும்பு, ஜகார்தா போன்ற இடங்களுக்குச் சென்று அங்கிருந்தாவது கடிதம் எழுத முடிகிறதா? உனக்குக் கிடைத்த அண்ணன் அப்படி! என்ன செய்வது!! சிறையிலிருந்து கொண்டு எழுதுகிறேன். சிறைதானே என்று அலட்சியமாகவும் எண்ணிவிடாதே, தம்பி! மாடிக்கட்டிடம்! தனி அறை!! கட்டுக்காவல் சூழ!! கம்பிகள் பதித்த கதவு! காற்றைத் தடுத்திடும் அமைப்பு! இலேசான இடமல்ல!!

மாடிக் கட்டிடம்—5ம் நம்பர் அறை— மணி கூட அடிக்கிறது 9— நவம்பர் 25.

தொலைவிலே உள்ள பொது இடத்துக் கடிகாரமணி! கடிகாரங்கள் என்று சொல்லியிருக்க வேண்டும். ஏனெனில் தொட்டும் தொடர்ந்து இரண்டு மூன்று கடிகாரங்களின்

மணியோசை கேட்கிறது, ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொருவித மான இசைநயத்துடன். இந்த இசையை விரட்டும் அளவுக்கு, மின்சார இரயில் வண்டிகள் கிளப்பும் ஓசை!!

சென்னை நகரத்து மையத்தில்தானே இருக்கிறேன். நகரத்தையும் நகரமக்களையும் பார்க்க முடியாதே தவிர, நகரம் எழுப்பிடும் நாதத்தைக் கேட்கமுடிகிறது—அதிலும் இரவு நேரத்தில் தெளிவாக மின்சார ரயில் கிளப்பும் ஒலி காதிலே விழும்போதெல்லாம், ஒவ்வொரு விதமான பொரு ளுள்ள சொற்றொடர் நினைவிற்கு வருவதுபோல, ஒரு மனமயக்கம்! சிறுவயதுக்காரருக்கு மட்டுந்தான் அப்படி ஒரு மயக்கம் ஏற்படும் என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன்—வயது ஆனவர்களுக்குந்தான் ஏற்படுகிறது.

5-ம் நம்பர் அறை, எனக்கு ஏற்கெனவே பழக்கமான இடம்; ஆமாம் தம்பி! இங்கு நான் இப்போது மூன்றாவது முறையாகத் தங்கி இருக்கிறேன்.

முன்பு தங்கியிருந்தபோது, இந்த மாடிக் கட்டிடம் முழுவதும், நமது கழகத் தோழர்கள் நிரம்பி இருந்தனர். பூட்டிவிட்ட பிறகு, அவரவர்கள் தத்தமது அறையிலிருந்த படியே பேசிக் கொள்வதுண்டு. இம்முறை, நான் மட்டும் தான் இங்கு—நமது தோழர்களை, சிறையில் வேறோர் பகுதியில் வைத்துவிட்டார்கள். என்னுடன் இருப்பவர்கள் இருவர்—ஒரு முஸ்லீம் பெரியவர்—மற்றொருவர் செட்டி நாட்டுக்காரர். இருவரும், அமைதி விரும்புபவர்—என்பால் அன்பு கொண்டவர்கள். அரசியல்பற்றி அதிகமாகப் பேசு பவர்கள் அல்ல—விஷயம் தெரியாதவர்களுமல்ல.

சிறையிலே தம்பி, ஒருவன் எவ்வளவு காலம் நம்மோடு இருக்கப்போகிறவன் என்பதைப் பொறுத்தே பெரிதும் பழக்கம் ஏற்படும். சிறைபாஷையிலே, "தள்டா! அவன் போயிடுவான் பத்து நாள்லே! நம்ம கதையைச் சொல்லு, கிடக்கணுமே அடுத்த ஆடிவரைக்கும்" என்று கூறுவார் கள்.

என் 'கதை' இருக்கிறதே, இது எப்படி இருக்கும் என்று எனக்கே தெரியவில்லை! மற்றவர்களுக்கு எப்படித்

தெரிய முடியும்!! எத்தனை நாட்களோ! மாதங்களோ! ஆண்டுகளோ! இழுத்துக் கொண்டு வந்தார்கள், பூட்டி வைத்திருக்கிறார்கள். எதற்காகக் கொண்டு வந்தார்கள் என்று சட்டசபையிலே பேசப்படுகிறது. படித்துப் பார்க்கிறேன்—எனக்குச் சொன்னவர் எவரும் இல்லை.

'எதற்காகக் கைது செய்கிறார்கள் என்பதைக் கூற வேண்டும்' என்று என் நண்பர் வழக்கறிஞர் நாராயணசாமி, உயர்நீதி மன்றத்தில் வாதாடுகிறார். நான் எங்கே போய் வாதாடுவது? நில் என்றார்கள்; நின்றேன்! ஏறு என்றார்கள்; ஏறினேன்! இரு என்றார்கள்; இருக்கிறேன். இன்று எத்தனை நாள்? 16-ந்தேதி பிடித்தார்கள்!

பார்த்தாயா, தம்பி! எனக்கே, போலீஸ் 'பாஷை' வந்துவிட்டது—பிடித்தார்கள்!! அந்த அகராதி, எளிதாகப் பழக்கத்துக்கு வந்துவிடுகிறது.

சிலர் என்னைக் கேட்டார்கள் - இங்கு அல்ல - சைதாப்பேட்டை சப் ஜெயிலில் — மரியாதையாக — "அய்யா பேர்லே என்ன கேஸ் போட்டிருக்காங்க?" என்று. என்ன பதில் சொல்வது? 'இன்னும் ஒண்ணும் போடல்லே' என்றேன். 'கேஸ் போடாத முன்னமே, ஜெயிலா!!'— என்றார்கள். இப்போதும் எனக்குத் தெரியவில்லை—என் பேரில் வழக்கு உண்டா, இல்லையா என்பது. (நவம்பர் - 26-ல் புரிந்தது!)

நவம்பர் 17-ல், சென்னை அறிவகத்திலிருந்து கிளம்பி, திருவல்லிக்கேணி கடற்கரைப் பக்கம் சென்று, அரசியல் சட்டத்தின் மொழிப்பிரிவைக் கொளுத்துவது என்பது நான் மேற்கொண்ட திட்டம்.

நவம்பர் 17 காலை 9மணி சுமாருக்கு, நான் திருவல்லிக்கேணி கடற்கரைப் பக்கம் சென்றேன் என்றால், திடுக்கிட்டுப் போவாயல்லவா—ஆனால் உண்மையாகவே, சென்றேன். நடந்து அல்ல! விலையுயர்ந்த மோட்டாரில்! தனியாக அல்ல; போலீஸ் துணைக்கமிஷனர் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்தார். சிறுதூறல்! என்னை, போலீஸ் கொட்டடியிலிருந்து, அந்த அதிகாரி அழைத்துக் கொண்டு

போகிறார், திருவல்லிக்கேணி கடற்கரைப் பாதையாக, கமிஷனர் அலுவலகத்துக்கு. என்னையுமறியாமல் சிரிப்பு வந்துவிட்டது.

"அவசரப்பட்டு நீங்கள் நடவடிக்கை எடுத்து விட்டீர்கள், ஐயா! மழை பெய்வதைப் பார்த்தால், என் வேலையை மழையே கெடுத்துவிட்டிருக்கும் போல இருக்கிறதே—" என்றேன்.

"இந்த இடத்தில் அல்லவா, இன்று மாலை அறப்போர் துவக்கம் நடைபெற்றிருக்க வேண்டும். தடுத்துவிட்டார்களே" என்று எண்ணினேன். ஏக்கமாகத்தான் இருந்தது.

16ந் தேதி காலை, காஞ்சிபுரத்திலிருந்து, நான், தோழர்கள் பார்த்தசாரதி - பொன்னுவேல் - சுந்தரம் -வெங்கா - ஆகியோருடன், திருச்சி மாவட்ட திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஜீப்பில் கிளம்பினேன், சென்னைக்கு.

13ந் தேதியிலிருந்தே காஞ்சிபுரத்தில், பல விதமான வதந்திகள்; வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்; வந்துவிட்டார்கள்—பிடிக்கப் போகிறார்கள் - வீட்டிலேயே சிறைவைக்கப் போகிறார்கள்—என்றெல்லாம்.

சென்னையில் கழகத் தோழர்களைக் கைது செய்தது, இந்த வதந்திகளுக்கு அதிக வலிவு கொடுத்தது.

காஞ்சிபுரத்தில், நண்பர்கள், நாலைந்து நாட்களாகவே பரிதாபம் கலந்த முறையில் என்மீது பார்வையைச் செலுத்தத் தொடங்கிவிட்டார்கள். சரி! இங்கு இருந்து கொண்டு, வதந்திகளைப் பெற்றுக்கொண்டிருப்பானேன் — சென்னைக்கே செல்வோம் என்று, 16-ந்தேதி காலை கிளம்பினேன். ஆனால், என்னைப் பொறுத்தமட்டில், அன்று கைது செய்வார்கள் என்று நான் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. 17-ந்தேதி, நிகழ்ச்சியின் போதுதான் 'பிடிப்பார்கள்' என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்தேன்.

ஜீப், பூவிருந்தவல்லி தாண்டிய உடனே, எதிர்ப்புறம் இருந்து வருகிற மோட்டார்கள், வேகத்தைக் குறைத்துக்

கொண்டு, என்னைப் பார்க்க ஆர்வம் காட்டத் தொடங்கின. எனக்கு, 'வாடை' புரிந்தது.

வேகமாக வந்துகொண்டிருந்த 'லாரி'யை நிறுத்தினார், டிரைவர் பதைபதைப்புடன்,

"அண்ணே! வளையம் போட்டுகிட்டு இருக்காங்க, அமிஞ்சிகரை கிட்டே" என்றார்.

'போனால் சிக்கிக்கொள்வானே, போலீஸ் தயாராக இருப்பது இவனுக்குத் தெரியாதே, நாமாவது முன்கூட்டிச் சொல்லிவைப்போம்' என்ற எண்ணம், அந்த நல்ல மனம் கொண்டவருக்கு.

"பரவாயில்லை. நடப்பது நடக்கட்டும்."

என்று நான் பதில் கூறிவிட்டுக் கிளம்பினேன்—எதிர்ப்புறமிருந்து வருகிற லாரிகள்—மோட்டார்கள் எல்லாமே, இந்தப் 'போலீஸ் வளையம்' பற்றிக் கூறின. ஒரு ஆர்வமுள்ள லாரிக்காரர், என் மனம் மகிழும்படி சொன்னார்:

"கவலைப்படாதே அண்ணா! நாங்க இருக்கிறோம் வெளியே"

என்று.

கொடி ஏறிவிட்டது. இனி திருவிழா நடக்கப் போகிறது என்று தெரிந்துவிட்டது. நாவலரும், கருணாநிதியும், நண்பர்களும், மோட்டாரில் வந்தார்கள், சென்னையிலிருந்து வழியிலேயே என்னைப் பார்க்க. விவரமாகக் கூறினார்கள், அமைந்தகரை போலீஸ் நிலையத்தருகே, என்னைக் கைது செய்யத் தயாராக இருப்பதாக! கேட்டுக்கொண்டு கிளம்பினேன்.

காஞ்சிபுரத்திலிருந்து, அ. க. தங்கவேலர் தமது மோட்டாரில், வந்துகொண்டிருந்தார். அதிலே, என் மகன் இளங்கோவனுடைய மாமனார், பேரளம் குஞ்சிதபாதம் அவர்களும், நண்பர் இராசகோபாலும் வந்துகொண்டிருந்தனர்.

அமைந்தகரை போலீஸ் நிலையத்தருகே, போலீஸ் வான்கள்! சைக்கிள்கள்! இரும்புத் தொப்பிப் போலீசார்! 'அடே அப்பா! ஏழெட்டுக் கொள்ளைகளை நடத்திப் பிடிபடாத ஒருவனைப் பிடிக்க எடுத்துக் கொள்ளப்படும் 'முஸ்தீப்புகள்' போல!! என்ன வீண் சிரமம்!!

அமைந்தகரை போலீஸ் அதிகாரி, பாதையின் நடுவே நின்றார். நில்! என்று கைகாட்டினார்; ஜீப் நின்றது. முன் பக்கம் உட்கார்ந்திருந்திருந்த என் அருகே வந்தார்.

"என்ன? நான் தேவையா?" என்று கேட்டேன்.

"ஆமாம்" என்றார், சிரித்த முகத்துடன்.

"நான் மட்டுமா? என்னோடு உள்ள நால்வரும் சேர்த்தா?" என்று கேட்டேன்.

"ஐவரும்!"—என்றார். 'ஐவர் அணி' என்று சொல்லி இருந்திருந்தால் அகமகிழ்ச்சி கொண்டிருந்திருப்பேன்.

கீழே இறங்கினேன் — எதிரே தயாராக இருந்த போலீஸ் வானில் ஏறிக்கொள்ள ஒரு விநாடி யோசித்து விட்டு, போலீஸ் அதிகாரி "ஏன்! ஜீப்பிலேயே போகலாமே, அருகேதான்" என்றார். சரி, என்றேன். என்னுடன் ஜீப்பில் ஏறுவதா கூடாதா என்று அவருக்கு ஐயப்பாடு. "ஏறலாமா?" ஏறிக்கொள்வதிலே தவறு இல்லையே?" என்றெல்லாம் கேட்டார் — குழப்பத்துடன் அவ்வளவு அச்சம் ஏற்பட்டுவிடுகிறது, அதிகாரிகளுக்கு. கழகத் தோழர்களிடம் எந்தக் காரணத்துக்காகத் தொடர்பு வைத்துக்கொள்ள வேண்டி நேரிட்டாலும், அதை வைத்துக்கொண்டு எந்தக் காங்கிரஸ்காரர் என்ன கலகமூட்டி என்ன தீங்கு தேடிவிடுவாரோ, என்ற அச்சம்! ஆட்சியில் உள்ளவர்கள் நேர்மையாகத்தான் நடந்துகொள்வார்கள்; வீணான கலகப்பேச்சுக்குக் காது கொடுக்க மாட்டார்கள் என்ற நம்பிக்கை இப்போது அதிகாரிகளுக்கு இல்லை. நல்ல தமிழில் ஒரு அதிகாரி பேசினாலே, அவர்மீது ஐயப்பாடு ஏற்பட்டுவிடுகிற காலமல்லவா இது! அதனால்தான், போலீஸ் அதிகாரி என் பக்கத்தில் உட்கார அச்சப்பட்டார். 'பரவாயில்லை! தவறு

இல்லை!' என்று நான் பலமுறை கூறிய பிறகே, வண்டியில் ஏறினார்.

போலீஸ் நிலையம் சென்று ஜீப் நின்றது; உள்ளே, இரும்புத் தொப்பிக்காரர் ஏராளம்.

ஐவரும் உள்ளே சென்று ஒரு பலகை மீது அமர்ந்தோம்.

அங்கு இருந்த இரும்புத் தொப்பிக்காரர், எங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு, நின்றிருந்தனர்—ஒருவரும் பேசவில்லை. எனக்கே என்னமோபோல இருந்தது. ஏதாவது பேசிவைப்போம் என்ற எண்ணத்தில், "நீங்களெல்லாம் ரொம்ப நேரமாகக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்களா?" என்று கேட்டேன். வேடிக்கையான பேச்சு என்றுதான் இதனை யாரும் கருதிக்கொள்வார்கள். ஆனால் பாவம், அந்தப்போலீஸ்காரர்கள், அதற்குக்கூடப் பதில் கூறவில்லை; கூச்சம், அச்சம்! அருவருப்பும் அல்ல, கோபமும் அல்ல என்பதை அவர்களின் பார்வை விளக்கிக் கொண்டிருந்தது; அவர்கள் பேசாமல் நின்றது, இன்றைய ஆட்சியில், யாராருக்கு அச்சம் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்பதைக் காட்டிற்று. இதைக் கண்டு நான் வியப்புற்றேன். ஆனால் அடுத்த கணம், வேறோர் வியப்புக் கிளம்பிற்று. என்னுடைய பேரளத்துச் சம்பந்தியை உள்ளே அழைத்துக் கொண்டு வந்தார்கள், அவரும், எங்களோடு வந்தவர், எனவே கைது செய்யப்பட வேண்டியவர் என்ற கருத்தில். பேரளத்தார் எனக்குச் சம்பந்தியாகி மூன்று மாதம்தான் ஆகிறது! என்னோடு சேர்ந்ததற்காக, அவருக்கும் போலீஸ் கொட்டடியிலே நுழைவு! எனக்கு வியப்பாகவும் இருந்தது, வருத்தமாகக் கூட இருந்தது. என்னென்ன எண்ணிக்கொள்கிறாரோ என்று வேறு, மனதிலே கொந்தளிப்பு. அதிகாரியிடம் விளக்கம் கூறினேன்—அவர் என் உறவினர்—வெளியூர்—கழகத்தாரும் அல்ல; கிளர்ச்சிக்காகவும் வரவில்லை என்றேன். அதிகாரி, "எனக்கு அதெல்லாம் தெரியாது. எங்களுக்குக் காஞ்சிபுரத்திலிருந்து இரண்டு மோட்டார்களில் கழகத்தார் வருகிறார்கள் என்று தகவல் கிடைத்தது. அதிலே ஒரு மோட்டாரில் இவர்! எனவே இவரும், கைதுதான். கமிஷனரிடம் விளக்கம் கூறி

விடுவித்துக் கொள்ளுங்கள்" என்றார். அவ்வளவுதான் அவர் கூறமுடியும். நமக்கு உள்ள நிர்வாக முறை, அவ்வளவுக்குத்தான் இடம் அளிக்கிறது. ஏராளமான பொருட் செலவிலே, துப்பறியும் துறை, தகவல் சேகரிக்கும் துறை பணிபுரிகிறது. கழகத் தோழர்கள் எவரெவர்? எவரெவர் கிளர்ச்சியில் ஈடுபடப் போகிறவர்கள்? எப்போ? என்பது அத்தனையும் துரைத்தனம் நன்கு அறியும். நாமும் எல்லாவற்றையும் முன்கூட்டியே தெரிவிக்கிறோம், என்றாலும், போலீஸ் துறையினருக்கென்று அமைந்துவிட்டுள்ள வேலைமுறை, உறவினராயினும் விடாதே, உடன்வந்தவர் என்றால், கிளர்ச்சிக்காரராகத்தான் இருப்பார்! என்று கட்டளை பிறப்பிக்கிறது. அதன்படி காரியம் நடக்கிறது. இரண்டு மணி நேரத்துக்குப் பிறகு, கமிஷனர் அலுவலகத்திலேதான், பேரளத்தாருக்கு 'விடுதலை' கிடைத்தது. எனக்குச் சம்பந்தி ஆனதற்குக் கிடைத்த சன்மானமா இது என்று எண்ணி, எங்கே சங்கடப்படுகிறாரோ என்று நான் எண்ணிக்கொண்டேன். ஆனால், அவர், வருத்தமோ கலக்கமோ கொள்ளவில்லை. அதைக் கண்டு எனக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி. பிறகு சைதாப்பேட்டை சப்-ஜெயிலுக்கும் வந்திருந்தார். அப்போது எனக்கு ஒரு விஷயம் நினைவிற்கு வந்தது. மெத்தச் சிரமப்பட்டு, சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டேன். காஞ்சிபுரத்திலேயே என்னைக் கைது செய்யப் போகிறார்கள் என்று வதந்தி உலவியபோது, என்னுடைய இளைய மருமகள், பேரளத்தாரின் மகள், விஜயா, என் மனைவியிடம், "மாமி! முதலமைச்சர் பக்தவச்சலம் எங்கள் குடும்பத்துக்கு ரொம்பத் தெரிந்தவர், வேண்டியவர். நான் போய்க் கேட்கட்டுமா அவரை, ஏன் என் மாமனாரைக் கைது செய்ய எண்ணுகிறீர் என்று" எனக் கூறியதாக, ராணி என்னிடம் சொன்ன நினைவு வந்தது. என்னைக் கைது செய்ய வேண்டாமென்று முதலமைச்சர் பக்தவத்சலத்திடம் சிபார்சு செய்ய விரும்பிய விஜயாவுக்கு, பாபம், தன்னுடைய தகப்பனாரையே பக்தவத்சலத்தின் அரசாங்கம் இந்தப்பாடு படுத்திவிட்டதைக் கேள்விப்பட்டபோது, முகம் எப்படி ஆகி இருந்திருக்கும்! நான் தான் உள்ளே இருந்தேனே, பார்க்க முடியவில்லை; ஆனால் யூகித்துக் கொள்ள முடிகிறதல்லவா!

பெரிய கொள்ளைக்காரர்கள், புரட்சிக்காரர்கள், சர்க்காரைக் கவிழ்ப்பவர்கள், இப்படிப்பட்டவர்கள் பிடிபட்டால், அவர்களை, ஒரே இடத்தில், சிறை வைப்பது இல்லை. பிரித்துப் பிரித்து, தனித்தனியாகச் சிறை வைப்பார்கள். இது போலீஸ் முறை. வழக்குகளுக்குத் தேவையான துப்புகள் பெறவும், சாட்சிகள் சிதையாமல் பார்த்துக்கொள்ளவும், இந்த முறை புகுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

நாங்கள் ஐவர்தானே கிடைத்தோம்—எனவே, அந்த முறையை, மெத்தச் சிரமப்பட்டு, எங்கள் விஷயத்தில், உயர்தரப் போலீஸ் அதிகாரிகள் கையாண்டனர். 'கேலிக் கூத்தல்லவா' என்பீர்கள். நடந்ததே!!

பொன்னுவேல், பட்டப்படிப்புப் பெற்ற இளைஞர்; பொறுப்புமிக்க குடும்பத்தினர். அவர்மீது, கலகம், அடிதடி முதலிய எந்தவிதமான புகாரும் சுமத்தப்பட்டதுகூட இல்லை. என்னோடு, விலைவாசிக் குறைப்புக் கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டு, வேலூர் சிறையில் இருந்தவர்!

வெங்கா என்ற இளைஞர், நிலபுலத்துக்கு உரியவர், அமைதியானவர், அச்சிறுபாக்கத்தை அடுத்த சீதாபுரம் என்ற சிற்றூரில், மதிப்பான குடும்பத்தில் பிறந்தவர். பார்த்தாலே புரிந்துவிடும் படபடப்பான நடவடிக்கையில் கூட அவர் ஈடுபடமாட்டார்—ஈடுபடக் கூடியவர் அல்ல என்பது.

பார்த்தசாரதி—தாத்தாவானவர்—கழகக் கிளர்ச்சிகளில் ஈடுபட்டவர்—கழகவரலாறு தொகுத்து அளித்தவர்—வில்லிவாக்கத்தில் வீடும் வாசலும் உடையவர்—பொறுப்பற்ற செயலில் ஈடுபடக்கூடியவர் அல்ல.

சுந்தரம்—சென்னையில், தையற்கலையில் சிறப்பிடம் பெற்று விளங்குபவர்—தையற்கலை பற்றி பல நூற்களை வெளியிட்டு, புகழ் ஈட்டியவர். எப்போதும் இதழோரத்தில் ஓர் புன்னகை தவழும்; அவர்மீது எந்தவிதமான கலகம், அடிதடிபோன்ற வழக்குகளும் கட்டிவிடப்பட்டதுகூட இல்லை,

என்னை, நான் விளக்கத்தேவை இல்லை; அமைதியான அரசியலை நாடுபவன்!

இந்த ஐந்துபேர்களை, வெடிகுண்டு தாயாரித்தவர்கள், விடிவதற்குள் எட்டு ஊர்களைக் கொளுத்தத் திட்டமிட்ட வர்கள், அரிவாள் தீட்டினவர்கள், அடித்து விரட்டுபவர்கள் போன்றவர்களை நடத்துவதுபோல், ஒன்றாகக் கைது செய்து ஒவ்வொருவரை ஒவ்வொரு பக்கமாக இழுத்துக்கொண்டு போயா, கொட்டடியில் போட்டு அடைப்பது! தேவை தானா? முறைதானா?

நான் அடையாறு போலீஸ் கொட்டடியில்; பொன்னேரியில் சுந்தரம்; பூவிருந்தவல்லியில் பொன்னு வேல்; காஞ்சிபுரத்தில் பார்த்தசாரதி; செங்கற்பட்டில் வெங்கா!!

அவ்வளவு சர்வஜாக்ரதையாக, வேலை செய்கிறதாம் போலீஸ் இலாகா!!

நாங்கள் ஐவரும் ஒரே இடத்தில் வைக்கப்பட்டால், என்ன விபரீதம் ஏற்பட்டுவிடும்? உடனே கூடிப் பேசி, 17ந்தேதி எப்படித் தப்பித்துக் கொண்டு வெளியே சென்று, சட்டத்தைக் கொளுத்துவது என்று திட்டம் தீட்டிச் செயல் பட்டுவிடுவோமா? அல்லது, எங்கள் ஐவரையும் ஒருசேர ஒரு இடத்தில் கண்டால், கண்டவர் கள், கண்களில் கனல்க்கக் கிளம்பி, கலாம் விளைவித்து, சர்க்காருக்குத் தொல்லைகொடுத்து விடுவார்களா? என்ன எண்ணிக்கொண்டு, என்ன காரணத்துக்காக, இந்த ஐவரையும், பிரித்துப் பிரித்துத் தனி இடத்தில் காவலில் வைக்கவேண்டும்!! தெரிந்தால் தெரிவியுங்கள்; எனக்கு இதிலே தெளிவோ, திட்டமோ இருப்பதாகத் தெரிய வில்லை. என்னைப் பிறகு அடைத்து வைத்த சைதாப் பேட்டை சப்ஜெயிலில் கள்ளநோட்டு வழக்கில் சம்பந்தப் பட்ட 8 பேர், ஒரே இடத்தில்தான் இருந்தார்கள்! அத்தகைய விவகாரத்துக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டதை விட 'ஜாக்ரதை'யான ஏற்பாடுகள், வெளிப்படையாக, இன்ன காரியத்தை, இன்ன இடத்தில், இந்த நேரத்தில், செய்யப்போகிறோம் என்று முன் கூட்டியே

தெரிவித்துவிட்டு, ஒரு அறப்போர் நடத்த முன்வந்த எங்கள் விஷயத்திலா கையாள்வது! ஒரு காரணம், அவசியம், பொருள், பொருத்தம், இருக்கவேண்டாமா! இப்படி இயங்குகிறது ஒரு அரசு. இந்தவிதமாக நடத்தப் படுகிறார்கள், பொதுவாழ்க்கையில் பணி புரிபவர்கள்— அதிலும் சுயராஜ்ய காலத்தில்!!

அந்தந்த ஊர் போலீஸ் அல்லது சிறைக் கொட்டடி யில் உள்ளவர்கள், என்ன எண்ணிக் கொள்வார்கள், என்ன பேசிக்கொள்வார்கள், இப்படி தனித்தனியே, கொண்டுவந்து அடைத்ததுபற்றி?

'பெரிய பக்காத் திருடன்போல இருக்கிறது, அதனால் தான் இவனை இவனுடைய கூட்டாளிகளிடமிருந்து பிரித்துத் தனியாகக் கொண்டுவந்து அடைத்திருக் கிறார்கள்' என்று பேசிக்கொள்வார்கள். இதிலே, போலீசுத் துறைக்குக் கிடைக்கும் கீர்த்தி என்னவோ, இலாபம் என்னவோ, சுவை என்னவோ, எனக்குப் புரியவில்லை!

அடையாறு போலீஸ் கொட்டடி போய்ச் சேருகிற வரையில், எனக்கு எங்கேபோகிறோம் என்பது தெரியாது. அதிகாரியை நான் கேட்கவுமில்லை. இரண்டு நாள் கழித் துத்தான், மற்ற நால்வர் சென்ற இடங்களும் எனக்குத் தெரிய வந்தன.

அடையாறு போலீஸ் கொட்டடியும் எனக்கு முன்பே பழக்கமான இடம்தான்—1957-ல் ஒரு இரவு, நமது நண்பர்களுடன் அடைக்கப்பட்டிருந்தேன். என்னை அழைத்துக் கொண்டுவந்த துணைக் கமிஷனர் உத்தர விட்டார், எனக்குச் சாப்பாடு கொண்டுவரச் சொல்லி. சாப்பாடு முடிகிறவரையில், மிக இயற்கையாகவே அனை வரும் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். பிறகு துணைக் கமிஷனர் சென்றுவிட்டார். போலீஸ் நிலைய அதிகாரிகள், மெல்லிய குரலில் 'லாக்-அப்' என்றார்கள். பகல் 1 மணிக்கு! கைதி! லாக்-அப்பில்தானே போட்டாக வேண்டும். அதுதானே அவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ள விதிமுறை! கைதி என்றால் எல்லோரும் ஒன்று! அதிலே தராதரம் பார்க்கத் தேவை யில்லையா! அரசியல் கிளர்ச்சி காரணமாகக் கைது செய்யப்

பட்ட ஒருவரை, அறையிலே போட்டுப் பூட்டிவைக்கா விட்டால் தப்பித்துக்கொண்டு ஓடியா போய்விடுவார்!— என்றெல்லாம் கேட்டார்கள்! பொதுமக்களின் பேச்சா இன்று ஆளுகிறது! சட்டம், ஆள்கிறது, சட்டம்! அந்தச் சட்டம் சொல்கிறது, கைதியை லாக்-அப்பில் வை!—என்று. அதன்படி நடந்தாகவேண்டும் அதிகாரிகள். அதிகாரிகள் கண்களிலே ததும்பிய பாசம், பயம், திகைப்பு எல்லாம் எனக்குப் புரிந்தது. எத்தனையோ போலீஸ் கொட்டடிகள் இருக்க, இங்குதானா இவனை அழைத்துக் கொண்டுவர வேண்டும்—நமக்குச் சங்கடமாக இருக்கிறதே என்றுதான் அவர்கள் எண்ணிக் கொள்வார்கள். அவர்கள், சிறிதளவு அன்பு காட்ட எண்ணினால், தீர்ந்தது, யார் என்ன கோள் மூட்டிவிடுவாரோ, தலைக்கு என்ன தீம்பு வந்துவிடுமோ என்ற பயம் அவர்களைப் பிய்த்துத் தின்கிறது.

'லாக்-அப்' செய்யப்பட்டேன்! கடப்பைக் கற்கள் பரப்பப்பட்ட சிறிய கொட்டடி. போலீஸ் நிலையமே 1957ல் நான் பார்த்த அதே நிலையில்தான் இருக்கிறது—இரண்டு ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களும் அதைத் தீண்டியதாகத் தெரியவில்லை. ஒழுக்கல்! இட நெருக்கடி!

லாக்-அப்பில், கீழே விரித்துக்கொள்ள என்ன கிடைக்கும்? ஒரு பழைய விரிப்பு! அதுவும், பாவம், யாரோ கான்ஸ்டபிளுடையதாக இருக்கும். நான் கொண்டு போயிருந்த சால்வை தலையணை ஆயிற்று. பிற்பகல் நாலு மணிக்குத்தான் விழித்துக்கொண்டேன். பிடிபடுவதற்கு முன்பு நாலைந்து இரவுகள் எனக்குச் சரியான தூக்கம் கிடையாது. எனவே, இடத்தின் இடர்ப்பாடு பற்றிய கவலையற்றுத் தூங்கிவிட்டேன். போலீஸ் அதிகாரிகள், என்ன எண்ணிக் கொண்டார்களோ தெரியவில்லை. பயலுக்குப் பழக்கம்! என்று எண்ணிக்கொண்டார்களோ— பார்க்கப் பரிதாபமாக இருக்கிறது என்று நினைத்துக் கொண்டார்களோ—இவனுக்கு ஏன் இந்த வேலை, இவன் படித்த படிப்புக்கு ஒழுங்காக எங்காவது வேலைக்குப் போயிருந்தால், இப்போது ரிடயராகி, பென்ஷன் கேட்டிருக்கலாம்; இப்படி லாக்- அப்பில் கிடக்கிறானே என்று பரிதாபப்பட்டார்களோ, தெரியாது.

தம்பி! நமக்கு இருப்பதைவிட இத்தகைய அதிகாரிகளுக்குச் சங்கடம் அதிகம்—அதனை உணர்ந்திருக்கிறாயோ இல்லையோ, தெரியவில்லை.

பொதுவாகவே, ஏற்பட்டுவிடும் உணர்ச்சிகளைப் பேச்சினால், வெளியே கொட்டிவிட்டால்தான், மனதுக்கு ஒரு நிம்மதி—பெரிய பாரத்தைக் கீழே இறக்கிவிட்ட போது ஏற்படும் நிம்மதி—உண்டாகும். உணர்ச்சிகளை வார்த்தைகளாக்கி வெளியே காட்ட முடியாமல், மனதுக்குள்ளேயே போட்டு அடைத்து வைத்திருந்தால், மனம், சுமையினாலே பாதிக்கப்பட்டுவிடும். வேதனை அதிகமாகி விடும்.

நாம் நமது உணர்ச்சிகளைப் பேசி வெளிப்படுத்துகிறோம்—பாரம் குறைகிறது—மனதுக்குச் சுமை இல்லை.

இந்த அதிகாரிகள் என்ன செய்வார்கள்? நெஞ்சில் இருப்பதை நாவுக்குக் கொண்டுவர முடியாது தத்தளிக்கிறார்கள். என்னை மட்டுமா அவர்கள் 'லாக்-அப்' செய்தார்கள்? தங்களுக்கு இயற்கையாகத் தோன்றக்கூடிய பரிவு, பச்சாதாப உணர்ச்சி, எல்லாவற்றையும் சேர்த்துத் தான் 'லாக்-அப்' செய்துவிடுகிறார்கள்!!

இவ்விதமே செய்து செய்து, சில காலத்திற்குப் பிறகு, அத்தகையவர்கள், உணர்ச்சிகள் எளிதிலே எழமுடியாத 'மனம்' பெற்று விடுகின்றனர்.

போலீஸ் அதிகாரிகள், 'பிடிபட்ட'வர்கள், தங்களுக்குத் தொல்லை கொடுத்தவர்கள். ஆணைக்கு அடங்க மறுத்தவர்கள் வம்புதும்பு பேசுபவர்கள் என்ற வகையினராக இருந்தாலாவது, கோபம் கொண்டு, அமுல் நடத்த வசதி ஏற்படும். "பயல் பத்து நாட்களாகச் சிக்காமல் ஏமாற்றிக் கொண்டிருந்தான்; பிடிக்கச் சென்ற கான்ஸ்டபிளுடைய கையைக் கடித்துவிட்டான்; எவனும் தனக்கு நிகர் இல்லை என்ற விதமாகப் பேசுகிறான்"—என்று கூறி, கோபத்தைக் காட்டலாம். என் போன்றாரிடம், அவர்களுக்குக் கோபம் ஏற்பட ஒரு காரணமும் கிடையாதே! ஆகவே, கோப

உணர்ச்சி எழ வழி இல்லை; பரிவு பச்சாதாப உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்த முடிவதில்லை. மெத்தத் தத்தளிக்கிறார்கள்.

சிறிதளவு ஏமாந்தால் மேலே பாய்ந்து பிய்த்து எறிந்துவிடும் கொடிய புலி, சிறுத்தை, சிங்கம் ஆகியவற்றைக் கூண்டிலே நிறுத்தி வைத்து, சர்க்கஸ்காரர் கையிலே சவுக்கும் துப்பாக்கியும் வைத்துக்கொண்டு மிரட்டுவதையும், அந்த மிருகங்கள் உறுமுவதையும், உடனடியாக அடங்க மறுப்பதையும், இரண்டொரு அடிகள் விழுந்த பிறகே அடங்குவதையும் பார்க்கும்போது, காட்சி களிப்பளிப்பதாகக்கூட இருக்கிறது. ஆனால் அதே சர்க்கஸ்காரர், அதே கூண்டிலே, ஆடு, முயல், அணில், இவைகளைக் கொண்டுவந்து நிறுத்தி, சவுக்கும் துப்பாக்கியும் கரத்தில் வைத்துக்கொண்டு மிரட்டினால், பார்ப்பதற்கு எப்படி இருக்கும்! அரசியல் பிரச்சினைகள் காரணமாகக் கிளர்ச்சிகளை மேற்கொள்பவர்களை, இன்று போலீஸ் துறையினரிடம் ஒப்படைப்பது, எனக்கு, ஆடு, முயல், அணில் போன்றவைகளைச் சிறுத்தை, புலி, சிங்கம் ஆகியவற்றை அடக்கி ஆளும் வேலைதெரிந்த சர்க்கஸ்காரரிடம் ஒப்படைப்பது போன்ற வேடிக்கையாகவே தோன்றுகிறது.

2. கடமை நினைவுகள்....

(கடிதம் 2 — காஞ்சி, 27-9-64)

தம்பி

ஒருபுறத்தில், 'திறந்த சிறை'த் திட்டம் அமுலாக்கப்பட்டு நல்ல வெற்றி கொடுத்துக் கொண்டு வருவதாகச் சொல்லிக் கொள்கிறார்கள். அதேபோது வேறோர் புறத்திலே, தங்கள் மனதுக்குச் சரியென்று பட்ட கொள்கைக்காகக் கிளர்ச்சியில் ஈடுபடும் பொதுவாழ்க்கைத் துறையினருக்கு, போலீஸ் கொட்டடியிலும், சிறைக்கூடத்திலும் பழைய முறையிலே நடத்தப்படும் போக்கு இருந்து வருகிறது.

போலீஸ் என்ருல் கண்டிப்பு என்றுதான் பொருள். சட்டத்தைக் காத்திட அவர்கள் எடுத்துக்கொள்ளும் நடவடிக்கைகள்பற்றி நாம் வருத்தப்பட்டுக் கொள்வதோ கோபித்துக்கொள்வதோ கூடாது, முறையாகாது என்று ஒரு முறை; இன்றைய முதலமைச்சர் பக்தவத்சலனுர், சட்டசபையிலே பேசியதை நான் கேட்டிருக்கிறேன். தம் முடைய அனுபவத்தையே கூடச் சொன்னுர்; "ஒருமுறை சத்யாக்கிரகக் கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டபோது என்னை ஒரு போலீஸ் அதிகாரி அடித்தார்; தடியால் அடித்தார்; கை யிலே அடித்தார்; கையிலே அடிபட்டது; வலிதான், பொறுத்துக் கொண்டேன்; அடித்தவரிடம் கோபித்துக் கொள்ளவில்லை. நான் மந்திரியான பிறகுகூட, அவரைப் பார்த்தேன்; கோபித்துக்கொள்ளவில்லை" என்று பேசினுர். நான்கூட போலீஸ் அதிகாரிகளிடம் கோபம் கொள்ள வில்லை. கோபம் கொள்ளச் சொல்லவும் இல்லை. நான் கேட்பதெல்லாம், வெள்ளைக்கார ஆட்சியின்போது இருந்து வந்த 'தர்பார்' முறைகளை மாற்றக்கூடாதா? மாற்றவேண் டிய பொறுப்பு பக்தவச்சலனுர்களுக்கு இல்லையா, என்பது தான். அதேமுறை! அதே அமுல்! அதே தர்பார்!— என்ருல், இவர்கள் ஆட்சிக்கு வந்ததால், ஆள் மாறிற்றே தவிர முறை மாறவில்லை என்றுதானே ஏற்படுகிறது. இது புகழ்தரும் நிலையா? என்றுதான் கேட்கிறேன்.

லாக்-அப்பில் என்னைத் தள்ளிவிட்ட பிறகு, போலீஸ் அதிகாரிகளும் இதுபோல எண்ணுதிருக்க முடியுமா! தம்பி! நீயும் நானும், நமக்குத் தோன்றுவதை வெளியே கூறு கிரேும்: அவர்களுக்கு அந்த உரிமையும் இல்லையே! இங்குதான் இதழில் படித்தேன், ஒரு போலீஸ்காரரர், திரா விட முன்னேற்றக் கழகத்தின் முன்னணியினர் ஒருவரு டைய தாயார் இறந்துபோனதற்கு அனுதாபக் கடிதம் எழுதியதற்காக, வேலைக்கே ஆபத்து வந்ததுபற்றியும், சென்னை உயர்நீதி மன்றம்வரை சென்று அந்தத் தோழர் முறையிட்டு நீதிபெற்றதையும் பற்றிய தகவலை! இந்த நிலை யில் நாட்டு ஆட்சி இருக்கும்போது, நெஞ்சில் எழுவது நாவுக்கு வருமா! சில கடமைகளைத்தான் அவர்களால் செய்ய முடிகிறது. அந்தக் கடமை உணர்ச்சியுடன், மாலை

யில் எனக்குச் சிற்றுண்டியும் காப்பியும் தருவித்தார்கள். நான் அதற்குள் அதிகாரிகள் உட்காரும் பெஞ்சு நாற்காலி ஆகியவற்றிலே அமரும் நிலையிலிருந்து லாக்-அப் ஆகும் நிலைக்குச் சென்றுவிட்டவன்! ஆகவே, சிற்றுண்டியை எடுத்துக்கொண்டு கொட்டடிக்குச் சென்றேன். "உட்கார்ந்துதான் சாப்பிடுங்களேன்!" என்று ஒரு குரல் கேட்டது. அதிகாரிதான்! அந்த ஒரு வாக்கியத்தில், மனித உள்ளம் சில நிலைமைகள் காரணமாக அடையும் வேதனை முழுவதும் தோய்ந்து இருந்தது.

இரவு மறுபடியும் லாக்-அப்! நான் எடுத்துச் சென்றிருந்த புத்தகத்தில் ஒன்றைக் கேட்டு வாங்கி, கம்பிகளின் இடுக்கு வழியாக வந்த ஒளியின் துணைகொண்டு படித்துக் கொண்டிருந்தேன். இடம், போலீஸ் கொட்டடி! நிலை, லாக்-அப்! படித்த புத்தகமோ கிரேக்க நாட்டில் வாழ்ந்து வந்த கீர்த்திமிக்கவர்களைப்பற்றி புளுடார்ச்சி என்பார் எழுதிய, சுவையும் எழுச்சியும் தரவல்ல ஏடு.

துப்பாக்கி ஏந்திய போலீஸ்காரர், கொட்டடிக்கு வெளியே காவல்!

பனிரெண்டு மணிக்குமேல் தூங்கிவிட்டேன் — பிறகு, மேலே பன்னீர் தெளிப்பதுபோல, தூற்றல் விழவே, விடிவதற்குள் விழித்துக் கொண்டேன். நான் படுத்திருந்த இடத்தைச் சுற்றி மழைத் தண்ணீர் சிதறிக் கிடந்தது. கொட்டடி அவ்வளவு ஒழுக்கல். போலீஸ் அதிகாரிகள், தயாராக நிற்கக் கண்டேன். வெளியே கொண்டுவரப் பட்டேன்; காப்பி தரப்பட்டது, துணைக்கமிஷனர் வந்திருந்தார்; என்னை அழைத்துக் கொண்டு கிளம்பினார், கமிஷனர் அலுவலகத்துக்கு. 17-ந் தேதி காலை, திருவல்லிக்கேணி கடற்கரை பக்கமாகச் சென்றேன் என்றேனே, இந்தப் பயணம்தான்!

புறப்படுவதற்கு முன்பு, துணைக் கமிஷனர், பத்திரிகையில் வெளிவந்த கழக அறிக்கைபற்றி என்னிடம் கூறினார்; பேப்பரில் பார்த்திருப்பீர்களே!—என்றார். இல்லை—பேப்பர் பார்க்கவில்லை என்று நான் கூறவில்லை. அவரே, அதை யூகித்துக்கொண்டு, போலீஸ் அதிகாரிகளைப் பார்த்து, "ஏன்

அவருக்கு, பேப்பர் தரவில்லையா?'' என்று கேட்டார். இல்லை! என்றார்கள் அவர்கள். விதி இல்லையே—என்று கூறுவதாகவே அவர்களின் பேச்சு உணர்த்திற்று. அதைக் கேட்டு, துணைக்கமிஷனர், ''செச்சே! என்னப்பா! இப்படி யெல்லாமா நடந்துகொள்வது? பேப்பர் கொடுத்தால் என்ன? இவர் என்ன, கொள்ளை வழக்கில் ஈடுபட்டவரா! வம்புவல்லடியில் சிக்கினவரா!'' என்றெல்லாம் பேசினாரா, என்றுதானே கேட்கத் தோன்றுகிறது? அப்படி ஒன்றும் அவர் கேட்கவில்லை. மேலதிகாரி கேள்வி கேட்டார்; உட்பட்ட அதிகாரிகள் பதில் அளித்தார்கள். ஒழுங்காகநடந்து கொண்டார்கள் என்ற திருப்தி அவருக்கு ஏற்பட்டது.

பேப்பர் கொடுக்கவில்லையா? என்று கேட்டாரே மேலதிகாரி, அந்த அரை விநாடி இதயம் பேசுகிறது; பிறகு, அதிகாரி ஆகிவிட்டார்.

வழியிலேதான் சொன்னார்; ''உங்கள் சம்பந்தியை விடுதலை செய்துவிட்டோம்'' என்று.

கமிஷனர் அலுவலகத்தில் நடைபெறவேண்டிய சட்டச் சடங்குகள் முடிந்து, என்னைச் சைதாப்பேட்டை சப்ஜெயிலில் கொண்டு போய்ச் சேர்த்தார்.

அங்க அடையாளங்கள், உடைமை இவைபற்றிய குறிப்புகள் எழுதிக்கொள்ளப்பட்டன; மூக்கின் மீது ஒரு மச்சம், இடதுகை தோள்பட்டைச் சமீபம் ஒரு மச்சம். வயது-55! உயரம்பற்றி விவாதம் வந்தது. சுவரிலேயே குறிபோட்டிருந்தார்கள்—5-3! என்று கணக்கு காட்டிற்று. இவ்வளவும், பொதுவாழ்க்கைத் துறையினர் சம்பந்தப்பட்ட வழக்குகளில் தேவைதானா?

அடையாறு போலீஸ் கொட்டடிக்கும், சைதைச் சிறைக்கும், என்வரையில் உடனடியாகக் கிடைத்த 'முன்னேற்றம்'—இரண்டு கம்பளிகள் சைதையில் தரப்பட்டன. ஒன்று விரிப்பு, மற்றொன்று போர்வை, அல்லது தலைக்கு! இதிலே என்ன சுகம் கண்டாய் அண்ணா! என்று கேட்கத்

தோன்றும்! அந்தச் சுகம், ஒரு இரவு போலீஸ் கொட்டடியில் அடைபட்டுக் கிடந்தவர்களுக்கு மட்டுந்தான் புரியும், தம்பி! வெறும் வார்த்தைகளால் விளக்க இயலாது.

1938-ல் இந்தி எதிர்ப்பின் போதும் இப்படித்தான் நமது தோழர்களை எல்லாம் சென்னைச் சிறையில் போட்டு விட்டு, என்னை மட்டும் இதே சைதைச் சிறையில் கொண்டுவந்து வைத்திருந்தார்கள். இப்போது நினைத்துக் கொண்டாலும் எனக்குச் சிரிப்பு வருகிறது—தொத்தா என்னை அங்கு வந்து பார்த்ததும், அங்கு ஜெயிலராக இருந்த முஸ்லீமிடம், என் உடல் நிலை பற்றிச் சொல்லி, குளிக்க வெந்நீர் போட்டுக் கொடுக்கச் சொன்னதும், அந்த 'அனுபவசாலி'' 'இங்கு எப்போதும் வெந்நீர்தான் குளிப்பதற்கு!! என்று பதில் அளித்ததும். இப்போது தொத்தாவின் உடல்நிலை எழுந்து நடமாடக் கூடியதாக இல்லை; பழையபடி இருந்திருந்தால், இந்நேரம் ஏழெட்டு முறையாவது வந்து பார்த்திருப்பார்கள். இந்த வயதில் நான் அவர்களுக்குப் பக்கத்தில் இருந்து பரிவுடன் பணி விடை செய்ய வேண்டியது முறை. ஆனால், நான் மேற் கொண்டுவிட்ட கடமை, ஒரு மகன் தன் தாய்க்குச் செய்ய வேண்டிய கடமையை நான் செய்ய முடியாமலாக்கி விட்டது. இதைத் தொத்தாவும், அம்மாவும் உணர்ந்துவிட்டனர் என்பது என் உள்ளத்தில் எழும் சங்கடத்தைப் பாதியாக்கி விடுகிறது. இருந்தாலும், அவ்வப்போது மனம் உறுத்தியபடியும் இருக்கத்தான் செய்கிறது. என் பொது வாழ்க்கைத் துறை என்னுடைய இயல்புகளையே அடியோடு மாற்றிவிட்டது என்பதை அவர்கள் இருவரும் மிக நன்றாக அறிவார்கள். தொத்தாவாகிலும், பேசித் தன் உணர்ச்சிகளைக் கொட்டிவிடுவதன் மூலம், மனதை அழுத்திக் கொண்டிருக்கும் வேதனையை ஓரளவுக்குக் குறைத்துக் கொள்வார்கள். அம்மா அப்படி அல்ல; மனதிலேயே வேதனையைத் தாங்கித் தாங்கித் தத்தளிக்கும் நிலை. எல்லாம் புரிகிறது; ஆனால், நான் மேற்கொண்டுள்ள கடமைக்காக, இந்த வேதனையை அவர்களும் தாங்கிக் கொள்ளத்தான் வேண்டும் என்ற நிலை நிலைத்துவிட்டது. இதிலிருந்து இனி விடுதலை ஏது!

மற்றத் தடவைகளை விட, இம்முறை தொத்தா, மன திலே இயற்கையாக ஏற்படக்கூடிய சங்கடத்தை ஒருபுறம் ஒதுக்கிவைத்துவிட்டு, மிகக் கலகலப்பாக இருந்து, என்னை காஞ்சிபுரத்திலிருந்து வழி அனுப்பி வைத்தது, என் உள்ளத்துக்குப் புதியதோர் எழுச்சியைத் தெம்பைக் கொடுத்தது. நல்ல காரியத்துக்காகப் பணியாற்றுகிறுன் மகன் என்ற பெருமிதம், அவர்களின் கண்ணெளியிலே கண்டேன். என்னைப் பெற்று வளர்த்து ஆளாக்கிவிட்ட வர்கள் முதுமையால் நலிவுற்று இருக்கும் நாட்களில் நான் இங்கு வந்திருக்கிறேன். என் துணைவி ராணி, இம்முறை சிறையிலே என்னை வந்து பார்த்தபோது, கண்களில் நீர் துளிர்த்தது கண்டு, மிகவும் சங்கடப்பட்டேன். வயதான இருவருக்கும், தைரியம் கூறிக்கொண்டிருக்கும் பொறுப்பு உனக்கு, நீயே இப்படி இருக்கலாமா? என்று கேட்க விரும்பினேன்—ஆனல், நான் மனைவி மக்களுடன், பேசிக் கொண்டிருக்க அனுமதி கிடைத்ததே தவிர, எங்களுடன், இரண்டு சிறை 'சூப்பரிண்டுகள்' ஒரு ஜெயிலர், மற்ருேர் அதிகாரி, இவ்வளவு பேர்கள் இருந்தார்கள். என் மூத்த மருமகப் பெண் சரோஜா இத்தகைய இடம் பற்றி, புத்த கத்தில்தான் படித்திருக்க முடியும்—எனக்கு மருமகப் பெண்ணுக வந்த பலன்—சிறையையும் வந்து பார்த்தாகி விட்டது. மருத்துவக் கல்லூரியில் படிக்கும் பரிமளமும், அச்சகப் பொறுப்பையும் பரிமளம் பதிப்பக வேலையையும் கவனித்துக் கொள்ளும் இளங்கோவனும், உடன்வந்தனர். ஒவ்வொரு நாளும், நண்பர்கள் வருகின்றனர்—ஆனல் வழக்கு முடிந்து தண்டனை என்று ஆகிவிட்ட பிறகு, இப்படி அடிக்கடி வரமுடியாது—பத்து நாட்களுக்கு ஒருமுறை தான் பார்க்க முடியும். அந்தப் பழக்கம் கவனத்தில் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே, ராணி, என்னை உடனடியாகச் சைதாபேட்டை சிறையில் வந்து பார்க்க விரும்பியபோது, "வேண்டாம் ஒருவாரம் போகட்டும்" என்று சொல்லி அனுப்பினேன். பல சொல்லிப் பயன் என்ன! பொது வாழ்க்கைத்துறையில் முழுக்க முழுக்க என்னை ஒப்படைத்து விட்டேன் என்பதை உணர்ந்து அதற்குத் தகுந்தபடி என் குடும்பத்தினர் தங்களுடைய நினைப்புகளைச் செப்பனிட்டுக் கொள்ள வேண்டியது தான்! வேறு முறை இல்லை!

சைதைச் சிறைக்கு நான் வந்து சேர்ந்ததும், நண்பர் இராகவானந்தத்தின் மூலம், பல வசதிகளைப் பெற முடிந்தது. என்னுடைய தலைமையில், சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கலப்புத் திருமணம் செய்துகொண்டராமச்சந்திரன் எனும் தோழர், ரயில்வே துறையில் பணியாற்றி வருபவர், சைதையிலிருந்து கொண்டு என்னுடைய தேவைகளைக் கவனித்துக் கொண்டார்.

சைதைச் சிறையில் நான் இருப்பதை அறிந்து கொண்ட கருணாநிதி, நாவலர், அன்பில் ஆகியோர் அங்கு வந்தபோதுதான், காஞ்சிபுரத்திலிருந்து நான் புறப்பட்ட போது, வேறு வண்டியில் கிளம்பி வந்து கொண்டிருந்த நண்பர்கள் நடராசன்—கோவிந்தசாமி ஆகியோரும் 'பிடிபட்டார்கள்'—சென்னைச் சிறையில் அடைபட்டார்கள் என்ற செய்தி தெரியவந்தது. மூலைக்கு மூலை வலைவீசி, ஊருக்குஊர் திட்டமிட்டு, கழகத் தோழர்கள் கைது செய்யப்பட்டு வருகிற செய்தி கேள்விப்பட்டேன். இவ்வளவு 'மதிப்பு' அளிக்கமாட்டார்கள், தி. மு. க. கிளர்ச்சி தன்னாலே மங்கிவிடச் செய்வார்கள் என்று பேசிக் கொண்ட அரசியல் அப்பாவிகளை எண்ணிச் சிரித்துக் கொண்டேன். தம்பி! அறப்போர் துவக்கமே செய்யப்படவில்லை; அதற்குள் தமிழகத்தில் 2000 கழகத் தோழர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர். சென்னையிலிருந்து நெல்லைவரை, சேலத்திலிருந்து செங்குன்றம் வரை, கைது செய்யும் படலம்! பெரிய நகரம் மட்டுமல்ல, சிற்றூர்களிலும்! கைது செய்யப்பட்டவர்களின் பட்டியலை ஒருமுறை நீயே தயாரித்துப் படித்துப்பாக, தம்பி! கழகம் எவ்வளவு உயிரோட்டம் உள்ள அமைப்பாக இருக்கிறது என்பது புரியும்; உன் உழைப்பின் பலன் வீண்போகவில்லை என்பது விளங்கும். எத்தனை வழக்கறிஞர்கள்! எத்தனை பட்டதாரிகள்! பஞ்சாயத்துத் தலைவர்கள்! நகராட்சி மன்றத் தலைவர்! சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள்! கண்ணியமான வாழ்க்கை நடத்துபவர்கள்! கிராமத்தில் பெரிய குடும்பத்தினர்! மளமளவென்று நாலுநாட்களில் 2000! இத்தனைக்கும், இந்தப் பட்டியலில் நாவலரும், கருணாநிதியும், மதியும், மனோகரனும், அன்பழகனும், ராஜாராமும், செழியனும்,

தருமலிங்கமும், சண்முகமும், இப்படிப் பலர் இடம்பெறவில்லை. 'முதல் ரவுண்டு' என்பார்களே அதிலேயே 2000! கழகம் கலகலத்துவிட்டது, பொலபொலவென உதிர்ந்து கொண்டிருக்கிறது என்று ஓசை கிளப்பிக் கொண்டிருப்பவர்கள், திகைத்துப் போகக்கூடிய தொகை அல்லவா இது! திட்டமிட்டு நடத்தப்பட்ட அறப்போரில் ஈடுபட்ட மொத்தப் பேர்களின் எண்ணிக்கை அல்ல? சர்க்கார் பார்த்து, ஊருக்கு நாலு பேர்களையாவது பிடித்துப் பார்ப்போம், ஒரு பீதி ஏற்படுகிறதா பார்க்கலாம் என்ற முறையில் பிடித்தபோது, தொகை 2000 !!

எவ்வளவு வலிவு குறைந்த சர்க்காராக இருந்தாலும், எத்துணை வலிவுடன் நடத்தப்படும் கிளர்ச்சியையும் தடுத்துவிட முடியும்—முடிகிறது. இத்தகைய முறையில், கிளர்ச்சி நடத்தப்படும் என்று முன்கூட்டியே, அறிவித்து விட்டால், முன்கூட்டியே எவரெவர் ஈடுபடுவார்கள் என்று தகவல் கிடைக்கிறதோ, எவரெவர் ஈடுபடக்கூடும் என்று யூகித்தறிய முடிகிறதோ, அவர்களை முன்கூட்டியே பிடித்து அடைத்துவிட்டால்; கிளர்ச்சி நடைபெறாதபடி பார்த்துக்கொள்ளலாம்—சர்க்கார் அதைத்தான் செய்கிறது. செய்வது மட்டுமல்ல, சர்க்காரை நடத்தும் பொறுப்பை மேற்கொண்டுள்ள கட்சியின் தலைவர்களிலே சிலர்—அறிவுக்கரசர்கள்—ஏளனம்கூடச் செய்கிறார்கள்; கிளர்ச்சி நடைபெறவில்லை!!—என்று

கிளர்ச்சி நடைபெற்றிருந்தால் எவ்வளவு பேர்களைப் பிடிக்கவேண்டி இருந்திருக்குமோ அதனைவிட அதிக எண்ணிக்கையுள்ளவர்களைப் பிடித்து அடைத்துவிட்டு, கிளர்ச்சி நடக்கவில்லை என்று பேசுவது, கேலிப் பேச்சிலே கூட, மிகமிக மட்டரகம்! ஆனால் என்ன செய்வது? மிக உயர்ந்த இடத்துக்குச் சென்ற பிறகு கூட, சிலருக்கு இத்தகைய மட்டரகப் பேச்சுத்தான் பேசமுடிகிறது! தங்கக் கலயத்திலே ஊற்றி வைத்தாலும், கள் பொங்கி வழிந்து நாற்றம் வீசத்தானே செய்யும்?

ஒருகட்சி நடத்தத் திட்டமிடும் கிளர்ச்சி, தோல்வியாகிவிட்டது என்று எப்போது கூறலாம் என்றால், அந்தக் கட்சி, கிளர்ச்சிக்கான திட்டத்தை அறிவித்து அழைக்கும்

போது, அந்தக் கிளர்ச்சியிலே ஈடுபட ஒருவரும் முன்வர வில்லை என்ற நிலை ஏற்படும்போது.

இங்கு நாம் கண்டது என்ன? கிளர்ச்சியின் துவக்கம் தொட்டிலில் இருக்கும்போதே, 2000-கழகத் தோழர்கள் சிறைக்குள் தள்ளப்பட்ட விந்தையை! இந்தத் திருவிளை யாடலையும் செய்துவிட்டு, தி. மு. க. கிளர்ச்சிக்கு ஆதரவே இல்லை, அனுதாபமே இல்லை, கிளர்ச்சி நடக்கவே இல்லை! என்று வேறு திருவாய் மலர்ந்தருளுகிறார்கள்!!

மூலைக்குமூலை மிரண்டோடி 2000 -பேர்களைச் சிறை யிலே போட்டு அடைத்துவிட்டது மட்டுமா! சிறையிலே அவர்களைப் போட்டுவிட்டு, காமராஜர் ஊருருக்கும் சென்று, கழகத்தவர்களை,

கோழைகள்

சூதாடிகள்

நாடோடிகள்

என்றெல்லாம் அர்ச்சிக்கும் கைங்கரியத்தையும் வேகமாக நடத்தக் காண்கிறோம் (பத்திரிகைகளில் பார்த்தேன்). கணவனை, மகனை, அப்பனை, அண்ணன் தம்பியை, மைத்துனன் மாமனை, உறவினனை, சிறையில் தள்ளி விட்டார்களே என்று வயிறு எரிந்துகிடக்கும் தாய்மார்கள் காதுக்கு இவர் பேச்சு நாராசமாகத்தான் இருந்திருக்கும். இப்படியும் ஈவு இரக்கமற்ற ஒரு சுபாவமா! என்று கேட்டுக் கண்ணீர் சிந்தியிருப்பார்கள். ஆனால், இது ஜனநாயகக் காலம். ஆகவே அவர் இந்த அளவோடு இருக்கிறார். நாக்கை அறு! கை கட்டை விரலை வெட்டு! உயிரோடு போட்டுப் புதைத்துவிடு! என்றெல்லாம் ஆதிக்கக்காரர்கள் ஆர்ப்பரித்த காலம் ஒன்று இருந்தது. மகனைக் குத்திக் கொல்லச்செய்து, அந்தக் கோரத்தைத் தாய்க்குக் காட்டு வது! குழந்தையைத் தூக்கி எறிந்து சாகடித்து, அதைக் கண்டு பெற்றவள் மாரடித்து அழுவதைக் காண்பது! இப்படிப்பட்ட காட்டுமிராண்டி முறைகள் இருந்தன! இப்போது ஜனநாயகக் காலமாக இருப்பதால், சிறை யிலும் தள்ளிவிட்டு, சீரழிவாகவும் ஏசிப் பேசுவதோடு இருந்துவிடுகிறார்கள்.

இதெல்லாம் நல்லதற்கு அல்ல என்றும், இந்த வாழ்வு எத்தனை நாளைக்கு என்றும், இந்த இலட்சணத்துக்கு ஓட்டு வேறு வேண்டுமாம், என்றும்,

எத்தனை எத்தனை தாய்மார்கள் சபித்தனரோ, எத்தனை பெரியவர்கள் மனம் நொந்து பேசினார்களோ? யார் கண்டார்கள்!

இவைகளை எல்லாம், ஆளவந்தார்கள் துச்சமென்று மதிப்பவர்கள் என்று கூறுபவர்களும் இருக்கிறார்கள். ஆனால் தம்பி! இப்படிப்பட்ட அக்ரமத்தை அழித்திடும் அதிகாரம் பெற்றவர்கள் பொதுமக்கள்— வேட்டு முறையால் அல்ல; ஓட்டுமுறையினால். அந்தப் பேருண்மையைக் கூட மறந்துவிடுகிறார்கள், ஆளவந்தார்கள்.

'கிளர்ச்சி நடத்தி இவர்கள் கண்ட பலன் என்ன?' என்று கேலிபேசும் கண்ணியவான்கள், இதை உணர வேண்டும். கிளர்ச்சிகள், ஆளவந்தார்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள் என்பதை மக்களுக்கு எடுத்துக்காட்டும் காலக் கண்ணாடிகள்!

'கிளர்ச்சிகள் வீண்போகா' என்பதிலே தொக்கியுள்ள பொருள் நிரம்பிய தத்துவம் இதுவே.

தம்பி! சைதைச் சிறையிலேயும், சென்னைச் சிறையிலும், நான் இவைபற்றி எண்ணியபடி இருந்தேன். ஒவ்வொரு நாளும் என்னைவந்து பார்த்துவிட்டுச் சென்ற நண்பர்கள், அவர் பிடிபட்டார்! இவர் பிடிபட்டார்! என்ற செய்திகளையே கொண்டுவந்தனர். கிட்டத்தட்ட ஓராண்டுக் காலம் கிளர்ச்சி நடைபெற்றால் எழும்பி இருக்கக்கூடிய பரபரப்பு, ஒரே கிழமையில் ஏற்பட்டுவிட்டது, அதிதீவிர அறிவுக் கூர்மையுடன் ஆளவந்தார்கள் திட்டமிட்டு நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டதனால்.

> இந்தக் கிளர்ச்சிகளை எல்லாம் கண்டு
> நாங்களா பயப்படுவோம்!

என்று, ஆளுங்கட்சியைச் சார்ந்த ஒருவர் பேசியதைப் பத்திரிகையில் படித்த இரு கைதிகள் சைதைச் சிறையில் பேசிக்கொண்டனர்; கேட்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

நீரு மூரு காரனுங்களைக் கண்டு நாங்க பயப்பட மாட்டோம் என்று பேசி இருக்கிறுர், ஒரு காங்கிரஸ் மந்திரி.

அடே அப்பா! இதிலே என்ன அதிசயம். நீரு மூருக்காரனுககிட்டவா, போலீசும் பட்டாளமும் ஜெயிலும் கஜாஞவும் இருக்குது, கண்டு பயப்பட! எல்லா அதிகாரமும் இப்ப காங்கிரசுக்காரர்கிட்ட இருக்குது. பின்னே, தைரியமாத்தான் இருப்பாங்க. ஏன் பயப்படப் போருங்க.

அதைத்தான் சொல்ருங்க, நாங்க பயப்படலே...ன்னு

அட யாரீடா இவன் அறிவுகெட்டவஞ இருக்கறே, இத்தனை போலீசு பட்டாளம் கோர்ட் ஜெயிலு எல்லாம் இந்தக் காங்கிரசுகிட்ட இருக்கிறது தெரிஞ்சி ருந்தும், நீரு மூருகாரரு, பயப்படாம கிளர்ச்சி செய் கிருங்க; அது அதிசயமே தவிர, ஆட்சி செய்கிறவங்க பயப்படவில்லைன்னு பேசிக்கொள்வது பெரிய அதிசய மாப் பேசவந்துட்டான், அநியாயம்!

கைதிகள் பேச்சைத்தாஞ கூறுகிறீர் என்று கேட் கிருயோ, தம்பி! வேறு, எதை நான் கூறமுடியும்—கைதி கள் பேசுவதைத்தான் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன், 'ஜனம்கள்' பேசுவதைக் கேட்கக்கூடிய இடமா இது!! சிறையிலே இருக்கும் கைதிகளுக்குக் கூடப் புரிகிற மிகச் சாதாரண உண்மை, ஜனம்களாகி விட்டவர்களுக்குப் புரியவில்லையே, ஏன்! ஒரு வேளை, ஜனம்களாகிவிட்ட தாலோ!! தெரியவில்லை, ஆனுல் பேசுகிருர்கள், நாங்கள் கிளர்ச்சிகளைக் கண்டு பயப்படவில்லை என்று. இத்தனைக் கும், இந்தக் கிளர்ச்சி கட்டுக்கு அடங்கியதாக, திட்ட மிடப்பட்டது; இதஞல் சமுதாயத்துக்குச் சங்கடமோ சஞ்சலமோ ஏற்படாது; இது நவம்பர் கிளர்ச்சி; இவர்கள் நடத்திய ஆகஸ்ட்டு அல்ல! இருந்தும், இதை ஒடுக்க ஏன் இவ்வளவு பதைபதைப்பு, துடி துடிப்பு! "இவ்வளவு தாஞ நீங்கள்? இந்தியை எதிர்த்து ஒரு கிளர்ச்சி நடத்தப்படு கிறது, தடுக்கத் திறமை இல்லையா?" என்று கேட்டுவிடு வார்களே, டில்லியில்! அந்தப் பயம் உச்சியைப் பிடித்துக்

குலுக்குகிறது. தடைச் சட்டத்தை மீறுததால், கழகமே கலகலத்துப் போய்விட்டது என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தீர்கள்—இப்போது கழகம், இந்தி எதிர்ப்புக் கிளர்ச்சி நடத்தத் திட்டம் போட்டிருக்கிறது என்கிறீர்கள்—கலகலத்துப் போனது உண்மையானால் அந்தக் கழகத்தினால் ஒரு கிளர்ச்சி நடத்த முடியுமா? ஆதரவு இல்லாமலா ஒரு கிளர்ச்சிக்குக் கழகம் திட்டமிடும்? உங்கள் பேச்சை, நடவடிக்கைகள் மெய்ப்பிக்கவில்லையே; தவறான தகவல்களைக் கொடுத்து நிலைமையை மறைக்கிறீர்களே!—என்றெல்லாம் டில்லி மத்திய சர்க்கார் கேட்டுவிடுமே—அந்தக் கிலி! தமிழகக் காங்கிரசு அரசு மேற்கொண்டு விட்ட 'கெடுபிடி' நடவடிக்கைக்குக் காரணம் இதுதான், தம்பி!

எங்கே, அந்தப்பய? எங்கே? கோபமாகக் கூவுகிறான் கணவன்.

ஏன் இப்படிப் பதைக்கிறீங்க? பையன், என்ன செய்து விட்டான்? — பதறிக் கேட்கிறாள் மனைவி.

என்ன செய்தானா? அடியே! என் தலைக்குத் தீம்பு தேடிட்டான். என் பிழைப்பிலே மண்ணைப் போட்டுட்டான்—ஆத்திரத்துடன் பேசுகிறான் கணவன்.

என்னத்தைச் செய்துட்டான் சொல்லித் தொலையுங்களேன்—மனைவி கேட்கிறாள்.

குரலைச் சற்றுத் தாழ்த்தி, கணவன் கூறுகிறான்;

அவனோட அம்மாதானேடி நீ? உனக்கு வேற எப்படி இருக்கும் புத்தி. தெருவிலே யார், தெரியுதா? எஜமானரு! ஏன் நிற்கறாரு தெரியுதா? அவரோட அருமையான நாயை, இந்தப்பய, நம்மவண்டி, உன்னோட பிள்ளை என்ன செய்தான் தெரியுமா? இவனைக் கடிக்க வந்துதாம், அதுக்காக, கல்லாலே அடிச்சிருக்கான். எஜமானரு பதைக்கிறாரு, பதறுறாரு; கொண்டாடா அந்தப் பயலை, உன்னாலே அடக்க முடியாவிட்டா நான் முதுகுத் தோலை உரிச்சிப்போடறேன்னு கொதிக்கிறாரு.

நல்லா இருக்குங்க நியாயம்! நாயி கடிக்க வந்தது, கல்லைத் தூக்கிப்போட்டான். அது பெரிய தப்பா? நாயி

கடிக்கலாமா? இவரு வூட்டு நாயி, நம்ம மகனைவிட ஒசத்தியா—மனைவி கேட்கிறாள், கோபத்துடன்.

கணவனுக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. ஓங்கிக் கொடுக்கிறான் முதுகில்...கன்னத்தில். ஐயோ! அப்பாடா! அம்மாடி! என்ற அலறல்.

எஜமானர், மீசையை முறுக்கியபடி, வீட்டை விட்டு வெளியே செல்கிறார், தமது மாளிகைக்கு—வெற்றிக் களிப்புடன்.

அது வெறிநாய் — எல்லோரையுந்தான் கடிக்க வருது—என்று ஊரிலே பலர் பேசிக்கொள்கிறார்கள்.

கதை என்கிறாயா தம்பி! கட்டப்பட்டது, கருத்துக்காக. இரண்டு முறை படித்துப்பார். தமிழக அரசு மேற்கொள்ளும் போக்குக்கான காரணம் விளங்கும்.

இவைபற்றி எல்லாம் பேசும் வாய்ப்பு எனக்குச் சைதைச் சிறையிலும் கிட்டவில்லை. இன்றுவரை (நவம்பர் 27) சென்னைச் சிறையிலும் கிட்டவில்லை.

விலைவாசிக் குறைப்புக்கான கிளர்ச்சியின் போது, வேலூர் சிறையில் இருந்தபோது, நமது தோழர்கள் அனைவரும், சிறையிலே ஒரு தனிப்பகுதியில் வைக்கப்பட்டிருந்தனர். ஒவ்வொரு நாளும் பகலில், கழகத் தோழர்கள் பலரிடம், பல்வேறு பிரச்சினைகள்பற்றிப் பேசிட வாய்ப்புக் கிடைத்தது. இரவுகளிலேயும், என்னோடு தோழர்கள் பொன்னுவேலுவும் ராஜகோபாலும் ஒரே அறையில் இருந்தனர். இரவு நெடுநேரம் வரை பேசிக்கொண்டிருப்போம். எனக்கு வலப்புறத்து அறையிலே, பாராளுமன்ற உறுப்பினர் தர்மலிங்கம்—இடப்புற அறையில், சட்டமன்ற உறுப்பினர் முல்லை வடிவேல்!

பாராளுமன்ற உறுப்பினர், எல்லாப் பழய சினிமாப் பாடல்களையும், உரத்த குரலில் பாடுவார்—பாட்டு என்று அவர் எண்ணிக்கொண்டு ஓசை கிளப்புவார்—பாகவதர் பாடல்களை!! கேட்டுக் கொண்டிருப்பேன்.

வடிவேலுவின் இசையோ, உள்ளபடி உருக்கமாக இருக்கும்—ஒவ்வொரு பாட்டையும் அவர் எனக்காக

அல்ல—பிரிந்துள்ள சோகத்தைத் தெரிவிக்க வேண்டியவர் களுக்குத் தெரிவிக்கும் கருத்துடன் — பாடுவார். முறைப் படி பயிற்சி பெற்ருல், எல்லோருமே கேட்டு இன்புறத் தக்கதாகவே அவருக்கு மெல்லிசை வரக்கூடும். ஆனுல் சிறை தந்த இசைதான் அது, என்று பிறகு அறிந்து கொண்டேன்.

இப்போதுகூட காதிலே ஒலிப்பது போலவே இருக் கிறது, திருவண்ணுமலை சண்முகத்தின் வெண்கலச்சிரிப் பொலியும், வேலூர் சாரதியின் வெடிச்சிரிப்பும், திண்டி வனம் சட்டமன்ற உறுப்பினர் தங்கவேலுவின் கூச்சம் கலந்த புன்னகையும், வாணூர் தொகுதிச் சட்டமன்ற உறுப்பினர் பாலகிருஷ்ணனின் போலீஸ் நடையும், போளூர் சுப்பிரமணியத்தின் சிரிக்கும் கண்களும்! எல்லாம் விருந்தாக இருந்தன, வேலூர் சிறையில். இங்கு இது வரையில் (நவம்பர் 27) தொடர்புகொள்ள, தோழமை யுடன் அரசியல் பிரச்சினைகள் பற்றிப் பேச வாய்ப்பே இல்லை. சைதாப்பேட்டையில் இருக்கும் வரையில் இந்தச் சங்கடம் இருக்கும், சென்னை சென்றுவிட்டால், நம் முடைய தோழர்களுக்கு மத்தியில் இருக்கலாம் என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன். என்னை சென்னைச் சிறைச் சாலைக்கு அழைத்துச் செல்லப்போகிருர்கள் என்ற சேதியை அன்பில் தர்மலிங்கம் சொன்னபோது, களிப்பூர் செல்லப்போகிருேம் என்று நிச்சயித்துக் கொண்டேன். அன்று என்னைக் காணவந்திருந்த சட்டமன்ற உறுப்பினர் பாலகிருஷ்ணன், ஜெயிலருடன் வந்து பேசிக் கொண் டிருந்த ஒரு போலீஸ் அதிகாரியைப் பார்த்து, நாணிக் கோணிக் கிடந்தார். நான் அறிமுகம் செய்து வைத்த போதுதான், விஷயம் புரிந்தது, நண்பர் பாலகிருஷ்ணன் எட்-கான்ஸ்டபிளாக இருந்தபோது, அந்தப் பகுதியில் போலீஸ் அதிகாரியாக இருந்தவர் ஜெயிலருடன் பேசிக் கொண்டிருந்தவர். இருவரும் சிறிது நேரம் 'அந்த பழய' நாட்களைப்பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது கூட எனக்கு, அந்த அதிகாரி என்பொருட்டுத்தான் அங்கு வந்திருக்கிருர் என்பது தெரியாது. சிறிது நேரத்திற் கெல்லாம் துணைக்கமிஷனர் வந்து சேர்ந்த போதுதான், விவரம் புரிந்தது. அவரும் போலீஸ் அதிகாரியும், என்னை

அழைத்துச் சென்று, சென்னை மத்திய சிறைச்சாலை அதிகாரியிடம் ஒப்படைத்தனர். நான் வருவது தெரிந்து, அங்கு வந்திருந்த நமது நண்பர்கள் எவரும், என் அருகே அனுமதிக்கப்படவில்லை. உள்ளே சென்றேன்; மெத்த மகிழ்ச்சியுடன்; நம்பிக்கையுடன். ஏனெனில், நண்பர்கள் நடராசனும், கோவிந்தசாமியும், சிற்றரசும், கலியாண சுந்தரமும், அ. பொ. அரசும், செல்வராசும், ஆசைத் தம்பியும் மற்றும் பலரும் உள்ளே இருக்கிறார்கள். கச்சேரி பாஷையில் சொல்வதானால், பெரிய ஜமா! கண்டதும் களிப்படைவார்கள், களிப்புப்பெறலாம் என்று எண்ணினேன். ஆனால், என்னை சிறையின் முன் பகுதியில் உள்ள மாடிக் கட்டிடத்துக்கு அழைத்துச் சென்றனர். கொஞ்சம் சோர்வு தட்டிற்று. என்றாலும். அதற்கு இடையிலும் ஒரு சிறு நம்பிக்கை, ஒரு சமயம், நமது தோழர்களில் சிலரையாகிலும் இங்குக் காணலாம் என்ற நம்பிக்கை. நான் அங்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டபோது, மணி 7-க்கு மேலாகிவிட்டது. படி ஏறும்போதே, 'அண்ணாவா! அண்ணா', என்ற அன்புக்குரல் கேட்கும் என்று எதிர் பார்த்தேன்—ஒரு அழைப்பும் இல்லை. உள்ள அறைகள் நாலு. அதிலே இரண்டு அறைகளிலே வேறு யாரோ காணப் பட்டார்கள். ஐந்தாம் நம்பர் அறையில் என்னை விட்டு விட்டு, ஒரு துண்டு ரொட்டியும், ஒரு பாத்திரத்தில் தண்ணீரும் கொடுத்துவிட்டு, பூட்டிக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். எனக்குப் பெருத்த ஏமாற்றம், மனச்சங்கடம். சைதாப்பேட்டை போலவேதான் சென்னையிலும் நான் 'தனியன்' ஆக இருந்து தீரவேண்டி நேரிட்டுவிட்டது. உள்ளபடி வேதனையாக இருந்தது. தனியனாக இருப்பது எனக்கு வேதனைதரும் என்று அறிந்துதானோ என்னவோ இந்த ஏற்பாடு! யார் கண்டார்கள்!

உடன் இருப்பவர்கள் யார் எனத் தெரியவில்லை; இரண்டு நாட்கள் கழித்து அவர்களும் சொன்னார்கள், பொழுது விடிந்து ஒரு வார்டர் சொல்லுகிற வரையில், தங்களுக்கும் புதிதாக வந்திருப்பது யார் என்பது தெரியாது என்று. ஆனால் காலையில் நான் எழுந்த உடனே, இருவரும் இன் முகத்தோடு வந்தனர். எங்களுக்கு இந்த வாய்ப்பு கிடைத்

ததிலே மெத்த மகிழ்ச்சி அடைகிறோம் என்றார்கள். அது முதல், என்னைத் தங்கள் 'விருந்தினன்' போலவே அன்புடன் நடத்தி வருகிறார்கள். உணவு, உரையாடல், ஆகிய எதிலேயும் எனக்குக் குறை ஏற்படாதபடி பார்த்துக் கொள்கிறார்கள். இருந்தாலும் உள்ளே உள்ள நமது நண்பர்களைக் காணமுடியவில்லையே, பேச முடியவில்லையே, என்ற ஏக்கம் என்னை வாட்டியபடி இருந்தது. குறிப்பாகக் காஞ்சி கலியாண சுந்தரத்தின் பேச்சைக் கேட்கவேண்டும் என்று ஒரு ஆவல்! வேறு யாரிடம் பேசுவதைக் காட்டிலும், என்னிடம் பேசும் போதுதான், கலியாணத்துக்குத் துணிவும் தாராளமும் நிரம்ப வரும். என்னிடம் அளவற்ற அன்பு—அதுபோலவே தான் எனக்கும். வேறு எவரிடம் கேட்கமுடியாத சில கருத்துகளை, சில பாணிகளைக் கலியாணத்திடம் கேட்க முடியும். சைதையிலிருந்து புறப்பட்டபோது எண்ணிக் கொண்டேதான் வந்தேன்—நம்மைப் பார்த்த உடன் கலியாணம்,

"வா! வா! வந்து சேர்ந்தயா!" என்று அழைக்க,

"ஆமாம்! உன்னை ஏன் அழைத்துக் கொண்டு வந்தார்கள்?" என்று நான் கேட்க,

"அழைத்துக் கொண்டு வந்தார்களா! இது மாமியார் வீடா! தீபாவளி வரிசை வைத்து அழைத்து வந்தார்களா! இழுத்துக் கொண்டு வந்தார்கள்" என்று கலியாணம் சொல்ல,

"ஏன் இப்படி இவ்வளவு பேர்களைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்நார்கள்" என்று நான் ஐயத்துடன் கேட்க,

"பின்னே, நீ செய்கிறவேலைக்கு, எங்களைச் சும்மாவா விட்டுவைப்பார்கள்" என்று கலியாணம் குத்த,

"உனக்கு வேண்டியதுதான்!" என்று நான் கேலி செய்ய,

"எவனெவனோ இருக்கறான், அவனை எல்லாம் பிடித்துக் கொண்டு வரல்லே. ரொம்பக் காரியமா,

என்னை இழுத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டானுங்க" என்று எரிச்சலோடு சொல்ல,

வேடிக்கையாகப் பொழுதுபோகும் என்று எண்ணிக் கொண்டு வந்தேன். ஆனால் எனக்குக் கிடைத்ததோ, தனிமை! கழகத் தோழர்களின் தொடர்பும் தோழமையும் அற்ற நிலை. உள்ளபடி சிறைவாசம்!! என்ன செய்ய!

நான் வந்திருப்பது கேள்விப்பட்டு அவர்களும் உள்ளே அல்லற்பட்டிருக்கிறார்கள். அமைப்புச் செயலாளருக்கு அளிக்கப்பட வேண்டிய மரியாதை, ஜெயிலிலும் இருக்கும் என்ற நினைப்புடன், நடராசன் கேட்டிருக்கிறார் சிறை அதிகாரியை; எங்களை அண்ணா இருக்கும் இடத்தில் கொண்டுபோக வேண்டும் என்று. இங்கு இருக்கிறாரே, சிறை அதிகாரி, அவர், இல்லை என்று கூறுவதே இல்லை. ஒரு அழகான புன்னகை! அதற்குப் பொருள், என் முறைப்படி தான் காரியம் இருக்கும்; அதை மாற்றச் சொல்லிக் கேட்டுப் பயன் இல்லை— என்பதுதான்.

வெளியிலிருந்து வருபவர்களைச் சில நிமிடநேரம் பார்த்துப் பேசுவது போலவே, சிறை அதிகாரியின் அனுமதி பெற்று, நடராசனையும் தோழர் கோவிந்தசாமியையும், ஒருநாள் பார்த்துப் பேசினேன்—அதிகாரிகள் உடன் இருந்தனர்.

அவர்கள் வெளியே போகிறவரையில் இதேநிலைதான். வெளியே சென்றுவிட்டு, மறுபடியும் என்னைப் பார்க்க, நடராசன், கோவிந்தசாமி, அரசு, செல்வராசு, ஆசைத் தம்பி வந்திருந்தனர்—சத்தியவாணிமுத்துவும் உள்ளே இருந்தபோது பார்க்க, பேச, கிடைக்காத வாய்ப்பு, அவர்கள் விடுதலை பெற்ற பிறகுதான் எனக்கு ஓரளவு கிடைத்தது. இதேமுறைதான் நீடிக்குமா, சில நாட்களுக்குப் பிறகு ஏதாவது மாறுதல் ஏற்படுமா என்று தெரியவில்லை.

சென்னைச் சிறையில், ஒவ்வொரு நாளும், கருணாநிதியும் நாவலரும் வருகிறார்கள்—இரண்டொரு நிமிடங்கள் பேசுகிறோம். நானே, விரைவில் அவர்களை அனுப்பி விடுகிறேன்—ஏனெனில் சூழ உட்கார்ந்திருக்கும் அதிகாரிகள்

நாங்கள் அதிகநேரம் பேசிக்கொண்டிருப்பதைத் தொல்லையாகக் கருதிவிடுவார்களோ என்பதுதான். மேலும், அரசியல் பிரச்சினைகளைப் பேசக்கூடாது; கழகத்திலே மேற்கொண்டு இன்னின்னது நடத்தப்பட வேண்டும் என்று சொல்லக் கூடாது; எதைப் பேசவேண்டுமோ, எதைப் பேசினால் சுவையும் பயனும் எங்களுக்கு ஏற்படுமோ அவைகளைப் பேசக்கூடாது! மாற்றப்பட முடியாத விதிமுறையல்லவா அது!! ஆக இரண்டொரு நிமிடங்களிலேயே பேச்சு முடிந்துவிடுகிறது.

எப்படி?

பரவாயில்லை.

தனியாகவா?

இல்லை; இரண்டு பேர் இருக்கிறார்கள்.

யார் அந்த இருவர்?

வேறு வழக்கிலே வந்தவர்கள்.

சாப்பாடு எப்படி?

பரவாயில்லை, குறையில்லை. அங்கேயே சமைக்கிறார்கள்.

ஏதாவது கொண்டு வரவா?

புத்தகங்கள் கொடுத்தனுப்புங்கள்.

நம்ம பத்திரிகைகள் வருகின்றனவா?

நம்ம பத்திரிகைகளா? கிடையாது. வராது. மற்றப் பத்திரிகைகள் அனுப்பலாம்.

வீட்டுக்கு என்ன சேதி?

வந்திருந்தார்கள்! வரச்சொல்லுங்கள்.

இவ்வளவுதானே பேச முடிகிறது! இதையே பின்னிப்பின்னி எவ்வளவு பேச முடியும். ஆகவே விரைவாகவே அனுப்பி விடுகிறேன். இங்கு முதல் முறையாக, பரிமளம் சரோஜாவுடன், ராணியையும் மகன் இளங்கோவனையும் அழைத்து வந்தபோதுகூட, அதிக நேரம் பேசிக்கொண்டிருக்க இயலவில்லை. இரண்டாவது முறையாக ராணி வந்தபோது,

38627

D.V. நாராயணசாமியும் அவர் துணைவியார் பாப்பாவும் உடன் வந்தனர்—என்ன எண்ணிக்கொண்டார்களோ, மிக விரைவாகவே பேச்சை முடித்துக்கொண்டு எழுந்து விட்டேன். அதிகாரிகள் காவல் காத்துக் கொண்டிருக்கும் சூழ்நிலை, மெத்தச் சங்கடத்தைத் தருகிறது. அதனால் நான் அதிக நேரம் பேச முடிவதில்லை. வழக்கறிஞர் நாராயணசாமியிடம், சட்ட சம்பந்தமாக நிறையப் பேச முடிகிறது. சட்டத்தின் பல்வேறு காவல் அலுவலர்களிலே சேர்ந்தவர்கள்தானே சிறை அதிகாரிகள். ஆகவே, சட்டம் பற்றிப் பேசுவது, அவர்களுக்குத் 'தகாத' பேச்சாகப் படாது என்ற எண்ணம் எனக்கு.

ஆனால் இந்த அளவு பேச்சுகூட, வழக்கு நடந்து முடியும்வரையில் தான்! தண்டனைக் கைதி என்று ஆகிவிட்ட பிறகு, இந்த அளவுக்கு அடிக்கடி பார்க்கவோ, பேசவோ முடியாது— அனுமதி கிடைக்காது.

வழக்கு தொடுத்திருக்கிறார்கள் என்பதை, நாவலரும் கருணாநிதியும் தெரிவித்தார்கள். நான் திடுக்கிட்டுப் போய்விடவில்லை; உண்மையிலேயே, அன்று என்மனம் என்னைப்பற்றிய நினைவிலே இல்லவே இல்லை. அமெரிக்கக் குடி அரசுத் தலைவர் கென்னடி படுகொலை செய்யப்பட்ட பாதகத்தை எண்ணி எண்ணி நான் மிகுந்த வேதனையில் ஆழ்ந்து போயிருந்தேன். வேலூர் சப்ஜெயிலில் இருந்த போதுதான், கென்னடி பற்றிய புத்தகங்களையும், அவர் எழுதிய நூற்களையும், ஆர அமரப் படித்து, அந்த ஆற்றல் மறவனுடைய அருங்கருத்துகளை உணர்ந்து, பெரும் பயன் அடைந்தேன். உலகே திடுக்கிட்டுப் போகத்தக்க விதத்தில், ஒரு கொடியோன், அந்தப் புனிதனைச் சுட்டுக் கொன்றது பற்றிப் பத்திரிகையில் படித்துப் படித்து, உலகில் நல்லது செய்வதற்கே வாய்ப்பு இல்லையா! என்று ஓர் வெறிச்சிட்டுப் போன வேதனை கப்பிக்கொண்டிருந்த நிலை! இந்த நிலையில் என்மீது சதி செய்ததாக வழக்குத் தொடுக்கிறார்கள் என்று நண்பர்கள் சொன்னது, எனக்குச் சரியாகக்கூடக் காதிலே விழவில்லை. அவர்கள் சென்ற பிறகு, பத்திரிகைகளிலேதான், வழக்கு பற்றிய முழு விவரம் படித்தேன். நாளை (நவம்பர் 28) வழக்கு மன்றம் செல்லும் நாள்.

3. வழக்கும் அரசியல் போக்கும்

(கடிதம் 3—காஞ்சி, 4-10-1964)

தம்பி!

வெளியிலிருக்கும்போதேகூட, தேதிகள் பற்றிய நினைவு எனக்குச் சரியாக இருப்பதில்லை; நானென்ன கடிகாரம் பார்த்து வேலைக்குச் சென்று, காலண்டர் பார்த்துச் சம்பளம் வாங்கிப் பழக்கப்பட்டவனா! வெளியே இருக்கும்போதே இந்த நிலை என்றால், சிறைக்குள்ளே அடைபட்டுக் கிடக்கும்போது தேதி எப்படித் தெளிவாகத் தெரியப்போகிறது? இங்குதான் ஒரு நாளைக்கும் மற்றொரு நாளைக்கும் ஒரு வித்தியாசமும் தெரியாதே, அதனால்தான் வழக்குமன்றம் செல்லும் நாள், நவம்பர் 28 என்று குறிப்பிட்டேன். வழக்கு மன்றம் போய்விட்டு வந்த பிறகுதான், 29 என்பது நினைவிற்கு வந்தது.

வழக்கு மன்றம் சென்றிருந்தேன்—சென்றிருந்தேனா! அழைத்துக்கொண்டு போகப்பட்டேன். ஒரு லாரி நிறையப் போலீஸ்—சில அதிகாரிகள்! சிறை வாயிற்படியிலிருந்து சென்ட்ரல் ரயில் நிலையத் திருப்பம் வரையில், இரும்புத் தொப்பிப் போலீசார். வழக்கு மன்றக் கட்டடத்தைச் சுற்றிலும் அதுபோலவே, காவல்!

வழக்கு மன்றம் சென்றேன். உள்ளே நாவலர், கருணாநிதி, மதி, ஆசைத்தம்பி, நடராசன், சத்தியவாணி, அலமேலு அப்பாதுரை, கபாலி, நீலநாராயணன், எஸ். எஸ். ராஜேந்திரன் மற்றும் பலர் இருந்தனர். வழக்கறிஞர்களும் அதிகாரிகளும் நிரம்ப! என் நண்பர் வழக்கறிஞர் நாராயணசாமி இருந்தார். அங்குச் சில நாட்கள் காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்த வழக்கறிஞர் வேலூர் நாராயணனையும் பார்த்தேன். யாரிடமும் இரண்டொரு விநாடிகளுக்குமேல் பேச அனுமதி கிடைக்கவில்லை. பேசினால்தானா! பார்த்துக்கொண்டிருப்பதும் பேச்சிலே ஒரு வகைதானே! அந்தத் திருப்தி ஏற்பட்டது.

வழக்குமன்றத் தலைவர் வந்தமர்ந்தார்—சர்க்கார் தரப்பில் வழக்கு நடத்த வந்திருந்தவர் (பப்ளிக் ப்ராசிக்யூட்டர்) வந்திருந்தார். எல்லோரும் வந்துவிட்டனர்; ஆனால் என்னுடைய 'கூட்டாளிகள்' அந்த நால்வர் காணோம். விநாடிகள் நிமிடங்களாகின்றன; வழக்கு மன்றத் தலைவர் காத்திருக்கிறார். நால்வர் வரவில்லை. இந்த வழக்கு மன்றத்துக்கு நான் முன்பொருமுறை, இதே வழக்குமன்றத் தலைவர் முன்பு கொண்டு வந்து நிறுத்தப் பட்டிருக்கிறேன்—சாட்சி சொல்ல. நண்பர் எஸ். எஸ். ராஜேந்திரன், விலைவாசிக் குறைப்புக்கான மறியலில் ஈடுபட்டதாக வழக்குத் தொடரப்பட்டபோது, என்னை வேலூர் சிறையிலிருந்து, சாட்சியம் கூற அழைத்து வந்திருந்தார்கள். அப்போது நான் கண்ட வழக்கு மன்றத் தலைவர்தான் இப்போதும்.

அரைமணி நேரம் கடந்துவிட்டது. அவர்கள் வரவில்லை. வேறு சில வழக்குகளைக் கவனித்தார்—முக்கால் மணி நேரமும் ஆகிவிட்டது, நால்வர் வரவில்லை. வழக்கு மன்றத் தலைவருக்குக் கோபமும் சங்கடமும் ஏற்பட்டது. 'நால்வர் வரட்டும், வழக்கை எடுத்துக்கொள்வோம் என்ற எண்ணத்தில்' உள்ளே சென்றுவிட்டார்.

அவர் உள்ளே சென்றுவிட்ட உடனே, அங்கு ஒரே கலகலப்பு, உரையாடல், அறிமுகப் பேச்சு எல்லாம். ஆனால் அப்போதும், நான் மற்றவர்களுடன் அளவளாவ அனுமதி கிடைக்கவில்லை. சூடு சுவையற்ற சிலபற்றி மட்டும், இரண்டொரு விநாடிகள் பேச முடிந்தது.

'நால்வர் வந்து சேர்ந்தனர் -காஞ்சிபுரத்திலிருந்து என்னோடு கிளம்பியவர்களை, 16ந் தேதிக்குப் பிறகு அன்று தான் பார்க்கிறேன். மாப்பிள்ளைகள் போலத்தான் காணப் பட்டார்கள். எப்படி? ஏன் தாமதம்? அங்கு நிலைமை எவ் விதம்? என்று கேட்டு, அவர்கள் பதில் அளிப்பதற்குள், வழக்கு மன்றத் தலைவர் வந்துவிட்டார்; வழக்கை எடுத்துக் கொண்டார்.

குற்றப் பத்திரிகையின் பிரதிகள் எங்களுக்குத் தரப் பட்டன—இதோ இப்போது எனக்குப் பக்கத்திலே தான் இருக்கிறது—29 தாட்கள்!

பிரதிகளைத் தந்ததுடன், எங்களைத் தனக்கு அருகே, எதிரே வந்து நிற்கும்படி அழைத்து, வழக்கு மன்றத் தலைவர், 'குற்றச்சாட்டு' இது என்பதைப் படித்துக் காட்டி விட்டு, 'என்னசொல்கிறீர்கள்? என்று கேட்டார்.

'இந்தத் தாள்களிலே என்ன குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது என்பதைப் படித்துப் பார்த்துவிட்டுச் சொல்கிறேன்' என்றேன். 'வேறோர் நாள் வைத்துக்கொள்ளலாமா?' என்று அவர் கேட்டார்; சர்க்கார் தரப்பு வழக்கறிஞர், "அவர்கள் குற்றப் பத்திரிகையைப் படிக்க அவகாசம் தரப்படவேண்டு மல்லவா— படித்துவிட்டு அவர்கள் பதில் அளிக்கட்டும்" என்றார். நான் வேறோர் நாள்கூட வேண்டாம், இப் போதே ஒருமணி நேர அவகாசம் தரப்பட்டால்கூடப் போதும் என்றேன். நான் கேட்டுக்கொண்டபடி நண்பர் வழக்கறிஞர் நாராயணசாமி, 'வழக்கை விரிவாக நடத்திக் கொண்டுபோக என் கட்சிக்காரர்கள் விரும்பவில்லை. சாட்சிகளைக் குறுக்கு விசாரணை செய்வது போன்றகாரியம் கூட அதிக அளவில் இருக்காது. இறுதிக்கட்டத்தில், குற்றவாளிகளாகக் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளவர்கள், தங்கள் நிலையை விளக்கி ஒரு அறிக்கை அளிக்க இருக்கிறார்கள். வழக்கை விரைவாகவே முடித்துவிடலாம்" என்றார்.

அன்றையதினம், 'என்ன சொல்லுகிறீர்கள்' என்று வழக்கு மன்றத் தலைவர் கேட்டதற்குப் பதில் அளிக்கா விட்டால், அதற்காகவே வேறோர் நாள் வழக்கு நடத்த வேண்டிவரும். காலம் நீடிக்கப்படுவதை நான் விரும்ப வில்லை. எனவே, வழக்கு மன்றத் தலைவரைப் பார்த்து, "ஐயா! தாங்கள் படித்த 'குற்றச் சாட்டு' மெய்ப்பிக்கப் படுவதற்கான தகவல்கள் மட்டுமே இந்தத் தாள்களில் உள்ளன என்றால், நான் இப்போதே பதில் கூறிவிட விரும்புகிறேன், "நான் குற்றவாளி அல்ல"—என்றேன். வழக்குகளில் ஏற்படும், தவிர்க்க முடியாத கட்டத்தில் ஒன்று அது. நால்வரும் அதுபோலவே கூறினர். எனவே, வழக்கு அடுத்து எடுத்துக் கொள்ளப்படும்போது, சாட்சிகள் விசாரணை என்ற கட்டம் நடைபெறும்; டிசம்பர் 5-ந் தேதி பகல் 12 மணிக்கு வழக்கு நடைபெறும் என்று அறிவித்தார். ஐவரும் ஒன்றாகப் போலீஸ் வானில்

ஏற்றினோம்—நால்வரையும், சென்னைச் சிறைக்கே கொண்டு போகும்படி வழக்கு மன்றத் தலைவர் உத்திரவிட்டிருந்தார். அப்பாடா! என்ற ஒரு நிம்மதி எங்கள் ஐவர் பார்வையிலும். ஆனால், அந்த நிம்மதி எதுவரையில் இருந்தது தெரியுமா, தம்பி! சிறை நுழைகிறவரையில். சிறைக்குள்ளே சென்றதும், நான் பழயபடி, 5-ம் நம்பர் அறையில், தனியனாக! அந்த நால்வர் சிறையில் வேறோர் பகுதியில்! இது என்ன ஏற்பாடோ? ஏன் இந்த ஏற்பாடோ? புரியவே இல்லை. 16-ந் தேதியிலிருந்து அவர்களை நான் காணவில்லை. பேச நிரம்ப ஆவல். சிறையிலே எதைப் பேசி, என்ன திட்டம் போட்டு, இந்தச் சர்க்காருக்கு என்ன சங்கடத்தை நாங்கள் ஏற்படுத்திவிடப் போகிறோம்? எதற்காக இப்படிப்பிரித்துப் பிரித்து வைக்கவேண்டுமோ? தெரியவில்லை!

சரி, எனக்கு அந்த ஒரு பழக்கம். தனியனாக இருக்கும் பழக்கம்—இதுவரையில் ஏற்பட்டதில்லை; எப்போதும் நாலு பேருக்கு நடுவிலேயே இருப்பது வாடிக்கை. "அதென்ன கெட்ட பழக்கம்—தனியாக இருந்து பழகிக் கொள்" என்று சர்க்கார் எனக்குப் போதிக்கிறது போலும். நன்றி! மகிழ்ச்சி இல்லை! நன்றி!

இன்றுதான் மேயர் தேர்தல். இதைப்பற்றி வழக்கு மன்றத்தில் வந்திருந்த நண்பர்களிடம் பேச எண்ணினேன்—முடியவில்லை. நிலைமை சாதகமாக இல்லை என்பதை, கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி காங்கிரசுக்கு ஓட்டு அளிக்க முடிவு செய்துவிட்டது பற்றிய செய்தியே காட்டுகிறது. கிருஷ்ணமூர்த்தி நல்லவர், நமது கழகம் அல்ல—ஆனாலும் பண்புள்ளவர்; பழகுவதற்கு ஏற்ற பெரிய மனிதர். இதனை விளக்கி, இவருக்கே ஆதரவு அளிக்கும்படி, 14-ந் தேதியே ஒரு அறிக்கை எழுதி, மாநகராட்சி மன்ற தி. மு. க. தலைவர் அ. பொ. அரசு அவர்களிடம் கொடுக்கச் செய்திருந்தேன். இடையிலே என்னை வந்து பார்த்துவிட்டுச் சென்ற முன்னாள் மேயர் முனுசாமியும், முன்னாள் துணை மேயர் செல்வராஜும், அ. பொ. அரசும், எப்படியும் வெற்றி காண முயற்சி எடுத்துக்கொள்வதாகச் சொல்லிவிட்டுச் சென்றார்கள். என்ன ஆகி இருக்கும் என்பதை அறிந்துகொள்ள ஆவல்தான். என் அறைக்கு எதிர்ப்புறத்

திலே சற்றுத் தொலைவிலேதான் மாநகராட்சி மன்றக் கட்டடம் இருக்கிறது. ஆனால் இது சிறை! வெளியே நடப்பது எனக்கு எப்படித் தெரியமுடியும்! எது நடைபெறுவதாயினும், நாம் நமது நண்பருக்கு ஆதரவு காட்டினோம், அதிலே ஒரு குறையும் இல்லை, களங்கம் இல்லை, என்று எண்ணித் திருப்திப்படுகிறேன். (காலமெல்லாம் எந்தக் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியின் தோழமையை விரும்பி, பெற்று, மகிழ்ந்து வந்தாரோ, அதே கம்யூனிஸ்டுக் கட்சிதான் அவரைக் கைவிட்டு விட்டது. இது, காலத்துக்கும் இருக்கப்போகும் கறை என்பதைக் கம்யூனிஸ்டுகள் உணர மறுக்கிறார்கள்.)

மாலையில், பரிமளம், வளையாபதி முத்துகிருஷ்ணனுடன் வந்து பேசிவிட்டுப் போனது, மனதுக்கு மிகுந்த ஆறுதலாக இருந்தது. இத்தனை நாட்களைக் காட்டிலும் இன்று அதிக நேரமும் பேசிக்கொண்டிருந்தேன்—அதிக கலகலப்பாகவும் பேசினேன். வழக்கு தொடங்கிவிட்டது என்று ஏற்பட்ட உடனேயே, மனதிலே இருந்து வந்த ஒரு மூடுபனி விலகிவிடுகிறது, ஒருபாரம் குறைந்து விடுகிறது. அதுதான் காரணம் என்று நினைக்கிறேன், இன்று பரிமளத்திடம் கலகலப்பாகப் பேசியதற்கு.

அவர்கள் வருவதற்குச் சிறிது நேரத்துக்கு முன்பு, பாராளுமன்ற உறுப்பினர் தருமலிங்கம் வந்திருந்தார்—டில்லியில் நடைபெற்றவைகளைப் பற்றிச் சொல்லிவிட்டுப் போனார். எனக்காகக் கொண்டுவந்த பிஸ்கட், பழங்களைக் கூட, "எனக்கு வேண்டாம், நால்வருக்குக் கொடு" என்று கூறிவிட்டேன்.

சிறையிலே நானோர் பக்கம்! அந்த நால்வர் வேறோர் பக்கம்!

உள்ளே நான்! வெளியே, என் அன்புக்குரிய தம்பிகள்!

எத்தனை நாட்களோ! எத்தனை மாதங்களோ! யாருக்குத் தெரியும்!!

காலையில், பத்து பதினோருமணிக்குத்தான் தெரியும், மேயர் யார்? என்பது.

நமது கடமையை நாம் செய்திருக்கிறோம், வெற்றிக்காக நமது பங்கினைச் செலுத்தி இருக்கிறோம், என்ற திருப்தியுடன் இன்று படுக்கச்செல்கிறேன், ஒரு நல்லவருக்குத் தக்க மரியாதை தரப்படுகிறதா இல்லையா என்பதை நாளைக் காலையிலே தெரிந்துகொள்ளலாம், என்ற எண்ணத்துடன்.

காலையில் தெரிந்துகொண்டேன், அந்த நல்லவருக்குத் துணைநிற்க, கழகம் தவிர வேறு எவரும் இல்லாததால், மேயர் தேர்தலில் அவர் தோற்றுவிட்டார் என்பதை. இழந்த கோட்டையை ஒரு படை திருப்பித் தாக்கிப் பிடித்தால் செய்தி வெளியிடுவதுபோல நாலரை ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, சென்னை கார்ப்பரேஷனைக் காங்கிரஸ் கைப்பற்றி விட்டது! என்று எல்லா இதழ்களும் பெரிய தலைப்புக் கொடுத்து, இந்தச் செய்தியை வெளியிட்டிருந்தன. திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் வலதுசாரிக்கட்சி ஆகிவிட்டது; ஆகவே அதனுடைய ஆதிக்கத்தில், மாநகராட்சி நிர்வாகம் இருக்கவிடக் கூடாது என்ற 'தத்துவ'க் காரணம் காட்டிவிட்டு, கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி, சென்னையின் பெரிய புள்ளிகளில் ஒருவர் என்ற நிலையில், உள்ள, ஒரு குஜராத்தி பிரமாணச் சீமானுக்கு வெற்றி தேடிக் கொடுத்து, பெருமை தேடிக் கொண்டது!!

தி. மு. கழகத்திடம் அடக்கமுடியாத அளவில் பகை உணர்ச்சி கொண்டநிலையில், ஆளுங்கட்சி மட்டுமல்ல, மற்றப்பல கட்சிகளும் உள்ளன. காரணம், ஒவ்வொருகட்சி ஒவ்வொரு நேரத்தில் ஒவ்வொன்று கூறுகிறது —ஆனால் உண்மையான காரணம், அடிப்படைக் காரணம், கழக வளர்ச்சியிலே அந்தக் கட்சிகளுக்கு ஏற்பட்டுவிட்ட அருவருப்பு, திகைப்பு, ஆத்திரம். இதைப் போக்கிக் கொள்ள அவர்கள் காங்கிரசுக்கு வலிவூட்டுகிறார்கள். இது இடதுசாரிக் கொள்கையாம்!!

தி. மு. க. சுதந்திரக்கட்சியுடன் நேசத் தொடர்பு கொண்டிருப்பது ஒன்றைத்தான், இந்தக் கட்சிகள் சுட்டிக்

காட்டுகின்றன. அந்தத் தொடர்பு காரணமாக, தி. மு. க. இடதுசாரிக்கொள்கை எதனையும் இழந்துவிட்டதா என்று பார்த்தால், இல்லை என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. ஓரிரு திங்களுக்கு முன்புகூட நில உடைமைபற்றிய பிரச்சினை, பாராளுமன்றத்தில் விவாதத்துக்கு வந்தபோது, உடைமையாளர்கள் பக்கம் சுதந்திரக்கட்சி வாதாடிற்று; தி. மு. க, இடதுசாரியினர் பக்கம்தான் துணை நின்றது. இதனைப் பொதுமக்கள் அடியோடு மறந்துவிடுவார்கள் என்று இவர்கள் எதிபார்க்கிருர்கள்?

இதே கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி, சென்ற பொதுத் தேர்தலின்போது, தி. மு. கழகம் சுதந்திராவுடன் தொகுதி உடன்பாடுக்கு இசைந்தபோது, அப்படி ஒரு வலதுசாரி கட்சியுடன் உங்களுக்கு ஒட்டு உறவு இருப்பதாலுல், உங்களுடைய துணையோ, தோழமையோ வேண்டாம் என்று உதறித் தள்ளிவிடவில்லை. பேச்சு நடந்தது. இறுதியிலே முறிவு ஏற்பட்டதுகூட, தொகுதிக்ள் சிலவற்றை யாருக்கு ஒதுக்குவது, கழகத்துக்கா, கம்யூனிஸ்டுக்கா என்பதிலேதான், தகராறு. இது ஊரறிந்த உண்மை. அப்போது, தி. மு. க. வலதுசாரி என்று ஏசப்படவில்லை. பேச்சு முறிந்தபிறகுகூட, திருச்சியைப் பொறுத்தவரையில் கம்யூனிஸ்டு கலியாணசுந்தரம், அனந்தநம்பியார் ஆகியோருக்குக் கழக ஆதரவும், கழக எம். எஸ். மணி, அம்பில் தர்மலிங்கம் ஆகியோருக்கு கம்யூனிஸ்டு ஆதரவும் நடைமுறையில் இருந்தது; வெற்றியும் கிடைத்தது. இப்போதுதான், கம்யூனிஸ்டு கட்சி, ஒரு வெறுப்புணர்ச்சியை வளர்த்துக்கொண்டு, அதனை ஒரு 'தத்துவம்' என்ற நிலைக்குவேறு உயர்த்திக் காட்டுகிறது. ஆனுல் இந்த நிலையும் போக்கும், இதுபோலவே இருக்கும் என்று நான் எண்ணவில்லை. அடுத்த பொதுத் தேர்தலின்போது, வேறு தத்துவம்—வேறுநிலை—மலரும் என்று நம்புகிறேன். அது அப்படி ஆவதாக இருப்பினும், கழகத்திடம், கடுங்கோபம் மூண்டநிலையில் பல கட்சிகள் இருப்பது நன்ருகத் தெரிகிறது. கழகத்தை அழிக்கும் நோக்குடன், அதனை நடத்திச் செல்பவர்களை 'ஒழிக்க'த் திட்டங்கள் போடப்படுவதாக மிரட்டல்கள் வந்தவண்ணம் இருக்கின்றன— குறிப்பாக என்னையும், கருணாநிதியையும். நான் வழக்கு

மன்றம் சென்றேனே -29-ல்-அன்றுகூட வழியிலேயே என்னைத் தீர்த்துவிடப் போவதாக, கடிதங்கள் வந்தனவாம்—போலீஸ் அதிகாரிகளிடம் அவை ஒப்படைக்கப்பட்டன என்று, வழக்கு மன்றத்தில் கருணாநிதி கூறக் கேட்டேன். இன்று மாலை என்னைப் பார்க்கவந்தபோது கூட கருணாநிதி, இதுபோன்ற ஒரு செய்தியை, டெலிபோன் மூலம் தன்னிடம் யாரோ கூறியதாகவும், அந்தத் தகவலையும் போலீஸ் அதிகாரிகட்கு தான் தெரிவித்ததாகவும் கூறினார். இவை வீண் மிரட்டல்களாகவும் இருக்கலாம்—ஏதாவது நடந்தாலும் நடக்கலாம்; நடந்தால் நாம் என்ன செய்யமுடியும்! திடீரென்று பாம்பு கடித்தால், பச்சிலை கிடைப்பதற்குள் ஆள் செத்துப் போவதில்லையா! என்ன நடக்கும் என்பதல்ல முக்கியம், அரசியல் எத்துணை அருவருப்பான காட்டுமிராண்டிப் போக்குக்கு இழுத்துச் செல்லப்படுகிறது என்பதுதான் முக்கியம். அத்தகைய, காட்டுமிராண்டித்தனமல்லவா கென்னடியின் உயிரைக் குடித்துவிட்டது. கொடுமை! கொடுமை!

இன்று மாலை நாவலரும், நடராசனும், கோவிந்தசாமியும், ராஜகோபாலும், கருணாநிதியும், வழக்கறிஞர் நாராயணசாமியும் வந்திருந்தனர்.

வழக்கு மன்றத்தில் நான் தருவதாகக் கூறியுள்ள அறிக்கை எந்த முறையில் இருக்கவேண்டும் என்பதுபற்றி நாராயணசாமியிடம் சிறிதுநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். சட்டத்துக்கும் நீதிக்கும் உள்ள தொடர்பு, இருக்கவேண்டிய தொடர்பு, அறப்போருக்கு அளிக்கப் படவேண்டிய மதிப்பு ஆகிய கருத்துக்களை. அறிக்கையில் விளக்கவேண்டும் என்பது என் எண்ணம். ஆனால் அதற்கான ஏடுகள் கிடைக்கக்கூடிய இடத்திலா நான் இருக்கிறேன். சிலவற்றை திங்கட்கிழமை கொண்டுவந்து தருவதாக, வழக்கறிஞர் நாராயணசாமி கூறிவிட்டுச் சென்றார்.

சைதாப்பேட்டையில் வந்து பார்த்த பிறகு, ராஜகோபால் இன்றுதான் மறுபடியும் என்னைவந்து பார்க்க முடிந்தது. ராஜகோபால் வந்தாலே, மகிழ்ச்சி பிறக்கும் வழக்கமல்லவா எனக்கு! அதற்கு ஏற்றபடி, இங்கு இரண்டு

நாட்களாக 'வெற்றிலை பாக்கு' இல்லாமல் 'வெறும் வாயனாக' இருந்துவந்தேன்—ராஜகோபால் கொண்டுவந்து கொடுத்த வெற்றிலை பாக்கு, எனக்கு மகிழ்ச்சி அளித்தது. கடந்த ஒரு திங்களாகவே, எனக்கு இருந்துவரும், இடது கைக் குடைச்சலுக்காக, சத்தியவாணி கொண்டுவந்து கொடுத்த 'புலித் தைலம்' வேறு எனக்குக் கிடைத்தது. அதனைத் தேய்த்துக் கொண்டு, வலி சிறிதளவு குறையும் நிலைபெற்று, அதே நினைப்புடன் இன்றிரவு படுக்கச் செல்கிறேன்.

ஞாயிறு,—சிறை சந்தடியற்றுக் கிடக்கும் நாள். வெளியிலிருந்து யாரும் பார்க்க வரக்கூடாது. சிறை அதிகாரிகளின் நடமாட்டமும் மிகக் குறைவு. அன்று 'கைதிகள்' சீக்கிரமாகவும் பூட்டிவிடப்படுகிறார்கள். இன்று வெளி உலகத் தொடர்பு எந்த நண்பர்கள் மூலமாகவும் இல்லை; பத்திரிகைகள் மட்டுந்தான். இன்றைய பத்திரிகையில், பண்டித ஜவஹலால் நேருவின் சென்னைப் பேச்சு பெரிய அளவில் இடம் பிடித்துக் கொண்டிருந்தது; அவரேகூட, பத்திரிகையாளர்களின் கூட்டத்தில் இந்தப் போக்கைக் கண்டித்திருந்தார். பண்டிதரின் பேச்சை, பத்திரிகைகள் எப்படிப் பெரிய அளவிலே வெளியிடாமலிருக்கமுடியும்! தி. மு. கழகக் கிளர்ச்சியைக் கண்டித்துப் பேசினாரே!! வழக்கமான கண்டனந்தான்—வார்த்தைகள் கூடப் புதிது இல்லை—சிறுபிள்ளைத்தனம்—கேலிக்கூத்து— இவைபோலத்தான். ஒரு நாட்டு மக்களின் மனதை வெகுவாக வாட்டி வதைத்துக் கொண்டிருக்கும் மொழிப் பிரச்சினைபற்றி காட்ட வேண்டிய அக்கறையும், கொள்ளவேண்டிய பொறுப்புணர்ச்சியும், அவருடைய பேச்சிலே மருந்துக்கும் இல்லை. அரசியல் சட்டத்தை எரித்தால் பிரச்சினை தீர்ந்துவிடுமா? என்று கேட்டிருக்கிறார். பிரச்சினை, அதனால் தீர்ந்துவிடும் என்று எண்ணிக் கொண்டு தி.மு.க கிளர்ச்சி துவக்கவில்லை. இந்தியை ஆட்சி மொழி ஆக்குவது குறித்து இங்கு நாம் எவ்வளவு மனக் கொதிப்பு அடைந்திருக்கிறோம் என்பதை எடுத்துக் காட்டுவதே கிளர்ச்சியின் நோக்கம். இதனைப் பல கிளர்ச்சிகளை நடத்திய பண்டிதர் தெரிந்துகொள்ளாமலா இருக்க முடியும்? அதிகாரப்

பேச்சுப் பேசி இருக்கிறார். வேறென்ன கூறமுடியும்! பயப்படாதீர்கள்! அநீதி நடக்காது! என்று தைரியம் கூறி இருக்கிறார். தான் கொடுத்த வாக்குறுதி நிறைவேற்றப்பட்டிருப்பதாக, அடித்துப் பேசி இருக்கிறார்.

தம்பி! அவர் கொடுத்த வாக்குறுதி ஆங்கிலத்தை அகற்றமாட்டேன்—இந்தி பேசாத மக்களுடைய சம்மதம் பெறாமல் இந்தியை ஆட்சிமொழி ஆக்கிவிடமாட்டேன்—இந்தி ஆட்சி மொழியாக வேண்டுமா வேண்டாமா என்பதைத் தீர்மானிக்கும் உரிமையை இந்தி பேசாதா பகுதி மக்களுக்கே அளிப்பேன்—என்பதாகும்.

இது அறநெறி அரசுமுறை—நேருவின் புகழ் நிலைக்குப் பொருத்தமான முறை—ஆனால் எங்கே அந்த வாக்குறுதி நிறைவேற்றப்பட்டது? 1965 லிருந்து இந்திதானே ஆட்சி மொழி! சட்டம் அப்படித்தானே சொல்கிறது. அதிலிருந்து ஒரு 10 வருஷ காலம், ஆங்கிலம் சில காரியங்களுக்குப் பயன்படுத்தப்படலாம்! அதுதானே பாராளுமன்றம் நிறைவேற்றியுள்ள சட்டம்!

பண்டிநேரு தந்த வாக்குறுதி, அவருடைய துரைத்தனம் நிறைவேற்றிய சட்டத்தினால் சாகடிக்கப்பட்டு விட்டிருக்கிறது.

இதனைச் சுட்டிக்காட்டியவர்கள் பலர்—இங்கு உள்ள இதழ்களில் அனேகமாக எல்லாம் இதழ்களுமே இதனைச் சுட்டிக்காட்டின. ஆனால் சென்னைப் பேச்சிலே அவர் அடித்துப் பேசினார், என் வாக்குறுதியை நிறைவேற்றி விட்டேன் என்று! சரியா? நியாயமான பேச்சா?

இவரே, பாராளுமன்றத்திலே முன்பு பேசும்போது, "நான் வாக்குறுதி கொடுத்தது உண்மை—இப்போதும் அதனை மறுக்கவில்லை, ஆனால் என் வாக்குறுதியை ஒரு சட்டத்திலே எப்படி இணைக்க முடியும்!" என்று கேட்டார். ராஜ்யசபையில், சாப்ரு எனும் மூதறிஞர், அந்த வாக்குறுதியை, ஏதாவதொரு முறையில், சட்டத்திலே இணைத்திருக்கலாம்—முடியும்—செய்திருக்க வேண்டும் என்று கூறினார். அவர் காங்கிரஸ் உறுப்பினர்.

இதனை எல்லாம் நாட்டு மக்கள் நன்கு அறிவார்கள், என்றாலும், சென்னையிலே பண்டிதர் பேசுகிறார், என் வாக்குறுதி நிறைவேற்றப்பட்டுவிட்டது என்று. பெரியவர்கள் இது போல உண்மைக்கு மாறாகப் பேசும் போது, திகைப்புத்தான் ஏற்படுகிறது.

நாட்டுப் பிரிவினையை நாம் விட்டுவிட்டதற்காகவும், நமது கழகச் சட்டதிட்டத்தைத் திருத்தி அமைத்திருப்பதற்காகவும், மகிழ்ச்சி தெரிவித்துப் பேசிவிட்டு, இது போதாது, மனம் மாற வேண்டும், இதயம் மாறவேண்டும் என்று கூறி இருக்கிறார்.

வேண்டுகோள்கள் நிராகரிக்கப்படும், மனுக்கள் குப்பைக்கூடைக்குப் போகும், நியாயங்கள் மறுக்கப்படும் —ஆனால் மனம் மாறவேண்டும்! எந்த விதமான நீதியோ எனக்குப் புரியவில்லை!

பண்டித நேருவின் சென்னைப் பேச்சு ஒரு பெரிய நாட்டு ஆட்சித்தலைவர், நாட்டிலே எழுந்துள்ள பிரச்சினையை அலசிப்பார்த்து பேசும் முறையில் அமையவில்லை. —ஒரு கட்சித் தலைவருடைய கண்டிப்பான பேச்சாக— அதிலும் ஆட்சியில் இருக்கிறோம், என்ற உணர்வுடன் உள்ள ஒரு கட்சித் தலைவரின் பேச்சாகவே, அமைந்திருந்தது.

தம்பி! ஆளுங்கட்சியை ஆதரிக்கும் தவறான போக்கிலே கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி சென்று கொண்டிருப்பதனைச் சுட்டிக்காட்டியிருந்தேனல்லவா! இன்று பத்திரிகையில், கேரள முன்னாள் முதலமைச்சர் நம்பூதிரிபாத், இதே கருத்தை, தெளிவாக ஒரு அறிக்கையில் கூறியதைக் கண்டு மிக்க மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். இன்றைய கம்யூனிஸ்டு போக்கு மாறிவிடக் கூடியது என்று நான் கொண்டுள்ள நம்பிக்கையை, நம்பூதிரிபாத்தின் அறிக்கை மேலும் வலிவுபடுத்தியது. இன்று கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி, இந்திய அரசாங்கத்து வாலாகிவிட்டது என்று அவர் கூறுகிறார். நாம் மட்டும், 'வால்' என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லி

விட்டிருந்தால், கம்யூனிஸ்டுகள் அகோரக் கண்டனக் கூச்சலிட்டிருப்பார்கள். நம்பூதிரிபாத் அத்தோடு விடவில்லை, கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி, சுதந்திராக் கட்சிக்கும் வாலாகி விட்டது! ஜனசங்கத்துக்கும் வாலாகிவிட்டது! என்று கண்டித்திருக்கிறார்..

பொதுவாக, மிகப்பெரிய நெருக்கடி ஏற்பட்டாலொழிய, கம்யூனிஸ்டு கட்சித் தலைவர்கள் இவ்விதம் 'அறிக்கைகள்' வெளியிடமாட்டார்கள். பாராளுமன்றத்தில் மூன்று மாதங்களுக்கு முன்பே ஒரு கம்யூனிஸ்டுத் தலைவர் மெத்த வருத்தத்தோடு என்னிடம் சொன்னார், 'உட்குழப்பம் ஏற்பட்டுவிட்டது; பிளவு அதிகமாகிவிட்டது; முடிவு எப்படி இருக்கும் என்று கூறமுடியாத நிலை. கம்யூனிஸ்டுக் கட்சித் தலைவர்களிலே பலர், காங்கிரசில் சேர்ந்துவிட்டால் கூட நான் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை' என்றார்.

என்றாலும், கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியில், குறிப்பிடத்தக்கவர்கள், தவறான தத்துவத்திலும், ஆபத்தான போக்கிலும் கட்சிசென்று கொண்டிருக்கிறது என்பதை உணரத் தலைப்பட்டிருப்பது மட்டுமல்ல, பேசவும் முற்பட்டிருப்பது, வரவேற்கத்தக்க ஒரு மாறுதலாகவே எனக்குத் தென்படுகிறது.

நாளைய தினம் மறியல்—மதி தலைமையில். என்ன முறையைச் சர்க்கார் கையாள இருக்கிறதோ தெரியவில்லை. இன்று இரவு எனக்கெங்கே தூக்கம் வரப் போகிறது! இதே நினைவாக இருக்கும். மறியல் நடத்த விடுவார்களா? கைது செய்வார்களா? அடித்து விரட்டுவார்களா? எதையும் சொல்வதற்கில்லை. ஏனெனில் காங்கிரஸ் சர்க்காரின் போக்கு எந்த இலக்கணத்துக்கும் உட்பட்டதாகவே இல்லை—கொச்சையாகப் பேசிக்கொள்வார்களே, சித்தன் போக்கு சிவன் போக்கு என்று, அது போல இருக்கிறது! எதற்கும், நாளைய தினம் மதி இங்கே வருவார் என்ற எண்ணத்துடனேயே இன்றிரவு, படுக்கச் செல்கிறேன்.

4. கைவலியும் சிறையின் நிலையும்

(கடிதம் 4—காஞ்சி, 11-10-1964)

தம்பி!

இன்று பகல் பனிரெண்டு மணி சுமாருக்குத்தான் மதியும், மறியலில் ஈடுபட்ட மற்ற நான்கு தோழர்களும் இங்கு கொண்டு வரப்பட்டார்கள் என்று தெரிந்து கொண்டேன் - பார்க்கக்கூட முடியவில்லை. இதிலிருந்து, சிறையிலே, நான் இருக்கும் பகுதி தனிச் சிறையாக இருந்து வருகிறது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். இங்கு வார்டர்கள்கூட அதிகமாக வருவதில்லை. என்னைக் காண யாராவது வருகிறபோதுதான், சிறை அதிகாரிகளைக் கூட நான் காணமுடிகிறது. மாலை 6-30 மணிக்குப் போட்டுப் பூட்டிவிட்டால், காலையில் திறந்து விடுகிற வரையில், தனிமைதான்!

இன்று என்னைக்காண, ராணியும் வரவில்லை. காலை முதற்கொண்டே கடுமையான மழை, விட்டு விட்டுப் பெய்து கொண்டிருப்பது, எனக்கு இங்கே சங்கடமாக இருப்பது போலத்தான் வெளியே இருந்து இங்குவர எண்ணுபவர்களுக்கும் இருந்திருக்கும். ஆகவே இன்று வெளியிலிருந்து வரக்கூடியவர்கள் மூலமாகவும், மறியல் எப்படி நடந்தது, கைது செய்யப்பட்டது எப்படி, எப்போது என்ற விஷயம்கூடத் தெரிந்து கொள்ள வழி ஏற்படாமல் போய்விட்டது. கிட்டத்தட்ட கண்காணாத தீவிலே கொண்டுபோய் வைத்திருப்பது போன்ற நிலைமையே இருப்பதை உணருகிறேன். முன்பு எப்போதும் இப்படி ஒரு நிலைமை சிறையில் இருந்ததில்லை. இம்முறை இவ்விதம் இருக்கக் காரணம் என்னவென்றும் புரியவில்லை. என்னுடன் இங்கு இருக்கும் தேவகோட்டையார் சொன்னார், "ஒரு விஷயம் கேள்விப்பட்டேன், சிறையில் நாம் இருக்கும் பகுதியிலே, ஒரு சி. ஐ. டி போடப்பட்டிருக்கிறதாம்—அதுவும் வார்டர் உடையிலேயாம்" என்றார். நாலைந்து நாட்களுக்கு முன்பு, இதேபோல, இங்கு வேலை செய்ய வரும் 'கைதி' மூலமாகவும் இதே போன்ற செய்தி

கேள்விப்பட்டேன். எவ்வளவுதூரம் உண்மையோ தெரிய வில்லை. ஆனால் ஒன்று மட்டும் புரிகிறது, வார்டரிலிருந்து சிறை அதிகாரிகள் வரையில், என்னை அணுகுவதுகூட இல்லை— அந்த அளவுக்குத் தனியனாக்கி வைத்திருக்கிறார் கள். 'தனியன்' என்று நான் கூறுகிறேன், அவர்கள் 'சனியன்' என்று என்னைப்பற்றி எண்ணிக்கொண்டிருக் கிறார்களோ என்னவோ! இத்தனைக்கும், எனக்கோ, நமது கழகத் தோழர்களுக்கோ சிறை விதிகளுக்கு உட்பட்டு நடப்பதுதான் வழக்கம் என்பது சிறை அதிகாரிகளுக்கும் தெரியும். பத்திரிகையில் சென்ற கிழமைதான் படித்துப் பார்த்தேன், வேலூர் சிறை அதிகாரி காப்டன் ரகுநாதன் என்பவர், 'அரசியல் கைதிகளிலேயே, தி.மு.கழகத்தினர் மிக ஒழுங்காக நடந்து கொள்பவர்கள்' என்று பேசியிருப் பதை.

கைவலி குறைந்தபாடில்லை. பல தைலங்களைப் போட் டாகிவிட்டது. இளங்கோவன் கொண்டுவந்து கொடுத்த ஒரு புதிய மருந்தையும் போட்டுப் பார்த்தேன். வலி குறையவில்லை. இங்கு டாக்டரிடம் கூறும்போதெல்லாம், மாத்திரை கொடுத்தேனே, சாப்பிட்டீர்களா என்று கேட் கிறார். ஆம்! என்று நான் சொன்னதும், வலி குறைந்து விட்டிருக்க வேண்டுமே? என்றுதான் கூறுகிறார். எதனாலே வலி? சதை வலியா? நரம்பிலே ஏதாவது வலியா? சுளுக்கா? என்று கண்டறியலாம். டாக்டர் அந்தக் கட்டத்துக்குச் செல்லவில்லை. இதனை இரண்டொரு முறை சிறை அதிகாரி யிடமும் குறிப்பாகச் சொல்லிப் பார்த்தேன். கேட்டுக் கொண்டார், அவ்வளவுதான். எக்ஸ்-ரே எடுத்துப் பார்த்த பிறகு, இதற்குத் தக்க சிகிச்சை செய்தால் நல்லது என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. எனக்கு தோன்றி என்ன பலன்? டாக்டருக்கல்லவா அந்த எண்ணம் தோன்ற வேண்டும். நல்லவேளையாக வலி, இடதுகரத்தில்—இல்லை யென்றால் இதனை எழுதக்கூட வழி கிடைத்திருக்காது. முன்பு நான் சிறையில் இருந்த நாட்களில், இரவுக் காலத் தில் அடிக்கடி வார்டர்கள் வந்து போவார்கள்—ஏதாகிலும் உடல் நலக் குறைவு ஏற்பட்டால் அவர்மூலம் சொல்லி, வைத்திய உதவி பெறலாம். இங்குதான் பகலிலேயே,

வார்டர்கள் வருவது இல்லையே. இரவு நேரத்தில் யார் வரப்போகிறார்கள்!!

என் கதி இது என்றால், என்னுடைய கூட்டாளிகள் நால்வர் நிலைபற்றி அறிந்தபோது, இதைவிட வேதனையுடையதாக இருப்பது தெரிகிறது. அவர்களுடைய துணி மணிகளெல்லாம் சைதைச் சிறையில் இருக்கிறது. அவர்களை இங்கு அழைத்து வந்தபோது,—வழக்கு மன்றத்திலிருந்த போலீஸ் அதிகாரிகள், உடனே நால்வருடைய சாமான்களையும், மத்திய சிறைக்குக் கொண்டு வந்து சேர்ப்பதாகக் கூறினர். கூறியதோடு அவர்கள் கடமை முடிந்துவிட்டது போலிருக்கிறது. அவர்களுக்குச் சாமான்கள் வராமல், குளிக்கவும் முடியாமல் கஷ்டப்படுவதாக, அங்கு போய்வந்த கைதிகள் மூலம் அறிந்து கொண்டேன்.

இன்று மாலை ஐந்து மணி சுமாருக்கு, சாமான்கள் கொண்டு வந்து தரப்பட்டதாகக் கண்டு கொண்டேன்— தோழர் T. M. பார்த்தசாரதி ஒரு பெட்டியுடன், உள்ளே சென்று கொண்டிருப்பதை, நான் மாடிப்படியில் நின்றபடி பார்த்தேன். அவர் என்னைப் பார்த்ததாகத் தெரியவில்லை.

இந்த அளவுக்கு தொடர்பற்று, தோழமையற்று, சிறையிலே தள்ளப்பட்டுக் கிடக்கும் இந்த அனுபவம் முற்றிலும் புதிது; ஆனால் இதுவும் தேவையானது என்று எண்ணி ஒரு விதத்தில் திருப்தி பெறுகிறேன்.

நேற்று போலவே தான் இன்றும் மறியல் செய்த தோழர்கள் ஐவர் இங்கு கொண்டு வரப்பட்டார்கள் என்று அறிந்து கொண்டேன். அவர்களும் சிறையில் வேறோர் பகுதியில் தான்.

பகல் 11 மணிக்குமேல் நாவலர், கருணாநிதி, நடராசன், கோவிந்தசாமி, அரங்கண்ணல், சத்தியவாணி, இளங்கோவன், ராணி ஆகியோர் வந்து பேசிக் கொண்டிருந்தனர். மறியல் பற்றி இரண்டொரு நிமிடம் கூறினார்கள். இளங்கோவன் காஞ்சீபுரத்திலிருந்து புத்தகங்கள் சிலவற்றைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தான். பரிமளத்

துக்குத் தேர்வு என்பது பற்றி ராணி மூலம் தெரிந்து கொண்டேன்.

முதலிலே மிகத்தைரியமாக இருந்துவந்த தொத்தா இப்போது குழம்பிப் போயிருப்பதாக இளங்கோவன் சொல்லக் கேட்டு மெத்தக் கவலையாக இருந்தது. என்னை வந்து பார்க்கவேண்டும் என்று ஆவலாக இருப்பதாகச் சொன்னான். தொத்தாவின் உடல் நிலை இருக்கும் விதம், சென்னைப் பயணத்துக்கு ஏற்றதாகவும் தென்படவில்லை. எதற்கும் கொஞ்சநாள் பார்த்து, இரண்டு மூன்று வாரங்கள் பொறுத்துப் பார்க்கலாம் என்று சொன்னேன். ராணிக்கு சோகம் தீர்ந்தபாடில்லை என்பதை, கண்கள் வெளியிட்ட திகைப்பு காட்டிற்று.

சிறை அதிகாரிகள், நிலைமைகளையோ, நினைப்புகளையோ அறியாதவர்களல்ல—தொத்தாவைப் பற்றிய பேச்சு வந்த உடனே, சிறை பெரிய அதிகாரி, மிக அக்கரை காட்டி, அவர்கள் உடல்நிலை, பாவம், சரியாக இருக்காதே என்றுகூடக் கூறினார்.

இத்தகைய பரிவு காட்டும் உணர்ச்சி இருக்கிறது என்றாலும், என்ன காரணமோ தெரியவில்லை, இந்த முறை என் விஷயத்தில் அக்கரையோ பரிவோ துளி கூடக் காட்டவில்லை. கைவலி விஷயமாக அவரிடம் சொன்னேன்—"வெளியே உள்ள டாக்டர் எவரிடமாவது காட்டி, எந்தவிதமான வலி என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். வலிகுறையாதது மட்டுமல்ல, அதிகமாகி வருகிறது" என்றும் சொன்னேன். மிகவும் கூச்சப்பட்டுக் கொண்டு தான் சொன்னேன். பார்க்கிறேன் என்றார். ஆனால் பிறகு அதுபற்றி ஒரு தகவலும் தெரிவிக்கப்பட வில்லை. பிற்பகல் அவருக்கு உடல் நலம் இல்லை என்று வீட்டுக்குச் சென்றுவிட்டார் என்று தெரிந்துகொண்டேன். இரண்டு மூன்று நாட்களாகவே அடித்துக் கொண்டிருக்கும் குளிர்காற்றினால் கூட, இந்த வலி அதிகமாகி இருக்கும் என்று தேவகோட்டையார் ஆறுதல் கூறினார். அந்தவிதமான அன்பு வார்த்தைகளைக் கேட்கும்போது வலியே போய்விடுவது போலிருக்கிறது. ஆனால், இரவு முழுவதும் வலி வாட்டியபடிதான் இருக்கிறது.

வழக்கறிஞர் நாராயணசாமி கொண்டு வந்து கொடுத்த, 'சட்டம்' பற்றிய சில ஏடுகளைப் படித்து இன்புற்றேன். சட்டப்புத்தகம் என்றால், என்னென்ன சட்டங்கள், எவ்வளவு தண்டனை என்ற இவைகளை விளக்கும் ஏடுகள் அல்ல. சட்டம் ஏன், எப்படி ஏற்பட்டது, ஏன் சமூகமும் தனி நபர்களும் அதற்கு அடங்கி ஒழுகிவருகிறார்கள், சட்டத்துக்கும் அரசுகளுக்கும் உள்ள தொடர்பு எத்தகையது, சட்டத்துக்கும் நீதிக்கும் உள்ள தொடர்பு எப்படி அமைகிறது, எப்படி அமைதல் வேண்டும் என்ற, இத்தகைய சுவையான, பயன்தரும் விவரங்கள், விளக்கங்கள் தரும் ஏடுகள். அவைகளிலே காணப்படும் பல நல்ல கருத்துகளை, இங்கு எனக்கு நிலை செம்மைப்பட்டு மனம் தெம்பானபிறகு, எடுத்துக் காட்டக்கூட நினைக்கிறேன். நாளைக்கு, என்னைக் காண, அநேகமாக யாரும் வரமாட்டார்கள் என்று எண்ணுகிறேன்—இன்று நிரம்பப் பேர் வந்துபோனதால். நாளை மறுநாள், வழக்கு, சாட்சிகள் விசாரணை.

இன்று பத்திரிகையில் வெளி வந்த செய்திகளில், மெயில் தலையங்கம் மிக அருமையாக அமைந்திருக்கக் கண்டேன்.

இரும்பு அமைச்சர், கழகத்தை ஏசிக் கோவையில் பேசியதற்கு, 'மெயில்' மிகப் பொருத்தமாகப் பதில் அளித்திருந்தது.

உடலமைப்பைப் பார்த்தால் அதிக அளவு அலைந்து கட்சி வேலை செய்யக்கூடியதாகத் தெரியவில்லையே, எப்படி முடிகிறது இவ்வளவு வேலை செய்ய என்று, என் உறவினர்களும், கட்சியில் ஈடுபாடு கொள்ளாத நண்பர்களும் என்னைக் கேட்பதுண்டு. 'மனதிலே கொழுந்துவிட்டு எரியும் ஒரு உணர்ச்சி தரும் வலிவுதான் காரணம் என்று பதில் கூறுவேன். ஆனால், உடலில் ஏதாகிலும் வலி ஏற்பட்டு, அது இன்னது என்று புரிந்துகொள்ளும் நிலையில் இல்லை என்றாகிவிட்டால், மனதிலே ஒரு சோர்வு யாருக்கும் ஏற்பட்டுவிடுகிறது. அந்த நிலை எனக்கு. நரம்பிலே ஏதாகிலும் கோளாறு ஏற்பட்டுவிட்டதா? அல்லது ஏதாகிலும் உள்ளே

இரணமோ என்றெல்லாம் சந்தேகம். எவ்வளவு நேரம், துண்டுத் துணியால் அழுத்திக் கட்டிவைத்துக் கொண்டிருப்பது? செல்வக் குடியில் பிறந்தவன் அல்ல என்றாலும், என்மீது மிகுந்த பாசம் கொண்டு, நான் ஒரு துளியும் வேதனைப்படக் கூடாது என்பதற்காகக் கண்ணுங் கருத்துமாக இருக்கும் குடும்பத்தில் பிறந்தவன். இங்கு சிறையில் உடல்நிலை கெட்டுக் கிடக்கிறது என்று, 'ஜாடை மாடை'யாகத் தெரிந்தால்கூடத் துடித்துப் போவார்கள். எனவே அவர்களுக்குச் சங்கடம் ஏற்படுத்தக்கூடாது என்பதற்காக, என்னைக் காண வரும் வீட்டாரிடம், எதையும் காட்டிக் கொள்ளாமல் இருந்து வருகிறேன். தனிமையாக இருக்கும்போதோ, வலி பற்றிய நினைப்பு வளர்ந்துவிடுகிறது. என்னைப்போல, உடல்நலம் கெட்டு எத்தனை எத்தனை தோழர்கள் வேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்களோ என்று எண்ணுகிறேன்; ஏக்கம் கொள்கிறேன். ஆனால், அதேபோது இந்தி ஆதிக்கத்தினால் விளையக்கூடிய கொடுமைகளைப் பற்றிய எண்ணம் எழுந்துவிட்டாலோ, வலிவேதனை எத்தனை அளவில் இருந்தாலும் பொறுத்துக் கொள்ளத்தான் வேண்டும் என்ற துணிவு பிறக்கிறது. அந்த மருந்துதான், நானாக இங்குத் தேடிப் பெற்றுக் கொள்ள முடிகிறது.

பொதுப் பிரச்சினைகளைப் பற்றி நண்பர்களிடம் பேசிப் பேசி, தெளிவு பெறுவதிலே சுவை காண்பவன் நான். அந்த விருந்து இல்லை; வலி போக்க மருந்தும் இல்லை. இதே நிலை நீடிக்குமானால், சிறை நினைவு பற்றித் தொடர்ந்து எழுதுவதுகூட இயலாததாகிவிடும். ஓயாமல் எனக்குள்ள வலி பற்றியே எழுதி உன் மனதுக்குச் சங்கடம் ஏற்படுத்த விரும்பமாட்டேனல்லவா?

மாடிப்படியின் மீது நின்று கொண்டு பார்க்கிறேன் விதவிதமான நோயின் பிடியிலே சிக்கி நொடித்துப் போய்க் கிடக்கும் 'பாதி மனிதர்கள்' கொண்டு வரப்படுகிறார்கள் — 'அடைக்க'ப்படுவதற்காக. குற்றவாளிகள்! ஆனால் பாபம், நோயாளிகள்! குற்றம்—நோய் இரண்டையும் மூட்டிவிடும் வறுமையின் பிடியிலே சிக்கிக் கொண்டவர்கள். இந்தக் கோரமும் கொடுமையும் குறைவதாக

வும் தெரியவில்லை. அவர்களைப் பார்க்கும்போது, சமூகம் எத்தனை கோணலாகிக் கிடக்கிறது என்பது நன்ருகப் புரிகிறது. அவர்களும் என்னைப் பார்க்கிருர்கள்—பெரும்பாலானவர்கள் பச்சாதாப உணர்ச்சியுடன். அவர்கள் அது போல என்னைப் பார்ப்பதுக்கூடச் சிறை விதிகளுக்கு விரோதம் போலத் தெரிகிறது. ஏனெனில் என் மீது பார்வையைச் செலுத்துபவர்களிலே பலருக்கு, அடி—உதை—தலையிலே தட்டு! இப்படிக் கிடைக்கிறது! முணுமுணுக்கிருர்கள். என்னை மறுபடியும் பார்க்கிருர்கள்—இம்முறை அவர்களுடைய கண்கள் கேள்விக் குறிகளாகின்றன! இப்படி, காரணமற்று அடித்துத் துன்பப்படுத்துகிருர்களே, பார்த்துக் கொண்டுதானே இருக்கிருய், நியாயம் தெரியும் என்கிருர்களே உனக்கு, எங்களுக்காகப் பரிந்து ஒரு வார்த்தை பேசக்கூடாதா என்று கேட்கிருர்கள், பார்வையால்; புரிகிறது. ஆனுல் நான் என்ன செய்ய முடியும்! நானே "குற்றவாளி"— கைதி!! கேட்டால், ஒழுங்கான பதிலா கிடைக்கும்? உனக்குத் தெரியாது, சும்மா இரு! என்பார்களோ! இவர்களை இப்படி அடித்து உதைத்து அடக்கிவைக்காவிட்டால், சிறையை நடத்திச் செல்லவே முடியாது என்பார்களோ! அல்லது, மிரட்டி, போ உள்ளே! என்பார்களோ, யார் கண்டார்கள்?

மனதிலே மூண்டுவிடும் சங்கடத்தைப் போக்கிக் கொள்ள படித்துக் கொண்டிருப்பதை 'முறை' ஆக்கிக் கொள்கிறேன். பல நிகழ்ச்சிகளையும் பலருடைய வாழ்க்கை வரலாறுகளையும் படிக்கும் போதும் ஏற்படும் 'இன்பம்' தனியானது; சுவைத்தவர்களுக்கே புரியும்!

வழக்கு மன்றத்திலே தருவதற்காக அறிக்கை தயாரிக்க, சட்ட புத்தகங்கள் சிலவற்றைப் படித்திட முனைந்தது பற்றிக் கூறினேனல்லவா. அவைகளில் குறிப்பிடத்தக்கதாக, இயற்கையாக அமைந்துள்ள மனித உரிமைகளுக்கும், செயற்கையாகச் சட்டத்தின் மூலம் ஏற்படும் கட்டு திட்டங்களுக்கும் மோதுதல் ஏற்படுமானுல், எதற்கு அதிக மதிப்பளிக்க வேண்டும்? ஆக்கப்பட்ட சட்டங்களுக்கா? — அடிப்படையாகவும் இயற்கையாகவும் மனித குலம் பெற்றிருக்கும் உரிமைகளுக்கா? என்ற பிரச்

சினைபற்றி எழுதப்பட்ட ஏடுகள் அமைந்திருந்தன. பல நீதிபதிகள் இந்த இயற்கை உரிமைகளுக்காகப் பரிந்து பேசி இருப்பதைப் படித்தேன். அதன் தொடர்பாக, சட்டங்கள் ஏன் தேவைப்பட்டன என்பதுபற்றிய விளக்கநூலும் படித்துப் பயன் பெற்றேன்.

இந்த சட்ட ஏடுகளைப் படிக்கும்போது, சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, இதே சிறையில், என்னோடு மும்முனைப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டுச் சிறைமேற்கொண்ட மதி கொண்டு வந்திருந்த சட்டப் புத்தகங்களைப் படித்து, அவைகளில் உள்ளவைகள்பற்றி அவருடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்த நினைவு வந்தது. இப்போது ஒரே சிறையில், மதி வேறோர் பக்கத்தில், நான் மற்றோர் பக்கத்தில்! வேறுபக்கத்தில் உள்ள நண்பர்களின் நிலைபற்றித் தெரிந்து கொள்ள, உட்புறமிருந்து உணவு கொண்டு வரும் 'கைதி'களிடம் பேசிப் பார்த்தேன். நன்றாகத்தான் இருக்கிறார்கள்; அவர்களும் உங்களோடு இந்தப் பகுதியில் இருக்க விரும்புகிறார்கள் என்று கூறினார்கள். பாவம்! பிடிபட்டு அடைப்பட்டுக் கிடப்பவனுக்கு நம்மாலான உதவியைச் செய்ய வேண்டும் என்ற ஆவல் அவர்களுக்கு. கீரை வேண்டுமா என்பார்கள்—துவையல் வேண்டுமா என்பார்கள்—கொண்டு வந்தும் கொடுப்பார்கள்—கீரை வெந்திருக்கபது—துவையலில் மண்ணும் கல்லும் கலந்திருக்கும். ஆனால், அவற்றிலே ஒருவிதமான அன்பு மணம் கமழ்ந்திருந்ததைக் கண்டேன்.

வழக்கு முடிவுபெற்று, தண்டனை இன்னது என்று அறிவிக்கப்பட்டதும் உள்ளே கொண்டு போவார்கள், நண்பர்களுடன் சேர்ந்து இருக்கலாம் என்று கூறுகிறார்கள், சிறைப் பணியாளர்கள் — அந்தப் பேச்சும் மிக மெல்லிய குரலில்; சுற்றுமுற்றும் நோட்டமிட்டபடி. அவ்வளவு பயம், எங்கே அதிகாரிகளின் பார்வையிலே சிக்கிக் கொள்கிறோமோ என்று!

வழக்கு மன்றத்திலே தருவதற்கான அறிக்கையில், சிறை நிலைமைகள் பற்றியும், அச்சத்தால் பீடிக்கப்பட்ட நிலையில் இங்கு உள்ளவர்கள் கிடப்பதுபற்றியும் குறிப்பிடலாமா என்றுகூடத் தோன்றிற்று. பிறகு யோசித்ததில்,

அதிலே எந்தவிதமான பலனும் ஏற்படப்போவதில்லை என்பது புரிந்தது.

பல வழக்குகளைப்பற்றிய விவரங்களையும் — அந்த வழக்குகளில் காணப்பட்ட சட்ட நுணுக்கங்கள் பற்றியும் படித்தேன் — ஒரு புதிய உலகமே என் கண் முன் தோன்றுவது போல இருந்தது. சர்க்காருடைய செல்லப் பிள்ளைகளாக வேண்டும் என்ற சபலமோ, சர்க்காருக்குப் பரிந்து பேசி, தயவுபெற்று, ஆதாயம் அடையவேண்டும் என்ற அற்பத்தனமான ஆசைகளோ கொள்ளாத சில நீதிபதிகள், சிக்கல் மிக்க வழக்குகளில், சட்டத்துக்கே புதுப் பொருள் கண்டறிந்து கூறி, குற்றவாளிகள் என்று கூண்டில் நிறுத்தப்பட்டவர்களைத் தைரியமாக விடுதலை செய்த சம்பவங்களைப்பற்றிப் படித்தபோது, எழுச்சி மய மாகிப்போனேன். ஒரு குறிப்பிட்ட நடவடிக்கையை, குற்றம்—தண்டிக்கத்தக்கது என்று சட்டம் கூறலாம்— ஆனல், அந்த நடவடிக்கையிலே ஈடுபட்டவன், எந்தச் சூழ்நிலை காரணமாக, எந்த நிர்ப்பந்தத்தினல், என்ன நோக்கத்துடன், அந்த நடவடிக்கையிலே ஈடுபட்டான் என்பதுபற்றி ஆராய்ந்து பார்த்தபிறகே, அந்தச் சட்டத் தைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்ற கருத்தை, துணிவுடன் சில நீதிபதிகள் எடுத்துக் கூறி இருந்தனர். இவைபற்றி எல்லாம் படிக்க ஆரம்பித்து, அறிக்கை எழுத வேண்டிய நிலையை மறந்து, குறிப்புகள் எடுக்கவும், மேற்கொண்டு என்னென்ன புத்தகங்கள் இதுபற்றிப் படிக்கலாம் என்பது பற்றிய தகவல் திரட்டவுமான பணியில் ஈடுபட்டேன். என்னென்ன புத்தகங்களைப் படிக்க வேண்டும் என்று குறித்திருக்கிறேனே அவைகளை, சிறையிலோ வெளியிலோ, படித்தாக வேண்டும் என்ற ஆர்வம் மிகுதியாகிவிட்டது. அறிக்கையை நான் விரும்பிய அளவிற்குத் தயாரிக்க முடிய வில்லை என்ற போதிலும், அதன் தொடர்பாக பல புத்தகங் களைப் படித்ததிலே மிக்க மகிழ்ச்சி பெற்றேன். உண்மை யையும் சொல்லிவிடுகிறேன் தம்பி! நீண்ட அறிக்கை எழுதுவதற்கு ஏற்ற நிலையும் இல்லை — இடது கரத்திலே இருந்துவரும் வலி, மெல்லமெல்ல வலது கரத்திலும் படை எடுக்கத் தொடங்கிவிட்டது. வலது கரமும் பாதிக்கப்

பட்டு விடுமேயானால், எதையும் எழுத முடியாது. இந்தக் கவலையைச் சுமந்து கொண்டே படுக்கச் சென்றேன்.

தனியாக அடைபட்டுக்கிடப்பவன் என்று கூறி னேனே தம்பி! அது முழு உண்மை அல்ல!!-எனக்குத் துணையாக, சுறுசுறுப்பான எத்தனை எத்தனை மூட்டைப் பூச்சிகள், கொசுக்கள்!!

டில்லியிலிருந்து திரும்பிய பாராளுமன்ற உறுப்பினர் கள் மனோகரனும், ராஜாராமும், பாராளுமன்றத்திலே எழுப்பட்ட மொழிப் பிரச்சினை பற்றியும், பண்டித ஜவஹர்லால் நேருவிடம் பேசியதுபற்றியும் கூறினார்கள். இன்று காலையில், மதி, பொன்னுவேல், பார்த்தசாரதி, சுந்தரம், வெங்கா ஆகிய தோழர்கள், நான் இருக்கும் பகுதி வழியாக, ஊசி போட்டுக் கொள்வதற்காக அழைத்து வரப்பட்டார்கள். பார்க்க முடிந்தது. என்ன? என்ன? என்ற என் கேள்விக்கு, கரத்தைக்காட்டினார்கள், ஊசி போட்டுக் கொண்டதைக் குறிப்பிட. வார்டர், வேக மாக அவர்களை உள்ளே அழைத்துக் கொண்டு போய் விட்டார்.

ஐந்தாம் தேதி வழக்கு விசாரணை அல்லவா—12 மணிக்குமேல் துவங்கிற்று. நண்பர்கள் அனைவரும் வந் திருந்தனர் — சிறிதளவு அவர்களுடன் அளவளாவ முடிந்தது. எந்தச் சாட்சிகளையும் குறுக்கு விசாரணை செய்யாததால், ஒரே நாளில் எல்லாச் சாட்சிகளையும் விசாரிக்கும் கட்டம் முடிந்துவிட்டது. பிற்பகல் 2-லிருந்து மூன்றுவரை, வழக்கு மன்றம் ஒத்திவைக்கப்பட்டிருந்த தால், ஐவருக்கும், நண்பர்கள் அங்கேயே சாப்பாடு கொண்டுவந்தார்கள். மீண்டும் 3-மணிக்கு வழக்குத் தொடர்ந்தது—எல்லாச் சாட்சிகளும் *முடிகிறவரையில் நடைபெற்றது. பத்திரிகையில் பார்த்துக்கொள்வாய் என்பதால் விவரம் எழுதவில்லை, 7-தேதி, நான் வழக்கு மன்றத்தில், என் நிலையை விளக்கி ஒரு அறிக்கை தர இருக்கிறேன். அநேகமாக 12-ம்தேதி தீர்ப்பு அளிக்கப் படலாம் என்று தெரிகிறது. இன்று வழக்குமன்றத்துக்கு, இரண்டு வாரம் சிறையிலிருந்துவிட்டு மதுரை முத்து வந்திருந்தார். மிக உற்சாகமாகவே காணப்பட்டார்.

திண்டிவனம் தோழர் தங்கவேலு எம். எல். ஏ., அன்பழகன் எம். எல். சி., மனோகரன் எம். பி. ஆகியோரும் வந்திருந்தனர். சக்தியவாணியும், மவுண்ட்ரோடு குப்பம்மா அவர்களும் வந்திருந்தனர்.

7-ந்தேதி காலையில் என் நண்பர் வழக்கறிஞர் நாராயணசாமி, சிறையில் என்னைச் சந்தித்து, அந்த அறிக்கைபற்றிக் கலந்து பேசுவது என்றும், 7-ம்தேதி பிற்பகல் 2-30-மணிக்கு வழக்குமன்றம் கூடும்போது அறிக்கையை ஒப்படைப்பது என்றும் ஏற்பாடுசெய்து கொண்டிருக்கிறோம். நாளைய தினம் நண்பர் நடராசன், என்னைக் காணவரக்கூடும் என்று எண்ணுகிறேன். இன்று வழக்கு மன்றத்தில், கே. ஆர். ராமசாமி சோகமே உருவாக வந்திருக்கக் கண்டேன். எனக்கு ஒரு சங்கடம் என்றால் மிகவும் சஞ்சலப்படும் சுபாவம் ராமசாமிக்கு—அத்தனை பாசம்! இத்தகைய தோழர்களின் அன்பினைப் பெற்றிருப்பதை ஒரு பேறு என்றே நான் கருதுகிறேன். உடல்நலக்குறைவாக இருந்த அப்துல்சமத் அவர்களும் இன்று வழக்குமன்றம் வந்திருந்தார். அ. பொ. அரசு, அவர்தான் ஓடோடிச் சென்று, உணவுக்கான ஏற்பாடுகளைக் கவனித்தார்.

நண்பர்களுக்கு ஒரு எண்ணம்—இயற்கையானது தான்—அண்ணனை எப்படியும் தண்டித்துவிடப்போகிறார்கள்—நல்ல சாப்பாடு எங்கே கிடைக்கப்போகிறது—இப்போதாவது சாப்பிடட்டும் என்ற எண்ணம். எதை எதையோ கொண்டுவந்து, எதிரில் குவித்தார் அரசு. பக்கத்தில் இருந்தவர்கள், பண்டங்களின் தரம், சுவை, பக்குவம் இவைபற்றி விளக்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். நானோ, அவர்கள் காட்டிய அன்புத்தேனை உண்டு மயங்கிக் கிடந்தேன்.

வழக்குமன்ற நிகழ்ச்சிகளை இதழ்களிலே காண்பாய் என்பதால், அங்கு நடைபெற்றவைபற்றி அதிகமாக எழுதாது விடுகிறேன்.

தம்பி! இன்றிரவு வலி வலதுகரத்தைத் தாக்கிவிட்டது. இனியும் இங்கே இருப்பது சரியல்ல என்பதைக்

கண்டிப்பாக, சிறை மேலதிகாரிக்குக்கூறி, மருத்துவமனை சென்றாகவேண்டும் என்ற எண்ணம், உறுதியாக ஏற்பட்டு விட்டது. மருத்துவமனையில் இருந்தபடி, வழக்கு மன்றம் செல்லலாம் என்று தோன்றுகிறது. நாளை என்ன நடக்கிறதோ, பார்த்துவிட்டுக் கூறுகிறேன்.

5. சிற்றன்னையின் இறுதி....

(கடிதம் 5 — காஞ்சி, 18-10-64)

26-2-64

தம்பி!

நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு, விட்ட இடத்திலிருந்து எழுதத் தொடங்குகிறேன்—தொடர்ந்து எழுதுவதா வேண்டாமா என்று, சில நாட்கள் எண்ணியபடி இருந்தேன், ஒரு முடிவுக்குவர இயலாத நிலையில், எழுதும்போதே, அடக்கிவைத்திருக்கும் வேதனை பீறிட்டுக் கொண்டு வெளிவந்து, என்னைச் செயலற்றவனாக்கி விடும் என்ற அச்சம் என்னைப் பிடித்து உலுக்கியபடி இருக்கிறது. என் இயல்பையே கருக்கிவிடத்தக்க பெருநெருப்பு என் இதயத்திலே நுழைந்தது. எத்துணை சமாதானங்கள், தத்துவ விளக்கங்கள், உலகியல் நிலைமைகள் தெரிந்திருந்தாலும், ஒவ்வொருவருக்கும் தாங்கிக்கொள்ள முடியாத துக்கம் மூண்டிடும் சம்பவம் நேரிடும்போது, அவர்கள் தமது வேதனையைத் துடைத்துக் கொள்ள முடிவதில்லை. கவிதைகள், கதைகள், விளக்கங்கள், மேற்கோள்கள் எத்துணை எத்துணை எடுத்துக் கூறப்பட்டபோதிலும், அவை யாவும் வெந்த புண்ணின் மீது தடவப்படும் காரமருந்தாகிறது—எரிச்சலை அதிகமாக்கிவிடுகிறது. இறுதியில் புண்ணை ஆற்றக் காரமருந்து பயன்படும் என்ற போதிலும், துவக்கத்தில், எரிச்சல் அதிகப்படத்தான் செய்யும்.

என் சிற்றன்னையை, நான் இழந்தேன். எனக்கே ஐம்பத்து ஐந்து வயதாகிறது என்றால், என்னை ஆளாக்கி விட்ட என் சிற்றன்னைக்கு வயது, எழுபது அளவுக்கு

இருக்கவேண்டுமே—அந்த வயதிலேஅவர்கள் மறைந்ததை எண்ணி, அதிகமான வேதனைப் படலாமா என்று சிலர் சொல்லக்கூடும்; பலர் எண்ணிக் கொள்ளக்கூடும். வயது என்ன என்பதல்ல பிரச்சினை—அந்த இழப்பு என்இதயத்தில் எத்தகைய வேதனையை மூட்டிவிட்டது என்பதுதான் பிரச்சினை. என்றால், எத்தனை சமாதானங்களைத் தேடித் தேடித் தருவித்துக்கொண்டாலும், தாங்கிக்கொள்ளக் கூடியதாக அந்த வேதனை அமையவில்லை. நான் சிறைப் பட்டிருக்கும் நேரம், அவர்கள் வீட்டில் மரணத்தின் பிடியில் சிக்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். என்னை வாழ்த்தி வழி அனுப்பிவைத்த, என் சிற்றன்னை—என் வாழ்வை எனக்காக அமைத்துக்கொடுத்த என் வழிகாட்டி—எனக்காகவே, உயிர் ஊசலாடும் நிலையில், வலிவெல்லாம் இழந்து, நோயினைத் தாங்கிக்கொண்டு, வாழ்ந்து வந்த அந்த அன்புத் தாய், நான் விடுதலையாகி வீடு திரும்புவதைத் தன்விழிகளால் கண்டு, மகிழ்ச்சி பொங்கிடும் நிலையில் என்னை வரவேற்க எண்ணிக்கொண்டிருந்த என் சிற்றன்னை, பேச்சிழந்து உயிரை இழந்துகொண்டிருக்கிறார்கள் காஞ்சீபுரத்தில், வீட்டில். நான், அவர்கள் பக்கம் இருந்து பணியாற்றிக்கொண்டில்லை. எனக்கு ஒரு சிறு தொல்லை, மிகச் சாதாரணமான நோய் என்றாலும், அதைக் காணஇயலாமல், கலக்கமடைந்து, எனக்கான பணியிலே தம்மை ஈடு படுத்திக்கொண்டிருந்த என் சிற்றன்னையின் கடைசி நாட்களில், அவர்களுக்குத் துளியும் பயனற்றவனாக்கப் பட்டுவிட்டேன்.

நான் அவர்களைக் காணச் சென்றபோதே, அவர்கள் நினைவிழந்து கிடந்தார்கள்—என் குரலொலி செவிபுக வில்லை. என்னைக் காண அந்தக் கண்கள் திறக்கவில்லை. அவர்கள் மரணத்திற்கான பயணத்திலே இறங்கி விட்டார்கள்—என் கண்ணீரைக் கொண்டுகூட அவர்களை அந்தப் பயணத்திலிருந்து திரும்பிவிடச் செய்ய இயலாது என்பது, கண்டதும் புரிந்துவிட்டது. புரிந்து? உணர்ச்சிகள் வாதங்களால் அடக்கப் படக்கூடியனவா? அவர்களுக்கு வந்துற்றிருப்பது, தீரக்கூடிய நோயல்ல—அதனை ஒரு நோய் என்றுகூடக் கூறுவதற்கில்லை—மூளைக் குழாய்கள்

சேதமாகிவிட்டன—தேக அமைப்பிலேயே ஒரு ஊறு நேரிட்டுவிட்டது—அதனைச் சரிப்படுத்த மருந்து கிடைக்காது என்பதனை நுண்ணறிவு படைத்த மருத்துவர்கள் கூறினார்கள்—இப்போது எனக்கு அது புரிகிறது—அன்று எனக்கு, இந்த மருத்துவர்களுக்குத் துளியும் பச்சாதாப உணர்ச்சியே கிடையாதா, உயிர் போய்க்கொண்டிருக்கிறது என் சிற்றன்னைக்கு. இவர்கள், என்னிடம் 'மருத்துவப் புலமை' பேசுகிறார்களே என்று ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது. என் மகன் பரிமளத்திடம்தான் கோபித்துக்கொள்ள முடிந்தது, "மனித பாஷையில் பேசுங்கள்; வெறும் மருத்துவமொழியில் பேசுகிறீர்களே!" என்று சொன்னேன், அவன் என்னிடம் அந்த நிலைமையை விளக்கிக் கொண்டிருந்தபோது.

என் மனநிலை அறிந்து, மருத்துவர்கள், மிகுந்த அக்கரையுடன், அந்த நிலையில் என்னென்ன செய்து பார்க்க முடியுமோ அவ்வளவும், செய்தபடி இருந்தனர்—என் சிற்றன்னையோ இறுதிப்பயணத்தில், மேலால் மேலால் சென்றபடி இருந்தார்கள்—நான் குமுறுகிறேன் பக்கம் நின்று. அவர்கள் நெடுந்தூரம் சென்றுவிட்டேன் மகனே! இனியும் காத்துக்கொண்டிராதே! நான் திரும்புவதாக இல்லை! திரும்பப்போவதில்லை!—என்று கூறாமற் கூறிக் கொண்டு, மரணப்படுக்கையிலே கிடந்தார்கள்.

பல நாட்கள் பயணம் செய்துவிட்டு, வீடுதிரும்புவேன், ஒரு பொய்க்கோபப் பொலிவுடன் முகம் இருக்கும்—எதிரில் நிற்பேன். இரண்டோர் வார்த்தை பேசுவேன். ஓர் புன்னகை மலரும்— மன்னித்து விட்டேன் மகனே! என்று அந்தப் புன்னகை அறிவிக்கும். அந்த முகத்தைக் காண்கிறேன், மரணத்தின் முத்திரை படிந்துவிட்டிருக்கிறது! எப்படித் தாங்கிக்கொள்ள முடியும். நான் வந்திருக்கிறேன் தொத்தா! இதோ வந்து விட்டேன் தொத்தா! என்று என் கண்ணீர் பேசுகிறது. அவர்கள் அதைக் கேட்கவுமில்லை, என்னைக் காணவுமில்லை. தன்னை மரணத்திடம் ஒப்படைத்துவிட்டார்கள்—இத்தனை காலந்தான் உனக்காக ஓயாது உழைத்து வந்தேனே, போதாதா? என்

இறுதிப் பயணத்திலே ஈடுபட்டுவிட்ட நான் இனியும் இருந்து உன்னைக் கவனித்துக் கொள்ளவா?—நடவாது மகனே! நடவாது! நான் போகிறேன் உன்னை விட்டு விட்டு! என்னை இனியும் எதிர்பார்க்காதே!!—என்றல்லவா, நிலைமை தெரிவிக்கிறது.

ஆறு நாட்கள் அருகேயே இருந்தேன்—இரவும் பகலும்—ஊண் உறக்கம் மறந்து—அழுத கண்களுடன்—பாதிப் பயணத்தில் என் நினைவு வந்து,திரும்பி வந்து விடுவார்கள் என்ற எண்ணத்தில்—என் எண்ணத்தில் மண் விழுந்தது; இதயத்தில் நெருப்பு விழுந்தது; யார் மறுபடி எழுந்து நடமாடி என்னைக் களிப்படையச் செய்விப்பார்கள் என்று எண்ணினேனோ, அந்த என் 'தொத்தா' தீயாலான படுக்கையில் கிடத்தப்பட்டு, என் கண்ணெதிரே சாம்பலாக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் கொடிய காட்சியைத்தான் நான் காணவேண்டி நேரிட்டது.

அவர்கள் மனம் நோகும்படி நான் நடந்துகொண்டதே இல்லை— இத்தனை வருஷங்களில், நான் ஏதாகிலும் சிறு சிறு தவறுகளைச் செய்து, அவர்களுக்குச் சங்கடத்தை ஏற்படுத்தி விட்டிருந்திருந்தால், அவற்றினுக்கான தண்டனையைச் சிறுகச் சிறுக, அப்போதைக்கப்போது எனக்கு அவர்கள் தரவில்லை. மொத்தமாக, ஒரே நாள், ஒரே தண்டனையாகத் தருவதுபோல், என் கண்ணெதிரே, வெந்தழலில் கிடந்தார்கள்—பார் மகனே! பார்! படுமகனே படு! என்று கூறுவது போலிருந்தது அந்தக் கொடுமை.

சே! அவர்கள் அப்படிப்பட்டவர்கள் அல்ல. அந்த நேரத்தில் அவர்கள் உயிர்பெற்று எழுந்தாலும், முதலில் மகனே! மிகவும் பயந்துவிட்டாயா! மிகவும் வேதனைப் பட்டாயா! என்று தான் கேட்டிருந்திருப்பார்கள். அவர்கள்,எனக்குவேதனை மூளக்கூடாதே என்பதற்காகவே மரணத்தை ஏமாற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள்—சில ஆண்டுகளாகவே— அவர்களால் முடிந்தவரையில் போராடிப் பார்த்தார்கள்—மரணத்தின் பிடியின் வலிமை கடைசியில் அவர்களைக் கொண்டு சென்றுவிட்டது.

மூளைக் குழாய்கள் சேதமடையும்படியான 'அதிர்ச்சி அவர்கள் ஏன் கொள்ள நேரிட்டது—நான் சிறைப்பட்ட

செய்தியைக் கேள்விப்பட்டபோது ஏற்படாத அதிர்ச்சி, நான் நோய்வாய்ப்பட்டு, மருத்துவமனை அனுப்பப்பட்டதைக் கேள்விப்பட்டபோது ஏற்படாத 'அதிர்ச்சி', நான் நலமாக இருக்கிறேன் என்ற செய்தியை ஒவ்வொரு நாளும், மருத்துவமனையில் என்னை வந்து பார்த்துவிட்டுச் சென்ற ராணியும், பரிமளமும், தொலைபேசிமூலம் கூறக் கேட்டு அறிந்துகொண்டிருந்தவர்களுக்கு, திடீரென, ஒரு காரணமுமற்று, 'அதிர்ச்சி' ஏற்படுவானேன். விளங்கவில்லை. விளக்கிய மருத்துவரும் இல்லை. பார்ப்பதற்கு எப்போதும் போலிருந்த நிலையில், எங்கே அவன்? அவனைப் பார்க்கவேண்டுமே என்று கேட்டார்களாம், என் அன்னையைப் பார்த்து. என்னைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஒரு அவா, அதிர்ச்சியாக வளர்ந்துவிட்டது. நான் சிறைப்பட்டு, மருத்துவ மனையில் இருக்கிறேன் என்பதனை மறந்து, நான் ஊரிலே இருப்பதாகவே நினைத்துக்கொண்டு, எங்கே அவன்? என்று கேட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் எப்போதும்போலக் காணப்பட்ட நிலையில் பேசிய கடைசி வார்த்தைகள் அவைதாம்! பிறகு அவர்கள் படுத்த படுக்கையானார்கள்; பயணத்துக்குத் தயாராகி விட்டிருக்கிறார்கள்.

என்னைப் பற்றியே, ஏதோ திடீரென எண்ணிக்கொண்டிருந்திருக்கிறார்கள். அந்த எண்ணம் வேகமாக, பலமாக வளர்ந்திருக்கிறது, அதிர்ச்சியாகி விட்டிருக்கிறது, அந்த அதிர்ச்சி, மூளைக் குழாய்களைச் சேதப்படுத்தி விட்டிருக்கிறது. இறுதியைக் கொண்டு வந்து சேர்த்துவிட்டிருக்கிறது. இத்தனை நாட்களுக்குப்பிறகு, இத்தகைய விளக்கம் நினைக்க முடிகிறது. நான் கண்ட அன்று! ஐயோ! நினைக்கவே பயமாக இருக்கிறது. ஒருவிதத்தில் பார்க்கும்போது, நான் சிறைப்பட்டது, அவர்கள் மறைந்ததற்கு, ஒரு காரணமாக அமைந்துவிட்டது என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

நான் பலமுறை சிறை சென்றதை அவர்கள் தாங்கிக்கொண்டவர்கள். ஆகவே இம்முறை நான் சிறை செல்வது அவர்களுக்கு வருத்தத்தைக் கொடுக்கும் என்றாலும், விபத்தைக் கொடுக்காது என்றுதான் நான்

எண்ணிக்கொண்டேன். ஆனால் அவர்களோ, இத்தனை முறை தாங்கிக் கொண்டேன்—இந்த முறை முடியாது—தாங்கிக்கொள்ளும் வலிவை இழந்துவிட்டேன்—என்று தெரிவிப்பதுபோல, என்னைவிட்டுப் போய்விட்டார்கள். எனக்கு என் சிற்றன்னை, எத்தனையோ விதமான 'புத்தி மதி'களைக் கற்றுக் கொடுத்தது மட்டுமல்ல, வேதனையைத் தாங்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்பதனையும், சில ஆண்டுகளாகவே, எனக்கு எடுத்துக் கூறிக்கொண்டு வந்தார்கள். சில ஆண்டுகளாகவே அவர்களுக்கு உடல்நலமில்லை—அடிக்கடி, 'பயப்படும்படியான' கட்டங்கள் ஏற்பட்டு விடும்—அப்போது நான் மிக வேதனையில் ஆழ்ந்திருப்பேன்—அவர்கள் நல்ல நிலை அடைந்த உடன், என்னிடம் கூறுவார்கள், "பைத்யமே! இந்த வயதிலே எனக்கு ஏதாவது ஆகிவிட்டால், அதற்காக வேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கலாமா—தைரியத்துடன் இருக்கவேண்டாமா—ஆகவேண்டியவைகளை நடத்திவிட வேண்டாமா—அழுது கொண்டிருக்கிறாயே"—என்று சொல்லுவார்கள். ஆகவேண்டியவைகளை நடத்திவிட்டேன். வேறு என்ன செய்யமுடிந்தது என்னால்? என் உடலில் ஒரு துளி மாசுபடக்கூடப் பார்த்துச் சகித்துக் கொள்ள மாட்டார்கள்—அத்தகைய என் சிற்றன்னையின் உடலுக்குத் தீ மூட்டினேன். எத்தனை கொடிய கரங்கள், எனக்கு இருப்பவை! சே! எப்போதுமே, மிகச் சுறுசுறுப்பான அறிவுத்திறமை அவர்களுக்கு உண்டு. அதிலும் சில ஆண்டுகளாக, அவர்கள் அரசியல் பிரச்சினைகளை, நுட்பமான அரசியல் பிரச்சினைகளை, மிக ஆராய்ந்து அறிந்துகொள்ளத் தலைப்பட்டார்கள். உடல் வலிவிழந்த நிலையில், வெளியே நடமாடுவது அவர்களுக்கு இயலாது போய்விடவே, தனது நேரத்தில் பெரும்பகுதியைப், படிப்பதில் செலவழிக்கத் தொடங்கினார்கள்—நான் ஈடுபட்டுள்ள பிரச்சினைகளில் அக்கரை காட்டத் தொடங்கினார்கள். ஆதரவாகப் பேசத் தலைப்பட்டார்கள். இன்ன விஷயத்தை இன்னவிதத்தில் எடுத்துச் சொல்லவேண்டும் என்று எனக்குக் கூறுவதில் ஈடுபட்டார்கள். நான் எடுத்துக்கொள்ளும் முயற்சி நியாயமானது என்பதிலே அவர்களுக்கு மிகுந்த நம்பிக்கை ஏற்பட்டு, நமது கழக வளர்ச்சியிலே மிகுந்த அக்கரை

காட்டி வரலானார்கள். நமது கழகத் தோழர்களில், மிகப் பெரும்பாலானவர்களை,அவர்கள் மிக நன்றாக அறிவார்கள். அந்தத் தோழர்கள், வீட்டுக்கு வருகிறபோது உபசரிப்பதில், உள்ளன்பு கொண்டார்கள். அவர்களிடம் உள்ள பேரன்பு காரணமாக அவர்களின்போக்கு பேச்சு எதிலாவது குறை இருப்பது தெரிந்தால், கண்டிக்கக்கூடத் தயங்கினதில்லை.

அரசியல்பற்றியும், குறிப்பாக கழகப் பிரச்சினைகள் குறித்தும், அவர்கள், ஒவ்வொரு நாளும் மணிக்கணக்கில் பேசுவார்கள்—அதிலே மிகப் பெரிய பங்கு, அ. க. தங்கவேலருக்கு இருக்கும். ஒருவரும் கிடைக்காதபோது, என் அன்னையிடம், 'விவாதிக்க' ஆரம்பித்துவிடுவார்கள் — அரசியல் காரணமாகவே மகன் வீடு தங்காது இருக்கிறான் என்ற துக்கம்கொண்டுள்ள என் தாய், தன் தங்கையும் அரசியல் பேசுவதுகேட்டு, மிகுந்த சங்கடமடைந்து, "நீ சும்மா இரு அம்மா!" என்று கூறுவார்கள். அப்போது, என் சிற்றன்னை, சிரிக்கும் சிரிப்பொலி இருக்கிறதே! இருந்ததே!—என்றல்லவா சொல்லவேண்டி வந்துவிட்டது. இருந்தார்கள்! இருந்தார்கள்!—என்று ஆகிவிட்டது.

என்னால் மட்டுமே, முழுஅளவிலும் கூர்மையாகவும் உணரக்கூடிய வேதனைகுறித்து மேலும் எழுதிப் படிப்போர்களுக்கு ஒரு சங்கடத்தை உண்டாக்குவது அறமாகாது—ஆகவே இதுகுறித்து என் உள்ளத்தில் பொங்கி எழுந்திடும் எண்ணங்களை அடக்கிக்கொள்கிறேன். என் வேதனை மிகப் பெரிதாகவும், தனித்தன்மை கொண்டதாகவும் எழுந்ததற்கு மிக முக்கியமான காரணம், அந்த இழப்பு நான் துளியும் எதிர்பாராத முறையில், நேரத்தில், ஏற்பட்டதுதான்.

நான் என் சிற்றன்னை மரணப்படுக்கையில் இருப்பதைக் காண்பதற்குக் காஞ்சிபுரம் சென்ற நாளைக்கு முன்மாலை கூட, ராணியும் பரிமளமும் என்னை மருத்துவமனையில் வந்து பார்த்தார்கள்—அப்போது, தொத்தாவுக்கு உடல்நிலை சரியாக இல்லை என்ற பேச்சே எழவில்லை—என்னிடம் சொல்லிக்கொண்டு, அவர்கள் காஞ்சிபுரம் போயிருக்கிறார்கள். அன்றிரவு தொத்தாவுக்கு

அதிர்ச்சி ஏற்பட்டு, படுத்துவிட்டார்கள். மறுநாள் காலை, 'முரசொலி'யில் செய்தி பார்த்து, நான் திகைத்துப் போனேன்—எப்படி காஞ்சிபுரத்துடன் தொடர்புகொள்ள முடியும்—நானோ மருத்துவமனையில் நோயாளியாக மட்டுமல்ல—கைதியாக—நான் இருந்த அறைக்கு எதிரிலே ஆறு போலீஸ்காரர்கள் காவல்—என்னிடம் அவர்கள் பேசவும் மாட்டார்கள்! என்ன செய்வது! இதை எண்ணி நான் திகைத்து உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தேன். காலை மணி 10 இருக்கும், பரிமளம் வழக்கறிஞர் நாராயணசாமியுடன் உள்ளே வரக்கண்டேன்—ஒரு அற்பசந்தோஷம் கலந்த நம்பிக்கை எனக்கு ஏற்பட்டது; தொத்தாவுக்கு ஆபத்தான நிலைமை என்றால் பரிமளம் காஞ்சிபுரத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டிருக்க மாட்டானே, பத்திரிகையில் மிகைப்படுத்திவிட்டார்கள் போல இருக்கிறது—ஆபத்து ஏதுமிராது என்று எண்ணிக்கொண்டு, சிறிதளவு மகிழ்ச்சியாகவே, "பரிமளம்! முரசொலியில் என்னமோ போட்டிருக்கிறார்களே தொத்தாபற்றி. என்ன?" என்று கேட்டேன் "ஆமாம்பா! அதற்காகத்தான் நான் வந்திருக்கிறேன் உங்களை அழைத்துக்கொண்டுபோக; உங்களைப் பார்த்தால் ஒருசமயம் அவர்களுக்கு நினைவு திரும்பக்கூடும்" என்றான். "நான் வருவது என்றால், அமைச்சர் அனுமதி கிடைக்க வேண்டுமே" என்று கூறி முடிப்பதற்குள், "நான் வக்கீலுடன், முதலமைச்சர் பக்தவத்சலம் அவர்களைப் பார்த்துப் பேசினேன்—பரோலில் போக அனுமதி கொடுக்கும்படி அதிகாரிகட்குக் கூறிவிட்டார். அதிகாரிகளின் உத்திரவு பெறச்செல்கிறேன். அதற்குள் உங்களிடம் கூறிவிட்டுப்போக வந்தேன்" என்று சொல்லவே ஓரளவுக்கு தைரியம் பெற்றேன். மிகுந்த கூச்சமுள்ளவன் பரிமளம். ஆனால் சில நிலைமைகள் ஏற்படும்போது, அதற்கு முன்பு இயல்பாக எழாத திறமை, சுறுசுறுப்பு, துணிவு, தன்னம்பிக்கை, வினைசெய்வகை யாவும் தன்னாலே ஏற்பட்டுவிடும் என்ற பொதுவிதிபற்றி எனக்குத்தெரியும்—ஆனால் அதை நான் விளக்கமாகப் புரிந்துகொண்டது பரிமளம் அமைச்சரை அணுகி, எனக்குப் 'பரோல்' பெற்ற சம்பவத்தின்போதுதான். அன்று, கருணாநிதி, நடராசன், நெடுஞ்செழியன், இவர்கள் யாரும் சென்னையில் இல்லை. எவரி

இருந்தால், 'பரோல்' பெறுவது இயலுமோ அவர்களில் ஒருவருடனும் தொடர்புகொள்ளும் நிலையில் நான் இல்லை. நானோ கைதியாக இருக்கிறேன். இந்த நிலையில், வழக்க மாக உள்ள கூச்சத்தை உதறித் தள்ளிவிட்டு, பரிமளம், எனக்குப் 'பரோல்' கிடைக்க ஏற்பாடு செய்தது, உள்ளபடி என் வாழ்நாளில், நான் மறக்க முடியாத சம்பவங்களில் ஒன்று.

அமைச்சர் குறிப்பிட்ட அதிகாரியின் உத்திரவைப் பெற்றுவர, பரிமளம் சென்றான். நான் மருத்துவ மனையில் காத்துக் கிடந்தேன்—ஒவ்வொரு விநாடியும் பல மணி நேரமாக எனக்குத் தோன்றிற்று—மருத்துவர்கள் என் நிலையைப் பார்த்து, ஆபத்து ஒன்றும் இருக்காது பயம் வேண்டாம் என்று அன்புரை கூறினர்—என்மனம் ஒரு நிலை கொள்ளவில்லை! மணி ஆக ஆக என் மனம் குழம்பலா யிற்று.

அந்தச் சமயத்தில்தான் அமைச்சர் இராமய்யா அவர்கள் அங்கு வந்தார்—பார்த்து ரொம்ப நாளாயிற்று —உடம்பு சரி இல்லை என்றார்கள்—பார்க்க வந்தேன் என்று சொன்னார். அவர் பார்த்தாக வேண்டிய 'நோயாளி' எவரேனும் மருத்துவ மனையில் இருந்திருக்கக்கூடும்— அவரைப் பார்க்க வந்தவர், நானும் மருத்துவமனையில் இருப்பதால் என்னையும் பார்க்க வந்திருக்கிறார் என்று எண்ணிக்கொண்டேன்—ஒரு அமைச்சர் வந்து பார்த்து விசாரிக்க வேண்டிய நிலையில் உள்ள 'பிரமுகன்' அல்லவே நான். எப்படியோ ஒன்று, வந்ததற்கு நன்றி கூறத்தான் வேண்டும். மிக்க அன்புடன் பேசினார்—என் கரத்தில் உள்ள வலியின் தன்மைபற்றி விசாரித்தறிந்தார்—கொஞ் சமும் தூக்கம் முடியாதிருந்த நிலையிலிருந்து, ஓரளவு தூக்கக்கூடிய நிலைக்கு, என் இடது கரம் வந்திருப்பதைச் சொன்னேன்—இந்த அளவுக்குக் குணம் ஏற்பட்டிருப்பது மகிழ்ச்சியே என்று என் திருப்தியைத் தெரிவித்தேன்— அவரோ, அதெல்லாம் இல்லை—முழுக் குணம் ஏற்பட வேண்டும்—அவசரம் வேண்டாம்—இருந்து குணப் படுத்திக்கொண்டு போங்கள் என்று கனிவுடன் பேசினார்— என் உடன் பிறந்தவர்போல் 'பேசுகிறாரே என்று

நான் பெருமிதம் கொண்டேன்; தொத்தா விஷயம் சொல்லி, பரோலில் செல்ல ஏற்பாடு செய்ய, என் மகன் சென்றிருக்கிறான் என்றேன்; 'இதிலே என்ன சங்கடம் இருக்கிறது, கட்டாயம் பரோலில் விடுவார்கள்; இப்படிப்பட்ட ஆபத்து என்றால் விடாமலா இருப்பார்கள்; நானும் முதலமைச்சரைக் கண்டால் சொல்லுகிறேன்' என்று கூறினார். நான் சட்டசபையில் இருந்த காலத்தில்கூட, அமைச்சர் ராமையாவிடம் எனக்கு ஒரு தனியான நேசப்பான்மை உண்டு—அவர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக மாணவராக இருக்கும்போதே, நான் அவரை அறிந்தவன். அன்று அவர் என்னிடம் காட்டிய அன்பு, உள்ளபடி என் மனதுக்குப் பூங்காற்றுப் போலிருந்தது. ஏன் அது பற்றி இவ்வளவு எழுதுகிறேன் என்றால், இவ்வளவு கனிவு காட்டிப் பேசிய அதே அமைச்சர் ராமைய்யா அவர்கள், என் நோய்பற்றியும் நான் மருத்துவமனை சேர்ந்தது பற்றியும் கேவலமாகவும் கேலியாகவும் பொதுக்கூட்டத்திலே பேசியதாகச் சில தினங்களுக்குப் பிறகு இதழ்களில் வெளிவந்திருக்கக் கண்டேன்—திகைப்படைந்தேன்—இல்லை! இல்லை! மனிதர்களுக்கு எத்தகைய இயல்புகளெல்லாம் ஏற்படுகின்றன என்று எண்ணித் திடுக்கிட்டுப்போனேன். பத்திரிகையில் அந்தச் செய்தியைப் பார்க்கும்போது, என் கண்களையே என்னால் நம்ப முடியவில்லை. உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசுவது போன்ற தீய குணங்களைச் சுட்டெரிக்கத் தக்க உயர்குணத் தலைவர் காந்தியாரின் கட்சியில், இப்படிப்பட்டவரும் இருக்க இடம் இருக்கிறதே என்று எண்ணி வருத்தப்பட்டேன். எவ்வளவு கனிவான பேச்சு என்னிடம்! எத்துணை தேவையற்ற, பயனற்ற, பொருளற்ற கேலிப்பேச்சு, மேடையில்! அரசியல் இந்த அளவுக்குத் தரங்கெட்ட துறையாகிவிடக் கூடாது. மணி நாலு—நான் விநாடிக்கு விநாடி வேதனை வளர்ந்துகொண்டிருக்கும் நிலையில், தவித்துக்கிடக்கிறேன் மருத்துவ மனையில்—பரிமளம் வந்து சேரவில்லை, பதறிப்போனேன். ஐந்துமணி சுமாருக்கு வந்தான். அன்று சர்க்கார் அலுவலகங்களுக்கு விடுமுறை. ஆகவே அமைச்சர் அளித்த 'வரம்' பழமாகவில்லை—எந்த அலுவலகமும் பணியாற்றவில்லை. இது தெரிந்து இளைஞனாக

இருப்பினும், பரிமளம், 'என்றுமில்லாத அறிவுத்திறனும் ஆற்றலும் கொண்டு, நேராக அமைச்சர் பக்தவத்சலம் அவர்களின் இல்லத்தின் எதிரிலேயே சென்று நின்று கொண்டாரும். எங்கோ சென்றுவிட்டு, அவர் வீடு திரும்பி இருக்கிருர், இவன் எதிரே சென்று நின்று, இன்னும் பரோல் கிடைக்க வில்லை என்று தெரிவித்திருக்கிருன். உடனே அவர், அவனை உள்ளே அழைத்துச் சென்று, அவன் எதிரிலேயே, தொலைபேசி மூலம் பெரிய அதிகாரியிடம் தொடர்பு கொண்டு, உடனே பரோலுக்கு ஏற்பாடு செய்தாக வேண்டும் என்பதைக்கூறி, இனி கிடைத்து விடும், நீ சென்று உத்திரவைப் பெற்றுக்கொள்' என்று பரிமளத்திடம் கூறி அனுப்பினர். அதன்படி, உத்திரவு பெற்றுக் கொண்டு, பரிமளம் வந்து சேர்ந்தான். அ. பொ. அரசு மெத்தத் துணைபுரிந்திருக்கிருர். மிக்க பச்சாதாப உணர்ச்சியுடன் அமைச்சர் பக்தவத்சலம் நடந்துகொண்டதை நான் என்றும் மறக்க முடியாது. அவர் அமைச்சர் ராமைய்யா போல கனிவாக என்னிடம் பேசியதில்லை; பரிமளம், என் மகன் என்பதும் அவருக்குத் தெரியாது.

வழக்கறிஞர் நாராயணசாமியை உடனழைத்துக் கொண்டு, பரிமளமும் நானும் இரவு எட்டு மணிக்குக் காஞ்சிபுரம் சென்ருேம்—அன்றிலிருந்து ஆறுநாள் வரையில், என் சிற்றன்னை இறுதிப் பயணத்தில் சென்ற வண்ணம் இருப்பதைக் கண்டு கண்டு குமுறியபடி இருந்தேன்—இறுதியும் நடைபெற்று விட்டது. நாவலரும், நடராசனும், கருணநிதியும், சத்தியவாணியும், அலமேலு அப்பாதுரையும் பிறரும், நமது கழகத் தோழர்கள் அனைவரும், என் உடனிருந்து ஆறுதல் கூறினர். எம்.ஜி. இராமச்சந்திரன், கே.ஆர். இராமசாமி, எஸ். எஸ். இராசேந்திரன், சிவாஜி கணேசன், டி. வி. நாராயணசாமி ஆகியோர் வந்திருந்தனர்—இருபத்தியோரு நாட்கள், நான் காஞ்சிபுரத்தில் தங்கினேன்—என் வாழ்க்கையில், அதற்கு முன்பு நான் கண்டறியாத ஓர் வேதனையால் தாக்கப்பட்ட நிலையில். மனிதத்தன்மையை இழந்து விடாத எவரும், இந்த என் நிலை கண்டிரங்குவர்— ஆனல் அரசியல் எதிர்ப்புணர்ச்சி காரணமாகச் சிலர்—தமது நிலைமையைக்கூட மறந்து—

நான் பரோலில் வந்ததைக் கேலி செய்து பேசியதையும் பத்திரிகையிலே கண்டேன். அரசியல்துறை இத்தகைய காட்டு உணர்ச்சிகளையா தூண்டிவிட வேண்டும். அரசியல் பகையுணர்ச்சியைக் காட்டிக்கொள்ள, பண்பிழந்து, மனிதத்தன்மை இழந்தா பேச முற்படவேண்டும்! என்னையோ, என் கழகத்தையோ, கண்டிக்க வேறு வழியே இல்லையா—முறையே கிடையாதா! சிற்றன்னையை இழந்து நான் தவித்துத் கிடக்கும் போது, குடும்பத்தாருடன் இருந்து துக்கத்தைப் பங்கிட்டுக்கொள்ள, பரோலில் சென்றது நியாயத்திற்கு அப்பாற்பட்டதா! பெரும் காங்கிரஸ் தலைவர்கள் பரோலில் சென்றது இல்லையா? பல் வலிக்காக பரோலில் சென்றவர்கள் எனக்குத் தெரியும்; பண்பிழந்து பேசின சிலருக்குத் தெரியாதிருக்கலாம். அரசியல் துறையில் இத்தகைய அநாகரீகம் புகக்கூடாது என்பதற்காகவே இதுபற்றி எழுதுகிறேன். இருபத்தியோரு நாட்கள் பரோல் என்றால், என் தண்டனைக் காலத்தில் இருபத்தியோரு நாட்கள் குறைந்துவிடும் என்று பொருள் அல்ல.—அந்த இருபத்தியோரு நாட்கள், நான் சிறையில் இருந்துவிட்டு வரவேண்டும். இனும் பெறவில்லை; இருபத்தியோரு நாட்களைக் கடனைப் பெற்றேன்; திருப்பித் தந்தாகவேண்டும். எத்தனை இழிமொழி, கேலி மொழி இதற்கு! இதைக் காரணம் காட்டியா தேர்தலில் வெற்றி பெற வழி தேடுவது. அவ்வளவு வக்கற்றுப்போன நிலை வந்துவிட்டதா! அவ்வளவு வறண்டுபோய் விட்டதா, நெஞ்சத்தின் ஈரம்; நேர்மை; பண்பு! எண்ண எண்ணத் திகைப்பாக இருக்கிறது. கள்ளநோட்டு வழக்கிலே சிறை புகுத்தவர்கள், இரண்டு மாதங்கள் 'பரோல்' பெறுகிறார்கள், குடும்ப, வியாபார விவகாரத்தைக் கவனிக்க—இந்த அரசில். என் சிற்றன்னையின் மறைவுக்காக நான் 'பரோல்' பெற்றதைக் கண்டிக்க, கேலி பேச, ஆட்சிப் பொறுப்பிலே உள்ளவர்களுக்கு, மனம் வருகிறது. அத்தகைய பேச்சை, அரசியல் பேச்சு என்றும் அவர்கள் கருதுகிறார்கள். எவ்வளவு தரம் கெட்ட நிலைக்கு வந்துவிட்டது அரசியல்!! அரசியலா! அல்ல! அல்ல! அதிலே இலாபம் காணும் போக்கினர், அவ்வளவு தரம் கெட்ட நிலைக்கு வந்துவிட்டனர்.

மருத்துவ மனைக்கு நான் சென்றது கூட, மாலை நேரப் பேச்சுக்கு, அந்த மகானுபாவர்களுக்குப் பயன்பட்டு விட்டது.

என் இடத்தோளில் ஏற்பட்ட வலி, இன்னும் அடியோடு போய்விடவில்லை—எளிதாகவும் போய் விடாது என்று மருத்துவர்கள் கூறிவிட்டனர். வலக்கரத்தைத் தூக்கும் அளவுக்கு இடக்கரம் தூக்க வராது; ஒரு விதமான பிடிப்பு ஏற்பட்டுவிட்டிருக்கிறது—ஆர்தர்டிஸ் என்று பெயர் கூறுகிறார்கள். இடத்தோளில் எலும்புக்கும் சதைக்கும் இடையில் உள்ள மெல்லிய பாகம் தடித்துப் போய்விடுவதால், கை தூக்குவதிலே இடையூறு ஏற்பட்டு விடுகிறது. ஏன் தடித்துப் போகிறது? மருத்துவ நூலில், விளக்கம் இல்லை. வயதானால் தடித்துப்போகலாம்-குளிர் காற்றின் வேகம் தாக்கித் தடித்துப்போகலாம்—இவைகளெல்லாம், காரணங்களாகக் காட்டப்படுகின்றன—இது தான் காரணம் என்று அறுதியிட்டு உறுதியாகக் கூறுவதற்கில்லை. அதைப் போலவே, இதனைப் போக்க, திட்டவட்டமான முறையும், உடனடியான பலன் தரத்தக்க மருந்தும் இல்லை. இது அடியோடு நீங்க, மாதக் கணக்கில் ஆகலாம், வருடக் கணக்கும் ஆகலாம்—இதற்குச் செய்ய கூடியதெல்லாம்,பிடிப்பு ஏற்பட்டுள்ள இடத்தில்,மின்சாரத்தின் மூலம், 'ஒத்தடம்' கொடுப்பது; விடாமல் தேகப் பயிற்சி செய்வது; வலி தெரியாதிருக்க மாத்திரைகள் சாப்பிடுவது, இவைகளே. இப்போதும், எனக்கு அந்த வலியும் இருக்கிறது; தூக்கும் நிலையில் பிடிப்பு இப்போதும் இருக்கிறது. வலி மிக அதிகமாக இருந்ததுடன், வலக்கரத்துக்கும் வலி படை எடுத்த நிலைபற்றி, குறிப்பிட்டேன் அல்லவா; அது கண்டுதான் நான் அச்சம் கொண்டேன். பொதுவாக இடப்பக்கம் தோளோ, கரமோ, வலி எடுக்கிறது என்றால், இருதய சம்பந்தமானதாக இருக்கக்கூடும்; அப்படியா, அல்லது வேறுவிதமா என்பதைக் கண்டறியும் சாதனம், சிறை மருத்துவ மனையில் இல்லை. அதனாலேயே நான் சர்க்கார் மருத்துவ மனைக்குச் செல்ல விரும்பினேன். மருத்துவ மனைக்குச் சென்றுவிட்டால், சிறையில் இருப்பது போன்ற கட்டுக்காவல் இருக்காது, சிட்டுப் போலச் சிற

கடித்துப் பறக்கலாம் என்பதால் அல்ல. சிறையில் இரவு மட்டும்தான், தனி அறை; மருத்துவ மனையில் 24 மணி நேரமும், தனி அறை—போலீஸ் காவல். ஒருவரிடமும் பேச அனுமதி கிடையாது. பார்க்க வருபவர்கள், மாலை 4 மணியிலிருந்து 6 மணிக்குள், சர்க்கார் மருத்துவ மனை பெரிய அதிகாரியின் அனுமதி பெற்று வந்து போகலாம். எப்போதும் எட்டு, ஆறு, நாலு என்ற அளவில் போலீஸ் காரர் அறைக்கு எதிரே காவல். நான் இருந்த பகுதியில் பணியாற்றும் மருத்துவர் தவிர, அதே மருத்துவ மனையில் வேறு பகுதியில் பணியாற்றும் மருத்துவர் வந்தால்கூட, போலீசார் விடுவதில்லை. அவ்வளவு கண்டிப்பு, அத்துணை கண்காணிப்பு! இந்த நிலையில் மருத்துவ மனையில் இருந்தேன்-நான், ஏதோ மருத்துவமனையில், விழாக் கோலத்தில் விருந்து சாப்பிட்டுக்கொண்டு இருப்பதுபோல எண்ணிக்கொண்டு, பேசிவந்தனர், கழகத்துக்கு மாசு ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதற்காக, எவ்வளவு மட்டமான முறையும், நேர்மையற்ற போக்கையும் மேற்கொள்வதிலே வல்லவர்கள்.

எனக்கு ஏற்பட்ட வலியின் தன்மையைக் கண்டறியச் சிறையிலுள்ளவர்கள் துளியும் முயற்சி எடுக்காததைக் கூறினேன், நாவலரிடம். அவர் சர்க்கார் பெரிய அதிகாரியிடம் பேசி இருக்கிறார்; அந்த அதிகாரி சர்க்கார் மருத்துவ மனைத் தலைமை மருத்துவர் திரு. இரத்தினவேலு சுப்ரமணியம் அவர்களை, சிறைக்குச் சென்று என்னைப் பார்த்து வரச் சொல்லி இருக்கிறார். மருத்துவர் என்னை வந்து பார்த்துவிட்டு, மருத்துவ மனையில் வைத்துத்தான் வலியின் தன்மையைக் கண்டறிய வேண்டும் என்று கூறிடவே, நான் மருத்துவ மனைக்கு மாற்றப்பட்டேன். டாக்டர் இரத்தினவேலு சுப்ரமணியம், டாக்டர் நடராசன், டாக்டர் சத்தியநாராயண ஆகிய மூவரும், என் வலி எதனால் என்பதைக் கண்டறிய பல்வேறு பரிசோதனைச் செய்தனர். இதயத் துடிப்புகளைப் படமாக்கும் மின்சாரக் கருவிகொண்டு பார்த்ததில் இருதய சம்பந்தமான கோளாறு எதுவும் இல்லை என்பதைக் கண்டறிந்து கூறினர். பிறகு பல், வாய், காது, இவைகளில் ஏதேனும்

கிருமிகள் உள்ளனவா, என்று ஆராய்ந்தனர். எனக்குள்ள வலி, பெரி-ஆர்திடிஸ்—என்பதாகும் என்று முடிவாயிற்று. மின்சார ஒத்தடமும் முறையான தேகப்பயிற்சியும் அளிக்கப்பட்டன. டாக்டர் நடராசன், எலும்பு சம்பந்தமான கோளாறுகளைச் சரிப்படுத்தும் நிபுணர். நமது எம். ஜி. ராமச்சந்திரனுக்கு, கால் எலும்பு முறிந்திருந்த போது மிகத் திறமையாகக் கவனித்து, எந்தவிதமான ஊனமும் ஏற்படாமல், எம். ஜி. ரரமச்சந்திரனை எழுந்து நடமாட வைத்தவர் இதே டாக்டர் நடராசன் அவர்களே. இளம் பிள்ளை வாதத்தால் வதைபடும் குழந்தைகளுக்கான சிகிச்சை முறையை, நேர்த்தியாக அமைத்து, மிகுந்த அக்கறையுடன் கவனித்து வருகிறார். இந்தத் துறையில், மற்ற எந்த மருத்துவ மனையையும் விட, சிறப்பானதாக, இங்கு அமைய வேண்டும் என்பதிலே, டாக்டர் நடராசன் மிகுந்த அக்கரை கொண்டுள்ளார். என் வலி போக்க அவர் துவக்கிய மின்சார சிகிச்சை முடிவடைய ஒரு வாரம் இருக்கும் போது, அவர் அறுவைத் துறை நிபுணர்களின் மகா நாட்டிலே கலந்து கொள்வதற்காக, கல்கத்தா புறப்பட்டார். மறுநாளே நான், காஞ்சிபுரம் செல்லவேண்டி ஏற்பட்டு விட்டது.

டாக்டர் இரத்தினவேலு சுப்ரமணியம் மருத்துவர்களுக்கு ஒரு முன்மாதிரியாக இருப்பவர்—ஆழ்ந்த அறிவுத் தெளிவும், மிக அமைதியான இயல்பும், நோயாளிகளிடம் கனிவும் காட்டும் இவருடைய பார்வையும் பேச்சுமே, மருந்தாகிவிடும். எப்போதும் ஓர் புன்னகை தவழும் நிலையில் இருப்பவர்; மிகுந்த நகைச்சுவையுடன் பேசுபவர். என்னுடைய உடற்கூறு அவருக்குக் கடந்த பத்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாகவே நன்கு தெரியும். சில திங்களுக்கு ஒரு முறை அவரிடம் சென்று, என் உடல் நிலைபற்றிக் கூறி, மருந்து பெறுவது வாடிக்கை—பத்து ஆண்டுகளாகவே. அவருடைய தனியான கவனிப்பு எனக்குக் கிடைத்தது கண்டு நான் பெரு மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். எனக்கு வந்துற்ற, பெரி-ஆர்தடிஸ்சின் இயல்புபற்றி அவர் கூறியபிறகு, எனக்கு வலி கண்டவுடன் ஏற்பட்ட குழப்பமும் அச்சமும் வெகுவாகக் குறைந்துவிட்டது. தொடர்ந்து ஒரு பத்து

நாள் அங்கு நான் இருந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் இடையில் என்னைத் தாக்கிய வேதனை, இருபத்தியோரு நாட்கள், மருத்துவ மனையில் நான் இருப்பதற்கு முடியாத நிலையை உண்டாக்கிவிட்டது. காஞ்சிபுரத்தில், என் சிற்றன்னைக்கு ஏற்பட்ட நோய் தீர வழி இல்லை என்றபோதிலும், என் மனதுக்கு ஆறுதல்தர, உடனிருந்து, பல்வேறு சிகிச்சை முறைகளைக் கையாண்டு பார்த்து, கடைசி விநாடிவரை, இருந்து வந்த டாக்டர் ராமமூர்த்தி என்பவர், நான் காஞ்சிபுரத்தில் தங்கி இருந்த நாட்களில், என்னையும் கவனித்துக் கொண்டார். இதயத்தில் பலமான அடி விழுந்துவிட்ட நேரம். எனவே, என் கை வலி எனக்கு அப்போது நினைவிலே நிற்கக்கூட இல்லை. சில நாட்கள் ஆயுர்வேத முறைப்படி, மருத்துவர் தங்கப்பன் என்பவர், என் வலி போக்க முயன்றார். போதுமான காலம் கிடைக்கவில்லை. என் சிற்றன்னை தழலில் கிடத்தப்பட்டு, சாம்பலாயினர்கள்—நான் செயலற்ற நிலையில் உழன்று கிடந்தேன். 'பரோல்' முடிந்தது. பரிமளத்துடன் சென்னைக்கு வந்து, வழக்கறிஞர் நாயாயணசாமி இல்லத்தில் உண வருந்திவிட்டு, நாவலர், நடராசன், கருணாநிதி ஆகியோரிடம் சிறிது நேரம் பேசிவிட்டு, 16-ந் தேதி மாலை, மீண்டும் சென்னை மத்திய சிறைக் கோட்டம் நுழைந்தேன்.

இம்முறையேனும், என்னை நண்பர்கள் உள்ள பகுதிக்கு அழைத்துச் செல்வார்கள் என்று எண்ணிக் கொண்டே, உள்ளே நுழைந்தேன்—சிறை அதிகாரிகள் என்னை, பழய இடத்துக்கே அழைத்துச் சென்றனர். பழய இடம், புதிய நிலையிலும் இருந்திடக் கண்டேன்—என்னோடு தேவகோட்டையாரும் இஸ்லாமியப் பெரியவரும் இருந்தனர் அல்லவா—அவர்களும் அங்கு இல்லை; நான் உள்ளே நுழைகிறேன், தேவகோட்டையார் வெளியே போகிறார்! இஸ்லாமிய நண்பர், மருத்துவமனை சென்றுவிட்டதாக அறிந்தேன். ஆக அன்று இரவு எட்டு அறைகள் கொண்ட அந்த விடுதியில் நான் மட்டுமே—பணியாற்ற அமர்த்தப்பட்ட கன்னியப்பன் என்ற ஒருவர், என் வேண்டுகோளின் பேரில், பக்கத்து அறையில் இருக்க

அனுமதிக்கப்பட்டது. வெறிச்சோடிய மனம்! வெறிச்சோடிய இடம்! அன்று இரவு தங்கி இருந்தேன்—மருத்துவர் முன்பே தெரிவித்திருந்ததற்கிணங்க, சிறை அதிகாரி, காலையில், என்னை அழைத்துக் கொண்டுபோய், மீண்டும் மருத்துவமனையில் சேர்த்தார் — வழக்கமான போலீஸ் காவல்—பகல் இரவு எந்த நேரமும் அறைக்குள்ளே இருந்து தீரவேண்டியநிலை—மாலையில் மருத்துவனை பெரிய அதிகாரியின் அனுமதிபெற்று, என் துணைவியும், மகனும் வந்து பார்ப்பதுஎன்ற பழய ஏற்பாடு—வெளிக்குச்செல்ல,குளிக்கச் செல்ல என்றால்கூட, பலத்த போலீஸ் காவல்—மிகப்பெரிய சமூகக்கேடான குற்றம்புரிந்து, வாய்ப்புக்கிடைத்தால் ஓடிவிடக்கூடிய கெடுமதி கொண்ட குற்றவாளிகளுக்கென அமைந்திருந்த அமுல், முறை யாவும், மொழி காத்திடும் தூய நோக்குடன் அறப்போரில் ஈடுபட்டு, சிறைபுகுந்த எனக்கும்! ஏனோ இந்தப் பொருளற்ற போக்கு! சிறைக் கொடுமைகளைத் தாமே கண்டவர்கள், காங்கிரசார்—அவர்கள் நடத்தும் ஆட்சியில், சிறைக்கொடுமை நீக்கப் படவில்லை—சிறை நிலைமையை மருத்துவமனையிலும் புகுத்தி இருந்தார்கள். சிறையிலாவது பகலெல்லாம் சிறிதளவு நடமாடலாம், சிலருடன் உரையாடலாம்—மருத்துவமனையில், பகலிலும் சரி இரவிலும் சரி, ஒரு அறைக்குள் அடைபட்டுக்கிடக்கும் நிலை. சேலம் மாவட்டம் வேலூர் தோழர் சிவப்பிரகாசம் எனக்கு நீண்ட பல ஆண்டுகளாக நண்பர்—அவர் அறுவை சிகிச்சை பெற்றுக் கொண்டு, நான் இருந்த இடத்தில் வேறோர் அறையில் படுத்திருந்தார். அவரைச்சென்று பார்க்கக்கூட அனுமதி இல்லை. அவர் இங்குவந்து பார்க்கவும் அனுமதி இல்லை. அவர், மருத்துவமனையிலிருந்து உடல்நலம் பெற்று வீடு ஏகும்நாள், என் அறைக்குள் வந்து, இரண்டொரு நிமிடங்கள் பேசிவிட்டு, போலீசார் மேற்கொண்டு கெடுபிடி செய்வதற்கு முன்பு சென்றுவிட்டார். அவ்வளவு கண்டிப்பான முறையிலே, காவல் இருந்து வந்தது. இதனை அறியாமலோ, அறிந்தும் வேண்டுமென்றோ, அரசியல் மாச்சரியம் காரணமாகச் சிலர், மருத்துவமனையில் நான் தங்கி இருந்ததை, ஏதோ மணவிழா மன்றலில் தங்கி இருந்தது போல எண்ணிக்கொண்டு, ஏசிப் பேசினர். சிலருக்கு உள்ளம்

அப்படி இருக்கிறது!! மாலைவேளைகளில் ராணியும் பரிமளமும், என் பெரிய மருமகப் பெண்ணும் வருவார்கள்—அவர்களுக்கு என்னைக் காண்பதால் ஒரு விதமான மன நிம்மதி—எனக்கும் அவ்விதமே. ஆனால், 'தொத்தா' பற்றிய நினைவு வந்துவிடும்—வேதனை மீண்டும் தேளாகிக் கொட்டும். இந்நிலையில் இருந்துகொண்டு மீண்டும் மின் சார சிகிச்சை பெற்றுக்கொண்டு வந்தேன்.

6. டாக்டர்கள்! தேர்தல் முடிவு! சிறைச்சாலை விதிகள்!

(கடிதம் 6, காஞ்சி—25-10-64)

தம்பி!

காது மூக்கு, வாய், இந்தப் பகுதிகளிலே ஏற்படக் கூடிய வியாதிகளைத் தீர்த்துவைக்கும் நிபுணர் டாக்டர் சத்தியநாராயணா, மருத்துவருக்கு இருக்கவேண்டிய நல்லியல்புகள் பெற்றவர். முன்பு ஒரு முறை நண்பர் ஏ. கோவிந்தசாமி அவர்களுக்கு, குரலொலி கெட்டுவிடத் தக்க நோய் ஏற்பட்டபோது, இதே டாக்டர் சத்திய நாராயணா அவர்கள்தான், தக்க அறுவை சிகிச்சை செய்து குணப்படுத்தினார்கள். அப்போது அவர்கள் ஸ்டான்லி மருத்துவ மனையில் இருந்தார்கள். நான்கூட நண்பர் கோவிந்தசாமியைப் பார்க்க மருத்துவமனை சென்றிருந்தேன். நான் மறந்துவிட்டிருந்தேன்—டாக்டர் சத்திய நாராயணா நினைவுபடுத்தினார்கள். உயர்திரு. ஆச்சாரியார், அமெரிக்கா சென்றபோது உடன் சென்றிருந்தவர், டாக்டர் சத்தியநாராயணா. அவருடைய சீரிய மருத்துவ உதவிபெற்றுப் பெரும் பயன் அடைந்தேன்.

எனக்கு ஏற்பட்டுள்ள வலி போக்க, தனியாக எந்த மருந்தும் இல்லை என்பதால், இது மெள்ள மெள்ளத் தன்னாலேதான் போகவேண்டும், தேகப்பயிற்சி செய்வது ஒன்றுதான் இதற்குக் 'கைகண்ட மருந்து', வலி அதிகமாகும் போது ஒத்தடம் கொடுக்கலாம், வலியை மறந்திருக்க

மாத்திரை உட்கொள்ளலாம், வேறு ஏதும் செய்வதற் கில்லை என்றுகூறி, மருத்துவமனையிலிருந்து பிப்ரவரி 13-ம் நாள், என்னை மீண்டும் சென்னை மத்திய சிறைக்கு அனுப்பி வைத்தார்கள். டாக்டர் சத்தியநாராயணா, 21-ந்தேதி வர வேண்டும், ஒரு ஊசி போடப் போகிறேன் என்று சொல்லி அனுப்பிவைத்தார்கள். டாக்டர் இரத்தினவேலு சுப்ரமணியம் அவர்கள், சில காலத்துக்கு, வாரம் ஒருமுறை மருத்துவமனை வந்து, பரிசோதித்துக்கொள்ள வேண்டும், அதுபற்றி நான் சர்க்காருக்கு எழுதி இருக்கிறேன் என்று கூறினார்கள். அவருடைய யோசனையை சர்க்கார் ஏற்றுக் கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. டாக்டர் சத்திய நாராயணா குறித்திருந்தபடி 21-ந் தேதி மருத்துவமனை சென்று, அரை மணி நேரத்திற்கெல்லாம் திரும்பினேன்—மறுபடியும், மார்ச் 20-ம் நாள் வரச்சொல்லி இருக்கிறார். இப்போது கூட, வலி இருந்தபடி இருக்கிறது—இன்று பிற்பகல் கூட, வெந்நீர் ஒத்தடம் கொடுத்துக் கொண்டேன். வலி மறப் பதற்காக ஒரு நாளைக்கு மூன்று வேளை நொவால்ஜின் மாத் திரைகள் உட்கொள்கிறேன். மருத்துவமனை சென்று திரும்பியதில் வலிபற்றி அச்சம் எழத்தக்க குழப்பம் நீங்கி, என்னோடு நீண்டநாள் இருக்கும் நினைப்புடன் இந்தவலி இருக்கிறது என்பது புரிந்துவிட்டது.

மருத்துவ மனையிலிருந்து சிறை செல்லும் ஏற்பாடு பற்றி, ராணி பரிமளம் ஆகியோருக்குத் தெரியாது—ஆகவே அவர்கள் வழக்கம்போல் அன்று மாலை வருவார் கள்—ஏமாற்றமடைவார்கள். இதைத் தவிர்க்க முடியுமா என்று எண்ணினேன்—மேலும் நான் படித்து முடித்து விட்ட புத்தகங்களை வீட்டிற்குக்கொடுத்தனுப்ப வேண்டும். எப்படி? என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்த நேரத்தில் தோழர் ஆசைத்தம்பி வந்தார்—அவரிடம் புத்தகக்கட்டை கொடுத்து வீட்டிலே சேர்த்துவிடும் படியும், நான் சிறைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டது பற்றிப் பரிமளத்திடம் கூறும் படியும் தெரிவித்தேன். ஆசைத்தம்பி, அதற்கு முன்பே இரண்டொருமுறை என்னை வந்து பார்த்தார்—மிகுந்த உற்சாகமாகத் தேர்தல் பணிகளைக் கவனித்துக் கொண்டு வருவதாகக் கூறினார். சென்னையில் வெற்றி நிச்சயம்

என்று உறுதியாகிக் கூறினார். நான் விடுதலை ஆகிறவரையில் வைத்திருக்கப் போவதாகக் கூறி, 'தாடி' வளர்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

மருத்துவ மனையில் எனக்குத் துணையாக இருந்து வந்த டாக்டர் மோகன் எனும் இளைஞர், நான் சிறை செல்லக் கிளம்பும்போது, மெத்த வாட்டமடைந்தார். பல நாட்களாக, என்னுடன் பாசத்துடன் பழகிவந்த காரணத்தால், நான் மீண்டும் சிறை செல்வதறிந்து, ஒரு விதமான மனச்சங்கடம், அந்த இளைஞருக்கு. மருத்துவத் துறையில் ஈடுபட்டிருக்கும் இந்த இளைஞரின் தந்தை போலீஸ் துறையில் பணியாற்றி ஓய்வுபெற்றிருப்பவர்; தாயார் கல்வித்துறையில் சீரிய பணியாற்றிக் கொண்டு வருபவர்.

மருத்துவ மனையில் எனக்குக் கிடைத்த முதல் நண்பர், டாக்டர் கிருஷ்ணன்—இவர் கோவை மாவட்டத்தவர்—என்னிடம் மிகுந்த பற்றுக்கொண்டு, எனக்குப் பெரும் துணையாக இருந்துவந்தார். டாக்டர் இரத்தின வேலு சுப்பிரமணியம் அவர்களிடம், பயிற்சி பெற்றுக் கொண்டிருந்தார்—ஆகவே அவர் என்னைக் கவனித்துக் கொள்ளும் பொறுப்பிலும் இருந்தார். இனிய இயல்பு, அன்பு ததும்பும் மனம். மருத்துவத் துறைக்கு ஏற்றவர். அவருடைய பயிற்சிக் காலம் முடிந்து, அவர் வேறு இடத்தில் வேலை பெறச் செல்லவேண்டி ஏற்பட்டது. என்னை விட்டு விட்டுப் போக மனமின்றி, ஒரு வாரம், எனக்காகவே, மருத்துவ மனையில் தங்கி இருந்தார். நான் மீண்டும் சிறைசெல்லும் வரையில், இருக்க எண்ணினார்—நான் வற்புறுத்தி, அவரை அவருடைய கடமையை மேற்கொள்ளச் சொன்னேன். டாக்டர் கிருஷ்ணன், தான் போவதற்கு முன்பு, என்னைக் கவனித்துக் கொள்ளும்படி, டாக்டர் மோகனிடம் தான் சொல்லி விட்டுச் சென்றார்.

இந்த இரண்டு இளைஞர்களையும் நான் என்றென்றும் மறப்பதற்கில்லை.

என்னைக் கவனித்துக்கொண்ட டாக்டர்களில், சுந்தர காந்தி என்பவரும், சங்கர் என்பவரும் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள். டாக்டர் சொக்கலிங்கம் எனும் என் நண்பரும் எனக்குத் துணை புரிந்தார்.

மருத்துவ மகளிர் பலர்—உடன்பிறப்புகள் போன்ற அன்புடன் பணியாற்றி வந்தனர்.

நாவலரும், நடராசனும், கருணாநிதியும், வழக்கறிஞர் நாராயணசாமியும் அடிக்கடி வந்து என் உடல் நலம் குறித்து விசாரித்தவண்ணம் இருந்தனர். பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் மனோகரன் ராஜாராம்,முத்து ஆகியோரும், அரங்கண்ணல், சி. வி. ராசகோபால், கிட்டு, மற்றும் பலரும் பலமுறை வந்து அளவளாவினர்.

நகராட்சி மன்றத் தேர்தல்கள், நான் மருத்துவ மனையில் இருந்தபோதே துவங்கிவிட்டன. பம்பரம் போலச் சுழன்று அதிலே பணியாற்றும் என் தம்பிகளுடன் இருந்து பொறுப்பை ஏற்கும் வாய்ப்பை இழந்து, மொத்தச் சுமையையும் அவர்கள் தாங்கித் தத்தளிக்கும் நிலையை ஏற்படுத்திவிட்டு, நான் மருத்துவ மனையில் படுத்துக் கொண்டேன். தேர்தல் நிலைமைகளைப் பற்றி, களைத்துப் போய் இளைத்துப்போய், கருணாநிதியும் நடராசனும், நாவலரும் மற்றவர்களும் என்னிடம் வந்து சொல்லும் போதெல்லாம், அவர்களை இவ்வளவு தவிக்கச் செய்கிறேனே என்று என்னை நானே நொந்துகொண்டேன். எத்தனை விதமான இன்னல்கள்—எத்தனை எத்தனை எரிச்ச லூட்டும் நிலைமைகள்— எத்தகைய கொடிய, இழிதன்மை மிகுந்த எதிர்ப்புகள், என்னென்ன சிக்கல்கள், பிரச்சினை கள், புகைச்சல்கள்—இவ்வளவுக்கும் இடையிலே அவர்கள் உழன்று கொண்டிருக்க, நான், 'மருத்துவ மனையில்! எனக்கு அதனை எண்ணும்போது மிகுந்த வேதனையாகக் கூட இருந்தது. ஆனால் அந்த வேதனைக் கிடையிலேயே மற்றவர்களின் சாமர்த்தியம் தெரிந்தது. எதையும் பொறுப் பேற்றுசெம்மையாகச் செய்திடும் ஆற்றல் மிக்கதோர் அணி அமைந்துவிட்டிருக்கிறது—நாமே முன்னின்று செயல்பட வேண்டும் என்ற நிலை எனக்கு இல்லை—என்னை மகிழ்விக்க

வேண்டும் என்பதைத் தமது கடமையாக்கிக்கொண்டு பணியாற்றும் பண்பினர் கொண்ட பாசறையாகிவிட்டது தி. மு. க. என்று எண்ணி, மன மகிழ்ச்சி பெற்றேன். முதல் கட்ட தேர்தல் முடிவுகள் மருத்துவ மனையிலிருக்கும் போதே கிடைத்தன—நான் அகமகிழ்ந்தேன். இரண்டாம் கட்டத் தேர்தல் நடைபெறும்போது, நான் சிறைவந்து விட்டேன். சிறையில், இரண்டாம் கட்ட முடிவுகளைக் கண்டேன்—களிப்புற்றேன். இறுதியாக, சென்னை மாநகராட்சித் தேர்தலில், கழகம் பெற்ற போற்றத்தக்க வெற்றி பற்றிய முழு விவரத்தைப் படித்துவிட்ட பிறகு தான், விட்ட இடத்திலிருந்து, இந்தக் குறிப்பினை எழுதத் தொடங்கினேன்.

நகராட்சி மன்றத் தேர்தல், மாநராட்சி மன்றத் தேர்தல், இதிலே நமது கழகம் பெற்ற வெற்றிகள், அதனுல் பெறப்படும் அரசியல் பாடம், இவை தனியாகவே விளக்கப்பட வேண்டிய, பிரச்சினை. இந்தக் குறிப்பில் நான் பெற்ற மகிழ்ச்சியை மட்டுமே எடுத்துக் காட்டினேன். இந்த வெற்றிச் செய்தியைப் படித்து விட்டு, சாப்பிட உட்கார்ந்தபோது, இது சிறையாக அல்ல, சிங்கார மாளிகையாக மாறிவிட்டது! சிறை உணவு, தனிச் சுவை பெற்றுவிட்டது! நீ சிறையில் இருக்கும் போதெல்லாம் இத்தகைய சிறப்பான வெற்றிகளை ஈட்டித் தருவோம் என்று கழகத் தோழர்கள் கூறுவதுபோலிருக் கிறது! வார்டர்களின் பார்வையிலே ஒரு பாசம், திடீ ரென்று மலருகிறது! அதிகாரிகளின் பேச்சிலே புதுமணம் வீசுகிறது. பூங்காற்று மிகுந்து இருக்கிறது! புள்ளினம் இசை பாடுகிறது! அந்த இன்ப உணர்ச்சியுடன், இன்றிரவு துயில் கொள்ளச் செல்கிறேன்.

25—2—64

பல நாட்கள் எழுதாதிருந்ததால், மொத்த நிகழ்ச்சி களைத் தொகுத்து, அளவைக் குறைத்து எழுதினேன். என் உடல்நிலை குறித்தும், தேர்தல்களைப்பற்றியும் எழுதிய போது, சிறையிலேயே ஏற்பட்டிருக்கிற மகிழ்ச்சி தரும் மாறுதலைக் குறிப்பிட மறந்துவிட்டேன். இப்போது நான்

சிறை வந்த அன்று எந்தப் பகுதியில் நுழைந்தேனே அதே இடத்தில்தான் இருக்கிறேன்—ஆனல் ஆறும் எண் அறைக்கு வந்துவிட்டேன். நான் முன்பு இருந்த ஐந்தாவது எண் அறையில், அன்பழகன் இருக்கிருர்; ஏழாவது அறையில் தையற்கலை ஆசிரியர் சுந்தரம்; எட்டாவது எண் அறையில் மதியழகன், கீழ் தளத்தில், தோழர்கள் பொன்னுவேல், வெங்கா, டி. எம். பார்த்தசாரதி. என் 'தனிமை' ஒழிந்தது, இனிமை மலர்ந்தது தானுக அல்ல—மெத்தக் கஷ்டப்பட்டு.

மருத்துவமனையிலிருந்து திரும்பியதும் பழய இடத்துக்கே கொண்டு செல்வார்களோ என்ற கவலை கவலை, கலக்கம். அவர்களெல்லாம் இருக்கும் இடத்துக்கே அழைத்துக்கொண்டு போகக்கூடாதா என்று கேட்டேன். இல்லை! அவர்களில் சிலர் இங்கு வருகிருர்கள்! என்று அதிகாரி கூறினர். அன்பழகன், மதியழகன், சுந்தரம் ஆகிய மூவரும் வந்தனர். தோளில் ஏற்பட்ட வலி, இருதய சம்பந்தமானது அல்ல என்று மருத்துவர் கூறியபோது ஏற்பட்ட, மன நிம்மதியும் மகிழ்ச்சியும் ஏற்பட்டது, மூன்று நண்பர்களும் என்னுடன் இருந்திட வந்தபோது. பிரிந்திருந்த நாட்களிலே ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சிகள்பற்றிப் பேசி மகிழ்ந்தோம். விளையாட்டுச் சாமான்கள் கிடைத்ததும் குழந்தைகள் குதூகலமடைவதுபோல, ஏதோ ஓர்வித மகிழ்ச்சி, சிரிப்பு, பேச்சு!

அன்பழகனைச் சுற்றி, ஒரே வள்ளுவர் மயம்! ஆமாம் ! பரிமேலழகரின் வள்ளுவர், பரிதியாரின் வள்ளுவர், வரதராசனரின் வள்ளுவர், இலக்குவனரின் வள்ளுவர், குழந்தையின் வள்ளுவர், நாமக்கல்லார் வள்ளுவர், கி. வா. ஜெகனுதன் வள்ளுவர், மணக்குடவர் வள்ளுவர் இப்படிப் பலப்பல. திருக்குறள் ஆராய்ச்சி நூலொன்று திறம்பட ஆக்கிக்கொண்டிருக்கிருர் அன்பழகன். குறளாராய்ச்சி குறித்து உரையாடும் சுவைமிகு வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது.

மதியழகன், சான்றுவிளக்க நூலும், அதுபோன்ற வேறு சட்ட நுணுக்க ஏடுகளையும் படிப்பதும், சட்ட சபைத்

துறைக்கு இங்கிருந்தபடியே, பல்வேறு பிரச்சினைகள் பற்றி கேள்விகள் தயாரித்து அனுப்புவதும், இடையிடையே, பல முன்னாள்—இந்நாள் பிரச்சினைகள் பற்றி உரையாடுவது மாக இருக்கிறார்.

சென்னை மாநகராட்சித் தேர்தல் முடிவு எப்படி இருக்குமோ என்று நான் குழம்பிக்கிடந்தபோது, வெற்றி நமக்குத்தான் என்பதை,புள்ளிபோட்டே காட்டிவிட்டார். பெரும்பாலும், அவர் போட்டுக் காட்டிய 'புள்ளி' மெய் யாகிவிட்டிருக்கிறது.

சிறுவர்களுக்கான உடைபற்றிய நூலொன்று தயாரித் துக்கொண்டிருக்கிறார், தோழர் சுந்தரம்.

நான் எழுதவேண்டும் என்று எண்ணிக் கொண்டுள்ள பிரச்னைக்குத் தேவைப்படும் ஏடுகள் பெற முடியாமல் திகைத்துக் கிடக்கிறேன்; கிடைக்கும் ஏடுகளைப் படித்து கொண்டிருக்கிறேன்.

அறப்போரில் ஈடுபடுவதற்காக நான் சென்னை புறப்படு வதற்கு முன் இரவு, திருவத்திபுரத்தில் பேசினேன்—புலவர் கோவிந்தன் ஒரு காகிதக்கட்டு, மைக்கூடு, எழுதுகோல், இவைகளைக் கொடுத்து, தக்கதோர் நூல் எழுதவேண்டும், சிறையில், என்றார்.

சிறையில் உள்ள இடர்ப்பாடுகளை அவர் உணரவில்லை. அதிலும் இம்முறை, சிறையில் மிகுந்த கண்டிப்பு, கெடு பிடி!!

ஆறு புத்தகங்களுக்குமேல் அனுமதிக்க முடியாது. இப்படி ஒரு கண்டிப்பு.

அந்தப் புத்தகங்கள் அரசியல் சம்பந்தப்பட்டவை களாக இருந்தால், அனுமதி மிகக் கடினம்.

புத்தங்கள், இந்தச் சிறைக்குள்ளே நுழைந்ததும் நேரே எம்மிடம் வந்து சேரமுடியாது. ஒருவாரமோ, பத்து நாட்களோ, அவைகளுக்குக் கடுங்காவல்—அதிகாரி களின் மேஜைக்குள்!

ஒரு வாரமாகிறது, 'அடக்குமுறைக்கொடுமை' பற்றிய ஒரு ஆங்கில ஏடு, இங்கே தரப்பட்டு. மிகுந்த ஆவலுடன்

அந்தப் புத்தகத்தைக் கொண்டுவரச் சொல்லி இருந்தேன். புதிய வெளியீடு—19-ந்தேதி, பரிமளம் அந்தப் புத்தகத்தை என் எதிரில்தான் சிறை அதிகாரி ஒருவரிடம் கொடுத்தான்—அவர் மேலதிகாரியிடம் காட்டி, ஒப்புதல் பெற்றபிறகு தருவதாகச் சொன்னார்—இன்றுவரை, புத்தகம் தரப்படவில்லை. தரப்படாதது மட்டுமல்ல, எங்கே இருக்கிறது என்றே தெரியவில்லை என்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

'அடக்குமுறை' பற்றிய புத்தகம் என்ற உடனே, இந்த நாட்டு நிலைமை- இந்தச் சர்க்கார் செய்திடும் கொடுமை பற்றிய புத்தகமோ என்று எண்ணிக் கொள்ளாதீர்கள் ஐயா! இது அடக்குமுறை எனும் பிரச்சினைபற்றி, மேனாட்டார் ஒருவர் வெளியிட்டுள்ள புதிய புத்தகம்' என்றுகூட மேலதிகாரியிடம் விளக்கம் சொன்னேன். அதையும் கேட்டுக்கொண்டார். அதுதான் அவர் எனக்காகச் செய்தது. புத்தகம் என் கைக்கு வரவில்லை. சட்டமும் சமுதாயமும் என்பதுபற்றி ஒரு நூலெழுத விரும்புகிறேன் அதற்காகப் பல ஏடுகள் தேவை—எங்கே கிடைக்கப் போகின்றன!

சிறையில் இம்முறை இத்தனை கண்டிப்பு இருப்பதற்கு காரணம், புதிய சிறை அமைச்சருடைய 'பெருந்தன்மை' தான் என்று தெரிகிறது. தெரிந்து?

வாரத்துக்கு ஒரு முறை, கைதிகளை, நண்பர்கள் உறவினர்கள் வந்து பார்க்கலாம் என்பது சிறைக்கான விதிகளில் ஒன்று.

உறவினர்கள் மட்டுந்தான் பார்க்கலாம், நண்பர்கள் கூடாது என்று இம்முறை ஆக்கிவிட்டிருக்கிறார்கள். சுயராஜ்யம் மலரமலர அத்துணை மணம் வீசுகிறது. நண்பர்களும் வந்து பார்க்கலாம் என்றிருக்கும் விதியைக் காட்டி, முதலமைச்சரிடம் பேசிப்பாருங்கள் என்று நாவலரிடம், மருத்துவமனையில் இருக்கும்போது சொல்லிவிட்டு வந்தேன். முயற்சிசெய்து பார்க்கிறேன் என்றார்.

26—2—64

இன்று, நாவலரும், கருணாநிதியும், எம். ஜி. ராமச்சந்திரனும், கே. ஆர். ராமசாமியும், என்னைக் காண வந்திருந்தனர், முதலமைச்சரிடம் நாவலர் பேசியதன் விளைவு. எல்லோரும் களைத்துப்போயிருந்தனர். தேர்தல் அலுப்பு! எல்லோருடைய கண்களும் கீதம்பாடின—தேர்தல் வெற்றியின் விளைவு.

நாங்கள் பேச உட்கார்ந்த இடத்தில்—பக்கத்தில்—சிறையின் மேலதிகாரிகள் இருவர் உட்கார்ந்து கொண்டனர்-என்ன பேசிவிடுகிறோமோ, என்ற கவலையுடன். அவ்வளவு கண்காணிப்பு. ஒருவருக்கொருவர் நலம் விசாரித்துக் கொண்டோம்—மாநகராட்சித் தேர்தலில், சில இடங்களில் ஏற்பட்ட தோல்விகள் பற்றிக் காரணம் கேட்டறிய விரும்பினேன். எப்படிக் கேட்பது! அரசியல் பேசக் கூடாதே! ஆகவே மதுரை வழக்கு எப்போது, சட்டசபை எப்போது கூடுகிறது, மோட்டாரில் தானே வந்தீர்கள், என்ற இவைபற்றித் தான் பேசினோம். பல நாட்களுக்குப் பிறகு சந்திக்கிறோம் பேச முடிந்ததோ, இவ்வளவுதான்; இதற்குள்ளாகவே ஒரு அதிகாரி தமது கைகடிகாரத்தைப் பார்த்துக்கொண்டார். இந்தச் சூழ்நிலையின் சங்கடம் எனக்கு மிகவும் வெறுப்பாக இருந்தது. விரைவிலே பேசி முடித்து, அவர்களை அனுப்பிவிடுவதே நல்லது என்று தோன்றி விட்டது.

ஒரு அதிகாரி சொன்னார், "பத்திரிகைகளில் எதையாவது போட்டு விடுகிறார்கள்—இன்னின்னார் வந்தார்கள், அண்ணாதுரையிடம் யோசனை கேட்டார்கள் என்றெல்லாம். அது, பல கேள்விகளை எழுப்பிவிடுகிறது; எங்களுக்குச் சங்கடமாக இருக்கிறது" என்று.

சிறையில் இம்முறை உள்ள நிலைமைக்குக் காரணம் ஏதேனும் கூறவேண்டும்போல, அதிகாரிகளுக்கே தோன்றுகிறது போலும்!

நான் சொன்னேன், "பத்திரிகைகளில் வருவது பற்றிக் கவலைப்படுவதானால், இங்கு எங்களைக் காணவருகிறவர்கள்

மணிக்கணக்கில் காத்துக்கிடக்கும் கொடுமை, எங்களுக்கு எந்தவிதமான பொருளும் தருவித்துக் கொள்வதிலே இருக்கும் தடை. இவைபற்றி எங்கள் பத்திரிகைகளில் வெளியிட முடியுமே—அது விரும்பத்தக்கதா?" என்று கேட்டேன். அதிகாரி அதற்கு ஏதும் பதில் சொல்லவில்லை—"நாங்கள் சர்க்காருடைய உத்தரவின்படி நடந்துகொள்ள வேண்டியவர்கள்" என்றார். நான், "நீங்கள் எவ்வளவு உண்மையாக நடந்துகொண்டாலும், எங்களிடம் எவ்வளவு கண்டிப்பாக நடந்து கொண்டாலும், அதனாலேயே உங்களுக்கு நல்லபெயர் வந்துவிடும், சர்க்கார் அதற்காகவே உங்களைப் பாராட்டிவிடும் என்றும் நம்பிவிடாதீர்கள்" என்று சொன்னேன். பொதுவாகப் பார்க்க வருபவர்கள் மனம் சங்கடம் அடையும்படியான சூழ்நிலை இங்கு ஏற்படுத்தப்படுகிறது. நண்பர்கள், நிலையை அறிந்து கொண்டு, விடைபெற்றுக் கொண்டு சென்றனர். அதிகாரிகள் முகம் மலர்ந்தது. நண்பர்கள் பார்த்தசாரதி வெங்கா பொன்னுவேல் ஆகியோரையும், நான் தங்கி இருக்கும் பகுதிக்கே அனுப்பிவிடலாமே என்றேன்—சரி என்று அதிகாரி ஒப்புக்கொண்டு 'நீங்கள் காலையில் 7-30லிருந்து மாலை 4 மணி வரையில் சிறை உடுப்பில் தான் இருக்கவேண்டும்' என்றார். 'சரி' என்றேன். நான் சிறைஉடுப்பில் இருப்பதை அவர் பார்க்கவில்லைபோல் தெரிகிறது. நூல் நூற்க வேண்டும் என்றார். எனக்குக் கைவலி அடியோடு போகவில்லை, இந்த நிலையில் நூற்பது இயலாது என்றேன். அதிகாரிகளின் இதயம் எவ்வளவு இளகியது என்பதைக் காண ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. கைவலி காரணமாக நூற்க இயலாது என்று நான் சொன்னவுடன், அதிகாரிகளில் ஒருவர், "தேகப்பயிற்சி செய்யச் சொன்னரே டாக்டர்" என்று கருணை பொழிந்தார். "ஐயா! டாக்டர் செய்யச் சொன்ன தேகப்பியிற்சி வேறு, நூல் நூற்பது வேறு" என்று நான் கூறிவிட்டு வந்தேன்.

27—2—64

பார்த்தசாரதி, வெங்கா, பொன்னுவேல், மூவரும் இங்கு வந்து குடியேறினார்கள்—ஐவர் அணி, மீண்டும்

ஒன்று கூடிற்று என்று மகிழ்ச்சி அடைந்தார்கள். பொன்னேரியில் சுந்தரமும், காஞ்சிபுரத்தில் பார்த்தசாரதியும், பூவிருந்தவல்லியில் பொன்னுவேலும், செங்கற்பட்டில் வெங்காவும் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த சம்பவம் முதற் கொண்டு, தொடர்ந்து நடைபெற்ற பல சம்பவங்களைச் சொல்லச் சொல்லிக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன்.

இன்று மாலை, காஞ்சிபுரம் மறியலில் ஈடுபட்டு சிறைத் தண்டனை ஏற்றிருக்கும் கேசவன் குழுவினர், சிறை உடையில், உட்புறம் அழைத்துச் செல்லப்பட்டதைக் கண்டேன். அடையாளம் தெரியவில்லை. சிறை உடை அத்துணை அலங்கோலத்தைக் கொடுத்து விட்டது. நேற்று, சின்ன சாமி குழுவினரும், பிறகு சட்டமன்ற உறுப்பினர் ராமசாமியும் சிறை கொண்டு வரப்பட்டனர். ராமசாமியை நான் பார்க்க முடியவில்லை. அவர்கள் வேறு பகுதியில் வைக்கப் பட்டுள்ளனர். சிறை வார்டர்கள் மூலமாக அவர்களைப் பற்றிய செய்தி அறியலாமா என்றால், ஒருவரும் பேசுவதில்லை—அவ்வளவு அச்சம் ஊட்டப்பட்டிருக்கிறது! இன்று மாலை, எங்கள் பகுதியின் நுழைவு வாயிலருகே, தரையில் பாய் போட்டு, உட்கார்ந்து கொண்டு, தேய்ந்துபோன நிலையில் உள்ள கைதிகளை, வார்டர்கள் உட்புறம் அழைத்துக்கொண்டு போவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். இவர்கள் பல்வேறு குற்றங்கள் செய்ததற்காக இங்கு கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறார்கள். இங்கு இவர்கள் இருக்கும் நிலையைப் பார்க்கும்போது, விடுதலை பெற்று வெளியே செல்லும்போது சமூகத்திலே இடம் பெற்று, செய்யும் தொழில் கிடைக்கப்பெற்று, புதுவாழ்வு பெறப் போகிறார்களா என்பதை எண்ணிக்கொண்டேன். வெளியில் இருந்த போது, நாணயமான தொழில் நடத்திப் பிழைக்க முடியாமல், குற்றம் இழைத்தார்கள்; உள்ளே வந்ததன் காரணமாக, எந்தத் தொழிலுக்குமே இலாயக்கற்ற 'உருவங்கள்' ஆகிவிடுகிறார்களே, இவர்கள் இனி வெளியே போய் என்ன பலன் காணப்போகிறார்கள் என்பதை எண்ணியபோது, மிகுந்த கவலையாகிவிட்டது. இந்தக் கவலையுடனேயே இன்றிரவு படுக்கச் செல்லவேண்டும் போலிருக்கிறது.

28—2—64

சிறை, எதனாலே கொடுமையானதாகிறது என்பது பற்றி யோசித்துப் பார்த்தேன்; அறையில் போட்டு அடைத்துப் பூட்டி வைக்கிறார்கள் என்பதால் மட்டும் அல்ல, அதிகாரிகளின் அக்கறை அற்ற போக்கு மனதுக்குச் சங்கடம் தருகிறது என்பதால் மட்டுமல்ல, கொடுமைக்கு மிக முக்கியமான காரணம், ஒரு நாள் போலவே மற்ற எல்லா நாட்களும் உள்ளன! ஒவ்வொரு நாளும், வேக வேகமான நினைப்புகளில் நடவடிக்கைகளில், தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டுள்ளவர்கள், எல்லா நாட்களும் ஒரே விதமாகவே தோற்றமளிக்கும்படியான நிலை, சிறையில் இருப்பதைத் தான். தாங்கிக் கொள்ள முடியாத கொடுமை என்று உணருவார்கள். ஒரு நாள் நடவடிக்கையை, விவரித்தால், அதுமற்ற எல்லா நாட்களுக்கும் பொருந்துவதாக அமைந்து விடும். இன்று என்ன நிகழ்ச்சிகள் என்று கணக்கிட்டுக் காட்டுகிறேன்—காலையில் எழுந்து, காலைக் கடன்களை முடித்துக்கொண்டு, சிறை உடை அணிந்துகொண்டேன். மெத்த அன்புடன், முகமலர்ச்சியுடன் தோழர் பார்த்தசாரதி 'தோசை' கொடுத்துச் சாப்பிடச் சொன்னார்—அவருடைய முகம் எவ்வளவு மலர்ந்திருந்ததோ அந்த அளவுக்கு 'தோசை' என்ற பெயர் படைத்த அந்தப் பண்டம், கறுத்து, வறண்டுபோய் இருந்தது. கோதுமை மாவினாலே செய்யப்பட்ட மெல்லிய அடை! பிறகு காபி; நிறத்தாலே அந்தப் பெயர் பெறுகிறது. மணத்தாலும் சுவையாலும் அல்ல. பிறகு நூற்பு வேலை—இழையின் நீளம் எவ்வளவு என்பதைவிட எத்தனை முறை அறுந்தது என்பதுதான் என் நினைவிற்கு வருகிறது. பிற்பகல் 1 மணிக்குச் சாப்பாடு. காலையில் ஒன்பது அல்லது பத்து மணிக்கெல்லாம் செய்யப்பட்டு நன்றாக சில்லிட்டுப் போன நிலையில், எங்களுக்காக உட்புறமிருந்து கொடுத்தனுப்பப் படும் சோறு, பருப்பு கலந்த குழம்பு—கலந்த என்று உபசாரத்துக்காகச் சொல்கிறேன்—துறவிகள் உலகிலே வாழ்ந்தாலும் பற்றற்று இருப்பார்கள் என்கிறார்களே அதுபோல. பருப்பும் குழம்பும் ஒரே குவளையில் உள்ளன—ஒன்றுக் கொன்று பாசமற்று! எனவே சுவை இருப்பதில்லை. கரு நிறமுள்ள, ரசம்! பிறகு, எங்களுக்கு அளிக்கப்படும்

(காபிக்காக) பாலிலிருந்து நாங்களே தயாரித்துக் கொள்ளும் தயிர்; பொரியல் ஒன்று உண்டு— ஒவ்வொரு நாளும்-ஆனால் அதனை நான் குறிப்பிடாததற்குக் காரணம், நான் அதனைப் பயன்படுத்தாததுதான். பயன்படுத்தியவர்கள் படும் கஷ்டத்தை மட்டும் பார்க்கிறேன். ஒரு விவாதமே நடத்துகிறார்கள், பொரியலில் போட்டிருப்பது என்ன பண்டம்—என்ன கறி—என்பது குறித்து.

சாப்பாட்டுக்குப் பிறகு ஒரு மணி நேரம் ஓய்வு.

பிறகு, மறுபடியும் நூற்பது—நூற்பு முயற்சி.

ஆறு மணிக்கு, அறையில் போட்டு அடைத்து விடுகிறார்கள்—தனித்தனி அறையில்.

அந்த நிகழ்ச்சிகள் ஒவ்வொரு நாளும்.

பொது வாழ்க்கைத் துறையில் ஈடுபட்டுள்ளவர்கள், ஒவ்வொரு நாளும் பல பிரச்சினைகளை, பல கோணங்களிலிருந்து, பல நண்பர்களுடன் பேசி, சுவையும் பயனும் பெறுபவர்கள். தோழமையினால் பெறப்படும் இனிமையை பெரிதும் விரும்பி வரவேற்பவர்கள். கழக அமைப்புபற்றி கழகத் தோழர்களின் எண்ணங்களைப் பற்றி அறிவதிலும், உரையாடி அகமகிழ்வதிலும், ஈடுபட்டவண்ணம் இருக்கும் என்னையும், என்போன்ற மற்றவர்களையும், செயலற்றவர்களாக இருக்கும் நிலையை மேற்கொள்ள வைக்கிறார்களே சிறையில்! இதனைவிடக் கொடுமை வேறு என்ன இருக்க முடியும்? அதிலும் நகராட்சி மன்றத் தேர்தல்கள் நடைபெற்ற பரபரப்பான சூழ்நிலை வெளியே இருந்த போது, உள்ளே அடைபட்டுக்கிடந்தது, உள்ளபடி மெத்த வருத்தமாக இருந்தது. ஆனால், குடும்பம், அதுதரும் குளிர்ச்சி; தோழமை, அதுதரும் இனிமை; தொண்டு, அது அளிக்கும் பெருமித உணர்ச்சி இவைகளை இழந்து, சிறையில் கிடந்த போதிலும், சிறைக்கதவுகளையும் கோட்டை மதில் போன்ற சுவர்களையும் தாண்டிக்கொண்டு, எங்கள் எண்ணம், சிட்டுபோலச் சிறகடித்துக்கொண்டு பறந்து, கழக நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறும் இடமெங்கணும் வட்டமிட்டபடிதான் இருக்கிறது. கண்ணுக்குப் புலனாகாமல், இருக்கும் நிலை; கருத்துக்கு எல்லாம் தெளிவாகப் புலனாகிறது. தாயதோர்

நோக்கத்துக்காக, இந்தக் கொடுமையை நாமே மன முவந்து ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறோம் என்ற எண்ணமும், நம்மிடம் பற்றும் பாசமும் கொண்ட இலட்சக்கணக்கான வர்கள் வெளியே நம்முடைய நோக்கத்துக்கு ஆதரவு அளித்து வருகிறார்கள் என்பதை உணருவதால் ஏற்படும் எக்களிப்பும், சிறைதரும் சங்கடமான சூழ்நிலையை மறந் திருக்கச் செய்து விடுகிறது என்பதிலே ஐயமில்லை. எனக்கு உள்ளதுபோன்ற இதே உணர்ச்சிதான், இங்கு மரம் அறுக்கும் வேலையிலும், மாவு அரைக்கும் வேலையிலும், நூற்கும் வேலையிலும், ஈடுபட்டு உழலும், நமது கழகத் தோழர்கள் அனைவருக்கும் இருக்கிறது. அவர்களைப் பார்க்க, பேச, எனக்கு வாய்ப்பு இல்லை. அவர்கள், நண்பர் களையோ, உறவினர்களையோ காண்பதற்காக அழைத்து வரப்படுகிறபோது, நான் இருக்கும் பக்கமாகத்தான் செல்ல வேண்டும். அந்த நேரத்தில் பார்க்க, புன்னகை காட்ட, வணக்கம் கூறிக்கொள்ள முடிகிறது; அருகில் வர, சிறைக்காவலர்கள் அனுமதிப்பதில்லை.

சிறையில் உள்ள தோழர்களில், இருவர் மோகன சுந்தரம், லோகநாதன், மாநகராட்சி மன்றத் தேர்தலில் ஈடுபட்டார்கள்—இதிலே லோகநாதன் வெற்றி பெற்றார்—மற்றவர், நாவலர் நடையிலே சொல்லுவதானால், வெற்றிக் கான வாய்ப்பை இழந்துவிட்டார்.

பொதுவாக, மாநகராட்சி மன்றத் தேர்தலில் நமது கழகம் பெற்ற வெற்றி, சிறையில் உள்ள நமது கழகத் தோழர்களுக்கு அளவிடமுடியாத மகிழ்ச்சியைக் கொடுத் திருக்கிறது.

மோகனசுந்தரம் வெற்றிபெற முடியாமற்போய் விட்டதற்கான காரணம்பற்றி, இன்று மதியழகன் விவர மாகச் சொன்னார்—அந்த வட்டத்தின் அமைப்பு—வாக் காளர்களின் வகை—இவைபற்றி, நல்ல தெளிவான மதிப் பீடு போட முடிந்திருக்கிறது மதியழகனால். தேர்தல் களத் திற்குத் தேவையான முறைகளையும், தகவல்களையும், நமது கழகத்தோழர்கள், கூடுமான வரையில், பாராட்டத் தக்க அளவு பெற்றுவருகின்றனர்—தேர்தல் வெற்றிக்கு

அது மிக முக்கியமான காரணம். தேர்தலில் கிடைத்த வாக்குகளை, பலமுறை, ஆராய்ந்து பார்த்திட்டதில், பல இடங்களில், நாம் பெற வேண்டிய வெற்றி, நமது கரத்திலிருந்து நழுவிவிட்டிருப்பது தெரிகிறது. கழகம் அடியோடு தோற்றுவிடும் என்று எழுதிய இதழ்கள், கழக வெற்றிக்குப் பிறகு, என்ன எழுதியுள்ளன என்பதனைப் படித்து, அதுபற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். பல இதழ்கள், காங்கிரஸ் ஆட்சியில் உள்ள கேடுபாடுகளைக் கண்டிக்கின்றன என்றாலும், கழகத்தை வெளிப்படையாக ஆதரித்து, காங்கிரசின் கோபத்துக்கு ஆளாகிவிடக் கூடாது என்ற அச்சம் கொண்ட நிலையில் உள்ளதுபற்றி நண்பர்கள் எடுத்துக் கூறினார்கள். இது இயல்புதான். ஏனெனில், நமது கழகம் 'பிரமுகர்கள்' கொண்டது அல்ல; ஆகவே இந்தக் கழக வளர்ச்சி, இதழ்களுக்குக்கூட எரிச்சலை மூட்டுகிறது; ஆனால் ஒன்று, மக்கள், இதழ்களின் இருட்டடிப்பு, இட்டுக்கட்டும் முறை இவைகளை இப்போது பொருட்படுத்துவதில்லை; எழுதப்பட்டவைகளை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. எடை போட்டுப் பார்க்கிறார்கள் என்பதுபற்றி நான் விளக்கிக்காட்டினேன். பாராளுமன்றத் துறையில் படிப்படியாக முன்னேறிக் கொண்டு வரும் இந்தக் கட்டத்தில், ஒரு ஆங்கில இதழ், குறைந்த அளவு வாரஇதழாவது, கழகத்துக்கு அவசரமாகத் தேவை என்பதுபற்றி, மதியழகன் வலியுறுத்திச் சொன்னார். நான் நடத்திக்கொண்டு வந்த ஆங்கில வார இதழ் நிறுத்தப்படவேண்டி ஏற்பட்ட நிலைமைகளை எடுத்துக் கூறினேன். எத்தனை சங்கடம் இருந்தாலும், வெளியே வந்ததும், மறுபடியும் ஆங்கில வாரப் பத்திரிகையைத் தொடங்கியாக வேண்டும் என்ற உறுதி ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த இன்ப நினைப்பை அணைத்தபடி இன்று துயிலச் செல்கிறேன்.

29—2—64

"எவனொருவன் இந்திரியங்கள் எனும் துட்டக் குதிரைகளுக்கு அறிவெனும் கடிவாளமிட்டு அடக்கி, நன்னெறி எனும் பாதையிலே செலுத்துகிறானோ, அவனே அரனடி

எனும் திருத்தலத்தை அடைவான். இடையே இச்சை எனும் நச்சுக்கொடி கிடக்கும்; பச்சென்று இருக்கிறதே என்று பார்த்தாலோ சிக்கினோரைச் சீரழிக்கும். அதற்கு நிராசை எனும் சாட்டை கொண்டு குதிரையைத் தட்ட வேண்டும்."

மட அதிபரின் பேச்சல்லவா? இதை ஏன், சிறையில் உள்ள நான் எடுத்துக் கூறுகிறேன் என்று எண்ணுகிறீர்கள்.

நான் அல்ல; நண்பர் மதியழகன் இன்று, மடாதிபதி போலவே, எங்கள் அறையில் உள்ள 'சிமெண்ட்' திண்ணையில் உட்கார்ந்துகொண்டு, இதுபோலப் பேசினார். பேச்சு அல்ல; இது பாடம். 'சந்திரோதயம்' என்ற நாடகத்தில் அவர் அழகூர் மடாதிபதியாக வேடம் தாங்கிப் பேசுவது. அதனை இன்று நினைவுபடுத்திக் கொண்டார். ஏன் என்கிறீர்களா? நமது கழகப் பிரசாரத்துக்காக, முன்பு நாடகங்கள் நடத்துவோமே- அது நின்றுபோய்விட்டது நல்லதல்ல, மறுபடியும் நாடகங்கள் போட வேண்டும் என்ற யோசனை பற்றிய பேச்சு எழவே, மதி, இந்த மடாதிபதி உரையை எடுத்துக்கூறி, சட்டசபையில் மடாலயங்கள் பற்றிய விவாதத்தின்போது, இந்த வாசகங்களை, தான் கூறியதாகச் சொன்னார். அமைச்சர்கள்கூட மகிழ்ச்சி அடைந்தார்களாம். நாடகங்கள் நடத்துவதுபற்றிய பேச்சு வளர்ந்து, பொதுவாக, கழகப் பிரசார முறைகள், அளவு, இவைபற்றிய விவாதமாக மலர்ந்தது. இம்முறை மாநகராட்சிமன்றத் தேர்தலில், நமது கழக ஆதரவுக்காக மறைந்த நகைச்சுவை அரசர் என். எஸ். கிருஷ்ணனின் மகன் கோலப்பா வில்லுப்பாட்டும், சேதுராமன் பலகுரல் நிகழ்ச்சியும், நல்ல முறையில் நடத்தி இருக்கிறார்கள் என்பதை இதழ்களில் கண்டோம். அதுபற்றி நான் மகிழ்ச்சியுடன் பாராட்டினேன். நாடகங்கள் தேவை தான்—ஆனால், நான் இனி நடிப்பது இயலாது—நீங்களெல்லாம் நடிக்கலாமே என்று அன்பழகன் ஆகியோரிடம் கூறினேன். அவர்களுக்கு விருப்பம் எழுந்ததை உணர்ந்து மகிழ்ந்தேன். நாடகம் எழுதிக் கொடுங்கள் என்று

கேட்டார்கள். "ஆகட்டும், பார்க்கலாம்" என்று காமராஜர்போலச் சொன்னேன்.

இன்று, தோழர்கள் மதியழகன், அன்பழகன், சுந்தரம், ஆகியோரைக் காண, அவர்கள் வீட்டிலிருந்து வந்திருந்தார்கள். பரிமளம் வரக்கூடும் என்று சிறை மேலதிகாரி கூறியதாகக் கேள்விப்பட்டேன், வரவில்லை. ஒரு சமயம், காஞ்சிபுரம் போயிருக்கக்கூடும் என்று எண்ணுகிறேன்.

1-3-64

மார்ச்சு மாதம் துவங்கிவிட்டது—துவக்க நாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை—ஞாயிற்றுகிழமை, சிறையிலே சந்தடியற்ற நாள்.

பகலெல்லாம், நிரம்பப் பேசிக்கொண்டிருந்தோம்-கோவையாக ஒரே விஷயத்தை அல்ல, பல விஷயங்கள் பற்றி.

வெங்கா, திறமையாக நூற்பு வேலை செய்கிறார்; எனவே, அவரிடம் பயிற்சி பெற முனைந்தேன்.

இன்று பிற்பகல், விலைவாசிக் குறைப்புப் போராட்டத்தின்போது வேலூர் சிறையில் இருந்தது பற்றிய விவரங்களை, நானும் பொன்னுவேலுவும், மற்றவர்களிடம் 'கதை கதை'யாகச் சொன்னோம். அவர்களிடம் அது பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போதே, இரவெல்லாம் பேசித் தொல்லை கொடுப்பதால் முகத்தைச் சுளித்துக் கொள்ளும் என் அருமை நண்பர் ராஜகோபால் என் மனக் கண்முன் வந்துநின்றார். தேர்தலில் தோற்றுவிட்டதால், மெத்தவும் திகைத்துப் போயிருப்பார்—என்னை வந்து பார்த்துவிட்டுச் சென்றிருந்தாலாவது சிறிது ஆறுதலாக இருந்திருக்கும்—வரக்காணோம். வேலூர் சிறை நிகழ்ச்சி பற்றிய பேச்சு நடைபெற்றதும், சாரதியின் உரத்த குரல், சண்முகத்தின் வெடிச் சிரிப்பு, வடிவேலுவின் உருக்கமான பாட்டு, தருமலிங்கத்தின் பாகவதர் பாடல், எல்லாம் நினைவிற்கு வந்தன. அந்தச் சிறையில் கழகத் தோழர்கள்

பல நூறு பேர், ஒரே பகுதியில், காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்ததால், ஒருவருடன் ஒருவர் பழக வாய்ப்பு இருந்தது.

தோழர் சுந்தரம் எனக்குப் பல ஆண்டுகளாக நண்பர்; அன்பழகனுக்கு நெருக்கமான நண்பர்; ஆனால் சிறைபுகக் கூடியவர் என்று நான் எண்ணினதில்லை. என்னிடம் அவர் அறப்போரில் ஈடுபடப் போவதாக, மற்றவர்கள் சொன்ன போது, நான் முதலில் நம்பவில்லை. பிறகு, தடுத்தும் பார்த்தேன். இன்று, அவரிடம், சிறை செல்லும் துணிவும் விருப்பமும் எப்படிப் பெற முடிந்தது என்பதுபற்றிக் கேட்டேன். என் பங்கை நான் செலுத்த வேண்டும் என்ற உணர்வு கொண்டுதான் நான் ஈடுபட்டேன், என்று அவர் கூறினார். சிறையில், சங்கடமும், சலிப்பும், பயமும் ஏற்படவில்லையா என்று கேட்டேன். முதலில், என்னைத் தனியாக, பொன்னேரியில் கொண்டுபோய் அடைத்தார்களே, அப்போது சங்கடமாகவும், பயமாகவும் இருந்தது. நல்ல மழை. நான் இருந்த அறையிலே விளக்கும் இல்லை. பாம்பே கூட நுழைந்துவிட்டது. அப்போதுதான் பயப்பட்டேன். இங்குவந்த பிறகு, சங்கடமாகத் தோன்றவில்லை என்று கூறினார்.

இன்று மாலை, கடற்கரையில் பாராட்டுக் கூட்டம்! அதிலே கூடிடும் பெருந்திரளைக்காண்கிறேன்! மகிழ்ச்சி ஒலி காதிலே விழுகிறது! புன்னகை தவழும் முகங்களைக் காண்கிறேன்! எல்லாம் இங்கு இருந்தபடி. என் வாழ்த்துக்களை வழங்கி மகிழ்கிறேன்.

நாளை இதழ்களில், செய்தி பார்த்து, மகிழ வேண்டும்.

இன்றிரவு, அந்தக் கூட்டத்திலே, 'அறிமுகம்' செய்யப்பட்டு பாராட்டுப் பெறும், மாநகராட்சி மன்ற உறுப்பினர்களை எண்ணி மகிழ்ந்தபடி, உறங்கச் செல்கிறேன்.

7. நாட்டு நிலை-பல நினைவுகள்

(கடிதம் 7, காஞ்சி—1-11-64)

தம்பி,

2—3—64

'நலிவுற்றுக்கிடக்கும் காங்கிரஸ் கட்சிக்குப் புதுவலிவு ஊட்டும் மருத்துவர்' என்று கொண்டாடப்படும் அகில இந்தியக் காங்கிரஸ் தலைவர் காமராஜர், எல்லா அரசியல் பிரச்சினைகளையும், சிக்கல்களையும், ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு, சென்னை மாநகராட்சி மன்றத்திலிருந்து, தி.மு. கழகத்தை ஓட்டிக் காட்டுகிறேன், என் புகழை நிலைநாட்டுகிறேன், என்று சூளுரைத்துவிட்டவர்போல, பம்பரம்போலச் சுழன்று, ஒருவார காலம், தேர்தல் காரியத்தைத் தாமே கவனித்தார்; மேடைகளிலே பேசுவது மட்டுமின்றி, வீடு வீடாகச் சென்று வாக்காளர்களைக் கண்டு பேசினார், அவருடைய மிகப்பலமான முயற்சியை எதிர்த்து நின்று, தி. மு. க மகத்தான வெற்றியைப் பெற்றுக் காட்டிற்று; முசுலீம் லீகும் சுதந்திரக் கட்சியும் துணை நின்று, மக்களாட்சி முறைக்குப் புதிய தெம்பு ஏற்படச் செய்துள்ளனர்; இந்த மகத்தான நிகழ்ச்சியையும், இதிலிருந்து பெறத்தக்க அரசியல் கருத்துக்களையும் எடுத்துக்கூற, திராவிட முன்னேற்றக்கழக அவைத் தலைவரும், சட்டமன்ற எதிர்க்கட்சித் தலைவருமான நாவலர் பேசுகிறார்; அகில இந்திய முசுலீம் லீக் தலைவர் காயிதே மில்லத் முகமது இஸ்மாயில் கருத்துரை வழங்குகிறார்; சுதந்திரக் கட்சிச் செயலாளர் மாரிசாமி சொற்பொழிவாற்றுகிறார். கழகச் செயலாளர் நடராசன், சிற்றரசு, சத்தியவாணி ஆகியோருடன், கழகப் பொருளாளர் கருணாநிதியும் வாக்காளர்களுக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் நல்லுரையாற்றுகிறார்கள், சென்னைக் கடற்கரையில், மிகப் பெரிய கூட்டத்தில். இதுபற்றிய செய்தியை, இந்நாட்டு இதழ்கள் எந்த முறையில் வெளியிட்டன என்பதை இன்று பார்த்த போது, உள்ளபடி மனம் நொந்துபோயிற்று. அரசியல் பண்பு இந்த அளவுக்கா பட்டுப் போய்விட வேண்டும்.

கழகம் வளருவதற்குத் துணைபுரியத்தான் மனமில்லை என்றா லும், வளர்ந்துவிட்ட கழகத்தை, அதன் வளர்ச்சியின் அளவுக்கு ஏற்ற விதத்திலாகிலும் மதிப்பளித்து, பண்புள்ள அரசியலை, இந்த இதழ்கள் உருவாக்க வேண்டாமா? என்பதை எண்ணி மிக்க வேதனைப்பட்டேன். தமிழகத்தில் தனிப்பெரும் எதிர்க் கட்சியாக வளர்ந்துவிட்டிருக்கிறோம், மாநகராட்சி தேர்தலில் வெற்றி ஈட்டிக் காட்டினோம் என்றால், அந்த அளவுக்குப் பொதுமக்களின் நல்லாதரவு தொடர்ந்து தி. மு. கழகத்துக்குக் கிடைத்துக்கொண்டு வருகிறது என்பதல்லவா பொருள்? இந்த நிலை அடைந் துள்ள கழகத்தை, இன்னமும் தங்கள் கோபப் பார்வை யாலும், அலட்சியப் போக்கினாலும் புருவத்தை நெரிப்ப தாலும், பொசுக்கிவிடலாம் என்று எண்ணுவது எத்துணை பேதைமை! கழகத்தை இழிவுபடுத்துவதாக எண்ணிக் கொண்டு சில இதழ்கள் மேற்கொள்ளும் போக்கு, உள்ள படி மக்களாட்சி முறையை, மக்களை, இழிவு படுத்துவது தானே! கழகத்துக்கு ஆதரவு தரும் பல இலட்சக் கணக்கான மக்களை, கேவலம் என்று கருதும் போக்குத் தானே இது? இதனை மக்கள் எண்ணிப் பார்க்கமாட்டார்களா? என்பது பற்றி எல்லாம், நாங்கள் இங்கு பேசிக்கொண்டோம்.

மொழிகாத்திடும் தூயநோக்குடன், தன்னைத்தானே தீயிலிட்டுக்கொண்ட தியாகச் செம்மல் சின்னசாமி பற்றி, நாலு நல்லவார்த்தை எழுதக்கூட மனம் வர வில்லையே இந்த இதழ்களுக்கு! தியாகத்தைக்கூட அல்லவா, பழிக் கிறார்கள் என்று எண்ணி, மிக்க வேதனையுற்றோம். நான் சொன்னேன், "இதழ்களில் சின்னச்சாமி இடம் பெறாம லிருக்கலாம்; ஆனால் தமிழ்உணர்வு உள்ளோர் இதயங்களி லெல்லாம் இடம்பெற்று விட்டான்—சின்னச்சாமி உயிருடன் இருந்த நாட்களில் கழகத்திலுள்ள பல இலட்சம் இளைஞர்களில் ஒருவன்—குறிப்பிடத்தக்க நிலையைக் கழகத்தில் பெற்றவனாகக் கூட இருந்ததில்லை— ஆனால் தியாகத்தீயில் குளித்த அந்தத் தீரன் இன்று கழக வரலாற்றிலே மட்டுமல்ல, தமிழக வரலாற்றிலேயே ஓர் உன்னதமான இடத்தைப் பெற்றுவிட்டான்—இதழ்கள் அந்த இணையற்றவனைப் பற்றி எழுதாவிட்டால் என்ன,

அவன் தன் பெயரை வரலாற்றிலே பொறித்துவிட்டான்" என்று கூறினேன்.

காங்கிரஸ், இயக்கம் நடத்திய நாட்களில், இதழ்கள் கொடுத்துவந்த சிறப்பிடத்தை விளக்கும் சம்பவங்களில், எனக்குத் தெரிந்த சிலவற்றை எடுத்துச் சொன்னேன். நம்முடைய இயக்கம் நடாத்தும் அறப்போர்பற்றி, இதழ்கள் காட்டும் இருட்டடிப்பு மனப்பான்மை, நமது கழகத்துக்கு ஊறு உண்டாக்காது; ஏனெனில் நமது தோழர்கள் பலப்பல ஆண்டுகளாக இந்த இருட்டடிப்பைக் கண்டு, முதலில் வெகுண்டு, பிறகு அந்தப் போக்கைப் புரிந்துகொண்டு, இப்போது அதனைப்பொருட்படுத்தாத நிலையைப் பெற்றுவிட்டனர். நம்முடைய செய்திகள், நம்முடைய இதழ்களிலேதான், செம்மையான முறையிலே வெளியிடப்படும் என்ற பொது உண்மையை அவர்கள் உணர்ந்துகொண்டார்கள்; ஆகவே பத்திரிகைகளின் இருட்டடிப்பினால், கழகத்துக்கு எந்தக் கேடும் வந்துவிடாது; ஆனால், இந்த இதழ்களிலே பல, இந்தி ஆதிக்கம் கூடாது என்ற கருத்துக்கொண்டுள்ளன; அந்தக்கருத்துக்கு மதிப்பு அளிப்பதானால், இந்தி எதிர்ப்பு உணர்ச்சி தமிழகத்திலே எவ்விதம் கொழுந்துவிட்டு எரிகிறது என்பதை, இந்தி ஆதிக்கக்காரர்கள் உணரும்படியாக, செய்திகளை வெளியிடவேண்டாமா? அவ்விதம் செய்திகள் வெளிவந்தால்தானே டில்லி அரசு, மொழி விஷயமாகக் கொண்டுள்ள போக்கிலே மாறுதல் ஏற்படும்? ஏனோ இந்த இதழ்கள், இதனைக்கூட, உணர மறுக்கின்றன. விளக்கமளிக்கும், வாதத்தன்மை மிக்க ஆயிரம் தலையங்கங்கள் தீட்டி டில்லியின் போக்கை மாற்ற முயற்சித்தாலும் அடைய முடியாத வெற்றியை, இந்த இதழ்கள் தீக்குளித்த சின்னசாமியின் படத்தைத்தமது இதழ்களில் வெளியிட்டு, அந்தச் சம்பவம் காட்டும் பாடத்தை பண்டித நேரு உணரும்படி செய்திருந்தால், மொழிப் பிரச்சினையிலே மகத்தான வெற்றி ஏற்பட்டிருக்குமே! கழகத்தின் மீது உள்ள கசப்பினால்—காரணமற்ற கசப்பினால்—இதழ்கள் பெறவேண்டிய வெற்றியையுமல்லவா இழந்துவிட்டன—நாட்டுக்கே பெரிய நட்டமல்லவா இது, என்று பேசிக்கொண்டோம்.

இதிலிருந்து, எங்கள் பேச்சு, பொதுவாக இந்தி எதிர்ப்புப் பிரச்சினை பற்றித் தொடர்ந்தது. தமிழகத்திலே, ஆச்சாரியார் அமைச்சர் அவையின்போது' நடைபெற்ற இந்தி எதிர்ப்பின்போது, தமிழ்ப் புலவர்கள் பலரும் சீரிய பங்கெடுத்துக் கொண்டனர், இம்முறை அந்த அளவுக்கு இல்லையே. ஏன்? என்பதுபற்றி யோசித்தோம். அப்போது, உண்மைக்காகப் பரிந்து பேசுபவருக்கு உத்யோகம் போய்விடாது என்ற நிலைமை இருந்தது, இப்போது 'வணக்கம்' என்று கூறிடும் தமிழ் ஆசிரியர்களுக்கே, வந்தது ஆபத்து என்ற நிலை இருக்கிறதே, அதனால்தான், அவர்கள் மனம் எவ்வளவு துடித்தாலும், இந்தி எதிர்ப்பிலே ஈடுபட முடியாது இருக்கிறது என்பதை எடுத்துக் காட்டிவிட்டு, இந்த நிலையிலும், ஔவை. துரைசாமி போன்ற அருந்தமிழ்ப் புலவர்கள். தீக்குளித்த சின்னசாமி குறித்து எழுச்சியுடன் பாடல் புனைந்து வெளியிட்டுள்ளனர். அந்தப் பாடல்களைப் பன்முறையும் படிக்கலாம், படிக்கப், படிக்க, பட்ட மரம் துளிர்ப்பது போல, மொழிப் பற்று அற்ற நிலை பெற்றவர்கட்கும் மொழி ஆர்வம் ஏற்படும் என்று சொன்னேன்.

மாலையில், கழக உறுப்பினர்கள் சேர்ப்பது, அமைப்புகளில் புது முறுக்கு ஏற்படுத்த வழி காண்பது, மாநாடுகள் நடத்துவது ஆகியவைபற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். கழகம் வளர்ந்துள்ள நிலையில், மாவட்டம் முழுவதும் ஒருவர் செயலாளராகப் பணியாற்றுவது, அனேகமாக இயலாததாகிவிடுகிறது, இனி வட்டச் செயலாளர்கள் அதிக பொறுப்புகள் அளிக்கப்பட்டு, பணியாற்ற நமது கழக விதி முறைகளில் வழி செய்யவேண்டும் போலத் தோன்றுகிறது என்று நான் கூறி, இதுபற்றி நன்றாக யோசித்து, நல்ல கருத்துகளைத் தாருங்கள் என்று நண்பர்களைக் கேட்டுக் கொண்டேன். கிளைக் கழகங்களுக்கும் துணை மன்றங்களுக்கும் உள்ள தொடர்புகள், சில இடங்களில் அந்தத் தொடர்பு பலனைத் தரும் முறையில் இருப்பது, சில இடங்களில் வெறும் போட்டிக்குக் களமாக இருப்பது, ஆகியவை பற்றிப் பேசினோம். இரண்டு நிலைகளுக்கும் எடுத்துக் காட்டுகள் உள்ளன என்பது, பேசும்போது நன்றாகப் புரிந்தது.

இன்று மாலை, பரிமளம் என்னைக் காணவரக் கூடும் என்று எதிர்பார்த்தபடி இருந்தேன். வரவில்லை.

வெங்காவைக் காண அவர்கள் வீட்டிலிருந்து வந்திருந்தார்கள். பரிமளம் வராமற் போனதுபற்றிய வருத்தம், வெங்கா, தன் வீட்டாரைக் காணச் சென்ற போது, அதிகமாயிற்று, ஒரு கணம். பிறகு நானே வெட்கப் பட்டுக்கொண்டேன். என்னைவிட எவ்வளவோ இளமைப் பருவத்தில் உள்ளவர் வெங்கா. அவருக்கு ஆவல் எழுவதை விட, எனக்கு எழுவது கூடாதல்லவா! ஆகவே, சரி, இன்று இல்லாவிட்டாலும். நாளை பரிமளம் வரக்கூடும் என்று எனக்கு நானே கூறிக்கொண்டேன்.

நாளையத்தினமிருந்து. நாங்கள் இங்கேயே சமைத்துக் கொள்வது என்று ஏற்பாடாகி இருக்கிறது. அதற்கான பாத்திரங்கள் தரப்பட்டுள்ளன.

நாளைக் காலையில். 'பைல்'—அதாவது கைதிகளை அதிகாரிகள் வரிசையாக நிற்கவைத்துப் பார்வையிடும் நாள். ஒவ்வொரு செவ்வாய்க்கிழமையும் இந்தத் 'திரு நாள்'.

நான் இருக்கும் இடத்தில் இருந்தபடியே, இன்று, உறவினரைக் காணச் சென்ற, அரக்கோணம் சட்டமன்ற உறுப்பினர் ராமசாமியைக் கண்டேன். சிரித்த முகத்துடன் தான் காணப்பட்டார்—ஆனால் மனதுக்குள் என்னை நிச்சய மாகத் திட்டிக்கொண்டிருந்திருப்பார்!

மெத்தவும் ஒதுங்கிப்போகும் ஆசாமி! இந்தத் தேர்தலிலேயே, நான் வலுக்கட்டாயப்படுத்தி, அவரை நிற்கச் செய்தேன்; நமக்கு எதற்கு, நமக்கு வேண்டாம், என்று ஒதுங்கிவிடுபவரை, தேர்தல் களத்திலே இறக்கி விட நான் வெகுபாடுபட்டவன். அத்தகைய ஆசாமி, சிறையில்? அவரோ, அவருடைய குடும்பத்தினரோ, கனவிலேகூட இப்படி ஒரு நிலை ஏற்படும் என்று நினைத்தே இருக்கமாட்டார்கள். அவருடைய மைத்துனர், ஏ! அப்பா! பெரிய காங்கிரஸ்காரர்!! அமைச்சர் பக்தவத்சலத் தின் பல வலது கரங்களில் ஒருவர். ராமசாமி சிறைபுகும் அளவுக்கு நான் அவரைக் கெடுத்துவிட்டேன் என்றுதான்

அவர்களெல்லாம் எண்ணிக்கொள்வார்கள். ஆனால் உண்மையைச் சொல்லுகிறேன், சிறைக்குச் செல்லும்படி நான் ராமசாமியிடம் கூறினதே இல்லை. மொழி ஆர்வத்தால் எழுந்துள்ள சூழ்நிலை வேகம், அவரை, இங்குக்கொண்டு வந்து தள்ளிவிட்டது—அவ்வளவே.

மாநகராட்சி மன்றத் தேர்தலில் வெற்றிபெற்ற லோகநாதன், இங்கு இருக்கிறார், அல்லவா! அவரை இன்று காணும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. அதிகாரியிடம், அதற்கான அனுமதியை அவர் எப்படியோ பெற்றிருக்கிறார். அவரைக் காண, இன்று என்னை, வேறோர் பகுதிக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். "சி' வகுப்பு உடையில் லோகநாதன் இருந்தார்—நானும் கைதி உடையில் தான்—அவர் அரைக் கை, அரைக் கால்—எனக்கு முழுக் கை: முழுக் கால் சட்டை! என்னைக் கண்டதும் உணர்ச்சி வயப்பட்டு, காலைத் தொட்டு வணக்கம் செய்தார்—என் மனம் மெத்தவும் உருகிவிட்டது. சில விநாடிகள் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். 'கார்ப்பரேஷன் கவுன்சிலர்' ஆகிவிட்டதால், ஒரு சமயம் இன்னும் ஒரு வாரத்தில், 'பி' வகுப்பு தரப்படக்கூடும் என்று நான் சொன்னேன்—"பரவாயில்லை அண்ணா! இன்னும் சில மாதங்கள் தானே—'சி' வகுப்பிலேயே இருந்துவிடுகிறேன்" என்று லோகநாதன் சொன்னபோது, எத்துணை எழுச்சியும் கடமையுணர்ச்சியும் கொண்ட பண்பாளர்கள் இந்தக் கழகத்திலே இருக்கிறார்கள் என்பது பற்றி எண்ணிப் பெருமிதமடைந்தேன். அந்த மகிழ்ச்சியுடன், இன்று துயிலச் செல்கிறேன்—காலையிலே எழுந்து ஒழுங்காகக் கைதி உடை உடுத்திக்கொண்டு, அடக்கமாக, வரிசையில் நிற்கவேண்டுமே—கைதி என்பதற்கான பில்லையுடன்.

3—3—64

இன்று 'கைதிகளை' சிறை அதிகாரிகள் பார்வையிடும் நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது, இதற்கு முன்பு நான் சிறைப்பட்டிருந்தபோது. இந்த நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொள்வதிலிருந்து எனக்கு விலக்கு அளிக்கப்பட்டிருந்த நினைவு வந்தது. இம்முறைதான், சிறையில் புதிய நிர்ப்பந்தங்களா

யிற்றே—ஆகவே, நானும் மற்றக் கைதிகளுடன் வரிசையில் நின்றேன். சிறை அதிகாரிகள் நடத்தும் இந்தப் பார்வையிடும் நிகழ்ச்சி, ஓரளவு 'ராணுவ' முறைபோலவே அமைந்திருக்கிறது. கைதிகளின் உடைகள், பயன்படுத்தும் தட்டுகள் குவளைகள் இவைகள் ஒழுங்காக்கப்பட்டு, கைதிகளும் 'சுத்தமாக' இருக்கும் நிலை ஏற்படுகிறது. மிக முக்கியமாக, கைதிகள் தங்களுக்குத் தரப்பட்டுள்ள எண் குறிக்கப்பட்டுள்ள பில்லைகளை பளபளப்பாக்கிக் கொள்கிறார்கள். எனக்குத் தரப்பட்டுள்ள 'பில்லை'யின்படி நான் கைதி எண் 6342, சுந்தரம் 6343, பொன்னுவேல் 6344, வெங்கா 6345, பார்த்தசாரதி 6346—ஐவரல்லவா அறப் போரின் முதல் அணி! இன்று சுந்தரம் 'முகக்ஷவரம்' செய்து, கொள்ளாதிருந்தது கண்டு சிறை மேலதிகாரி, வேடிக்கையாக, "என்ன திருப்பதி போகப் போகிறீரா?" என்று கேட்டுவிட்டுச் சென்றார்.

வழக்கமான நிகழ்ச்சிகள் பிறகு தொடங்கின.

அன்பழகன், முன்னாள் இரவு திருக்குறள் ஆராய்ச்சி நடத்தியதில் சில பற்றி எடுத்துரைத்தார். 'பலர் திருக்குறளுக்கு உரை எழுதி இருக்கிறார்கள் என்றாலும், நுண்ணறிவுடன் மேலும் பல உரைகள் எழுதுவதற்கான வாய்ப்பும் தேவையும் இருக்கிறது' என்பது, அன்பழகன் பேசும் போது தெரிகிறது. பொதுவான 'உரை'யில், ஒருவர் எழுதுவதற்கும் மற்றவர் எழுதுவதற்கும் அதிகமான அளவு மாறுபாடு இல்லை—இருக்க முடியாது—என்றாலும், சில இடங்களில், சிறப்புரையும் புதுமை உரையும் பெற வழி இருக்கிறது. ஏதோதானோ வென்றோ, எடுத்தேன் கவிழ்த்தேன் என்றோ, வலிந்து பொருளையும் கருத்தையும் திணித்தோ உரை எழுதக்கூடாது. புதுமைக் கருத்து கூறுவதாயினும், பொருத்தம் பார்த்து, கற்றோர் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதுதான் என்று கூறத்தக்க முறையில் அமைய வேண்டும் என்பதிலே, அன்பழகன் மிகுந்த அக்கறை காட்டுகிறார்.

குறளில் வரும் 'தென்புலத்தார்' எனும் கருத்து குறித்துப் பேசத் தொடங்கிய நாங்கள், தமிழர்கள் பிறநெறியை

எப்போது, ஏன், எவ்வகையில் கொண்டனர் என்பதுபற்றி ஆராயலானோம். தமிழக வரலாற்றுத் துணுக்குகள் பற்றிய பேச்சு சுவை அளிப்பனவாக இருந்தன.

நான்கு நாட்களாக, படித்துக் கொண்டிருக்கும் சட்டம் பற்றிய வரலாற்று ஏடு பற்றிக் குறிப்பிட்டு, மனு தர்ம சாஸ்திரம் சட்ட திட்டங்களைக் குறிப்பிடுவதுபற்றியும், அதிலே உள்ளவைகள் சாதி ஆதிக்கத்துக்குத் துணை செய்வதாக இருந்தபோதிலும், சட்டம் அந்த நாட்களில் எந்த முறையில் இருந்தது என்பதை அறிய வாய்ப்பளிக்கிறது என்பதையும் எடுத்துக்கூறி, தமிழகத்தில், சட்ட திட்டம் இவ்வாறு இவ்வாறு இருந்தது என்பது தெரியத் தக்க விதத்தில் ஒரு தனிநூல் இல்லையே என்று கூறினேன். சங்க காலத்தில், நீதி, சட்டம், இவை எங்ஙனம் இருந்தன என்பதுபற்றி, சட்டக்கல்லூரிப் பேராசிரியர் பழனிச்சாமி எனும் நண்பர் ஆராய்ந்து கொண்டிருப்பதாக மதியழகன் சொன்னார். மிகத் தேவையான ஆராய்ச்சி! பழனிச்சாமி அதற்கான நூல் வெளியிட்டால், மிக்க பயன் அளிப்பதாக அமையும் என்பதில் ஐயமில்லை.

'மனுநீதிகண்ட சோழன், மனு தர்ம சாஸ்திரத்தை மேற்கொண்டு நடந்தானென்று தெரிகிறதே, அப்படியாயின் மனு தர்மத்தைத் தமிழ் அரசு ஏற்றுக்கொண்டு விட்டதாகத்தானே பொருள்படுகிறது' என்று மதியழகன் கேட்டார். அன்பழகன் "உள்ளபடி ஆராய்ந்து பார்த்தால் அந்தச் சோழன், மனு தர்மத்தின்படி நடக்க வில்லை என்பது தெரியும். கன்று, தேர்க்காலில் சிக்கி இறந்ததற்கு, மனு போன்றோர் கூறிடும் 'தர்மம்', பொன்னாலே கன்று செய்வித்து, அதனைப் 'பிராமணர்களுக்கு' தானமாகத் தருவதுதான்; ஆனால் மன்னன் அதைச் செய்ய வில்லை; மகனையே தேர்க்காலின் கீழ் இருந்து இறந்திடச் செய்தான்" என்றார். மனுநீதி கண்ட சோழன் என்று கூறுவதைவிட, மனுநீதி கொன்ற சோழன் என்பதே பொருந்தும் என்றார். எனக்கு இது சாமர்த்தியமான சமாதானமாகப் பட்டதேயன்றிச் சரியான விளக்கமாகப் படவில்லை. நான் சொன்னேன், "நமது முன்னோர்கள், பழந் தமிழர்கள், பிறநெறியாளரின் முறைகளை, ஆரிய சட்ட திட்டங்

களை ஏற்றுக்கொண்டதே இல்லை. ஆகவே அவை நமக்கு இப்போதும் வேண்டாம் என்று வாதாடி, எவரேனும் ஒருவர், ஏதேனும் ஓர் ஏட்டிலே ஒரு இடத்தை விளக்கிக் காட்டி, நீங்கள் கண்டிக்கும் முறைகளைத் தமிழர்கள் முன்பு கொண்டிருந்தனர் காணீர் என்று இடித்துரைத்து, நாம் அதற்கு ஒரு சமாதானம் தேடிக்கொண்டு இருப்பதைவிட, தேவையற்ற, பொருளற்ற, பொருத்தமற்ற, நெறிமுறை, சட்டதிட்டம் முன்பே தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் இருந்திருந் தாலும், அவை நமக்கு வேண்டுவதில்லை என்று கூறுவது தான், வீணை சிக்கலுக்குள் நம்மைச் சிக்கவைத்துக் கொள்ளாத முறை. நாம் மிக முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டியது, சில முறைகள் முன்பே இருந்தனவா இடையிலே நுழைந்தனவா என்பதுபற்றி அல்ல; அவை தேவையா வேண்டாமா என்பதுதான்" என்று கூறினேன்.

பிறகு, வழக்கம் போல், இதழ்கள் தரப்பட்டன; அவைகளைப் படித்து, செய்திகள் பற்றிப் பேசிக் கொண் டிருந்தோம்.

சின்னச்சாமியின் தியாகம்பற்றி, நமது கழகத் தோழர் ராமசாமி சட்டசபையில் பேசியிருந்ததைப் படித்த போது, கண்களில் நீர் துளிர்த்தது. மற்றோர் இளைஞன் இதுபோலச் செய்யப்போவதாக அறிவித்திருந்ததாகச் செய்தி கண்டேன்; திடுக்கிட்டுப் போனேன். "இருந்து அநீதியை எதிர்த்துப் போராட வேண்டும்; இறந்து விடுதல் தேவையற்ற முறை; அத்தகைய எண்ணம் ஏற்படவிடக் கூடாது" என்று இங்கு நண்பர்களிடம் கூறினேன்.

வேறோர் இளைஞன் சட்டமன்ற நுழைவு வாயிலில் நின்றுகொண்டு, என்னை விடுதலை செய்யவேண்டும் என முழக்கமிட்டதாகவும், அதற்காகக் கைது செய்யப்பட்ட தாகவும் பத்திரிகையில் கண்டேன். இதுவும் தேவையற்ற செயல். நானும் நண்பர்களும், சிறையில் அடைபட்டுக் கிடப்பதன் மூலம், தமிழர்களின் சிந்தனையைக் கிளறி, மொழி ஆதிக்க எதிர்ப்புணர்ச்சியை எழச் செய்யலாம் என்று நம்பி, கம்பிகளுக்குப் பின்னால் கிடக்கிறோம். மொழி ஆதிக்கத்தின் கேடுகளை மற்றவர்கள் உணரும்படி

யாகப் பிரச்சாரம் செய்யப்பட வேண்டுவது முறையே யன்றி, எங்களை 'விடுதலை' செய்யச் சொல்லி முழக்கமிடுவதும், கிளர்ச்சி செய்வதும் முறையுமல்ல, தேவையுமில்லை.

தூத்துக்குடியில் அரசியல் சட்டத்தைக் கொளுத்திய இளமுருகுபொற்செல்வி குழுவினரின் வழக்கு, மிகத் துரிதமாக முடிவுற்றது, மகிழ்ச்சிகரமானசெய்தி. ஆறுமாதக்கடுங்காவல் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இளமுருகு ஆசிரியராகப் பணியாற்றியவர்; பொதுத்தொண்டில் நீண்டகாலமாக உள்ளவர். அவருக்கு 'சி' வகுப்புதான் என்று விதித்திருப்பது, நாம் காங்கிரசாட்சியில் இருக்கிறோம் என்பதைத் தான் நினைவுபடுத்துகிறது.

இன்று பிற்பகல், நாங்கள் இங்கேயே சமைத்துக் கொள்வதற்கான ஏற்பாட்டின்படி சமையலுக்குத் தேவையான பண்டங்கள் எவ்வளவு அளிக்கப்படும் என்பதற்கான 'பட்டியல்' பார்த்தசாரதியிடம் தரப்பட்டது. பட்டியலைக் காண்பதற்காகத் தந்திருக்கிறேன். எங்கள் எழுவருக்கு இரண்டு வேளை சாப்பாட்டிற்கும் காலை சிற்றுண்டிக்கும் சேர்த்து,

	கிலோ கிராம்
அரிசி	1—610
கோதுமை	0—805
பருப்பு	1—190
புளி	0—210
மிளகாய்த் தூள்	0—140
உப்பு	0—280
வெங்காயம்	0—210
காய்கறி	1—610
உருளைக்கிழங்கு	0—420
கடுகு	0—070
மிளகு	0—070
நல்லெண்ணெய்	0—210
சர்க்கரை	0—210
காபிதூள்	0—105
பால்	லிட், 2—094

நிலக்கடலை	0—420
நெய்	0—210
விறகு	6—370

இன்று மாலை சிறை மேலதிகாரி எங்களிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தார். நாளையத் தினம், சட்டமன்ற உறுப்பினர் ராமசாமியை எங்களோடு கொண்டுவந்து சேர்த்து விடப்போவதாகக் தெரிவித்தார். நமது கழகத் தோழர்களின் எண்ணிக்கை செங்கற்பட்டு மாவட்ட அறப்போர் வீரர்களின் வருகையால் வளருகிறது. இப்போது நாங்கள் இருக்கும் 'பகுதி' இனிப் போதாது என்று தெரிகிறது. இன்னும் சில நாட்களில் வேறு பகுதிக்கு மாற்றுவதாக மேலதிகாரி தெரிவித்தார்.

இன்று மாலையும் பரிமளம் வரவில்லை; எதிர்பார்த்திருந்து, ஏமாற்றமடைந்தேன்.

சட்டப் புத்தகம் படித்துக் குறிப்பெடுத்தேன்—'வரவு—செலவு' என்ற சிறுகதை ஒன்றும் எழுதினேன்.

நிரம்பப் புத்தகங்கள் தேவைப்படுகின்றன; கிடைக்கும் வழிதான் தெரியவில்லை!

வெளியிலேயே, நான் இரவு நீண்ட நேரம் தூக்கம் பிடிக்காமல் விழித்திருப்பது வாடிக்கை. சிறையில் சொல்ல வேண்டுமா? இரவு இரண்டு மணி வரையில் படித்துக் கொண்டிருக்க ஏடு தேவை! கிடைப்பதில்லை! கிடைக்கும் ஏடுகளை, பண்டங்களைச் சிறுகச்சிறுக உபயோகப்படுத்துவது போல, ஒரேயடியாகப் படித்து முடித்துவிடாமல், விட்டு விட்டுத்தான் படித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். சிறையில்—குறிப்பாக நான் இருக்கும் பகுதியில், எல்லோரும் உறங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் —நானோ, துயிலலாம் என்று படுக்கையில் படுத்தாலும், தூக்கம் பிடிக்காமல், புரண்டபடி இருக்கிறேன். விளக்கு எப்போதும் எரிந்தபடி இருப்பதால், பக்கத்திலேயே புத்தகமும் மூக்குக்கண்ணாடியும் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன், தூக்கம்வர மறுக்கிறது என்றால் படித்திட. படிக்காமல், படுத்திருக்கும் நேரத்திலெல்லாம், வெளியே உள்ள நமது தோழர்களைப்பற்றி எண்ணியபடி இருக்கிறேன்.

4—3—64

சட்டசபை உறுப்பினர் ராமசாமி இங்கு கொண்டு வரப்பட்டதால், இன்று என் அறையில் தோழர்கள் பொன்னுவேல், வெங்கா இருவரும் தங்கியுள்ளனர். இருவருமே, அதிகமாகப் பேசும் பழக்கம் உள்ளவர்கள் அல்ல. வேலூர் சிறையில் பொன்னுவேல் என்னுடன் ஒரே அறையில் இருந்திருக்கிறார். நாங்கள் வேலூரில் இருந்த போது, பிரிவினைக் கொள்கையை ஒடுக்க, சர்க்கார் மேற்கொள்ளப்போகும் திட்டம்பற்றிய செய்திகள் இதழ்களில் வந்திருந்தன. பல இரவுகள் அதுகுறித்து நான் பேசி வந்தேன். மாணவர்கள், கொள்கைத் துடிப்புள்ள இளைஞர்கள் ஆகியோருடைய நோக்கம், கருத்து குறித்து பொன்னுவேல் மெத்த ஆர்வத்துடன் பேசுவார். பல இரவுகள் இந்தப் பிரச்சினைபற்றி வேலூர் சிறையில் பேசிப் பேசி, தெளிவும் நடைமுறைக்கு ஏற்றவை எவை என்பது பற்றிய வேலைத்திட்ட விளக்கமும் கிடைக்கப்பெற்றோம். பொன்னுவேல்—வெங்கா போன்றவர்கள் இளைஞர்கள். மணவாழ்க்கையின் பொலிவுகளையும் பொறுப்புகளையும் மேற்கொள்வதிலே ஆர்வம்கொள்ளவேண்டிய வயதினர். ஆனால் மொழிப்பற்றும், ஆதிக்க எதிர்ப்புணர்ச்சியும் அத்தகையவர்களைச் சிறைபுகச் செய்திருக்கிறது. நல்ல ஆர்வத்துடன், தூய்மையான எண்ணத்துடனும், அழுத்தமான நம்பிக்கையுடனும், இந்தத் தொண்டில் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டுள்ளனர்.

அரக்கோணம் ராமசாமி, சிறைக்குப் புதியவர்—சிறையிலே காணப்படும் முறைகளையும், நிலைமைகளையும் பார்த்துத் திடுக்கிட்டுப் போயிருக்கிறார். 'முதலிலே பயமாக இருந்ததா?' என்று கேட்டதற்கு, சற்று தயக்கத்துடன், "ஆமாம்! முதல்நாள் கொஞ்சம் அச்சமாகத்தான் இருந்தது" என்று கூறினார். நம்மிலே பலர் கருதுவதுபோலவே நண்பர் ராமசாமியும், அரசியல் கைதிகளை, மற்றக் கைதிகளைப் போல அல்லாமல், தனிவிதமாக நடத்தவேண்டும் என்று எண்ணுகிறார்—அவருக்கு இந்தச் சிறை அனுபவம், பல புதிய கருத்துகளைத் தரும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இன்று மாலை, அவருடைய தம்பி வந்திருந்தார்—ராமசாமியைக் கண்டதும் அழுதேவிட்டாராம். இதை

ராமசாமி என்னிடம் சொன்னபோது, அவரே ஓரளவு கலங்கித்தான் போயிருந்தார். பொன்னுவேலுவைக் காண அவருடைய தம்பி வந்திருந்தார். பரிமளத்துக்கு இப்போது பரீட்சை நேரமென்றும், அதனால்தான் என்னைக் காண வரமுடியவில்லை என்றும், எனக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது.

இன்று எங்கள் பகுதியில் நாங்களே சமைத்துக் கொண்டோம். நீண்ட பல நாட்களுக்குப்பிறகு, சில்லிட்டுப் போகாத சோறும் சாறும் உண்டு மகிழ்ந்தோம். சமையல் வேலையில் சிறிதுநேரம் பார்த்தசாரதிக்குத் துணையாக இருந்தேன்.

சட்ட வரலாறு பற்றிய புத்தகத்தைப் படித்து முடித்துவிட்டேன். அதன் தொடர்பாகப் படித்தாக வேண்டிய புத்தகங்களைத் தருவித்துக் கொடுக்கும்படி பொன்னுவேலிடம் சொன்னேன். அவர், தன் தம்பியிடம் சொல்லி அனுப்பி இருக்கிறார்.

நான் படித்து முடித்த புத்தகம், ஒருமுறை படித்தால் போதும் என்ற முறையில் உள்ளதல்ல, மறுமுறையும் படிக்க எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

'அடக்குமுறை' பற்றிய புத்தகம், காணாமற் போய் விட்டதாக, சிறை அதிகாரிகள் சொல்லி இருந்தார்களல்லவா? திடீரென்று, இன்று மாலை, அந்தப் புத்தகத்தை அவர்களே கொடுத்தனுப்பினார்கள். ஏதாவது ஒரு புத்தகம், எங்களிடம் கொடுக்கப்படக்கூடியதா அல்லவா என்ற ஐயம் இங்குள்ள அதிகாரிகளுக்கு ஏற்பட்டு விட்டால், அவர்கள் அந்தப் புத்தகத்தை, சர்க்காருக்கு அனுப்பி, அவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டறிந்து அதன்படி நடக்கிறார்களாம். இப்படி ஒரு விளக்கம்—அதிகாரிகளால் அல்ல—எனக்கு அளிக்கப் பட்டது. சிறை அதிகாரிகளுக்கு, ஏடுகளைப்படிக்க நேரமும் கிடைக்காது; நினைப்பும் எழாது— மற்ற எந்த ஏடுகளாக இருப்பினும், உடனே கொடுத்துவிடலாம். புத்தகங்கள் தருவதிலே இத்தனை கண்டிப்பும், தடைகளும் இருக்கத் தேவையில்லை —அதிலே பொருளும் இல்லை.

சிறையிலே. புத்தகங்கள் தருவதிலே இவ்விதமான முறையும் தடையும் இருக்கிறது. ஆனால் இன்று பத்திரிகை

யில் ஒரு செய்தி பார்த்தேன்—அறிவுக்குத் தடை விதிக்கும் அக்ரமத்தை எவரெவரெல்லாம் கண்டிக்கிறார்கள் என்பதற்கான சான்று, அந்தச் செய்திமூலம் கிடைத்தது.

வழுக்கி விழுந்தவளைப்பற்றிய ஏடொன்று, ஆபாசமானதாக இருக்கிறது என்று அமெரிக்க நீதிமன்றம் கூறி விட்டது.

ஆனால், இப்படி ஒரு ஏடு, ஆபாசமானது என்று கருதி தடை விதிப்பது முறையாகாது என்ற கருத்துக் கொண்ட கிருத்தவ தேவாலய அதிபர் ஒருவர், அந்த ஏட்டினைத் தமது தேவலாயம் வருபவர்களுக்குத் தந்து படிக்கச் சொல்லப்போவதாகவும், அதிலே உள்ளதுபோன்ற கருத்தோவியங்கள் பல பைபிள் புத்தகத்திலேயே இருப்பது பற்றிப் பேசப்போவதாகவும் தெரிவித்திருக்கிறார். இங்குச் சிறையிலோ, தடை செய்யப்பட்ட புத்தகங்கள் அல்ல, வரலாறுகூட அய்யப்படத்தக்க புத்தகமாகத் தெரிகிறது. அவர்கள்மீது குற்றம் இல்லை—அவர்களுக்கு இவ்விதமான 'கண்டிப்புடன்' நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்று வலியுறுத்துகிற சர்க்காரின் போக்கிலேதான் குற்றமிருக்கிறது. பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு சிறையிலிருந்தபோது—அகமத் நகர் கோட்டைச் சிறையில்—இலண்டனில் உள்ள அவருடைய நண்பர்கள் பல புத்தகங்களைக் கொடுத்தனுப்பினார்களாம்—அந்த ஏடுகள் சிறையில் நேருவிடம் தரப்பட்டன. இலண்டனிலிருந்து அந்தப் புத்தகங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு வந்து, சிறையில் இருந்த நேருவிடம் அனுப்பிவைத்தவர் யார் என்றால், வைசிராய் வேலை பார்க்கவந்த வேவல் பிரபு. வெள்ளைக்காரனுக்கு அந்தத் தாராளத்தன்மை இருந்தது என்பதை, துரைத்தனத்தில் பெரிய பதவி வகித்திருந்த எச். ஆர். வி. அய்யங்கார் என்பவர் இந்த வாரம் ஒரு கட்டுரையில் விளக்கி இருந்தார். அதனையும் சிறையிலே படித்தேன். சிறையில் புத்தகங்கள் தருவதிலே மேற்கொள்ளப்படும் 'கெடுபிடி' யையும் காண்கிறேன். 'சுயராஜ்ய' சர்க்காரிடம் பரிவா ஏற்பட முடியும்!!

இன்று பிற்பகல், ''அவை அறிதல்' பற்றியுள்ள குறள் பற்றி, அன்பழகன் தனக்குத் தோன்றிய சில கருத்துக்கள் குறித்து, என்னிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

இன்று மாலை, வழக்கம்போல் எங்கள் பகுதி நுழைவு வாயிலருகே, உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தேன்; மூன்று புறாக்கள் ஒயிலாக உலவிக்கொண்டிருக்கக் கண்டேன். புறாக்களை வளர்ப்பதிலும் அவைகளுடன் விளையாடிக் கொண்டிருப்பதிலும் எனக்கு மிகுந்த விருப்பம் என்பது பலருக்குத் தெரியும். நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு, புறாக் களைக் கண்டபோது ஓடிச் சென்று அவைகளைப் பிடித்து வைத்துக்கொண்டு விளையாடலாமா என்று கூடத் தோன் றிற்று. சிறை அதிகாரிகளிலே ஒருவருடைய புறாக்கள் அவை என்று கூறினார்கள். எங்களிடம் சிறை அதிகாரிகள் நடந்துகொள்ளும் முறையும், அதற்கான காரணமும்தான் எனக்குத் தெரிந்திருக்கிறதே! இந்நிலை யில் புறாக்களைக் கேட்டால் கொடுக்கவா சம்மதிப்பார்கள். கொடுத்தால், எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கும். நான் வெளியே வளர்க்கும் புறாக்கள் என்னிடம் மிக அன்பு காட்டும்; என் கரத்திலும் தோட்களிலும் தொத்திக் கொண்டு தீனி தின்பதிலே அவைகளுக்கு மிகுந்த விருப்பம். இங்கு, புறாக்கள் வளர்த்திட அனுமதி கிடைத் தால், மிக மகிழ்ச்சி அடைவேன். நாங்கள் இருக்கும் பகுதி யில், பூனைகளும் அதிகமாக இல்லை; ஒரே ஒரு பூனைதான் உலவிக்கொண்டிருக்கிறது, அழகான பூனை, சாமான்கள் கிடங்கிலே இருக்கும் பூனை, மிகச் செல்லமாக வளர்க்கப் படுகிறது. ஆகவே அது வேட்டையாடும் போக்கைக்கூட மறந்துவிட்டது. காலையும் மாலையும், அசைந்து அசைந்து நடந்து வரும், புல்வெளிப்பக்கம் சில விநாடிகள் உலவி விட்டு, பொறுப்புள்ள அதிகாரி தமது அலுவலைக் கவனிக்கச் செல்வதுபோல, கிடங்குக்குச் சென்றுவிடும். ஆகவே புறாக் களுக்குப் பூனையால் ஏற்படக்கூடிய ஆபத்துக்கூட இருக் காது; ஒரே ஒரு ஆபத்து—பெரிய ஆபத்து—இருக்கிறது! இங்குதான் பொன்னுவேல் இருக்கிறார். நான் சிறிது ஏமாந்திருந்தால் புறா, ஏப்பமாக மாறிவிடக்கூடும். அந்த ஒரு பயம்தான். வீணான எண்ணங்கள்!! சிறை அதிகாரி களாவது எங்களுக்கு மனநிம்மதிக்கான உதவிகளைச் செய் வதாவது!!

8. அடக்குமுறை-குறள்-சிறை நிலை!

(கடிதம் 8, காஞ்சி, 8-11-64)

தம்பி!

வேலூர் சிறையில் நாங்கள் இருந்த பகுதியில், நூற்றுக்கணக்கான கிளிகள்! பெரிய பெரிய மரங்கள் அங்கு. அவைகளிலே பொந்துகளை அமைத்துக் கொண்டு, ஏராளமான கிளிகள் இருந்து வந்தன. கும்பல் கும்பலாகக் கிளம்பி, கிறீச்சிட்டபடி, அந்தக் கிளிகள் ஒரு இடத்திலிருந்து மற்றோர் இடத்துக்கு பறந்துபோகும் அழகை, நாளெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கலாம். மாலை வேளைகளில், நண்பர்கள் வடிவேலு, ராஜகோபால் ஆகியோருடன் உலவும்போது, கிளிகளைக் கண்டு மகிழ்வோம்.

உட்பக்கம் உள்ளனவோ என்னவோ, இங்கு கிளிகளே இல்லை.

இத்தனைக்கும் பெரிய அரசமரமும், வேம்பும் இங்கு உள்ளன; கிளிகளைக் காணோம்!

வேலூர் சிறை, ஊருக்கு வெளியே, ஒரு சிறு குன்றுக்கு அருகே அமைந்திருப்பதால், சிறைக்குள்ளே, நிறைய மரங்கள் உள்ளன. நான்கூட, ஒரு அரசங்கன்று நட்டுவைத்தேன்; அது நன்றாக வளர்ந்திருப்பதாக, பாதுகாப்புச் சட்டப்படி கைதுசெய்யப்பட்டு, சில மாதங்கள் அதே வேலூர் சிறையில் இருந்துவிட்டு வந்த, கம்யூனிஸ்டு நண்பர் அனந்தநம்பியார் என்னிடம் சொன்னார்.

சென்னைச் சிறை, நெருக்கடி நிரம்பிய ஊர்ப்பகுதியில் இருக்கிறது. ஆகவே, அது, ஆட்களை அடைத்துவைக்கும் கிடங்காக மட்டுமே இருக்கமுடியும்.

காக்கைகளை மட்டுமே கண்டு சலித்துப் போனேன்—அன்பழகன்தான், ஒரு மாலை, இரண்டு மைனாக்கள் இருப்பதைக் காட்டினார். ஒவ்வொரு மாலையும், அவைகளைக் காண்பதில் சில நிமிடங்களைச் செலவிட்டு, மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

கிளிகளை வளர்ப்பதில், ஆயுட்கால தண்டனை பெற்ற கைதிகளுக்கு, சிறிது சலுகை காட்டப்படுகிறது என்று தோன்றுகிறது. வேலூரிலும் பார்த்தேன், இங்கேயும் முன்பு பார்த்திருக்கிறேன், நீண்ட காலத் தண்டனை பெற்ற சிலர், கிளிகளை வளர்க்கிறார்கள். வேலூரில் ஒரு கைதி அணில் வளர்த்துக்கொண்டிருந்தார்—மணி! மணி! என்று அந்தக் கைதி குரல் கொடுத்ததும், அந்த அணில் மரத்திலிருந்து வேகமாக இறங்கி ஓடி வந்து, அந்தக் கைதியிடம் விளையாடும் விதமாகப் பழக்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

இன்று இரவு, இரண்டு துணைகள்—தோழர்கள் பொன்னுவேல்—வெங்கா.

கடந்த பொதுத்தேர்தல், வரப்போகிற பொதுத் தேர்தல், தொகுதிகளின் அமைப்புகள், நிலைமைகள் ஆகியவைபற்றிச் சிறிதுநேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தோம்.

பொதுவாக, அரசியல் துறையில் காட்டுத்தனம் மேலோங்கிக் கொண்டு வருவதுபற்றி, காலையில் மதியழகனுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். நண்பர் கே. எம். பாலசுப்பிரமணியம் எழுதிய தென்னாட்டுப் பிரமுகர்கள் என்ற ஆங்கிலப் புத்தகத்தை அவர் படித்துக் கொண்டிருந்தார். அதையொட்டி அந்தப் பேச்சு வளர்ந்தது. அந்த நாட்களிலே இருந்த அரசியல் பிரச்சார முறைக்கும் இப்போது அரசியல் பிரச்சாரத்திலே தரம் கெட்டுக்கொண்டு வருவதுபற்றியும் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். பொன்னுவேல், அடுத்து வரப்போகும் பொதுத்தேர்தல் குறித்துப் பேசியபோது, தனது பிடியை இழந்து கொண்டுவரும் ஆத்திரத்தில், காங்கிரஸ் கட்சியினர், வரப்போகும் பொதுத் தேர்தலில் என்னென்ன காட்டுமுறைகளைக் கட்டவிழ்த்து விடப்போகிறார்களோ என்று எண்ணி ஆயாசப்பட்டேன்.

பிறகு, ஆப்பிரிக்க நாட்டு, 'ஜுலு' இன மக்களைப் பற்றிய தகவலைப் பின்னணியாகக் கொண்ட ஒரு கதைப் புத்தகத்தைப் படிக்க ஆரம்பித்தேன்.

ஜுலு மக்களுக்குள் மூண்டுவிடும் பகை, நடைபெறும் போரர், வெட்டி வீழ்த்துவது, கொளுத்தி நாசமாக்

குவது, பெண்களை இழுத்துச் செல்வது, மாடு கன்றுகளை மடக்கிக்கொண்டு போவது போன்ற சம்பவங்கள் நிரம்பிய புத்தகம் இது. ஒரு அரைமணி நேரத்துக்குள், நிரம்ப இரத்த வெள்ளம்! இன்றைக்கு இதுபோதும் என்று ஆகி விட்டது—புத்தகத்தை மூடிவைத்துவிட்டு, நண்பர்களைப் பார்த்தேன்—அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்! நானும் முயற்சிக்கப்போகிறேன்—அவர்களுக்குச் சமமாக ஆக முடியவே முடியாது. என்றாலும், ஓரளவுக்காகிலும், பார்க்க வேண்டாமா! இல்லையானால், அவர்கள் `என்ன எண்ணிக் கொள்வார்கள்! சே! என்ன அண்ணன் இவன்? ஒழுங்காகத் தூங்கக்கூடத் தெரியவில்லையே என்று எண்ணிக் கொள்வார்களல்லவா. அதனால், தூங்கியாகவேண்டும். மணியும் ஒன்று அடித்துவிட்டது.

5—3—64

இன்று, ராணி, பரிமளம், அ. க. தங்கவேலர் மூவரும் என்னைக் காணவந்திருந்தனர். பல நாட்களாக பரிமளத்தை எதிர்பார்த்திருந்து ஏமாற்றமடைந்திருந்த எனக்கு, இன்று மூவரையும் கண்டதும், மிக மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. பரிமளம் வராமலிருந்ததற்குக் காரணம், இடையில் நாவலரும், கருணாநிதி, எம்.ஜி.ஆர். ஆகியோரும் வந்து போனதால், தன்னை அனுமதிக்கமாட்டார்கள் என்று எண்ணிக்கொண்டதுதான் என்று தெரியவந்தது. இனி மாதத்துக்கு ஐந்துமுறை என்னைக்காணவரலாம் என்பதைப் கூறினேன். என் பெரிய மருமகப்பெண் சென்னை வந்திருப்பதை அறிந்தேன், என்னைக் காண்பதற்காக. இன்னும் இரண்டு வாரங்கள் கழித்து வரட்டும் என்று சொல்லி அனுப்பினேன். அல்லி அச்சகம் நடத்த இளங்கோவனுக்கு அனுமதி கிடைத்துவிட்டதாகப் பரிமளம் சொல்லக் கேட்டேன். காஞ்சிபுரம் நகராட்சி மன்றத் தலைவர் தேர்தல் சம்பந்தமான நிலைமைகளை அ. க. தங்கவேலர், கூறினார். என்ன காரணமோ தெரியவில்லை, அ. க தங்கவேலர் மிக இளைத்து, கருத்துப்போய்க் காணப்பட்டார். அதுபற்றி அவரிடம் கேட்கலாம் என்று நான் எண்ணிக்கொண்டிருக்கும் போதே, அவர், நான் இளைத்துப் போயிருப்பதாக உணர்ந்து காரணம் கேட்டார். சென்னையில் நாவலர்,

கருணாநிதி ஆகியோர், மேல் சபைகளுக்கான நியமனம் பற்றிய சிக்கலால் மெத்தத் தொல்லைப்பட்டுக்கொண்டிருப்பதாகப் பரிமளம் கூறக்கேட்டு, மிகவும் கவலைப்பட்டேன். எதிர்க்கட்சிகள் கொடுக்கும் மூர்க்கத்தனமான தொல்லைக்கு ஈடு கொடுத்துக் கொண்டு கழகப் பணியாற்றிவரும் இவர்களுக்கு, இந்தத் தொல்லையும் வந்து சேர்ந்திருக்கிறது. எல்லாவற்றையும் அமைதி இழக்காமல், பிரச்சினைகளைப் பல்வேறு கோணங்களிலுமிருந்து ஆராய்ந்து பார்த்து, நல்ல முடிவு எடுப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன். அடுத்த வாரம், அனேகமாக என்னைக் காண, கருணாநிதியும் நெடுஞ்செழியனும் வரக்கூடும் என்று நினைக்கிறேன்.

நமது கழகத்துக்காக, சென்னை தேனாம்பேட்டையில் வாங்கியுள்ள புதிய மாடிக்கட்டிடத்தின் படம், 'நம் நாடு' இதழில் வெளியிடப்பட்டிருந்தது. அழகிய கட்டிடம்; எடுப்பாகவே உள்ளது; கட்டிடம் உள்ள இடமும் நல்ல 'மையமான' இடம். என்னுடன் சிறையில் உள்ள நமது தோழர்கள், படத்தைப் பார்த்து, நல்ல கட்டிடம் என்று மதிப்பிட்டுப் பாராட்டினார்கள். நான் 'பரோல்' காலம் முடிந்து, மீண்டும் சிறை புகச் சென்னை வந்த அன்று, இந்தக் கட்டிடத்தைப் பார்த்து, வாங்கலாம் என்று இசைவு அளித்திருந்தேன். 'நம் நாடு' அலுவலகத்தை ராயபுரம் அறிவகத்திலும், கழகத் தலைமைநிலையத்தை, இந்தப்புதிய கட்டிடத்திலும் வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று நினைக்கின்றேன்.

மாநகராட்சி மன்றத்தார், லாரிகள் வாங்கியது முறைகேடானது என்று பழிசுமத்திப் பேசியதோடு மட்டுமின்றி, இந்த ஏற்பாட்டைத் தடுத்திடவேண்டும் என்று கேட்டு, கம்யூனிஸ்டு உறுப்பினர் ஒருவர் சென்னை உயர்நீதிமன்றத்தில், வழக்குத் தொடர்ந்திருந்தார்; பொது உடைமைக் கட்சியினரான பாரிஸ்டர் மோகன் குமாரமங்கலம், டாக்டர் சுப்பராயனார் மகன், கம்யூனிஸ்டு உறுப்பினர் சார்பில் வாதாடினார்—மாநகராட்சி மன்றத்தின் வழக்கறிஞராக உள்ள டி. செங்கல்வராயன், மாநகராட்சிக்காக வாதாடினார். வழக்கை விசாரித்த நீதிபதி வீராசாமி அவர்கள், லாரிகள் வாங்கப்பட்டதில் தவறோ, முறை

கேடோ இல்லை என்று தீர்ப்பளித்து, கம்யூனிஸ்டு உறுப்பினர் புகுத்திய வழக்கைத் தள்ளிவிட்டார் என்ற செய்தி, இன்று பல இதழ்களில் வெளியிட்டிருந்தனர். லாரி சம்பந்தமாகப் பழிசுமத்தியே இந்தத் தேர்தலில் தி. மு. கழகத்தை ஒழித்துக் கட்டிவிடலாம் என்று, மாற்றுக்கட்சியினர் மனப்பால் குடித்தனர். தேர்தல் முடிவு மட்டுமல்ல, உயர்நீதி மன்றத் தீர்ப்பும், தி. மு. கழக நிர்வாகத்திலே தவறோ முறை கேடோ இல்லை என்பதை எடுத்துக்காட்டிவிட்டது.

தேர்தலுக்கு முன்பே இதுபோன்ற 'தீர்ப்பு' கிடைத்திருக்குமானல், தேர்தல் கூட்டத்திலே வழியவிட்ட ஆபாசம், கொஞ்சம் குறைந்திருக்கக் கூடும்.

இன்று பிற்பகல், கருணாநிதி, நடராசன் ஆகியோர்மீது 'உடந்தை'யாக இருந்ததாகப் தொடரப்பட்டுள்ள வழக்கையொட்டி, சென்னை உயர்நீதி மன்றத்திலே தொடர்ந்துள்ள வழக்குபற்றி மதியிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். 107-வது பிரிவுப்படி இருவரும் குற்றம் இழைத்திருக்கிறார்கள் என்பதற்காக, போலீஸ் தரப்பில் என்னென்ன எடுத்துக் கூறப்படும் என்பதுபற்றி, மதி விவரமாகச் சொன்னார். எனக்கென்னமோ, அவர்கள் மதுரை சென்றதும், அறப்போர் வீரர்களைக் கண்டு பேசியதும், மாலை அணிவித்ததும் குற்றமாக முடியாது என்று பட்டது; அதுபற்றி நான் எடுத்துக் கூறினேன். உயர்நீதிமன்றத் தீர்ப்பு எப்படி இருக்கிறது என்பதை அறிய மிக ஆவலாக இருக்கிறோம்.

புதிதாகச் சிறை புகுந்துள்ள ராமசாமியிடம், இன்று காலை பல்வேறு விஷயங்களைப்பற்றி பேசிக் கொண்டிருந்தேன். அவருடைய சிற்றப்பாவும், என் நண்பருமான தக்கோலம் செல்லப்பாவின் நலம்பற்றிக் கேட்டறிந்து கொண்டேன்.

செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தில் வரப்போகும் பொதுத் தேர்தலில், நமது கழகத்துக்கு வெற்றிக்கான வாய்ப்பு அதிக அளவிலே இருப்பதாக ராமசாமி கூறினர்—காரணங்களையும் விளக்கினர்.

'கோட்டிக்கொளல்' என்ற சொற்றொடர், 'அவை அறிதல்' அதிகாரத்தில் ஒரு குறளில் வருகிறது; நேற்று இரவும், இன்று பகலும், அந்தச் சொற்றொடருக்கான, பொருத்தமான பொருள்பற்றி எண்ணிப் பார்த்துத் தெளிவு பெறுவதிலேயே மும்முரமாக ஈடுபட்டிருந்ததாக அன்பழகன் கூறினார்.

உலவி எனக்கு மகிழ்வளித்த புறுக்களைக் காணோம். சிறை அதிகாரி வீட்டு முற்றத்துக்கு அவை போய்ச் சேர்ந்தன என்கிறார்கள்.

கிளிகளே இங்கு இல்லையே என்பதுபற்றி இன்று அன்பழகனிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது, இரண்டு கிளிகள் சில வேளைகளில் பறந்து வருவதாகவும், தான் பார்த்ததாகவும் சொன்னார். அவர் சொன்னபடியே, இன்று ஐந்துமணி சுமாருக்கு, இரண்டு கிளிகள் பறந்து சென்றிடக் கண்டேன்.

காஞ்சிபுரம் நகராட்சி மன்றத் தேர்தலில் தோல்வி கண்ட நண்பர் ராஜகோபால், இன்றுவரை, பரிமளத்தைக் காணக்கூட வரவில்லையாம். எங்கள் வீட்டுக்கும் வரவில்லையாம். விந்தையான இயல்பு! தேர்தல் தோல்வியை ஏதோ தன்னுடைய சொந்த மதிப்புக்கு ஏற்பட்டு விட்ட கேடு என்று எண்ணிக்கொண்டு மனதைக் குழப்பிக்கொள்வதுடன், தோல்வி காரணமாக எழும் எரிச்சலை எவர் மீதாவது காட்டும் இயல்பு சிலருக்கு இருக்கிறது. அந்த இயல்பின்படி ராஜகோபாலின் போக்கு அமைந்திருக்கிறது. மக்களாட்சி முறையிலே நம்பிக்கை உள்ள எவரும், தேர்தலிலே வெற்றி கிடைக்காமற் போய்விடுவதை பெரிய விபத்தாகவோ, தமது சொந்த தன்மானத்துக்கு ஏற்பட்டு விட்ட களங்கமென்றோ எண்ணிக்கொள்வது மிகத்தவறு. அந்தவிதமான எண்ணம் கொண்டு, தமது மனத்துக்குத் தாமே வேதனையைத் தேடிக்கொள்வது மிகமிகத் தவறு.

இன்று, பீடர்பெனின்சன் என்பவர் எழுதிய அடக்கு முறைபற்றிய ஏட்டிலே, ஒரு பகுதியைப் படித்தேன். மனதை உருக்கும் விதமான பிரச்சினை விளக்கம். இரண்டு மூன்று வருடங்களுக்கு முன்பு, உலகிலே, பல நாடுகளில்,

தாம் இருக்கும் நாட்டு துரைத்தனம் ஏற்றுக் கொள்ளாத சில கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்த காரணத்துக்காகக் கொடுமைப்படுத்தப்பட்ட ஒன்பது பேருடைய வரலாற்றுத் தொகுப்பு இந்தப் புத்தகம், பேச்சுச் சுதந்திரம், எழுத்துச் சுதந்திரம் எனும் புனிதமான உரிமைகளை ஆதிக்க அரசுகள் எப்படி அழிக்க முனைகின்றன என்பதை எடுத்துக்காட்டி எழுதப்பட்ட புத்தகம். ஒரு தூய கொள்கைக்காக அறப் போரில் ஈடுபட்டுச் சிறைப்பட்டுள்ள என்போன்றுருக்கு, இத்தகைய ஏடுகளைப் படிக்கும்போது, புதியதோர் உறுதி ஏற்படுவது இயற்கை. கொள்கைக்காக, ஆபத்துக்களைத் துரும்பென மதித்து, வாழ்க்கையிலே பெரும் பெரும் ஆபத்துக்களைத் தாமாக வருவித்துக்கொண்டவர்களைப் பற்றிப் படிக்கும்போது, நான் சிறையிலே அடைக்கப் பட்டிருப்பதால் ஏற்பட்டுள்ள இன்னல்களைப் பெரிதென்று கூற மனம் இடம் தராது. பலர் தமது கருத்துகளுக்காக, நெருப்பாற்றிலே நீந்தி இருக்கிறுர்கள். அவர்களின் வரலாறுகளைப் படிக்கப் படிக்க, நாம் எத்தகைய இன்னலை யும் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இருக்கவேண்டும் என்ற உறுதி ஏற்படத்தான் செய்கிறது. தூய உள்ளத்துடனும், மனஉறுதியுடனும் அறப்போரில் ஈடுபட்டபடி இருக்கும் நமது கழகத் தோழர்களைப் பாராட்டியபடி, படுக்கச் செல்கிறேன்.

6—3—64

பறவைகளிலே சில, பொந்துகளிலே அடைபடச் செல்லாமுன்பே, எங்களை அறையில் கொண்டுவந்து அடைத்துவிட்டு, சிறைக் காவலாளிகள், 'அப்பா! தொல்லை தீர்ந்தது' என்று எண்ணிக்கொண்டு போய் விட்டனர். காலை முழுவதும் ஒருவரோடொருவர் பேசி, ஒன்ருக உலவிட இருந்த வாய்ப்பு, மாலை 6 மணிக்கெல்லாம் பறி போய்விடுகிறது. மூன்று நான்கு நாட்களுக்கு முன்பு, சிறை மேலதிகாரியிடம், மதி, நாங்கள் உள்ள பகுதியிலே உள்ள தனி இரும்புக்கம்பித் கதவை பூட்டிவிட்டு, எங்களை அறைகளிலே போட்டுப் பூட்டாமல் விட்டுவைக்கக் கூடாதா? முன்பு அவ்விதம் நிலைமை இருந்ததே என்று கேட்டார். "அது முன்பு!" என்று கூறிவிட்டுச் சென்றுர்

சிறை மேலதிகாரி. அந்த சொற்றொடருக்கு எத்தனையோ ஆழ்ந்த பொருள் இருக்கத்தான் செய்கிறது. சிறையின் உட்புறப் பகுதியிலேதான் பெரும்பாலான 'கைதிகள்' உள்ளனர். அங்கு இரவு 9, 10 மணிவரையில் பாட்டும் பேச்சும் பலமாக இருக்கும். நாங்கள் இருக்கும் பகுதியில் ஆறுமணிக் கெல்லாம் அடைத்துவிடுகிறார்களே உடனே ஒரு சந்தடியற்ற நிலை ஏற்பட்டுவிடும். பலர், இரவு பத்து மணிக்குள் தூங்கிவிடுகிறார்கள்—எனக்கோ இரவு ஒரு மணியோ, இரண்டு மணியோ!!

வழக்கம்போல, இன்றும் காலையிலே, சிறிதுநேரம், சமையல் காரியத்தில், பார்த்தசாரதிக்குத் துணையாக இருந்தேன். சமையல்பொறுப்பு முழுவதும் பார்த்தசாரதியுடையதுதான். என்றாலும், இதையிதை இப்படி இப்படிச் செய்யலாம் என்று கூறுவதிலே எனக்கு ஒரு மகிழ்ச்சி. சிறையிலே சமையல் செய்வதற்குத் தனித் திறமை வேண்டும். வேக மறுக்கும் அரிசி, பருப்பு; காயாத விறகு; சுவையும் மணமும் பறிமுதல் செய்யப்பட்டு விட்ட பண்டங்கள்; இவைகளைக்கொண்டு, 'இன்னமுது'' சமைப்பது என்றால் இலேசான காரியமல்ல. எண்ணெய் போதுமான அளவு இல்லை என்று தெரியவந்ததும், 'தாளிப்பு' ஒப்புக்கு என்றாகிவிடும். காய்கள் முற்றிப் போனதாக ஒவ்வொரு நாளைக்குத் தந்துவிடுவார்கள்—அன்று விதைகள் மிதக்கும் குழம்புதான் கிடைக்கும். என்றாலும், நாங்களே சமைத்துச் சாப்பிடுவதிலே ஒரு தனி மகிழ்ச்சி எழத்தான் செய்கிறது.

''நல்ல குடும்பத்திலேதான் பிறந்தேன்: நல்லபடிதான் வளர்த்துப் பெரியவனாக்கினார்கள்; நாலு பேர் என் பேச்சைக் கேட்டு நடக்கக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் கிராமத்தில்; அந்த நிலையிலுள்ள நான், இங்கு வந்து, கட்டுப்பட்டு, காவலுக்கு உட்பட்டு இருக்க வேண்டி நேரிட்டுவிட்டது'' என்று நண்பர் ராமசாமி, இன்று பார்த்தசாரதியிடம் சொல்லிக் குறைபட்டுக் கொண்டதாகக் கேள்விப்பட்டேன். ஒரு பேச்சுக்காக அவர் அவ்விதம் சொன்னாரே தவிர, சிறையிலே ஆர்வம் குன்றாமல்தான் இருக்கிறார்.

சட்ட மன்ற அலுவலகத்திலிருந்து, இந்த ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கை சம்பந்தப்பட்ட புத்தகங்களெல்லாம், அவருக்கு அனுப்பப்பட்டுள்ளன. ஒழுங்காகப் படித்து குறிப்புகள் எடுத்துவைத்திருக்கிறார். சிறை நிலைமைகள் பற்றியும், நீதி நிர்வாகத் துறைகளின் நிலைமைகள் குறித்தும், சட்டசபையில் பேசுவதற்கான ஒரு சிறு சொற்பொழிவே தயாரித்துவிட்டிருக்கிறார்.

இன்று பிற்பகல், அன்பழகன், சுந்தரம், பொன்னுவேல் ஆகிய மூவருடன், புரசவாக்கம் வட்டத்தின் அரசியல் நிலைமை பற்றியும், கழகத்தின் பிடிப்பு எந்தவிதம் இருக்கிறது என்பதுபற்றியும் பேசிக்கொண்டிருந்தேன்.

சிறையில், இதுபோல் பேசுவது உடனடியாகப் பலன் அளிக்காது என்றபோதிலும், ஒவ்வொரு வட்டத்திலும் நிலவும் அரசியல் நிலைமைகள்பற்றி, இதுபோல வெளியிலே கலந்து பேசினால், மெத்தப் பலனளிக்கும் என்பதை உணர முடிந்தது.

பொதுக்கூட்டங்களிலே பேசிவிட்டுச் செல்வதுடன் திருப்தி அடைந்துவிடாமல், அந்தந்த வட்டத்தில் பணியாற்றும் தோழர்களுடன் கலந்து பேசுவது, நிலைமைகளை உணரவும், கழக வெற்றிக்கான வாய்ப்புகளை உறுதிப்படுத்தவும், மெத்தவும் பயன்படும்.

இன்று மாலை அன்பழகனை, அவருடைய துணைவியார் வெற்றிச்செல்வி, காணவந்திருந்தார்கள். அன்பழகனுடைய மகனை, நாய் கவ்விக் கடித்துவிட்டதாகச் செய்தி கூறிக் கவலைப்பட்டிருக்கிறார்கள். அன்பழகனும் மிகுந்த கவலைப்பட்டபோதிலும், தமது உணர்ச்சியை அடக்கிக்கொண்டு, என்னிடம் இந்தச் செய்தியைக் கூறினார். மருத்துவருடைய யோசனையின்படி தக்கது செய்யும்படி துணைவியாரிடம் கூறி அனுப்பி இருக்கிறார். நாய்க்கடி, கடித்த நாய் வெறிகொண்டதாக இருந்தாலொழிய, ஆபத்தானதாகாது என்றாலும், தக்க மருத்துவ முறைகளைமேற்கொள்வதுதான் நல்லது. அன்பழகனுடைய மைத்துனர் ராஜசுந்தரம், திறமை மிக்க மருத்துவர்;

அவர் தக்க முறையை மேற்கொள்வார் என்று நம்பு கிறேன்.

நேற்றுப் படித்த "கொள்கைக்காக கொடுமைக்கு ஆளானவர்கள்" பற்றிய புத்தகத்தை, இன்றும் தொடர்ந்து படித்தேன்.

நீக்ரோக்களுக்குச் சம உரிமை அளிக்கவேண்டும் என்பதற்காக அறநெறிக் கிளர்ச்சி நடத்தும் அமெரிக்க வெள்ளையருக்கு, நிறவெறி பிடித்த வெள்ளையர்களால் ஏற்பட்ட கொடுமைகளை நூலாசிரியர் விளக்கி இருந்தார். 'நீக்ரோக்களும் அமெரிக்கர்களே! நிறம் காரணமாக அவர் களை ஒதுக்கிவைப்பதும், தாழ்வாக நடத்துவதும் மிகக் கொடுமை! அது மனிதத்தன்மையையே மாய்த்திடும் இழிதன்மையாகும்' என்று அந்த அமெரிக்க வெள்ளையர், பல இன்னல்களுக்கிடையில், எதிர்ப்பு ஏசல் ஆகியவற்றைப் பொருட்படுத்தாமல், எடுத்துக் கூறிக்கொண்டு வருகிறாராம். சம உரிமைக்காக நீக்ரோக்கள் மேற் கொள்ளும் அறப்போரில் இவர் பங்கெடுத்துக்கொண்டிக் கிறார்; கொடுமைகள் பல இவருக்கு இழைக்கப்பட்ட போதிலும், மனம் தளராமல் தொண்டாற்றிக்கொண்டு வருகிறார்; நிறவெறி பிடித்த அமெரிக்க நாட்டு வெள்ளை யர், குடிஅரசுத் தலைவர் கென்னடியைக் கொலைசெய்யும் அளவுக்குச்சென்றுவிட்டதைக்கண்ட பிறகு, கருப்பருக்குச் சம உரிமை கேட்டுக் கிளர்ச்சி செய்யும் இந்த வெள்ளைய ருக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகள் வியப்பளிக்கவில்லை. மோட்டாரில் எப்போதும் பயணம் செய்தபடி இருக் கிறாராம். மோட்டாரில், பிரசாரப்படம் ஒன்று எழுதப் பட்டிருக்கிறதாம். உலகத்தின் படம் போட்டு, அதனைத் தாங்கிப் பிடித்துக்கொண்டிருப்பதாக இரண்டு கரங்கள் தீட்டப்பட்டிருக்கிறதாம்; ஒரு கரம், கருப்பு நிறமுடையது; மற்றொன்று வெள்ளை!

சிறையில், இந்தச் சீலர் தள்ளப்பட்டார் ஒரு முறை; சிறை அதிகாரிகள், பல்வேறு குற்றங்கள் செய்ததால் சிறை யில் இருந்த கயவர்களிடம், இந்த வெள்ளையன் கருப்பருக் குத் துணையாக இருக்கிறான் என்ற செய்தியைக் கூறி,

நீக்ரோவுடன் கைகுலுக்கிக் கொண்டிருக்கும் முறையில் இருந்த ஒரு படத்தையும் காட்டினார்களாம். இதைக் கண்ட உடனே அந்தக் கயவர்கள்—கொலை, கொள்ளை, வழிப்பறி, வஞ்சகம், சூது, கற்பழித்தல் போன்ற குற்றங்களைச் செய்த பாதகர்கள், 'வெள்ளையரின் புனிதத்தன்மையை, உயர்வை, பாழாக்குபவன் இவன்' என்று உறுமி எழுந்து, பலமாகத் தாக்கிவிட்டார்களாம். இந்தப் பகுதியைப் படிக்கும்போது, உண்மையாகவே, கண்கலங்கும் நிலை ஏற்படுகிறது!

நேற்றும் இன்றும், எழுத்தாளர்கள் பிரச்சினையை மையமாகக்கொண்டு எழுதப்பட்ட, இரண்டு கதைப் புத்தகங்களைப் படிக்கும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. எழுத்தாளர்களை ஏய்த்துக் கொழுத்திடும் புத்தக வெளியீட்டார் பற்றிய கண்டனத்துடன், ஒரு உருக்கமான கதையைப் பின்னி ஒரு நூல் எழுதப்பட்டிருந்தது. மற்றென்று, சாமர்செட் மாகாம் எழுதியது; எழுத்தாளர் பற்றி மற்றோர் எழுத்தாளர் கொண்டுள்ள கருத்துகளையும், அவர்களுக்குள் ஏற்படும் தொடர்புகள் பற்றியும், புகழ்பெறுமுன்பு எழுத்தாளர் எந்த நிலையில் இருக்கிறார் என்பதுபற்றியும், மாகாம் எழுதியிருக்கிறார்.

இன்றைய பத்திரிகையில், சென்னை மேல்சபையில், முன்னாள் முதலமைச்சர் ஓமந்தூர் இராமசாமிரெட்டியாரும், டாக்டர் இலட்சுமணசாமி முதலியாரும், டில்லி மத்திய சர்க்காரின் போக்கையும், அவர்கள் ஆட்டிப் படைப்பதற்கு ஏற்றபடி கிடக்கும் மாநில சர்க்காருடைய அடிமைப் போக்கையும், மிக வன்மையாகக் கண்டித்துப் பேசியது வெளியிடப்பட்டிருந்தது. ஓமந்தூரார், காங்கிரஸ் ஆட்சியின் போக்கைப் பலமுறை கண்டித்திருக்கிறார். என்றாலும், முன்னாள் முதலமைச்சர் தமது தள்ளாமையைக் காரணமாகக் காட்டக்கூடு மென்றாலும், இந்தக் கருத்துகளை, சட்டசபையில் எடுத்துச் சொல்வதோடு நின்றுவிடுவது சரியல்ல—அறமுமாகாது—மக்கள் மன்றத்தில் இவைகளை எடுத்துச்சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார். மக்களிடம் சென்று, அவர் இந்த ஆட்சியின் போக்கைக் கண்டித்துப் பேசினால்தான், ஆட்சியின் போக்கு மாறு

வதற்கு ஒரு வழி ஏற்படும். ஏனோ அவர், தம்மால் செய்யக்கூடிய சேவையைச் செய்திடாமல், இருந்து வருகிறார். தன்னலமற்றவர் என்று நாடு கொண்டாடும் நிலைபெற்ற ஓமந்தூரார், உண்மையை ஊருக்கு எடுத்துச் சொல்லி, ஊராள்வோரைத் திருத்த ஏன் தயக்கம் காட்டுகிறார் என்று எனக்குப் புரியவில்லை. அனுபவம் பெற்றவர்களும், ஆற்றல் மிக்கவர்களும், இவ்விதம் தயக்கம் காட்டும் போக்கிலே இருப்பது, வேதனை அளிக்கிறது என்றாலும், ஒரோர் சமயம் சட்டமன்றத்திலேயாகிலும் அவர்கள், மனம் திறந்து பேசுவது, நாம் மேற்கொண்டுள்ள பணியினைத் தொடர்ந்து செய்வதற்கான பேரார்வத்தை ஊட்டுகிறது. இந்தி வெறி எந்த அளவுக்குச் சென்று கொண்டிருக்கிறது என்பதை டாக்டர். இலட்சுமணசாமி முதலியார் மிகத் தெளிவாக—துணிவாகக்கூட—எடுத்துக்காட்டி இருக்கிறார். அவர் காங்கிரசிடமிருந்து பதவியைப் பறித்துக் கொள்ள 'கட்சி' நடத்துபவர் அல்ல; நமது வாழ்நாளில் பெரும் பகுதியைக் கல்வித்துறைக்காகச் செலவிட்டுவரும் அறிவாளர். அவருடைய மேல்சபைப் பேச்சு, இந்தி ஆதிக்கத்தை எதிர்த்து நாம் நடத்தும் அறப்போர் எத்துணை தேவையானது என்பதை நாடும் நாமும் உணரச் செய்வதாக அமைந்திருக்கிறது. அவருடைய பேச்சைக் கேட்டு, காங்கிரஸ் உறுப்பினர்கள்கூட, பாராட்டுக் கைஒலி எழுப்பினர் என்று பத்திரிகைகள் தெரிவிக்கின்றன. பாராட்டி என்ன பயன்? கையொலி எழுப்பி என்ன காணப்போகிறோம்! இந்தி ஆதிக்கத்தை எதிர்த்து நிற்கும் துணிவு பெறவேண்டும். அவருடைய பேச்சு அமைச்சர் பெருமான்களுக்கு அந்தத் துணிவைக் கொடுத்திடவேண்டும். டாக்டர், நாம் மேற்கொண்டுள்ள போராட்ட முறைகளை ஏற்றுக் கொள்பவர் அல்ல; நாமும் அவரிடமிருந்து அதனை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆனால், அவர் பேசியிருப்பது, இந்தி ஆதிக்க உணர்ச்சி என்பது பொய்யல்ல; இட்டுக்கட்டியது அல்ல; ஏனோதானோ என்று விட்டுவிடத்தக்கது அல்ல; பெரியதோர் ஆபத்து, எதிர்காலத்தில் இருளும் இழிவும் இந்நாட்டுக்கு மூட்டிவிடக்கூடியது என்பதை மெய்ப்பிக்கிறது. எனவே—முறைகள்பற்றிய கருத்து எவ்விதம் இருப்பினும்—பிரச்சினையின் அடிப்படையைப்

பொறுத்தவரையில், நமது கருத்து, அறிவாளர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது என்பதனை அறிந்து அக மிக மகிழ முடிகிறது.

கல்வித்துறை வித்தகரும், ஆட்சித்துறை அனுபவம் கொண்டவரும், எந்தக் கேடு போகவேண்டும், கொடுமை நீக்கப்படவேண்டும் என்று எடுத்துக்கூறி, 'வாதாடி' இருக்கிறார்களோ, அதே நோக்கத்துக்காக, நாம் அறப்போரில் ஈடுபட்டு, சிறையில் கிடக்கிறோம் என்பதை எண்ணிப் பெருமகிழ்வு கொள்ளமுடிகிறது.

'துரும்பைத் தூணாக்கிக் காட்டுகிறார்கள்' என்று நம் மீது பழி சுமத்தும் 'பரந்த மனப்பான்மை'யினர், ஓமந்தூரார் மனம் நொந்து பேசியிருப்பதையும், டாக்டர் இலட்சுமணசுவாமி மிகக் கண்டிப்பான குரலில் பேசியிருப்பதையும் கூர்ந்து கவனிப்பார்களானால், தமது நிலை எவ்வளவு கேவலமானதாகிறது என்பதை உணருவார்கள். வெளியில் இருந்து படிப்பதைவிட, சிறைக்கு உள்ளே இருந்துகொண்டு, அந்த இரு முதியவர்களின் பேச்சுகளை யும் படிக்கும்போது, தனிச் சுவையும், எழுச்சியும் பெற முடிகிறது.

7—3—64

பொதுவாழ்க்கைத் துறையில் ஈடுபட்டு, சிறைப்பட நேரிடுபவர்களுக்கெல்லாம், கைதிகளை நல்லவர்களாக்கும் முறை மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏற்படுகிறது—சிறையில் இருக்கும்போது. சிறையில் பல விதமான குற்றங்களுக்காக அடைக்கப்பட்டிருப்பவர்களிடம், பழகவேண்டிய நிலை இருப்பதும், அந்த நிலை காரணமாக, அவர்களுடன் பேசி அவர்கள் 'கதை'யைத் தெரிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பும், அவர்கள் கூறுவது கேட்டு மனம் இளகுவதும், இங்கு இயற்கையாகவே ஏற்பட்டுவிடுகிறது. சிறையில் சீர்திருத்தம் வேண்டும் என்பதுபற்றி, இன்று மாலை, பொன்னுவேல் மெத்த ஆர்வத்துடன் பேசத் தொடங்கினார். பொன்னுவேல் உட்புறப் பகுதியில் இருந்த நாட்களில், தண்டனை பெற்று உள்ளே உள்ள கைதிகள், தமது தண்டனையைக் குறைக்கவேண்டு

மென்றும், விடுதலை அளிக்கவேண்டும் என்றும் துரைத் தனத்துக்கு, 'மனு' அனுப்பும் காரியத்தில் தொண்டு புரிந்திருக்கிறார். சட்டக் கல்லூரியில் படித்தவர்—படித்தவர் என்று மட்டும்தான் கூற முடிகிறது—வழக்கறிஞர் என்று சொல்லும் பாக்கியத்தை, நான் பெறவில்லை. வழக்கறிஞர் ஆகாவிட்டாலும், சட்டக்கல்லூரியில் படித்ததாலும், சட்டப்புத்தகங்கள் 'கைவசம்' இருப்பதாலும், மனுக்கள் தயாரித்துக்கொடுக்க முடிந்திருக்கிறது. இதன் காரணமாக, 'கைதிகள்' வெளியே போகும்போது 'மனிதர்கள்' ஆக மாற்றி அமைக்கப்படவேண்டும் என்பதுபற்றி, ஆர்வத்துடன் பேசமுடிந்தது. இந்த ஆர்வத்தையோ, சீர்திருத்தவேண்டும் என்ற துடிப்பையோ யாரும் குறைகூற முடியாது—பாராட்டக்கூடச் செய்யலாம். ஆகவே, நானும் அந்த நோக்கத்துக்கு ஆதரவு தெரிவித்து விட்டு, பிரச்சினையில் உள்ள சிக்கல்கள் பற்றியும் விளக்கிக் கூறினேன்.

சிறையிலிருந்து வெளியே செல்பவர்கள் 'நல்லவர்களாக' மாற்றப்பட வேண்டும் என்பது எவ்வளவு முக்கியமோ, அவ்வளவு முக்கியம், வெளியே உள்ளவர்கள் சிறைக்கு வரத்தேவையில்லாத நிலையை ஏற்படுத்துவது—குற்றம் செய்யவேண்டிய நிலையையும் மனப்போக்கையும் மாற்றி அமைக்க, சமூகத்திலே பெரியதோர் முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்பதுபற்றிக் கூறினேன். சென்ற கிழமை நான் படித்த சட்ட வரலாறு பற்றிய புத்தகத்திலும், குற்றங்களுக்குத் தரப்படும் தண்டனைகள், பயங்கரத்தை ஏற்படுத்தும் விதமாக இருக்கவேண்டுமா வேண்டாமா என்பதுபற்றி, படித்திருந்தேன். அது குறித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தோம்.

தூக்குத் தண்டனையை எடுத்துவிட வேண்டுமா? வேண்டாமா? என்பதுபற்றிக் கருத்து தெரிவிக்கும்படி, துரைத்தனம் ஒரு கேள்வித்தாள் தயாரித்து சட்டசபை உறுப்பினர்களுக்கு அனுப்பி இருந்தனர். அது இன்று, சட்டசபை உறுப்பினர் ராமசாமிக்குக் கிடைத்திருந்தது. ஆகவே, தூக்குத் தண்டனை பற்றியும், பொதுவாக

தண்டனை முறைகள் பற்றியும், இன்று மாலை, நாங்கள் பேசிக்கொண்டிருக்க நேர்ந்தது.

சுந்தரத்தைக் காண, நண்பர் ராதாமணாளன் வந்திருந்தார். நாம் நடத்தும் அறப்போர் பற்றியும், நாமெல்லாம் சிறைப்பட்டிருப்பது குறித்தும், நாட்டிலே ஒருவிதமான பரபரப்பும் எழவில்லை என்று அமைச்சர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றாலும், உண்மையில், மக்கள் மனதிலே பரபரப்பு உணர்ச்சியும் பரிவும் நிரம்ப இருக்கத்தான் செய்கிறது. சென்னை மாநகராட்சித் தேர்தல் முடிவுகளுக்குப் பிறகு, காங்கிரஸ் வட்டாரத்தினர்கூட இதனை உணர்ந்துவிட்டிருக்கின்றனர் என்று ராதாமணாளன் கூறியதாகச் சுந்தரம் என்னிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

தெளிவுள்ள மக்கள் இந்தி ஆதிக்கத்தால் விளையக் கூடிய ஆபத்தை உணர்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது பற்றி எனக்கு ஐயம் எழுந்ததே இல்லை. அதுபோலவே நமது மனதுக்குச் சரி என்று பட்ட முறையில் மக்களுக்கு நலன் கிடைக்கவேண்டுமென்ற நோக்கத்தில், நாம் மேற்கொண்டுள்ள அறப்போர் குறித்து, மனதை அடகுவைத்து விடாத எவரும், பாராட்டத்தான் செய்வார்கள் என்பதிலேயும் எனக்கு ஐயம் ஏற்பட்டதில்லை. பத்திரிகைத் துறையில் ஈடுபட்டிருப்பவரும், காங்கிரசாரிடம் தொடர்பு கொண்டுள்ளவருமான ராதாமணாளன், சுந்தரத்திடம் கூறியது, நான் ஏற்கனவே கொண்டிருந்த எண்ணத்தை உறுதிப்படுத்திற்று.

மதியைக் காண, அவருடைய துணைவியாரும் குழந்தையும் வந்திருந்தனர். மதியின் பெண்குழந்தை, இந்தச் சிறையை "அப்பாவீடு" என்று எண்ணிக் கொண்டு பேசுகிறதாம்! குழந்தையைப் பார்க்கவேண்டும் என்று ஆசை எழத்தான் செய்கிறது—ஆனால் எங்கே உட்புறம் பார்த்துவிடுகிறார்களோ என்று, இரும்புக் கம்பிகளை இருப்புப் பலகை போட்டு வேறு அடைத்துவைத்து விட்டிருக்கிறார்களே!!

இன்று என்னைக்காண நெடுஞ்செழியன் விரும்பியிருக்கிறார்—ஆனால் அனுமதி அளிக்கப்படவில்லை. திங்

கிழமை வரக்கூடும் என்று சிறை மேலதிகாரி கூறி விட்டுச் சென்றார்.

புகழ்மிக்க, எச். ஜி. வெல்ஸ் எழுதிய நூல் ஒன்று கிடைத்தது. பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அவர் எழுதியது—பழைய முறைகளும் கொள்கைகளும் முளைவிடும் பருவத்தை விளக்கும் விதமாக அமைந்துள்ள ஏடு—இன்று அந்த ஏடுதான், தூக்கம் வருகிறவரையில்.

காலையில், கலைக்களஞ்சியத்தில் சில பகுதிகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். நான் 1938-ல் சிறை புகுந்த போது, தமிழாசிரியர் சிங்காரவேல் முதலியார், தன்னந் தனியாக இருந்து தயாரித்த 'அபிதான சிந்தாமணி'யைத் தான், துணைக்குக் கொண்டிருந்தேன். சென்னை, தொண்டைமண்டல துளுவ வேளாளர் பள்ளித் தமிழா சிரியரும், என் நண்பருமான எஸ். எஸ். அருணகிரிநாதர் கொடுத்திருந்தார். கலைக்களஞ்சியம், மிகுந்த பொருட் செலவில், பலவிற்பன்னர்களின் கூட்டு முயற்சியில் தயாரிக் கப்படுகிறது—அபிதான சிந்தாமணி, ஒரே ஒரு வித்தகரின் அறிவாற்றலின் விளைவு! கலைக் களஞ்சியத்தைப் பார்த்த போது, எனக்கு, 'அபிதான சிந்தாமணி' பற்றிய எண்ணமும், அதனை ஆக்கித்தந்த சிங்காரவேலர்பற்றிய நினைவுந்தான் மேலோங்கி நின்றது.

9. நினைவலைகள்-கவலைகள்!

(கடிதம் 9, காஞ்சி—15-11-64)

தம்பி!

8—3—64

வேலை செய்பவர்கள் ஓய்வு எடுத்துக்கொண்டு, மனதுக்கு மகிழ்ச்சி தேட, பல நிகழ்ச்சிகளில் தம்மை ஈடு படுத்திக்கொள்ளும் நாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை. இந்த ஞாயிறு, சிறையைப் பொறுத்தவரையில் வெறிச்சென்ற

நிலையை ஏற்படுத்திவிடுகிறது. இன்று எங்களை அறையிலே போட்டு அடைத்தபோது, மாலை மணி ஐந்து.

இன்று அன்பழகன் கலகலப்பாக இல்லை— மகனுக்கு உடல்நிலை எப்படி இருக்கிறது, என்னவிதமான சிகிச்சை செய்திருக்கிறார்கள் என்பதுபற்றிய தகவல் எதுவும் பெற முடியாத இடத்திலும் நிலையிலும் இருப்பதால், கவலையாகத்தானே இருக்கும். வாரத்துக்கு ஒருமுறைதானே, வீட்டினர் வந்து பார்க்கச் சட்டம் இடம் தருகிறது. இடையில், கடிதம் போடுவதோ பெறுவதோ அனுமதிக்கப் படுவதில்லை—அப்படிக் கடிதம் போட்டாலோ, பெற்றுக் கொண்டாலோ, உறவினரும் நண்பர்களும் வந்து பார்க்க இருக்கும் உரிமையை இழந்துவிட வேண்டுமாம். இது மிகக் கொடுமையானது, பொருளற்றது, தேவையற்றது என்று கருதுகிறேன். கடிதம் அனுப்பவும், பெறவும், உரிமை வழங்கப்பட வேண்டும்—கடிதங்களைச் சிறை மேலதிகாரி படித்துப் பார்த்து, தரத்தக்கதா அல்லவா என்பதைக்கூட முடிவு கட்ட வேண்டும் என்று விதி இணைத்துக் கொள்ளட் டும். குடும்பத்தினர் நலமாக இருக்கிறார்கள் என்ற செய்தியைக் கடிதம் மூலம் தெரிந்து, சிறையில் இருப்பவர்களும், சிறையில் உள்ளவர்கள் உடல் நலம் கெடாமல் இருக்கிறார்கள் என்று வீட்டாரும் தெரிந்துகொள்வதன் மூலம் இருதரப்பினருக்கும் ஒரு மன நிம்மதி ஏற்படும்—இதை ஏன் தடுக்க வேண்டும்? புரிய வில்லை. மனநிம்மதியை மாய்த்திடவேவா, சிறை! ஆம் என்று கூறுவார்களானால், 'சிறைச் சாலையை அறச்சாலை ஆக்குகிறோம், சிறையில் அடைப்பது கொடுமைப்படுத்த அல்ல, திருத்த' என்றெல்லாம் பேசுவதை நிறுத்திக்கொள்ள வேண்டும். ஒருபுறத்தில், சிறையிலே புது முறைகளைப் புகுத்துகிறோம் என்று பேசுவதும், மற்றோர்புறத்தில், கடிதப் போக்குவரத்துக்குக்கூடத் தடைபோட்டு வருவதும் பொருத்தமாகத் தெரியவில்லை.

கடிதம் போடவும் பெறவும் உரிமை அளிக்கப்பட் டிருக்குமானால், அன்பழகன் தன் மகனுடைய உடல்நிலை பற்றி அவ்வப்போது தெரிந்து, மனதுக்குச் சங்கடமில்லா மல் இருக்கமுடியும். அரசியல் விஷயங்களைப் பற்றி எழுதக்

கூடாது என்று தடுக்கட்டும்—நியாயம்—ஆனால் குடும்பத்தாரின் நலன்பற்றி அறிந்துகொள்வதுமா தடுக்கப்பட வேண்டும்—நாகரிக நாட்களில்—அதிலும் அரசியல் கைதிகள் விஷயத்தில்.

இன்று அறையில் போட்டுப் பூட்டப்பட்டதும், இது பற்றித்தான் பேசிக்கொண்டிருந்தோம்.

கொள்கை காரணமாக கொடுமைக்கு ஆளானவர்கள் பற்றிய புத்தகத்தில், இன்று இருவருடைய வாழ்க்கை பற்றிப் படித்தேன். போர்ச்சுகீசிய ஆதிக்க வெறியின் கீழ் சிக்கிக்கிடக்கும் அங்கோலாவில், விடுதலை விரும்பிகள் எத்தகைய கொடுமையை அனுபவிக்கிறார்கள் என்பதை, டாக்டர் நெடோவின் வரலாறு காட்டுகிறது. தென் ஆப்பிரிக்க வெள்ளையர் ஒருவர் அங்கு தலைவிரித்தாடும் 'நிறவெறி'யை எதிர்த்து, அறப்போர் நடாத்துவது பற்றியும், அதன் காரணமாக அவருக்கு ஏற்படும் அவதிகள் பற்றியும், டன்கன் என்பவருடைய, வாழ்க்கை வரலாறு எடுத்துக்காட்டுகிறது.

கொடுமைகளைத் தாங்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்ற பொதுவிதியிலிருந்து, கொள்கைக்காகப் போரிடும் எவருக்கும், எந்த நாட்டிலும், எந்தக் காலத்திலும் விலக்கு இல்லை என்ற பேருண்மையை இந்த ஏடு விளக்குகிறது.

அஜந்தா—எல்லோரா ஆகிய இடங்களுக்குப் போய் வந்தது குறித்தும், சரவனபெலகோலா சென்று வந்தது பற்றியும், ஜெய்பூர், ஜோத்பூர், உதய்பூர், பரோடா, சூரத், ஆமதாபாத் ஆகிய நகர்களின் நிலையைக் கண்டறிந்தது பற்றியும், சிறிது நேரம், பொன்னுவேல்—வெங்கா ஆகியோரிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். எதிரே உள்ள 'சென்ட்ரல் ஸ்டேஷனை'யே ஆறு திங்கள் பார்க்க முடியாதபடி அடைத்துவைக்கப்பட்டிருக்கும் நிலையில், ஜெய்பூர், ஜோத்பூர் ஆகிய இடங்களைப்பற்றி நாங்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தது, ஒரு கேலிக்கூத்தல்லவா! சிறையிலே உள்ளவர்களின் சிந்தனை, வேகவேகமாக, நெடுந்தொலைவு சிறடித்துக்கொண்டு பறந்து செல்வது இயல்பு.

நாங்கள் உள்ள பகுதியில்தான், கிருத்தவர்களுக்கான தொழுகை இடம் இருக்கிறது. ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக் கிழமையும் இசையுடன் தோத்திரப் பாடல்களை 'கைதிகள்' —கிருத்தவர்கள்—பாடுகிறார்கள்.

இன்று காலையில், சற்றுநேரம், நாங்கள் உள்ள பகுதி நுழைவு வாயிலில் நின்றுகொண்டு, தோத்திரப் பாடல் களைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன்.

இரண்டு நாட்களாக கைவலி சிறிதளவு இருக்கிறது—ஆனால் பனிக்காலம் நீங்கி வெப்ப நாட்கள் ஆரம்பமான திலிருந்து வலி குறைவு என்றுதான் சொல்லவேண்டும். இடக்கரம், வலக்கரம்போலத் தூக்க இன்னமும் இயல வில்லை. வலி தெரியாதிருக்க 'நொவால்ஜின்' மாத்திரை களையும் சாப்பிட்டபடிதான் இருந்து வருகிறேன். தேகப் பயிற்சி ஓரளவு செய்து கொண்டிருக்கிறேன் என்றாலும், இடக்கரத்தைப் பழையபடி தாராளமாகத் தூக்கத்தக்க நிலை ஏற்படவே இல்லை. எப்போதுமே இது போலவே இருந்துவிடுமோ என்ற ஐயுறவே அதிகமாகிக்கொண்டு வருகிறது.

சிறையில், உட்புறப்பகுதியில் உள்ள நமது தோழர்கள் நலமாகவே இருக்கின்றனர் என்பதை, இங்கு, சமையலுக் கான சாமான்கள் வாங்குவதற்காக வந்திருந்த தோழர் மணிவண்ணன் மூலம் அறிந்து கொண்டேன். இங்கு போலவே, அங்கு பலரும் நூற்பு வேலையில்தான் உள்ளன ராம். மணி பதினொன்று அடிக்கிறது; பொன்னுவேலும், வெங்காவும் தூங்கி முக்கால்மணி நேரமாகிறது. நானும் எச். ஜி. வெல்சின் புத்தகத்தைச் சிறிது நேரம் படித்து விட்டு, தூங்க முயற்சிக்க வேண்டியதுதான்.

10—3—64

நேற்று குறிப்பு எழுதவில்லை; மனதிலே ஏதோ ஒரு விதமான சலிப்பு உணர்ச்சி; இன்ன காரணத்தால் என்று என்னாலேயே கூறமுடியவில்லை: ஆனால் ஏதோ ஒருவிதமான சுமை மனதை அழுத்திக்கொண்டிருப்பது போன்ற ஒரு உணர்ச்சி. அதனால் வழக்கமாக எழுதும் குறிப்பைப்பற்றிக்

கவனம் செலுத்தவில்லை. படிப்பதிலே மட்டும் கவனம் செலுத்தினேன். வெல்ஸ் எழுதிய அந்தப் புத்தகத்தில், ஒரு ஆராய்ச்சியாளன் காதல் திருமணம் செய்துகொண்டு, காதலியின் மனம் மகிழத்தக்க நிலையைக் காண, ஆராய்ச்சித் துறையைவிட்டு விலகி, பொருள் ஈட்டும் வாணிபத்துறைக்குள் நுழைந்து, நிரம்பப் பொருள் ஈட்டி மனைவியை மந்தகாசமான வாழ்விலே ஈடுபடச் செய்து, மனைவி செல்வத்தின் பளபளப்பிலும் நாகரிகமினுக்கிலும் மூழ்கிவிட்டதால், காதலின்பம் பெறமுடியாமல் வேதனைப் பட்டு, செல்வம் கொந்தளிக்கும் சூழ்நிலையையே வெறுத்து, பணம் ஈட்டும் பணியில் வெறுப்படைந்து, கண்காணு இடம் சென்று, சிந்தனைச் செல்வத்தைப் பெறவேண்டு மென்று தீர்மானித்து, அது குறித்து மனைவியிடம் பேச, அவளும் வேண்டா வெறுப்புடன், அவனுடன் வரச் சம்மதம்தர, பனிக்காடு நிரம்பிய ஒரு தீவுக்குச் சென்று இருவர் மட்டும், செல்வம், நண்பர்கள், விருந்து கேளிக்கை எதுவும் அற்ற ஒரு நிலையில் வாழ்க்கையைத் தொடங்கும் விவரம் தரப்பட்டிருந்த கட்டம், நான் படித்துக்கொண் டிருந்தது. அதனால்தானோ என்னவோ, என் மனமும் பனிக் காடு சூழ்ந்த இடத்திற்குச் சென்றவன் அடையும் நிலையை அடைந்தது. கழகம்பற்றிய நினைவுகளும், இந்தி ஆதிக் கத்தை அகற்றும் அக்கறையற்று ஆட்சியாளர்கள் கழகத்தை எப்படி ஒழிப்பது என்பதிலேயே அதிகத் துடிப் புடன் இருப்பதுபற்றிய சங்கட உணர்ச்சியும், என் மனதைக் குடைந்திடும் நிலை.

நேற்று காலை, வழக்கறிஞர் நாராயணசாமி வந்திருந் தார்—கருணாநிதி நடராசன் சார்பாக, உயர்நீதி மன்றத் திலே தொடுக்கப்பட்டுள்ள வழக்கு குறித்துக் கூறிவிட்டுச் சென்றார்.

மாலை, நாவலரும் கருணாநிதியும் வந்திருந்தனர். இளங்கோவன், நான் கொண்டுவரச் சொல்லியிருந்த புத்தகங்களை எடுத்துக்கொண்டு வந்திருந்தான்.

மேலவைகளுக்கு எவரெவரைக் கழகம் ஆதரிப்பது என்பதுபற்றி கருணாநிதியும், நாவலரும் கூறினர்.

சில சட்டமன்ற உறுப்பினர்களும் வலியுறுத்தியதாக, ஒரு கருத்தையும் கூறினார்கள்.

பதில் ஏதும் கூறக்கூடிய நிலையிலும் இடத்திலும் நான் இல்லையே! எனவே 'நான் என்ன சொல்ல இருக்கிறது. நிலைமைக்குத் தக்கபடி முடிவு எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்' என்று கூறி அனுப்பினேன்.

கழகத்தின் சார்பில் எடுக்கப்படும் எந்த முடிவும், நான் என்னிச்சையாகவோ, எனக்கு ஏற்படக்கூடிய விருப்பு வெறுப்பினை மட்டும் கணக்கிட்டோ, மேற்கொள்வதில்லை; என்றாலும், எனக்கென்று ஏதேனும் ஒரு 'விருப்பம்' எழுகிறது என்றால், அதனை நிறைவேற்றி வைக்கும் விருப்பம் கழகத்தினர் சிலருக்கு இருப்பதில்லை என்பதை, பல சந்தர்ப்பங்களில் நான் உணர்ந்துவருகிறேன். வருந்தி என்ன பயன்! காரணம் என்ன என்று ஆராய்வதிலேதான் என்ன பலன்! நிலைமை அவ்விதம்—அவ்வளவு தான்!

ராணிக்கு இரண்டு மூன்று நாட்களாகக் 'காய்ச்சல்'' என்று இளங்கோவன் கூறினான். காஞ்சிபுரம் பச்சையப்பன் கல்லூரியில் மாணவர்கள் வேலைநிறுத்தக் கிளர்ச்சி செய்வதாகவும், கௌதமன் அதிலே ஈடுபட்டிருப்பதாகவும் சொல்லிவிட்டுச் சென்றான்.

பிற்பகல், காஞ்சிபுரத்தில் மறியலில் ஈடுபட்டு சிறை புகுந்துள்ள தோழர்கள், நாங்கள் இருக்கும் பகுதி அருகில் வந்திருந்து, பெரிய பெரிய வைக்கோற்போர்களைத் தலை மீது சுமந்துகொண்டு, உட்புறம் சென்றிடக்கண்டேன்—மெத்தச் சங்கடப்பட்டேன். அவர்கள் சிரித்த முகத்தோடுதான் இருந்தார்கள்—ஆனால், அரசியல் கைதிகள் என்னென்னவிதமாக வேலை வாங்கப்படுகிறார்கள் என்பதைக் காணும்போது, வேதனையை அடக்கிக்கொண்டிருக்க முடியத்தான் இல்லை. என் மனம் என்னமோ போல் ஆகிவிட்டதற்கு இதுவும் காரணம். ஆகவேதான், குறிப்பு எழுதாமலேயே இருந்துவிட்டேன்.

இன்று, இரண்டு நாட்களுக்குமாகச் சேர்த்து குறிப்பு எழுதுகிறேன். மனச்சங்கடம் அடியோடு போய்விடவில்லை

—போக்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகவே இன்று, சமையல் வேலையில், அதிகக் கவனம் செலுத்தினேன்—நூற்பு வேலையிலும் சற்று அதிக நேரம் ஈடுபட்டேன்.

நாங்கள் அடைபட்டிருக்கும் பகுதிக்குப் பக்கத்திலே தான், தூக்குத் தண்டனை பெற்ற கைதிகள் வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அதிலே ஒரு கைதிக்கு, நாளைக்காலை—பொழுது விடியுமுன்—தூக்கு! இன்று மாலை, அதுபற்றிய கவலை என் மனதைக் குடையத் தொடங்கிற்று.

ஏழ்மைக் கோலம்! எண்பது வயதிருக்கும்! கூனிக் குறுகிப் போன நிலையில் உள்ள அவன் தாய், இன்று மாலை, மகனைக் கடைசி முறையாகக் காண வந்ததை நான் பார்த்திட்டபோது, மனம் மிக நொந்தநிலை பெற்றேன்.

சில கெஜதூரத்தில்தான் இருக்கிறான்— விடியற் காலை தூக்கிலே மாள இருப்பவன்.

மாலையில், சிறை பெரிய அதிகாரிகள் வந்து பார்த்து விட்டுச் சென்றனர்.

கோயமுத்தூர் போகிறான், பெங்களூர் போகிறான் என்று ஒருவனுடைய 'பயணம்' பற்றி எவ்வளவு சாதாரணமாகப் பேசுவார்களோ, அதுபோல, இங்கு உள்ள சிறைக் காவலர்களும், கைதிகளுங்கூட, நாளைக் காலையிலே குப்பனுக்குத் தூக்கு!—என்று, மிகச் சாதாரணமாகப் பேசுகிறார்கள். கேட்கும்போதே, மனம் வேதனையடைகிறது; ஆனால் அவன் செய்த குற்றத்தைக் கூறக்கேட்கும் போதோ, இப்படிப்பட்டவனுக்கு இதுதான் தக்க தண்டனை என்றும் தோன்றத்தான் செய்கிறது,

பெயரோ, வெறுங் குப்பன் அல்ல—தலைவெட்டி குப்பனும்.

ஒரு பெண்ணின் தலையை வெட்டி, கையில் தூக்கிக் கொண்டு, ஊரெல்லாம் சுற்றிவந்து, போலீஸ் அதிகாரியின் முன்பு கொண்டுபோய் அந்தத் தலையை வைத்தானுமே! அதைக் கேள்விப்படும் போது, தூக்குத்தண்டனை கூடாது என்று கூற யாருக்குத்தான் மனம் இடம்தரும்?

நேற்றுவரை, சாதாரணமாக இருந்தவனுக்கு, இன்று மாலே, மனக்குழப்பம் ஏற்பட்டுவிட்டதாகத் தெரிகிறது. ஆறு மணி சுமாருக்கு, ஒரு பயங்கரமான கூச்சலிட்டான். திகில், திகைப்பு, மரணத்தின் பிடியில் சிக்கிவிட்டோம் என்ற வேதனை உணர்ச்சி, இவ்வளவும் கலந்த ஒரு கூச்சல். நான் குப்பன்! வெறுங்குப்பன்! தலைவெட்டி குப்பன் அல்ல! எனக்கு விடுதலை! விடுதலை கிடைக்கப் போகிறது!—என்றெல்லாம் கூவிக்கொண்டிருப்பதாக, சிறைக் காவலர்கள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சில கெஜதூரத்திலே இருக்கும் ஒருவன், நாளைக் காலையிலே தூக்கிலே மாளப் போகிறான் என்று தெரியும் நிலையில், இன்று எனக்குத் தூக்கம் எங்கே வரப்போகிறது! பொன்னுவேலுவும் வெங்காவும், இதோ தூங்கிக் கொண்டிருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். பக்கத்து அறைகளிலேயும் சந்தடி இல்லை.

இங்காவது சில கெஜதூரத்துக்கு அப்பால், தூக்கில் தொங்கப்போகிறவன் இருக்கிறான். 'ஆரிய மாயை' வழக்கிலே தண்டனை பெற்று, நான் திருச்சி சிறையிலே கிடந்த போது, எனக்குப் பக்கத்து அறையிலேயே, தூக்குத் தண்டனைக்காரன் தான்!

இவ்வளவுதானா! இதோ, காலையிலே தூக்கிலே தொங்கப்போகும் குப்பன், இப்போது எந்தப் பகுதியில் இருக்கிறானோ அந்தப் பகுதிக்குத்தான், நாங்களெல்லாம் இரண்டொரு நாட்களில் மாற்றப்பட இருக்கிறோம்.

13—3—64

மூன்றும் நம்பர் அறையிலிருக்கிறேன்—வேறோர் பகுதியில்—முன்பு குறிப்பிட்டிருந்தபடி, தூக்குக்குச் சென்றவன் இருந்த பகுதியில்! மணி பத்து அடித்துவிட்டது! இரண்டு நாட்களாகக் குறிப்பு எழுதாதிருந்தேன்— இன்று மொத்தமாக்கி எழுதுகிறேன்.

இந்த இடத்திற்கு 11ந் தேதி பிற்பகலே வந்து விட்டோம்—மாடி—முதல்— அறையில் அன்பழகன், இரண்டாவதில் சுந்தரம்—நான் மூன்றாவது அறை—நாலாவதில் பார்த்தசாரதி—பிறகு மதி—அடுத்தது பொன்னுவேல்—பிறகு வெங்கா—அடுத்ததில் அரக்கோணம் ராமசாமி.

தூக்குக்குச் சென்றவன்போக, அதே தண்டனை பெற்று, காலத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் ஆறு பேர், இங்கு இருந்து, வேறு பகுதிக்கு—பக்கத்திலேதான்—அனுப்பப்பட்டுவிட்டனர்.

இப்போது இருக்கும் பகுதிக்கும் ரயில்வே தண்டவாளப் பகுதிக்கும் இடையே அதிக தூரம் இல்லை; ஆகவே ரயில்வேக்களின் சத்தம் காதிலே விழுந்தபடி இருக்கிறது; கக்கும் புகை இந்தப் பகுதியில் அடிக்கடி கப்பிக்கொள்கிறது.

இந்தப் பகுதியிலிருந்து பார்க்கும்போது, எதிர்ப்புறத்தில் சென்ட்ரல் நிலையத்திலிருந்து, மவுண்ட்ரோட் போகும் வண்டிகளின் மேல்பாகம் நன்முகத்தெரிகிறது—ஆக நகரத்தின் மத்தியிலே இருக்கிறோம் என்ற உணர்வு ஒருவிதமான மகிழ்ச்சியையும், நகரத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்ற உணர்வு மனச்சங்கடத்தையும், மாறி மாறித் தருகிற இடம்.

பெரிய மரமாக ஓங்கி வளரப்போகிறேன் என்று அறிவிக்கும் தன்மையில், 'பருவ கருவத்துடன்' ஒரு மாமரம்; அறைக்கு எதிர்ப்புறம் இருக்கிறது. அதிலே பூ இல்லை, காய் இல்லை, ஆனல் சிட்டுக்குருவிகள் நூறுக்குமேல் என்று கருதுகிறேன், அதிலே இடம் பிடித்துக் கொண்டுள்ளன. என்னுடைய—நண்பர்களைப் போலவே, அந்தச் சிட்டுக் குருவிகளும் நிம்மதியாகத் தூங்கிக் கொண்டுள்ளன—துளி அரவம்கூட இல்லை. ஆனல் விடியற்காலை, என்னை எழுப்புவதே, அந்தக் குருவிகளின் 'கோஷ்டி கானம்' தான். அடே அப்பா! இத்தனை சின்ன உருவத்திலிருந்து எப்படித்தான் அத்தனை பெரிய சத்தம் பிறக்கிறதோ தெரியவில்லை! சத்தம் என்று சொல்லிவிட்டதற்காக வருந்துகிறேன்—இசை—இன்னிசை! கவலை, பயம், தேவை, தவிப்பு எனும் எந்த உணர்ச்சிகளும் அற்ற ஓர் நிம்மதியான நிலையிலிருந்து எழும் இசை!

"எப்படி எல்லாமோ இருந்தேன்—இப்போது இப்படி ஆகிவிட்டேன்" என்று ஏக்கத்துடன் கூறுவது போன்ற

நிலையில், மாவுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு அரசமரம் இருக்கிறது. பல கிளைகள் வெட்டப்பட்டு விட்டுள்ளன, இலைகள் பசுமை யற்று, கீழேயும் விழாமல், கிளைகளுடன் கொஞ்சிக் கொண்டு மில்லாமல், ஏழ்மைக் கோலத்தில் உள்ளன.

வேறோர் புறத்தில், இரு மரங்கள்—மரங்களாக வேண்டியவை—ஒரு வேம்பு, நுழைவு வாயிலருகே ஒரு பாதாமி மரம். இது, நான் இப்போது இருக்கும் இடத்தின் தோற்றம்.

இங்கு இருந்தவன் தூக்குக்குப் போன பிறகு, இரண்டு மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு, எங்களை இங்கு கொண்டு வருவார்கள் என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன்—அவனைக் காலை ஐந்து மணிக்கு 'அனுப்பி'விட்டு, பத்து மணிக்கு, எங்களுக்குச் 'சேதி' அனுப்பினார்கள். 'இன்று பிற்பகல், புதியஇடம்; சாமான்களை ஒழுங்குபடுத்திக் கொள்ளுங்கள்' என்று!

அங்கு நாங்கள் போவதற்கு ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொண்டிருந்தபோது, ராஜகோபால் உண்ணாவிரதம் இருக்கப் போவதாக, எனக்குத்தந்தி கொடுத்தது, வந்தது. எத்தனை 'இன்பமான செய்தி' அனுப்பிவைக்கிறார்கள் பாருங்களேன், நண்பர்கள்! நான் இருப்பது சிறையில், என் மனதில் குடைவது ஓராயிரம் கவலைகள், நான் இழந்திருப்பது என் சிற்றன்னையை, நான் நடத்தப்படுவது ஒரு கைதி என்ற முறையில், எனக்கு வெளியிலிருந்து அனுப்பப்படும் 'விருந்து' இதுபோல! இதை மற்றவர்களுக்குச் சொல்லி, அவர்கள் மனதைச் சங்கடப்படுத்துவானேன் என்று நினைத்து, 'தந்தி' பற்றி ஏதும் சொல்லவில்லை. ஆனால், சில மாதங்கள் 'உள்ளே' இருக்கும் நிலையில், வெளியே என்னென்ன ஏற்பட்டுவிடுகின்றன என்பதை எண்ணி மெத்த வருத்தப்பட்டேன். மறுநாள் பத்திரிகையில், உண்ணாவிரதம் நிறுத்தப்பட்டு விட்டதாகவும், ஏன் இருக்க நேரிட்டது என்பதற்கான விளக்கமும் கண்டேன். கழக நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளுபவர்கள், அவர்களுக்குச் சரி என்றுபட்ட செயலில் ஈடுபடும்போது, அந்தச் செயல், நம்மிலே சிலருக்குக் கசப்பும் கோபமும் ஏமாற்ற

மும் எரிச்சலும் ஏற்படுத்தக் கூடும்; ஆனால் முடிவெடுத்துச் செயல்படும் பொறுப்பை மேற்கொண்டவர்கள், வேண்டுமென்றே தவறான முறையைக் கைக்கொண்டிருக்க மாட்டார்கள். அப்படி அவர்கள் மேற்கொண்ட முறை குறையுடையது என்று தோன்றினாலும், அதன் விளைவாக நமக்கு வேதனையே ஏற்பட்டாலும், அதற்குப் பரிகாரம், பொறுத்துக்கொள்வதிலேயும், நோக்கத்திலே தவறு காணுமலிருப்பதிலேயும், நம்முடைய கடமையை மறவாதிருப்பதிலேயும் கிடைக்க முடியுமே தவிர, கோபம், கொந்தளிப்பு, எதிர்ப்பு வருத்திக்கொள்ளுதல், ஆகியவற்றினாலே அல்ல என்பதை நமது கழகத் தோழர்கள் இன்னமும் முழு அளவிலும் நம்பிக்கையுடனும் உணரவில்லை. அதாவது இன்னமும் 'பக்குவம்' ஏற்படவில்லை. இது எனக்கு மிகுந்த வருத்தத்தைக் கொடுக்கிறது. இவ்விதமாக, நான் வருத்தப்படக்கூடிய நிகழ்ச்சிகள் கழகத்தில் ஏற்பட்டுவிடும்போது, நான் வேதனை மட்டுமல்ல, வெட்கப்படக்கூடச் செய்கிறேன். என்ன செய்வது? 'இன்னமும் சிறிது காலம் தேவைப்படுகிறது போலும்' பக்குவம் ஏற்பட.

இங்கு நான் பார்க்கிறேன்—உணருகிறேன்—புதிய பாடம் கூடப் பெறுகிறேன்—ரொட்டி சுடுவதற்கு, மாவு பிசைகிறோம். மாவு பிசைந்து ஓரளவு 'இளகிய' நிலை அடைந்த பிறகுதான், அதை உருட்டி தட்டை வடிவமாக்குகிறோம்—ஆனால், 'இளகிய' நிலையில் மாவு இருப்பதால், அதை உருட்டித் தட்டை ஆக்கும்போது ஒட்டிக்கொண்டு விடுகிறது; ஒட்டிக்கொள்ளாதிருக்க, உருட்டுவதற்காகப் பயன்படுத்தும் பாண்டத்தின்மீது, உலர்ந்த நிலையிலுள்ள மாவுதூவி, அதன்மீது, பிசைந்த மாவை வைத்து உருட்டித் தட்டையாக்கி எடுத்து, பிறகு, 'ரொட்டி' சுடுகிறோம், இந்த 'மாவு' ரொட்டி ஆகாது! ஆனால், இந்த மாவு தூவாவிட்டால், பிசைந்தது கைக்கு வராது, பாண்டத்திலேயே ஒட்டிக்கொள்கிறது. சாதாரண 'ரொட்டி' சுட்டெடுக்க, 'இத்தனை பக்குவம்' தேவைப்படுகிறது. மிருகத்தனமான எதிர்ப்புக்கு இடையிலே, மிகப் பெரிய மக்கள் இயக்கத்தை நடத்திச்செல்லும் மகத்தான காரியத்தில் வெற்றி காண, எத்தனை பக்குவம்

தேவைப்படும்! அடுப்படியில் அமர்ந்திருக்கும்போது, நான் இதனை எண்ணுமவில்லை.

கிடைத்ததைப் பயன்படுத்துவது, இருப்பதற்கு ஏற்ற படி ஆக்கிக்கொள்வது, சேதமானதுபோக மீதமுள்ளதைப் பயன்படுத்திக்கொள்வது, என்பவைகளெல்லாம், இங்கே நான் பெற்றுள்ள பாடங்கள். வாழைப் பழத்தில் முன் பாகமோ, அடிப்பாகமோ, தளதளவென்று ஆகிவிட்டால், பழமே வேண்டாமென்று போட்டுவிடுகிறோம்—வெளியே! இங்கே? தளதளவென்று ஆகிவிட்ட பகுதியை நீக்கிவிட்டு மற்றதைப் பயன்படுத்திகொள்கிறோம்—இங்கு என்ன பழக் கடையா இருக்கிறது, இது வேண்டாம் வேறுகொடு என்று கேட்க? அதிலும் நான் கெட்டுப்போன பாகத்தைக்கூட வீணாக்கிவிடாமல், பறவைகள் கொத்தித் தின்னட்டும் என்று, அதற்கேற்ற இடமாகப் பார்த்துத்தான் போட்டு வைக்கிறேன். வடித்த சாதம் குழைந்து போய்விட்டால், அன்று தயிரன்னமாக்கப்படுகிறது; விறைத்துப்போய்விட் டால் புளிச்சாதம் ஆக்கப்படுகிறது; இன்று காலையில், சமை யலிடத்தில் வாடி வதங்கிப்போய், சத்தற்ற நிலையில், 'வெண்டை' ஒரு குவியல் தனியாக இருந்தது—வீசி எறிய வேண்டியதுதான் என்றார் பார்த்தசாரதி. வேண்டாம் வற்றல் போடுவோம் என்று சொல்லி, சிறு சிறு துண்டு களாக நறுக்கி, மோரில் ஊறவைத்து, உலரவைத்திருக் கிறேன்—நாளையோ மறுநாளோ, வெண்டைக்காய் வற்றல் விருந்தாகப் போகிறது. இது. சாப்பாட்டுக்காக, நிலைமைக்குத் தக்கபடி நாம் மேற்கொள்ளவேண்டி வருகிற முறை. நமது கழகம், நாட்டுக்குப் புதிய பொலிவு நிலை சமைத்திட அமைந்திருக்கிறது; எத்தனை எத்தனை வித மான 'பக்குவம்' நாம் மேற்கொள்ளவேண்டும்; கற்றுக் கொள்ளவேண்டும். மேலவைத் தேர்தல் சம்பந்தமாக ஏற்பட்டுவிட்ட சில விரும்பத்தகாத நிலைமைகளைக்கண்ட போது, நான் இவ்விதமெல்லாம் எண்ணிக்கொண்டேன். தூக்கிவாரிப் போடுவதுபோல, மேலவை உறுப்பினர் பதவியை, நண்பர் எம். ஜி. இராமச்சந்திரன் ராஜிநாமாச் செய்துவிட்டாராம், என்று இன்று மாலை மதியழகன் தன் தம்பியைப் பார்த்துவிட்டு வந்து தெரிவித்தார். திகைத்துப்

போனேன்; ஆனால், அடுத்தகணமே, மதியழகன், நமது நண்பர்களின் சீரிய முயற்சியினால், அந்த நிலைமை மாற்றப் பட்டுவிட்டதாகக் கூறி, என் மனதைக் குளிரச் செய்தார்.

நாங்கள் இங்குவந்து சேர்ந்த மறுநாள் சிறை மேலதிகாரி, வந்திருந்தார்—மெத்த கவலையுடன், சட்ட சபையில் சிறைநிலைமை குறித்து, நமது கழகத் தோழர்கள் கேட்டிருந்த கேள்விகள்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தார். அதன் விளைவாக, எங்களை, இனி நீங்கள் வேலை ஏதும் செய்ய வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டாரா என்றால், இல்லை; காலையில் 7-30—லிருந்து மாலை 4-30 வரையில், சிறை உடையில் இருக்கவேண்டும்; நூற்புவேலையைச் செய்திட வேண்டும் என்று கண்டிப்பாக சொல்லிவிட்டுச் சென்றார். அது அவருடைய கடமை. நான் அதற்காக வருத்தப்பட வில்லை. இங்கு நாங்கள் வேலை செய்யாமலில்லை—செய்கிற வேலை வேண்டுமானால், பயனற்றதாக இருக்கலாம்—நூற்புவேலை. ஆனால் முறையாக வேலைசெய்து வருகிறோம்.

நேற்றும் இன்றும், கிருத்துவ மார்க்கத்தின் துவக்க கட்டத்தைப் பின்னணியாகக் கொண்ட ஒரு புத்தகம் படித்துக் கொண்டிருக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. ஒரு புறத்தில் செல்வச் செருக்கும் மூட நம்பிக்கையும்; மற்றோர் புறம் அருளாளரின் அறநெறி. இந்த இருவேறு நிலைமைகள் ஒன்றை ஒன்று எந்த வகையிலே பற்றியது என்பதை இந்த நூலில் வெகு அழகாக விளக்கி இருக்கிறார் ஆசிரியர். தூங்கு முன்பு, அனேகமாக முடித்துவிடுவேன். இடையில் சிறிதுநேரம் நாலடியார் படித்துக்கொண்டிருந்தேன்.

14—3—64

இன்று காலைப் பத்திரிகைகளில் எம்.ஜி.ஆர் மேலவை உறுப்பினர் பதவியைத் துறந்துவிட்டார்; அந்த நிலையை மாற்ற நாவலரும் மற்றவர்களும் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சி வெற்றி பெறவில்லை என்ற செய்தி கண்டு, திடுக்கிட்டுப் போனேன். கழகத்தில் ஆழ்ந்தபற்றும் என்னிடம் பாசமும் மிக்கவர். நான் சிறையில் இருக்கும் சமயத்தில், வெளியே எழும்பும் சில நிலைமை காரணமாக, இவ்வித

மான முடிவுக்கு வந்தார் என்றால், எனக்கு மிகுந்த வேதனை ஏற்படாமலிருக்க முடியுமா? ஆனால், என்ன செய்ய முடியும்! நிலைமைகளை அறிந்து கொள்ளவோ, அவரிடம் பேசி நிலைமையைச் சீராக்கவோ முடியாத இடத்தில்லவா இருக்கிறேன். பகலெல்லாம், இங்குள்ள நண்பர்கள் இது குறித்தே மிகச் சங்கடப்பட்டுக் கொண்டனர். எனக்கு, என்னுடைய மனச்சங்கடத்தை அடக்கிக் கொள்ளும் வேலையுடன், மற்ற நண்பர்களின் சங்கடத்தைத் துடைக்கும் பொறுப்பும் சேர்ந்து, நெஞ்சுக்குப் பெரும் சுமையாகிவிட்டது. கழகத்துக்கும் எம்.ஜி. ஆருக்கும் அமைந்து விட்ட பாசம், சொல்லிக் கொடுத்து ஏற்பட்டதல்ல, தூண்டிவிட்டுக் கிளம்பியதுமல்ல, தானாக மலர்ந்தது. 'கனி என் கரத்திலே வந்து விழுந்தது' என்று பெருமிதத்துடன், 'நாடோடி மன்னன்' வெற்றி விழாக் கூட்டத்திலே நான் பேசியது என் நினைவிற்கு வந்தது. அவர் கழகத்தைத் துறந்துவிடுவதோ, கழகம் அவரை இழந்துவிடுவதோ, நினைத்துக்கூடப் பார்க்கக் கூடாது; எனவே அவர், மேலவை உறுப்பினர் பதவியை விட்டு விலகினாலும், கழகத்தை விட்டு விலகமாட்டார், என் நெஞ்சிலிருந்து விலகமாட்டார் என்று எனக்கு உறுதி உண்டு. அந்த உறுதியைத் துணையாகக் கொண்டு, மனச்சங்கடத்தை மாற்றிக்கொள்ள—குறைத்துக்கொள்ள முனைவதிலேயே இன்று பெரும் பகுதி சென்றுவிட்டது. படித்து முடித்திட திட்டமிட்டிருந்தபடி, கிருத்தவ மார்க்கத் துவக்க நிலைபற்றிய புத்தகத்தையும் படிக்க மனம் இடம் தரவில்லை.

ஒருபுறம், ராஜகோபாலின் 'உண்ணாவிரதம்'—மற்றோர்புறம், எம். ஜி. ஆரின் விலகல். எதற்கும் காரணமாக என் சொல்லோ செயலோ இல்லை—ஆனால், அவைகளால் ஏற்பட்டுவிடும் வேதனையின் முழு அளவும் எனக்கு. இப்படி ஒரு நிலைமை எனக்கு! நானாகத் தேடிக் கொண்டது—எனக்காக அல்ல, நாட்டுக்கு நல்லது விளையும் என்ற நம்பிக்கையுடன் நாம் நடத்திச்செல்லும் கழகத்துக்காக! என் இயல்பு தனித்தன்மை வாய்ந்தது; நான் கழகத்தை நடத்திச் செல்லும் முறை அந்த இயல்பை ஒட்டியே பெரி

தும் அமைந்து விட்டிருக்கிறது. கழகத்தை நான் வெறும் அரசியல் கட்சியாகக் கருதுபவனல்ல—எவர் ஒப்புக்கொண்டாலும் மறுத்தாலும், நான் மிக ஆழ்ந்த நம்பிக்கை கொண்டிருப்பது 'கழகம் ஒரு குடும்பம்' என்ற கருத்தினை. அரசியலை விளக்கும் சிலபல ஏடுகளை அதிலும் கட்சி மாச்சரியங்கள், கட்சி உட்பூசல்கள், தலைமைக்காக மேற்கொள்ளப்படும் முறைகள் ஆகியவற்றை விளக்கும்ஏடுகளைப் படித்த சிலர், 'குடும்ப பாசம்' என்ற இந்தக் கருத்தையே தவறு என்கிறார்கள்—தீது என்று என்னிடமே கூட வாதாடினார்கள். அவர்களுக்கும் எனக்கும் இருந்த உறவுதான் முறிந்ததே தவிர—அவர்களாக முறித்துக்கொண்டார்களே தவிர—குடும்ப பாசம் என்ற கருத்துக்கும் எனக்கும் ஏற்பட்டுவிட்ட பிடிப்பு என்னைவிட்டுப் போய்விடவில்லை—போகாது. இந்தப் பாச உணர்ச்சிதான், நமக்கு வலிவும் பொலிவும் தருவது; இது குறைந்தால், வலிவும் பொலிவும் மறையும்.

வலிவும் பொலிவும் தருகிற இந்த உணர்ச்சி காரணமாகத்தான், கழகத்திலிருந்து எவரேனும் விலகுகிறார் என்றால், மெத்தச் சங்கடமாகிவிடுகிறது. அதிலும் எம். ஜி. ஆர். போன்ற நட்புக்குப் பொருத்தமிக்கவர் மனச்சங்கடம் கொண்டு விலக முனையும் போது, சங்கடம் வேதனையாகிவிடுகிறது.

இதே கிழமை இதழில் பார்க்கிறேன், பஞ்சாப் முதல் மைச்சரை விலகச் செய்ய வேண்டும் என்பதற்காக, நேரு பண்டிதர் மாளிகை முன்பு, ஒருவர் உண்ணாவிரதம் மேற்கொள்ளப்போகிறார் என்ற ஒரு செய்தியும்,

கடலூர் நகராட்சிமன்றத் தலைவராக, காங்கிரஸ் கட்சி ஒருவரை குறிப்பிட்டுவிட்டதால் மனம் குமுறி, அவ் ஊர் இளைஞர் காங்கிரசார் கண்டன ஆரவாரமும், ஊர்வலமும் நடத்துவது பற்றிய செய்தியும்,

தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் துணைத்தலைவர் திரு.அருணாசலம் பொறுப்பிலிருந்து வேதனையுடன் விலகும் செய்தியும் வெளிவந்துள்ளன.

இவைகள் யாவும், அரசியல் கட்சிகளிலே ஏற்பட்டு விடும் நடவடிக்கைகள் — இவை கட்சியிலுள்ளோருக்கு வேதனை தருவதில்லை.

நாம் அப்படி அல்ல. நம்முடைய இயல்பும் முறையும் முற்றிலும் வேறு—சட்டை கிழிந்து போவதற்கும் சதை பிய்ந்து விடுவதற்கும் உள்ள பேதம் தெரியுமல்லவா—மற்ற கட்சிகளிலே ஏற்பட்டுவிடும் விலகல் போன்றவைகள், சட்டை கிழிந்துவிடுவது போன்றது; நம்முடைய கழகத்திலே ஏற்பட்டு விடும் நிகழ்ச்சிகள் சதை பிய்ந்துவிடுவது போன்றது—வேதனையில், விளைவில்—

இவ்விதமாக பலப்பல எண்ணங்கள் குமுறிக் கொண்டிருக்கும் நிலையில், வழக்கம்போல் அடுப்படியில் இருந்தேன். எத்தனையோ முறை பார்த்ததைத்தான் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். அடுப்பு எரிந்துகொண்டிருக்கிறது—மேலே வைக்கப்பட்டுள்ள பாத்திரத்தில் நறுக்கி எடுத்த காய்கள் வெந்துகொண்டிருக்கின்றன. காய்களை நறுக்கி எடுத்து, அடுப்புக்குள் போட்டா வேகவைக்கிறோம்—கருகிப் போகுமே! காய்வேக நெருப்பின் வெப்பமும் தேவை, அதே போது அந்த வெப்பம் வேகவைக்கும் அளவிலும் முறையிலும் அமைந்திருக்க வேண்டும்; அதற்காகவே ஒரு பாத்திரம்! வெப்பத்தால், பாத்திரம் தாக்குண்டு காய் வேகுமளவுக்கு வெப்பத்தை அதன் பக்கம் திருப்பிவிட்டு, மற்றதைத் தான் பெற்றுக்கொள்கிறது. பாத்திரம் கரிபிடித்துவிடுகிறது—காய் வெந்து சுவைப்பண்டமாகிறது. கழகத்துக்கு நான் அப்படிப்பட்ட ஒரு பாத்திரமாக இருக்கிறேன்-மகிழ்கிறேன்! வேதனையை முழுவதும் நான் தாங்கிக் கொள்ளவேண்டி ஏற்பட்டுவிடுவது, அடுப்பின் மீது ஏற்றப்பட்டுள்ள பாத்திரத்தின் நிலைக்கு என்னைக் கொண்டு சேர்க்கிறது. ஆனால், சமையலுக்கு, ஒரு பாத்திரம் போதாது! பல வேண்டும்! என் நண்பர்களை, நான், இதுபோன்ற பாத்திரமாகும்படி கேட்டுக்கொள்வது தவிர, வேறு விளக்கம் ஏதும் கூறத் தேவையில்லை என்று கருதுகிறேன். கழகத்திலே ஏற்பட்டுவிடும் விரும்பத்தகாத நிகழ்ச்சிகளால் ஏற்பட்டுவிடும், வெப்பத்தை பாத்திரம் போல, நாம் இடையே இருந்து தாங்கிக்கொண்டால்தான்

சமையல் காரியம் ஒழுங்காக முடியும். இவ்விதமாக நானுக எண்ணிக்கொண்டு, என் மனக்குழப்பத்தை மாற்றிக்கொள்ள முனைந்தேன். வெற்றி பெற்றேன் என்று சொல்வதற்கில்லை.

இன்று மாலை, அன்பழகனுடைய துணைவியார் அவரைச் சந்தித்து, நாய் கடித்ததால், மகனுக்கு எந்தவிதமான தொந்தரவும் ஏற்படவில்லை என்று ஆறுதல் கூறினுர்கள். மகனே, தைரியம் சொன்னுளும்—எனக்கு ஒன்றும் இல்லை அப்பா! பயம் வேண்டாம் என்று.

இதை அன்பழகன் என்னிடம் சொன்னுர்—மனம் நிம்மதி அடைந்தது.

இன்றிரவு மீண்டும், குறையாக விட்டிருந்த புத்தகத்தைப் படித்துவிட்டுப் படுத்தேன்.

15—3—64

நான் படித்த புத்தகத்தில் குறிப்பிட்டிருந்த சம்பவங்கள் பற்றி மேற்கொண்டு தகவல்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆர்வத்தில், இன்று 'பைபிள்' படித்துக் கொண்டிருந்தேன்—தமிழில் ஆக்கப்பட்டது.

ரோமானியர்களிடம் சிக்கிச் சீரழிந்த நாடுகளிலே பஞ்சமும் பசியும், பிணியும் பகையும், மூடமதியும் கேடுகளும் நெளிந்து கொண்டிருந்த நிலைமையையும், அறநெறி காட்டிட எவருமின்றி, அந்த மக்கள் மாக்களாகிக் கிடந்ததையும், அந்த இருளையும் இழிவையும் துடைக்க ஏசுநாதர் மேற்கொண்ட அருள்வழி பற்றிய விவரமும் படித்து, மன நிம்மதி பெற்றேன்.

இதோ விதை விதைக்கிறவன் விதைக்கப் புறப்பட்டான்.

அவன் விதைக்கிறபோது சில விதைகள் வழியோரத்தில் விழ, ஆகாயப் பறவைகள் வந்து அவைகளைப் பட்சித்துப் போட்டன.

சில விதைகள் அதிக மண்ணில்லாத கற்பாறை நிலத்தில் விழுந்து மண் ஆழமில்லாததினாலே, உடனே முளைத்தன.

ஆயினும் சூரியன் எழும்பவே, அவைகள் எரிந்து, வேரில்லாமையால், உலர்ந்துபோயின.

சில விதைகள் முள்ளுகள் நடுவே விழவே, முள்ளுகள் எழும்பி, அவைகளை நெருக்கிப் போட்டன.

வேறு சில விதைகள் நல்ல நிலத்தில் விழுந்து, ஒன்றுக்குச் சிலது நூறாகவும், சிலது அறுபதாகவும், சிலது முப்பதாகவும் பலனைத் தந்தது.

நீண்ட நேரம், இந்தப் பகுதியைப் பற்றிச் சிந்தித்து, சிந்திக்கச் சிந்திக்க கருத்துச்சுவை கிடைக்கப்பெற்று, மகிழ்ந்தேன்.

நண்பர் அன்பழகனுடன், இதுபற்றி நீண்ட நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தேன்.

பொதுவாக, மார்க்கங்கள், தூய்மைப்படுத்தும் இயக்கங்கள் மலரும்போது, அந்த இடங்களிலும், நாட்களிலும் நெளிந்துகொண்டுள்ள அக்ரமங்களை ஒழித்திடும் விதமாக ஆற்றல் பெறுகின்றன; தூய்மையும் வாய்மையும் கனிகின்றன; கெடுமதியும் கொடுஞ்செயலும் அழிந்து படுகின்றன, நன்னெறியும் நல்லறிவும் அரசோச்ச வருகின்றன, இருள் அகலுகிறது, இழிவு துடைக்கப்படுகிறது, வெற்றிகிட்டுகிறது, மனித குலத்துக்கு மேம்பாடு கிடைக்கிறது.

ஆனால், அக்ரமத்தை ஒழிப்பதிலே வெற்றி பெற்ற இயக்கங்கள், மீண்டும் அதுபோன்ற அக்ரமங்கள் எழ முடியாத நிலையை நிலைத்திடச் செய்ய முடிவதில்லை. தூய்மைப்படுத்தப்பட்ட இடம் மீண்டும் பாழ்படுகிறது; அரசோச்ச முற்பட்ட வாய்மை மீண்டும் வாட்டி வதைக்கப்படுகிறது. கொடுமைகள் புதிய வடிவில் கொக்கரித்துக் கிளம்புகின்றன.

ஒழிக்கப்பட்டது ஒழிந்து போய்விடவில்லை—துடைக்கப்பட்டது துல்லியமாகி விடவில்லை—அடக்கப்பட்டது அடங்கிப்போய்விடவில்லை. இது விந்தையாக இருக்கிறது என்பதுபற்றி, அன்பழகனிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். வெட்ட வெட்டத்துளிர்த்தெழுவதுபோல,மனித குலத்தை அலைக்கழிக்கும் கேடுகள், தூய்மையாளர்களால் அவ்வப்போது தாக்கித் தகர்க்கப்பட்டு வந்தபோதிலும், மீண்டும் மீண்டும் கேடுகள் தலை தூக்குகின்றன. மனிதகுலத்தைப் பாழ்படுத்துகின்றன; தூய்மைப்படுத்தும் முயற்சி தொடர்ந்து நடந்தபடி இருக்கவேண்டும் போலும் என்று பேசிக் கொண்டோம்.

நாளையத் தினம் மேயர் தேர்தல்—என்ன ஆகுமோ என்பதுபற்றிய ஏக்கம் ஏற்பட்டுவிட்டது. "மக்கள் கழகத்துக்குப் பேராதரவு காட்டியுள்ளனர். மாநகராட்சி மன்றத்தில் அரசோச்சும் பொறுப்பை ஒப்படைத்துள்ளனர்—ஆட்சியைப் பெறுவதற்கான எண்ணிக்கையும் கிடைத்திருக்கிறது. எனவே ஏக்கம்கொள்ளத் தேவை இல்லை" என்று மதியழகன், தைரியம் கூறினார். ஆனாலும், காங்கிரஸ் கட்சி, 'பண பாணத்தை' ஏவி, கழகத்தைச் சிதறடிக்கப் போகிறது என்ற மிரட்டல்கள் இதழ்களிலே வந்திருந்த காரணத்தால், நான் சற்றுக் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன். மாலை, நெடுநேரம் இது குறித்து பேசிக்கொண்டிருந்தோம்.

இரவு, பைபிள், 'பழைய ஏற்பாடு' படித்தேன்.

16—3—64

இன்று பிற்பகல் 2 மணிக்குக் கூடி, மேயர் தேர்தல் நடத்தப்போகிறார்கள் என்ற செய்தியுடன், காங்கிரசின் சார்பில், கே. எம். சுப்பிரமணியம் என்ற செல்வவான் நிறுத்தப்பட முடிவாகி இருக்கிறது என்ற செய்தியையும், கழகம் கிருஷ்ணமூர்த்தியை நிறுத்த இருக்கிறது, தி. மு. க. ஆதரவு பெற்ற இவர், சென்ற முறையும் இதேபோல நின்று காங்கிரசிடம் தோற்றுப்போனார் என்ற செய்தியையும் இணைத்து, இதழ்கள் வெளியிட்டிருந்தன. நிலைமை

விளக்கம் அல்ல, தமது நினைப்பை வெளிபடுத்தி இருந்தனர்.

தேர்தல்களை நடத்வதுதிலே திறமை பெற்றவர்கள் என்று பட்டயம் பெற்றுள்ள காங்கிரஸ் தலைவர்கள், மேயர் தேர்தலை நடத்திவைக்க வருகிறார்கள் என்றும், இதழ்கள் மிரட்டி இருந்தன.

நமது கழக சம்பந்தமாக என்ன ஏற்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன என்பதையும் அறிந்து கொள்ள முடியாத நிலையில், அல்லற்பட்டுக் கொண்டிருந்தோம்.

இன்று காலை 9 மணிக்கு என்னைப் போலீஸ் பாதுகாப்புடன், பெரிய மருத்துவ மனைக்கு அழைத்துச் சென்றிருந்தார்கள்—எனக்கு ஏற்பட்டுள்ள தோள்வலி எந்த நிலையிலே இருக்கிறது என்பதைக் கண்டறிய டாக்டர் நடராசனிடம் கொண்டு போயினர். வழக்கம் போல, போலீஸ் காவல். டாக்டர் நடராஜன் பரிசோதனை நடத்தினார். இடக்கரத்தை, வலக்கரம் போல இலகுவாக இன்னமும் தூக்க முடியவில்லை என்பதையும், பனி நீங்கி வெப்ப நாட்கள் துவங்கியது முதல், வலி ஓரளவு குறைந்திருக்கிறது என்பதையும் கூறினேன். இதற்கு வைத்தியம் உங்களிடமேயேதான், இருக்கிறது—இடக் கரத்தில் உள்ள பிடிப்பு போக, தேகப்பயிற்சி செய்தபடி இருக்கவேண்டும் என்று கூறினார். நாளைக்கு மூன்றாக உட்கொண்டு வரும் நொவால்ஜின் மாத்திரையை, இனி இரண்டாகக் குறைத்துக்கொள்ளலாம் என்று கூறி அனுப்பிவிட்டார்.

10. மேயர் தேர்தல் எம். ஜி. ஆர்!

(கடிதம் 10, காஞ்சி 22-11-64)

தம்பி!

சிறைக்குள்ளே நுழைந்ததும், நான் வெளியே போய் வந்ததால், ஏதேனும் "சேதி" கொண்டு வந்திருப்பேன் என்று எண்ணிக்கொண்ட நண்பர்கள், மெத்த ஆவலாக என்னைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள்.

நான் பார்த்துவிட்டு வந்ததோ, போலீசார், நோயளிகள், டாக்டர்கள் ஆகியோரைத்தான். எனவே நான் நண்பர்களுடன் சேர்ந்து, மேயர் தேர்தல் பற்றிய விவாதத்தில் ஈடுபட்டிருந்தேன்.

'மணி இரண்டு! உள்ளே நுழைவார்கள்—உறுதிமொழி எடுப்பார்கள்—மூன்று மணி, உறுதி மொழி எடுப்பது பகுதிக்கு மேல் முடிந்திருக்கும்—நாலு மணி! முன்மொழிந்திருப்பார்கள், கிருஷ்ணமூர்த்தியின் பெயரை! மணி ஐந்து! இன்னேரம் 'ஓட்டு' பதிவாகிக் கொண்டிருக்கும்' என்று சிறைக்குள்ளே நாங்கள் துடித்த நிலையில்பேசிக்கொண்டிருந்தோம். எங்கள் நிலையை யூகித்தறிந்து கொண்ட சிறைக் காவலாளிகள்கூட புன்னகை செய்தபடி இருந்தனர்.

ஐந்து மணிக்குமேல், என்னைக் காண ராணி, பரிமளம், நடராசன் மூவரும் வந்திருந்தனர்.

ராஜகோபால், உண்ணாவிரதம் இருக்கப்போவதாகச் சொன்னது விளையாட்டுக்கு என்றுதான் எண்ணிக் கொண்டதாகப் பரிமளமும், இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு ஒருநாள் முழுவதும் 'நம்நாடு' அலுவலகத்திலேயே ராஜ கோபால் தங்கி இருந்ததாக நடராசனும் கூறினார்கள். சிறை மேலதிகாரிகள் உடன் இருந்ததாலும், அரசியல் பேச்சு அறவே கூடாது என்று தடை இருந்ததாலும், மேற் கொண்டு எந்த விளக்கமும் பெற வழி இல்லாமற் போயிற்று. எம். ஜி. ஆர். கழகப் பணியாற்றுவதிலிருந்து விலகமாட்டார், தம்மீது வேண்டுமென்றே சிலர் வீண் பழிசுமத்துவதைக் கண்டிக்கவே மேலவை உறுப்பினர் பதவியை விட்டு விலகினார் என்று கூறி, நடராசன் என் மனதுக்கு நிம்மதி ஏற்படுத்தினார். மேயர் தேர்தலில், வெற்றி நிச்சயம் என்றும், சிக்கல் ஏதும் இல்லை என்றும் கூறி, எனக்கிருந்த குழப்பத்தைப் பெருமளவு போக்கினார். என் பெரிய மருமகப்பெண் சரோஜாவை அழைத்துக் கொண்டு, ராணி மாயவரம் செல்லப் போவதாகக் கூறினார்கள். இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு சரோஜாவுக்கு 'ஜுரம்' என்றும், இப்போது நலமாகவே இருப்பதாகவும் தெரிவித்தார்கள். உயர்நீதி மன்றத்தில், கருணாநிதி,

நடராசன் ஆகியோருடைய வழக்கு மறு நாள் எடுத்துக் கொள்ளப்பட இருக்கிறது என்று நடராசன் கூறினார்.

அவர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு, உள்ளே வந்ததும், நண்பர்கள் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். என்ன சேதி, நடராசனு வந்திருந்தது? மேயர் தேர்தல் எப்படி? என்றெல்லாம் கேட்டபடி.

நடராசன் தைரியமாகவே இருக்கிறார்; கழகம் வெற்றிபெறும் என்கிறார் என்று கூறினேன். என்றாலும் இரவு நெடுநேரம் வரையில் மேயர் தேர்தல் சம்பந்தமான கவலையுடனேயே இருக்க நேரிட்டது—இத்தனைக்கும் ஒரு சிறைக்காவலாளி, கிருஷ்ணமூர்த்தி மேயராகவும், கபால மூர்த்தி துணைமேயராகவும் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டு விட்டார்கள்—55 வாக்குகள் என்று கூறியிருந்தார்—என்றாலும், பத்திரிகையில் செய்தி பார்க்கிறவரையும், நிம்மதி எப்படி ஏற்படும்? இது குறித்தே கவலை மிகுந்திருந்ததால், இன்று இரவு குறிப்பு எழுதுவதுடன் நிறுத்திக்கொண்டேன்—அதிகமாகப் படிக்க விருப்பம் எழவில்லை.

17—3—64

இன்று காலையில், சிறை மேலதிகாரிகள் கைதிகளைப் பார்வையிடும் நிகழ்ச்சி, வழக்கப்படி நடந்தேறியது.

காலையில், வெளியே இருந்து உள்ளே வந்திருந்த சிறைக்காவலாளிகள் மேயர் தேர்தலில் கழகம் வெற்றி பெற்றது என்று தெரிவித்தார்கள்; மகிழ்ச்சி பொங்கிடும் நிலையில் இருந்தோம். வழக்கத்தைவிட சற்று அதிகமாகவே, நூற்புவேலை செய்தேன். பனிரெண்டு மணிக்கு மேல் பத்திரிகைகள் தரப்பட்டன—வெற்றிச் செய்தியைப் படித்துப் படித்துச் சுவைத்தோம். பொள்ளாச்சி நகராட்சித் தலைவராகக் கழகத்தோழர் வெற்றிபெற்றார் என்ற விருந்தும் கிடைத்தது. பொள்ளாச்சி மோட்டார் மன்னர் மகாலிங்கம் அரசோச்சும் ஊர்! டில்லி இரும்பு மந்திரி சுப்ரமணியம் அவர்களின் தொகுதி. காங்கிரஸ் ஆதரவு ஏடுகளே எழுதியுள்ளபடி இதுவரையில் காங்கிரஸ்

கோட்டையாக இருந்து வந்த இடம். அங்கு நமது கழகத் தோழர் நகராட்சிமன்றத் தலைவர் ஆகியிருக்கிறார் என்பது கேட்டு அகமிக மகிழ்ந்தோம்.

நாம் விரும்பியபடியே நண்பர் கிருஷ்ணமூர்த்தி மேயராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுவிட்டார் என்ற செய்தி எங்களுக்கு இந்த சிறைச்சாலையையே சிங்காரச் சோலை யாக மாற்றிவிட்டது.

துணை மேயராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ள கபால மூர்த்தி, என் நீண்டகாலத்து நண்பர். இருபது வருடங் களாக எனக்குத் தோழர். சிந்தாதிரிப்பேட்டை சுயமரி யாதைச் சங்கத்தில் நான் ஈடுபட்டுப் பணியாற்றிய நாள் தொட்டு, எனக்கு உற்ற நண்பராக இருந்து வருபவர். ஏழை, அடக்கமானவர், கொள்கைப் பிடிப்பு உள்ளவர்- அவர் துணைமேயராக வந்திருப்பது எனக்கு அளவிலாத மகிழ்ச்சி தரும் நிகழ்ச்சியாகும்.

இன்று மாலை, அடைக்கப்படுமுன்பு மற்றோர் மகிழ்ச்சி யான செய்தி கிடைத்தது. வழக்கறிஞரும் என் நண்பரு மான கழகத் தோழர் சாமிநாதன், சிதம்பரம் நகராட்சி மன்றத் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டார்—அவரு டைய தந்தி கிடைத்தது; மிக்க மகிழ்ச்சி பெற்றேன்.

ஒரே நாளில் அத்தனை மகிழ்ச்சியா என்று கேட்டுத் தாக்குவதுபோல, நீண்ட பல ஆண்டுகளாக எனக்கு மிகவும் வேண்டியவராக, குடும்ப நண்பராக விளங்கிக் கொண்டுவந்த, கழக அன்பர், திருவெற்றியூர் டி. சண்முகம் அவர்கள் காலமானார் என்ற திடுக்கிடத்தக்க செய்தியைத் தந்தி மூலம் நண்பர் நடராசன் தெரிவித்திருந்தார்.

தொத்தாவின் மறைவினால் நான் வேதனைப் பட் டிருந்தபோது, காஞ்சிபுரம் வந்திருந்து எனக்கு ஆறுதல் மொழி கூறிய அந்த அன்பரை இழந்துவிட நேரிட்டு விட்டதை எண்ணி மெத்த வருத்தப்பட்டேன். என்னிடத் திலும் கழக வளர்ச்சியிலும் அக்கறை மிகக் கொண்டிருந்த அன்பர் அவர்; அஞ்சா நெஞ்சு கொண்டவர். அவருக்குச் சுயமரியாதைக் கொள்கையில் ஆழ்ந்த நம்பிக்கை உண்டு; பலரைச் சுயமரியாதைக்காரர் ஆக்கிய பெருமையும்

உண்டு. நல்ல நிர்வாகத் திறமை உள்ளவர்; செங்கற்பட்டு மாவட்டக் கழகத்தில் நற்பணி புரிந்தவர்; எங்கு நமது கழகக் கூட்டமென்றாலும், மாநாடு என்றாலும், அவரை அங்கே காணலாம். கழகத் தோழர்களுடன் அளவளாவி மகிழ்வார். அவருடைய மறைவு கழகத்துக்குப் பொது வாகவும், குறிப்பாக எனக்கும் ஈடுசெய்ய முடியாத நட்ட மாகும்.

இன்றிரவு அன்பருடைய மறைவு பற்றிய துக்கம் தாக்கிடும் நிலையிலேயே உறங்கச் செல்கிறேன்.

18—3—64

இன்று காலை நம் இதழ்களில், எம். ஜி. ராமச்சந்திரன் விடுத்திருந்த அறிக்கை வெளியிடப்பட்டிருந்தது கண்டு மிக்க மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். ஏற்கனவே நான் அவருடைய உள்ளப்பாங்கை நன்கு அறிந்திருந்த போதிலும், அவரு டைய விளக்க அறிக்கை வெளி வருகிறவரையில், மனது குழம்பியபடிதான் இருந்து வந்தது. என்னைப் போலவே எண்ணற்ற தோழர்கள் இது குறித்துக் குழம்பிக்கிடப்பார் கள் என்பதை அறிந்து, தக்க சமயத்திலே அறிக்கை வெளி யிட்டிருந்தார்.

இதற்கு இடையில், கிடைத்த சமயத்தை வைத்துக் கொண்டு, அரசியல் ஆரூடக்காரர்களும் கரகமாடுவோரும், தமது 'வித்தைகளை'க் காட்டி, மாலை நேரத்தை ஓட்டிக் கொண்டிருந்திருக்கிறார்கள் என்ற செய்தியைச் சில இதழ் களின் மூலம் தெரிந்துகொண்டேன்.

எந்தப் பிரச்சினை குறித்தும் அதிகமான அளவு மனக் குழப்பம்கொள்ளாமல், தமக்குத் தோன்றும் விளக்கத்தை ஒளிவு மறைவு இல்லாமலும், கூச்சம் அச்சம் கொள்ளா மலும் எடுத்துக் கூறுபவர் அன்பழகன். அவருங்கூட எம். ஜி. ஆர். விலகல் பற்றி மனச்சங்கடம் கொண்டிருந் தார். இன்று வந்த அறிக்கையைப் பார்த்தபிறகு மகிழ்ச்சி அடைந்தார். வேடிக்கையாக ஒன்று சொன்னார்—அந்த வேடிக்கையிலும் ஒரு நேர்த்தியான உண்மையும், சுவை யான கருத்தும் இணைந்திருந்ததை உணர்ந்தேன்.

எம். ஜி. ஆர். மேலவை உறுப்பினர் பதவியை விட்டு விட்டார்—அது இனிக் காங்கிரசு கட்சிக்குத்தான் கிடைத்துவிடும்—என்று துவக்கினர்.

ஆமாம்—சிலநாள் கழித்து, தேர்தல் வைத்துக் கொள்வார்கள்—ஒரே இடம் என்பதால் அது எண்ணிக்கை வலிவுள்ள காங்கிரஸ் கட்சிக்குத்தான் கிடைக்கும் என்று கூறினேன்—வருத்தத்துடன் சிரித்துக்கொண்டே அன்பழகன் சொன்னர். "இது வரையில் நாம் நமது வாக்குகளைப் பல கட்சியினருக்கும் கொடுத்து அவர்களுக்கு இங்கும் டில்லியிலும் மேலவையில் இடம் கிடைக்கச்செய்தோம்—காங்கிரசுக்கு மட்டுந்தான் இடம் கொடுக்காமலிருந்தோம். இப்போது அந்தக் குறையும் நீங்கிவிட்டது; புரட்சிநடிகர் விட்ட இடத்திலே ஒரு காங்கிரஸ்காரர் புகுந்துகொள்வார்"—என்ருர். எல்லோரும் சிரித்தோம்—எவரெவருக்கு நாம் இத்தகைய வாய்ப்பு அளித்திருக்கிருேம் என்று கணக்கெடுத்தோம்.

ஜஸ்டிஸ் கட்சித் தலைவரான பி. டி. இராஜனுக்கு ஒரு முறை வாக்களித்து, மேலவையில் அமரச் செய்திருக்கிருேம்.

கம்யூனிஸ்டு கட்சியினரான இராமமூர்த்திக்கு வாக்களித்து, டில்லி மேலவையில் சென்று அமர வாய்ப்பளித்தோம்.

முஸ்லீம் லீகினர் ஜானிபாயை ஆதரித்து சென்னை மேலவையில் உறுப்பினராக இருக்கவைத்தோம்.

சுதந்திரக் கட்சியினரான பேராசிரியர் இரத்தின சாமியை ஆதரித்து டில்லி மேலவையில் அமர ஏற்பாடு செய்தோம்.

முஸ்லீம்லீகின் தோழர் சமதும், சுதந்திரக்கட்சி மாரிசாமியும் இம்முறை நமது ஆதரவுபெற்று டில்லி மேலவை செல்ல இருக்கிருர்கள்.

இப்படி இத்தனை கட்சிகளுக்குத் துணை செய்து விட்டு காங்கிரசுக்கு மட்டும் ஒருமுறைகூட ஆதரவு தராமலிருக்

லாமா? அந்தக் குறையும் தீர்ந்துபோகத்தானே என்ன வோ, மேலவை உறுப்பினர் பதவியை எம். ஜி. ராமச் சந்திரன் உதறிவிட்டது!—என்று பேசிக் கொண்டிருந் தோம்.

மறைந்த பெரும் பேராசிரியர் ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை, இன்று மணிகளெனச் சுடரிவிட்டு விளங்கும் டாக்டர் மு. வ., ஔவை துரைசாமி, தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார் போன்ற தமிழ்ப் புலவர்களின் அறிவாற்றல் குறித்து அன்பழகன் கனிவாகப் பல கூறினார். பொதுவாக இன்று தமிழ்மொழி பெற்றுவரும் ஏற்றம் குறித்துப் பேசி மகிழ்ந்தோம். குறளாராய்ச்சியில் அன்பழகன் ஈடுபட்டிருக் கிறார். ஆகையால், அவரிடம் அதுகுறித்துப் பேசி மகிழ் வதிலே எனக்கோர் தனி இன்பம் கிடைக்கிறது.

நமது கழகத்தோழர்கள், சட்டமன்றத்தில் மிகச் சுறு சுறுப்புடன் பணியாற்றி வருவது, இதழ்கள் மூலம் தெரி கிறது. மிகுந்த மகிழ்ச்சி ஏற்படுகிறது. வழக்கம் போல இதழ்கள் குறித்து இருட்டடிப்புச் செய்து வருகிறது என்ற லும், ஓரளவுக்கு ‘நம்நாடும்’—‘முரசொலியும்’ மக்களுக்கு விளக்கமளிக்க முனைந்திருக்கின்றன என்பது, உற்சாகமூட்டு வதாக இருக்கிறது.

தமிழ்மொழி ஏற்றத்துக்காகவும் பிறமொழி ஆதிக்கத் தடுப்புக்காகவும், பணியாற்றி வரும் நமது கழகத்திடம், தமிழறிஞர்கள் பற்றுக்காட்டவேண்டியது முறையாயிருக்க, சிலர் வெறுத்து ஒதுக்குவதும், சிலர் அஞ்சி ஒதுங்கிக்கொள் வதும், சிலர் எதிர்த்து நிற்பதுமாக இருப்பது வேதனை தரக்கூடிய விந்தையாக இருக்கிறது என்பது குறித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். ஆட்சியில் உள்ளவர்கள் எந்த விதத்திலும் மனக்கசப்புக் கொள்ளக்கூடாது, அதுவே நமக்கு வாழ்க்கையில் வெற்றி தேடிக்கொடுக்கும் என்ற பாதுகாப்பு உணர்ச்சியே, தமிழ் கற்ற அறிஞர்களை மட்டு மல்ல, வேறு பலரையும் ஆட்டிப்படைக்கின்றது என்பதனை நான் கூறினேன்.

11. வெற்றிகள் குவிந்தன!

(கடிதம் 11, காஞ்சி—29-11-64)

தம்பி!

சிலர், உயர்நிலை செல்வதற்காக, ஆட்சியாளர்களுக்கு இனியவர்களாக நடந்துகொள்கிறார்கள்—நம்மிடம் தனியாகப் பேசும்போது மெத்த உருக்கம் காட்டக்கூடச் செய்கிறார்கள். நாமே ஏமாந்துவிடுகிறோம், இவர்கள் மேல்நிலை வருகிறவரையில் இப்படித்தான் இலைமறை காயாக இருப்பார்கள்—இருக்க வேண்டும்—இவர்களின் நிலைமை வலுவாகிவிட்ட பிறகு, இவர்கள் முழுக்க முழுக்க, நம்மவர் என்று தம்மை விளக்கிக் காட்டுவார்கள் என்று எண்ணி விடுகிறோம். ஆனால் 'மேல்நிலை' அடைந்ததும்; கிடைத்ததை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளவும் ஊறு நேரிடாமற் பார்த்துக்கொள்ளவும், இவர்கள் 'நம்மவர்' என்பது துளியும் வெளியே தெரியாதபடி, தம்மை ஆக்கிக்கொண்டு விடுகிறார்கள் என்பது பற்றிப் பேசி, அதற்கான சில எடுத்துக் காட்டுகளும் கூறினேன். நண்பர் அன்பழகன் இந்த என் கருத்தை வலியுறுத்தத் தக்க வேறு சில எடுத்துக் காட்டுகளைத் தந்தார்.

இத்தகைய இக்கட்டுகளை, மேல்நிலையினர் மூட்டி விட்டாலும், மக்கள் நமது கழகத்தை மேலும் மேலும் ஆதரித்து வருகிறார்கள் என்பதை, நடைபெற்ற நகராட்சி—மாநகராட்சி மன்றத் தேர்தல்கள் எடுத்துக் காட்டி விட்டன என்பது எங்களுக்கு பெருத்த உற்சாக மளித்தது. வெளியே நடைபெறும் வெற்றி விழாக் கூட்டங்களிலே, நாங்கள் கலந்துகொள்ளும் நிலை இல்லை என்றாலும், இங்கு இருந்தபடியே, அந்த விழாக் கோலத்தை எண்ணி எண்ணி மகிழ்ச்சி பெறுகிறோம்.

இன்று, ஐரோப்பாவிலே நிலைபெற்றுவிட்ட கிருத்துவ மார்க்கத்தில், பிரிவும் பிளவும் ஏற்பட்ட சூழ்நிலையை விளக்கும் ஒரு வரலாற்றுத் தொடர்புடைய கதையைப் படித்தேன்.

போப்பாண்டவரின் ஆளுகை ஒருபுறம்—சிற்றரசர்களின் கோலாகலம் மற்றொருபுறம்—சீமான்களின் கொட்டம் பிறிதோர் பக்கம்—இவைகளுக் கிடையிலே துரத்தப்பட்டும் இழுக்கப்பட்டும், ஏழை மக்கள்—இருந்த நிலைமையை விளக்கும் ஏடு.

மார்க்கம், தூய்மையையும் வாய்மையையும் பாதுகாத்திட மலருகிறது—அதிலே களங்கம் ஏற்பட்டு விட்டது, அதனைக் களைந்திட வேண்டும் என்று, எதிர்ப்பு இயக்கம் எழுகிறது—அந்த எதிர்ப்பு இயக்கம் வெற்றி கண்ட பிறகு, புதிய அக்ரமங்கள், புதிய அநீதிகள் முளைவிடு கின்றன.

இந்த நிலைமை பற்றியும், அந்த ஏடு தெளிவாக விளக்கம் தருகிறது.

'சாமான்யர்களும்' முறைப்படியும், நம்பிக்கையுடனும், தன்னலமற்றும் எழுச்சியுடனும் பணியாற்றினால், அக்ரமத்தை எதிர்த்தொழிக்க முடியும் என்ற உண்மையை இந்த ஏடு கோடிட்டுக் காட்டுகிறது.

முற்றிலும் வேறான காலம் இது; நமது முறைகளும் வேறு என்றாலும், நமது கழகத்தின் பணியும் ஒருவிதத்தில், 'சாமான்யர்' களின் முயற்சிதானே. எனவே, அதிலே, ஈடுபட்டுள்ள என்போன்றாருக்கு, பல்வேறு காலங்களிலும் இடங்களிலும், அக்ரமத்தை எதிர்த்து நிற்க சாமான்யர்கள் மேற்கொண்ட முயற்சிகளைப் பற்றிப் படித்தறியும் போது, புதிய தெம்பு பிறக்கத்தான் செய்கிறது. நாம் மேற்கொண்டுள்ள பணி, அக்ரமத்தை எதிர்த்து நடத்தப்படும் 'புனிதப் போர்' எனும் பெருங் காப்பியத்திலே ஒரு பகுதியே தவிர, முற்றிலும் புதிதானதல்ல என்ற ஒரு பூரிப்பான எண்ணம், இன்று எனக்குப் பூங்காற்றாகித் துணை புரிந்தது.

19—3—64

காஞ்சிபுரத்தில் வெற்றி, ஆரணியில் வெற்றி என்ற செந்தேன் இன்று, கிடைத்தது. ஆரணித் தோழர்கள்,

நான் மருத்துவ மனையிலே இருந்தபோது, என்னை வந்து பார்த்தனர். வெற்றி நிச்சயம் என்றும் கூறினர். என்றாலும் "பெரிய புள்ளிகள்" வேலை செய்து, நிலைமைகளைத் தலைகீழாக மாற்றிவிட முடியுமல்லவா—ஆகவே, என்ன ஆகிறதோ என்ற கவலை, மனதைப் பிய்த்தபடிதான் இருந்தது. ஆரணியில் வெற்றி கிடைத்தது என்ற செய்தியை இதழில் படித்த பிறகு மகிழ்ச்சி உறுதியாயிற்று. காஞ்சிபுரத்தைப்பற்றியும் ஐயம் கொள்ளவேண்டிய நிலை இல்லை. என்றாலும், காங்கிரஸ்காரர்கள் பொதுத்தேர்தலில் கையாண்ட முறைகளைக் கொண்டு, ஏதாவது செய்துவிடுவார்களோ என்ற அச்சம் ஒருபக்கம் இருந்துகொண்டிருந்தது. இதழில் வெற்றிச்செய்தி கண்டபிறகு, புதிய உற்சாகம் பிறந்தது.

நான் 'பரோலில்' காஞ்சிபுரத்தில் இருந்தபோது, நமது கழகத்தோழர்கள் என்னிடம் இம்முறை கழகம் மிகப் பெரிய வெற்றிபெறும் என்று எழுச்சியுடன் கூறினார்கள். இப்போது நமது கழகத்தவர் நால்வர் உறுப்பினராக இருக்கிறார்கள்—அதிகம் வேண்டாம், இந்த முறை எட்டு கழகத்தவர் உறுப்பினரானாலே போதும், அதுவே பெரிய வெற்றிதான் என்று நான் சொன்னேன். நண்பர் சபாபதி, 'எட்டா? அதற்கு மேல் வெற்றி கிடைத்தால் என்ன தருகிறீர்கள்?" என்று 'பந்தயம் பேசினார். "நூறு ரூபாய் விலையில் ஒரு கைக்கடிகாரம் தருகிறேன்." என்று கூறினேன். நூறு ரூபாய்ச் செலவு வந்துவிட்டது!!

இதனை இங்கே நண்பர்களிடம் சொன்னபோது, 'வாங்கித் தரவேண்டியதுதான்!' என்று கூறினார்கள். செலவு, எனக்கல்லவா, இவர்களுக்கு என்ன? வெகு தாராளமாகச் சொல்லிவிட்டார்கள்!

காஞ்சிபுரத்தில் வெற்றிக்காகப் பாடுபட்ட நமது தோழர்கள் அனைவருக்கும், நான் நன்றிகூறிக் கொள்கிறேன்.

அமைச்சர் பக்தவச்சலம், தம்முடைய ஆதீனத்தில் உள்ள ஊர்களிலே ஒன்று என்று காஞ்சிபுரத்தைக் கருதிக் கொண்டிருக்கிறார். அங்கு நகராட்சிமன்றம் கழகத்திடம்

வந்திருப்பது தனி முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது என்பதில் ஐயமில்லை.

வெற்றிச் செய்திகளால் ஏற்பட்ட உற்சாகத்தில், என் கரத்திலே 'தக்ளி' வெகுவேகமாகச் சுழன்றது.

முன்பு வடார்க்காடு பகுதியில் வட்டார வளர்ச்சி அலுவலராகஇருந்தவரும், இப்போது கதர்த் துறையில் பணிபுரிய வருமான அதிகாரி ஒருவர், சிறையில் நூற்பு வேலை—காகிதம் செய்தல் ஆகியவைகளைப் பார்வையிட இன்று வந்திருந்தார்.

எங்களுடைய நூற்பு வேலையைப் பார்த்து மகிழ்ந்தார்.

இன்று பிற்பகல், துணைமேயர் கபாலமூர்த்தி என்னைக் காண வந்திருந்தார்.

இன்று, சென்னை மாநகராட்சிமன்றத் துணைத் தலைவராக வந்த கபாலமூர்த்தி, இதே சிறையில் சென்ற ஆண்டு கைதியாக இருந்தவர்தான்!!

என்னைப் பார்த்த உடனே மகிழ்ச்சியால், குரல் தழதழத்தது, கபாலமூர்த்திக்கு.

கபாலி, குமரேசன், ராகவலு இவர்களுடன், சிந்தாதிரிப்பேட்டைப் பழங்குடிமக்கள் வாழும் பகுதியில், ஒரு பாலத்துக்குப் பக்கத்திலே, நான் ஒவ்வொரு மாலையும் பேசிக்கொண்டிருப்பேன் இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு— சிந்தாதிரிப்பேட்டை சுயமரியாதைச் சங்கத்துக்கு நான் அப்போது தலைவன், எத்தனை உற்சாகம்! என்னென்ன பேச்சு! அந்த நாட்களில்! அதே கபாலமூர்த்தி, துணை மேயர்!!

அன்று கபாலியைப் பார்த்தபோது, பாலத்தருகே உலவிய நாட்கள் நினைவிற்கு வந்தன. பேச இயலவில்லை. என் எண்ணம் முழுவதையும், விளக்கிட முதுகைத் தட்டிக் கொடுத்தேன்.

என்னிடம் எப்போதுமே கூச்சத்துடன் நடந்து கொள்ளும் பழக்கம் கபாலிக்கு—இப்போது நான் 'கைதி'

யாக, கபாலி துணைமேயராக—கூச்சம் மேலும் அதிகமாகி விட்டது. தேர்தல் நடைபெற்ற முறைபற்றி ஏதேதோ கேட்க எண்ணினேன்—எனக்கும் பேச இயலவில்லை. ஒரு வரை ஒருவர் பார்த்துக்கொள்வதே, பேச்சைவிடப் பொருள் மிகுந்ததாக இருந்தது.

மேயர், தமது மகனுடைய திருமண சம்பந்தமாகக் கோவை சென்றிருப்பதாகக் கபாலி கூறினார். சுறுசுறுப்பாகவும் அக்கறையுடனும் பணியாற்றும்படி கேட்டுக் கொண்டேன். பணிபுரிவார் என்ற நம்பிக்கையும் எனக்கு இருக்கிறது.

இன்று 'கல்கி' இதழில், ரா. கணபதி என்பவர் எழுதியிருந்த 'ஜயஜய சங்கர' என்ற தொடர் கட்டுரையைப் படித்தேன். எழுதப்பட்டுள்ளதில் முழு ஈடுபாடு கொண்டு எழுதியிருக்கிறார். சங்கரர், தமது காலத்தில், நாட்டிலே தலைவிரித்தாடிய அறுபதுக்கும் மேற்பட்ட போலி மார்க்கங்களை அழித்து, அத்வைதத்தை நிலைநாட்டினார் என்பது குறித்து, விளக்கமளித்துள்ளார். சங்கரர் பெற்ற வெற்றி எத்துணை சிலாக்கியமானது என்பதையும் எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறார். ஆனால் ஏற்கனவே எனக்கு ஏற்பட்ட ஒரு எண்ணம், இந்த ஏடு படித்த பிறகு மேலும் உறுதிப்பட்டது. தூய்மைப்படுத்தும் இயக்கம் எவ்வளவு வெற்றி பெற்றாலும், மீண்டும் அக்ரமம்—அநீதி—தோன்றிட முடியாத நிலையை ஏற்படுத்த முடியவில்லை—சங்கரரின் திக்விஜயம்—'வாதம்—'பீடஸ்தாபிதம்' ஆகியவைகளுக்குப் பிறகு, அத்வைதம் அரசோச்சிய இடத்திலே 'துவைதமும்' —'விசிஷ்டாத்வைதமும்' மலர்ந்து, மகுடம் சூட்டிக் கொண்டன என்று அறியும்போது, தூய்மைப்படுத்தும் இயக்கம் பெறும்வெற்றி, மீண்டும் கேடுகள் தோன்றிட முடியாத நிலையை ஏற்படுத்துவதில்லை என்ற எண்ணம் வலிவு பெற்றது. அதிலும் சங்கரர் வாதிலே வென்ற இருவர்—குமாரிலபட்டர்—மண்டனமிசிரர்—ஒருவர் முருகன் —மற்றவர் பிரம்மா—சங்கரரோ சிவன்! சிவனாரே, இந்த இருவரையும் பூலோகத்தில் இவ்விதம் அவதரித்து இருங்கள், நாம் சங்கராக வந்து உம்மை வாதில் வீழ்த்துவோம் என்று கூறி அனுப்பினார் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஏற்

கனவே செய்யப்பட்ட ஒரு 'ஏற்பாடு' என்று கருதக்கூடிய ஒரு நிலை! இது எனக்கு என்னமோ போலிருந்தது—சில குத்துச்சண்டை—குஸ்திச்சண்டை— ஆகியவைகளில், வெற்றி—தோல்விபற்றி முன்னதாகவே 'ஏற்பாடு' செய்து கொள்வார்களாமே! அது போல ஒரு தோற்றமளிக்கிறது—கைலாயத்தில் பேசிக்கொண்டு பூலோகத்திலே வாதப்போர் நடத்தியது. குமாரிலபட்டரும்—மண்டன மிசிரரும், குமரன், பிரமன் என்று இல்லாமல், மார்க்கத் துறையில் வேறு முறைகளை ஆக்கிய ஆசான்களாக மட்டுமே இருந்திருந்தால், நன்றாக இருந்திருக்கும் என்று தோன்றிற்று.

ஆனால், எல்லாவற்றுக்கும் தத்துவார்த்தம் ஏதாகிலும் எடுத்துக் கூறப்படக்கூடும், குமாரிலபட்டரும்—மண்டன மிசிரரும் இரு பேரறிவாளர் என்று மட்டும் இருந்திருப்பின், கூறப்பட்டுள்ள நிகழ்ச்சியின் நேர்த்தி மேலும் எடுப்பாக இருந்திருக்கும் என்பதனைத்தான் சொல்கிறேன். முருகனையும் பிரம்மனையும் சிவனார் வாதத்தில் வென்றார் என்பதிலே வியந்திடவோ, பெருமைப்படவோ என்ன இருக்க முடியும். ஜயஜய சங்கர என்ற இந்தத் தொடர் கட்டுரையில், மிக உருக்கமான பகுதியாக எனக்குப் பட்டது—சங்கரருக்கும் அவருடைய அன்னைக்கும் நடக்கும் உரையாடல் பகுதி. என் சிற்றன்னையின் நினைவு வந்துவிட்டது. காஞ்சிபுரம் நகராட்சிமன்றத் தலைவராக அ. க. தங்கவேலர் வந்திருப்பதில் தொத்தா எவ்வளவு பெருமைப்பட்டிருப்பார்கள்—மகிழ்ந்திருப்பார்கள் என்பதை எண்ணிக் கொண்டேன். ஒவ்வொரு மாலையும், மணிக்கணக்கில், தொத்தா 'அரசியல்' பேசுவது தங்கவேலரிடம்தானே! தங்கவேலர், நகராட்சிமன்றத் தலைவரானபோது, 'தொத்தா' இருக்கமுடியாமற் போய்விட்டதை எண்ணி வருத்தப்பட்டேன்.

20—3—64

இன்று காலையில், போலீஸ் பாதுகாப்புடன் மருத்துவ மனைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டேன். டாக்டர் சத்திய நாராயணா அவர்கள் என்னைப் பரிசோதிப்பதற்காக அந்த

நாளைக் குறிப்பிட்டிருந்தார். அவர் வரும் நேரத்திற்கு அரை மணி நேரம் முன்னதாகவே நாங்கள் போய்ச் சேர்ந்ததால், அவருடைய அறையில் நான் உட்கார வைக்கப்பட்டேன்—எனக்குப் பக்கத்தில் போலீஸ் அதிகாரி உட்கார்ந்துகொண்டார்! வலப்புறம் ஒரு போலீஸ்காரர், இடப்புறம் மற்றொருவர்; துப்பாக்கியுடன்.

டாக்டர் சத்தியநாராயணா அரை மணி நேரம் கழித்து வந்தார்—என் உடல் நிலையைக் கண்டறிந்து மகிழ்ச்சி தெரிவித்தார். ஒரு பதினைந்து நிமிட நேரம் அங்கு; பிறகு புறப்பட்டு, சிறைச்சாலை வந்து சேர்ந்தேன்.

என் உடல் நிலையைப் பொறுத்தவரையில், எனக்குத் தெரிவதெல்லாம், இடக்கையிலே ஏற்பட்டுவிட்ட 'பிடிப்பு' நீங்குமா என்பதிலேயே சந்தேகம் ஏற்படும்படியாக இருப்பதுதான். வலி பெருமளவு குறைந்திருக்கிறது. ஒரோர் சமயம் வலி எடுக்கும்போது, வெந்நீர் ஒத்தடம் கொடுத்துக்கொள்கிறேன். தோழர் சுந்தரம் இதனைப் பக்குவமாகச் செய்கிறார். ஒத்தடம் கொடுத்துக்கொள்ளும் போது வலி குறைகிறது—குறைகிறது என்பதைவிட மறைகிறது என்று சொல்லலாம்—ஆனால் அடியோடு போய்விடவில்லை.

என்னைக் காண வருகின்றவர்களும், இங்கே உள்ள நண்பர்களும் நான் இளைத்து விட்டதாகச்—சொல்கிறார்கள்—ஆனால் எனக்கு வலிவுக் குறைவு இருப்பதாகவோ களைப்பு ஏற்படுவதாகவோ தோன்றவில்லை. வழக்கம் போல் இரவில் நல்ல தூக்கம் இருப்பதில்லை; பசியும் சரியானபடி இல்லை. மற்றபடி தொல்லையாக எதுவும் இல்லை. ராஜகோபாலாச்சரியார் அவர்கள் 1920-ல் வேலூர் சிறையில் மூன்று மாதம் இருந்ததுபற்றி ஒரு ஏடு எழுதி இருக்கிறார்கள்—இங்குதான் கிடைத்தது; படிக்க. அதிலே அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ள ஒரு விஷயம் மிகப் பொருத்தமானது என்று கூற விரும்புகிறேன். சிறை வருகிறவர்களுக்கு, ஒன்று உடல் வலிவு இருக்கவேண்டும், மற்றொன்று பாடத் தெரியவேண்டும் என்று கூறுகிறார். முழுக்க முழுக்க ஒப்புக்கொள்கிறேன். எனக்கு எந்த இரண்டும் இல்லை

முன்பெல்லாம் பாடுவேன் வீட்டில்—சிறுவனாக இருந்த போது—அதனால் அண்டைப் பக்கம் உள்ளவர்கள் பொறுத்துக் கொண்டார்கள். இப்போதாவது பாடுவதாவது, ஆனால் உள்ளபடி பாடத் தெரிந்திருந்தால் மிக நன்றாகத்தான் இருக்கும். காலம் ஆமையாகிவிடும் இடம் சிறை. பாடத்தெரிந்து, பாடியபடி இருந்தால், நமக்கும் மகிழ்ச்சி, கேட்பவர்களுக்கும் மகிழ்ச்சி.

இங்கு எனக்குப் பாடத் தெரியாதது போலவே தான் மற்றவர்களுக்கும்.

அரக்கோணம் ராமசாமி மட்டும் பாடுகிறார்—பாடத் தெரிந்தவர் என்று கூறவில்லை—பாடுகிறார் அவருக்கு ஒரே ஒரு ரசிகர்—மதியழகன். ஆனால் அதிக நேரம் பாடுவதில்லை—நல்லவர்—சீக்கிரமாகவே தூங்கி விடுகிறார்.

இங்கே, நண்பர்களில் ஒருவருக்கும் உடல் நலம் கெடவில்லை—சிறு கோளாறுகள் மட்டுமே ஏற்படுகின்றன.

மாலை வேளையில் உலவிட வசதியாக இருக்கிறது—இந்தப் பகுதிக்கு வந்த பிறகு. முன்பு இருந்த பகுதியில் அந்த வசதி இல்லை என்றாலும், நான் அப்போதும், என் அறைக்குள்ளாகவே உலாவுவதை வாடிக்கையாகக் கொண்டிருந்தேன். நான் மருத்துவமனையில் தங்கி இருந்தபோது அன்பர் ம.பொ. சிவஞானம் கூறிய யோசனை அது. உடல்நலம் பெற, உலவுவது மிகத் துணை செய்யும் என்று கூறினார். உண்மைதான்.

மருத்துவ மனையில் மருந்து ஏதும் பெறாமலேயே தானே, சிறை திரும்பினேன். சிறையிலே, உடலுக்கு மட்டுமின்றி உள்ளத்துக்கு வலிவும் களிப்பும் தரத்தக்க 'டானிக்' கிடைத்தது. நெல்லை, தாராபுரம், அரக்கோணம் ஆகிய இடங்களில் கிடைத்த வெற்றி பற்றிய செய்திகள்.

இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு, நண்பர் ராமசாமியிடம் கடிந்து கொண்டேன்—அரக்கோணம் தேர்தல் சம்பந்தமாக மேலும் சிறிதளவு அக்கறை செலுத்தியிருக்க வேண்டுமென்று ஆம் என்று கூறி வருத்தப்பட்டார். நகராட்சி மன்றத் தலைவர் தேர்தலில், கழக ஆதரவு பெற்றவர்

வெற்றி பெற்றார் என்ற உடன் அவருக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி. தந்திகளைக் காட்டிக் காட்டிக் களிப்படைந்தார். தாரா புரத்தில் கிடைத்த வெற்றி பற்றி நண்பர் மதியழகனுக்கு ஒரே மகிழ்ச்சி. பட்டக் காரரின் பரிபாலனத்துக் உட்பட்ட பிரதேசம் என்பார்கள், தாராபுரம் பகுதியை; அங்குக் காங்கிரசுக்கு வீழ்ச்சி. மதியழகன் மகிழ்வதிலே பொருத்தம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. நெல்லை, கழக எழுச்சி மிக்க இடமாகி வருவதை, இந்தி எதிர்ப்பு மாநாட்டின்போதே நான் கண்டு பெருமிதம் கொண்டவன். அங்கு நகராட்சி மன்றத் தலைவராகக் கழகத்தோழர் ஒரு இளைஞர், இஸ்லா மிய சமூகத்தினர் வெற்றி பெற்றிருப்பது, பெருமைக்கும் மகிழ்ச்சிக்கும் உரியது. நெல்லை உணவு விடுதியில் என்னைச் சூழ்ந்துகொண்டு உற்சாகமாக உரையாடிய கழக நண்பர் களை எல்லாம், நான் இங்கிருந்தபடியே காண முடிகிறது. ஓடி ஆடிப் பணியாற்றும் மஸ்தானும், வாடிவிடத்தக்க அளவு பணியாற்றினாலும் புன்னகையை இழக்காத இரத்தினவேலுப் பாண்டியனும், மற்றத் தோழர்களும், என் எதிரே நின்றுகொண்டு, "எப்படி அண்ணா! நெல்லை!!" என்று கேட்பது போலவே தோன்றுகிறது. ஆச்சாரியார் இந்தியைப் புகுத்திய நாட்களிலே தொடுக்கப்பட்ட இந்தி எதிர்ப்புக் கிளர்ச்சியின்போது, நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியாருடன், நான், நெல்லையில் பிரசாரம் செய்யச் சென்றிருந்த நாட்களை எல்லாம் எண்ணிக் கொண்டேன்.

என்னுடைய பழம் பெரும் நண்பர் திருப்பூர் எஸ். ஆர். சுப்பிரமணியம் இன்று என்னைக் காண வந்திருந்தார். இடையில் கருத்து வேறுபாடு கொண்டிருந்தவர் என்றாலும், மற்றச் சிலர் போல, என்னிடம் தனிப்பட்ட முறையில் பகை கக்கினவரல்ல. இப்போது அவர், எப்போதும்போல, நம்மிடம் கருத்து ஒற்றுமை கொண்டிருக்கிறார் என்று எண்ணுகிறேன். திருப்பூரில், நமக்குற்ற 'ஒரே' நண்பராக அவர் இருந்த காலம் ஒன்று உண்டு. இன்று தொழில் துறையில் முனைந்து நிற்கும் நண்பரிடம், சிறிதுநேரம் அள வளாவும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. முன்பு ஜப்பான் நாட் டுக்குப் போய் விட்டு வந்தபோது அவரைச் சந்தித்தேன். தமது பயணம் பற்றி ஒரு நூல் எழுதவேண்டும் என்று கூறி யிருந்தேன், அதுபற்றி இப்போதும் கேட்டேன்—எழுத

நேரம் கிடைக்கவில்லை என்றார். நான் சொல்வது அவரை நூல் எழுதும்படி—அவர் ஈடுபட்டிருப்பது நூலாலைத் தொழில்—அதனால்தான் நேரம் கிடைக்கவில்லை.

வெளியே செய்யவேண்டிய வேலைகள் எவ்வளவோ இருக்கின்றன. இங்கு வந்து அடைபட்டுக் கிடக்கிறோமே என்ற எண்ணம் தோன்றும் போதெல்லாம், கவலையாகத் தான் இருக்கிறது—ஆனால் நாம் மேற்கொண்டுள்ள பணி யின் தூய்மையை மக்கள் உணர்ந்துகொள்ள வாய்ப்பளிக் கிறது அறப்போர் என்று உணரும்போது, சிறையில் அடை பட்டுக் கிடப்பதும் தேவையான ஒரு திருப்பணி என்ற எழுச்சி பெறுகிறோம். ஆளுங்கட்சியும், நமது நாட்டு இதழ்களும் காரணமற்று நம்மிடம் கசப்புக் கொண்டுள்ள நிலையிலிருந்து விடுபட்டு, இந்தி எதிர்ப்புணர்ச்சி எந்த முறையில் இருக்கிறது என்பதனை இந்தி ஆதிக்கக்காரர்கள் உணருவதற்காக, நமது அறப்போர் குறித்து உண்மையை உரைப்பார்களானால், பிரச்சினையின் சிக்கலில் பெரும் பகுதி தீர்ந்துபோகும். ஆனால் ஆட்சியாளர்களின் மனம் மாற மறுக்கிறது; நாம் மேற்கொண்டுள்ள பணியைத் தீவிரப்படுத்த வேண்டும் என்பதனைத்தான் அவர்கள் போக்கு காட்டுகிறது.

21—3—64

இன்று இங்குள்ள டாக்டர் எனக்கு ஊசிபோட்டார்—இளைப்புபோக; டாக்டர் நடராசன் குறிப்பிட்டிருந்தாராம் இதுபோல ஊசி போடும்படி. டாக்டர் இளைஞர் என்றாலும் பக்குவம் அறிந்திருக்கிறார். மேலும் சில ஊசி போடுவார் போலிருக்கிறது.

இன்று மாலை, நாவலரும் கருணாநிதியும் அன்பழகனை வந்து பார்த்தார்கள். கழக நிலைபற்றியும், குறிப்பாகத் தேர்தல்கள் குறித்தும், பேசிவிட்டுச் சென்றார்கள் என்று அறிந்து கொண்டேன். இருவருமே இளைத்துப் போய், களைத்துப்போய் காணப்பட்டார்கள் என்று அன்பழகன் கூறினார். வேலைப்பளுவும், பிரச்சினைகளின் சிக்கலால் ஏற்பட்டுவிடும் தொல்லைகளும் அவர்களை வாட்டி எடுக்கும்

என்பதை உணருகிறேன். ஆனால் இந்தக் கட்டத்தை அவர்கள் மிகச் சிறந்த ஒரு பயிற்சி வாய்ப்பு என்ற முறையில் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். கழக நிர்வாக சம்பந்தமான அலுவல்களிலிருந்து நான் என்னை விடுவித்துக் கொண்டால், கழக வளர்ச்சிக்காக மேலும் சிறந்த முறையில் நாடெங்கும் சுற்றிச் சுழன்று பணியாற்ற முடியும். இந்த என் விருப்பம் நிறைவேற வேண்டுமானால், கழகத்தின் நிர்வாக அலுவல்களை மேற்கொள்ள மற்றவர்கள் முனையவேண்டும். நான் சிறைப்பட்டிருக்கும் நாட்கள் இதற்கான வாய்ப்பாகக் கொண்டிட வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன்.

கழக நிர்வாகத்திலே வந்துள்ள நகராட்சிகளிலே, புது முறைகளைப் புகுத்தி, கழகம் ஆட்சி நடத்தும் தகுதி வாய்ந்தது என்பதனை மக்கள் உணரும்படி செய்திட வேண்டும் என்று இங்கு ஆர்வத்துடன் நண்பர்கள் பேசிக் கொள்கிறார்கள். பெல்ஜியம் நாட்டிலே, ஒரு கட்சி நகராட்சி ஒன்றிலே நடத்திக்காட்டிய நிர்வாகத்தின் தரத்தையும் திறத்தையும் கண்டு, நாடாளும் வாய்ப்பையே அந்தக் கட்சிக்கு மக்கள் அளித்தனர் என்று ஏதோ ஒரு ஏட்டிலே தான் படித்ததாகப் பொன்னுவேல் கூறினார். கட்சி மாச்சரியம் காரணமாக, சென்னை மாநகராட்சி நிர்வாகத்தை நடத்திய கழகத்தின்மீது ஆளுங்கட்சியினர் அபாண்டங்கள் சுமத்தினர் என்றாலும், பொதுவாக நமது கழகத்தோழர்கள் மெச்சத்தக்க முறையிலேயே மாநகராட்சி மன்ற நிர்வாகத்தை நடந்தி இருக்கின்றனர்— தவறுகள் செய்திருந்தால், மேலே உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கும் காங்கிரசு அரசு, சும்மா விட்டிருக்குமா? மாநகராட்சி மன்ற நிர்வாகத்தையே கலைத்து விட்டிருக்குமே! குற்றம் கண்டுபிடிக்க இயலாத முறையிலேதான் நிர்வாகம் நடத்தப்பட்டிருக்கிறது என்று நான் கூறினேன். இந்த ஆண்டுக்கான வரவு செலவு திட்டத்தை முனுசாமி நல்ல முறையிலே அமைத்திருக்கிறார் என்பதை "இந்து" இதழே கூட எடுத்துக்காட்டியிருந்தது என்று நண்பர்கள் நினைவு படுத்தினார்கள், ஆமாம்! தேர்தலை மனதிலே வைத்துக் கொண்டு தயாரிக்கப்பட்ட 'பட்ஜட்' என்று 'இந்து' குத்த

லாகக்கூட எழுதிற்று; ஆனால் மக்களாட்சி முறையில் மக்களைத் திருப்திபடுத்தும் விதமாக 'பட்ஜட்' தயாரிப்பது குற்றமல்ல என்று நான் சுட்டிக்காட்டினேன்.

"ஏதேதோ வீண்பழிகளைச் சுமத்துகிறார்கள்; ஒரு மாட்டை அடித்துக் கொன்றுவிட்டார்கள் கழகத்தார்—மாடு காங்கிரசின் தேர்தல் சின்னம் என்பதற்காக."

"இது நடைபெறவே இல்லை, அபாண்டம் என்று கருணாநிதி அறிக்கை வெளியிட்டிருந்தார்; மெயில் இதழிலே வெளியிட்டிருந்தார்கள்."

"ஆமாம்—அப்படியே முறைதெரியாத யாரோ சிலர் அதுபோலச் செய்திருந்தால்கூட, அது கண்டிக்கத் தக்கது என்றாலும், அதற்காக கழகத்தை அதற்குப் பொறுப்பாக்கிக் கண்டிக்கலாமா?" என்று கூட மெயில் எழுதியிருந்தது.

"இன்று பத்திரிகையிலே பார்த்தீர்களா அண்ணா! அமெரிக்காவிலே ஒரு அரசியல் கட்சி, எதிர்க்கட்சியின் தேர்தல் சின்னமாக உள்ள யானையை மனதிலே வைத்துக் கொண்டு, கட்சிவிழா விருந்தில், யானைக்கறி சமைக்கப் போவதாக ஒரு செய்தி வந்திருக்கிறது. ஆப்பிரிக்காவிலே வேட்டையாடிக் கொன்று, யானைக்கறியைப் பதப்படுத்தி அமெரிக்காவுக்குக் கொண்டு வர ஏற்பாடாம்."

"இதுபற்றி கண்டனத் தலையங்கம் எழுதக் காணோம். நடக்காத ஒன்றை வைத்துக்கொண்டு நமது கழகத்தைக் கண்டிக்கிறார்கள்."

இப்படி நண்பர்கள் பேசிக்கொண்டனர். உழைப்பாளி கட்சிக்குச் சின்னம் 'கோழி'—உழைப்பாளி கட்சியும், கோழிச் சின்னம் கொண்டிருந்த சில சுயேச்சையாளரும் தேர்தலில் தோற்றபோது, காங்கிரசார் நடத்திய வெற்றி ஊர்வலத்தில், கோழியை அறுத்துத் தூக்கிக்கொண்டு போனார்கள் என்று நான் கூறினேன்.

"நம்முடைய கழகத்திடம் மட்டும் இந்த அளவுக்குப் பகை உணர்ச்சிகொள்ளக் காரணம் என்ன?" என்று நண்பர்கள் கேட்டனர்.

"காரணம் இருக்கிறது. நாற்பது ஆண்டுகளாக எதிர்த்துவந்தார் பெரியார், காங்கிரசை; காங்கிரஸ் ஒழிப்புநாள், சுதந்திரம் பெற்ற துக்கநாள், என்றெல்லாம் நடத்தினர். அவரே ஓய்ந்துபோய், நம்பிக்கை இழந்து போய், காங்கிரசை ஆதரிக்க முனைந்துவிட்டார். காங்கிரஸ் முதலாளிகளின் முகாம் என்று முழக்கமிடும் கம்யூனிஸ்டு கட்சியும், முற்போக்கு அணி அமைப்போம் என்று கூறிக்கொண்டு காங்கிரஸ் எதிர்ப்பைத் தளர்த்தி விட்டது; ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயணன் அரசியலே வேண்டாம் என்று ஒதுங்கிக்கொண்டார்; அசோக் மேத்தா 'ஆலோசகர்' ஆக்கப்பட்டுவிட்டார்; இப்படி பலப் பலர், இணைந்து போகிறார்கள், பணிந்துபோகிறார்கள், இந்தக் கழகம் மட்டும் காங்கிரசைக் கடுமையாக எதிர்த்து வருகிறதே, மக்களின் பேராதரவு கழகத்துக்குப் பெருகி வருகிறதே, என்பதை எண்ணிப் பார்க்கும் போது, காங்கிரசுக்கு நம்மீது கடுங்கோபம் எழத்தானே செய்யும்; அதனால்தான் பகை கொட்டுகிறார்கள், பழி சுமத்துகிறார் கள் என்று நான் விளக்கிப் பேசினேன். நண்பர்கள் இது குறித்து நீண்டநேரம் உரையாடிக் கொண்டிருந் தார்கள்.

ஆட்சியாளர் எத்தனை பகை கக்கினாலும், மக்களின் ஆதரவு நமக்கு இருக்கிறவரையில், நாம் கவலைப் படத் தேவை இல்லை, என்று பேசிக்கொண்டோம். இரவு அறைக்குள் பூட்டப்படும்போது, மக்கள் ஆதரவு கழகத் துக்குத்தான் இருக்கிறது என்பதை மெய்ப்பிப்பதுபோல, ஒரு காவலாளி, "வேலூரிலும் உங்க கட்சிதான் சேர் மனும்—யாரோ சாரதியாம்" என்று கூறினார்.

பொதுவாக, அறையிலே எங்களைப் போகச் சொல்லி விட்டு, பூட்டும்போது, அந்த காவலாளிமீது எங்களுக்கு இலேசாகக் கசப்பு ஏற்படும். அன்று 'தேன்'கொடுத்து விட்டல்லவா, அறையைப் பூட்டினார்; அதனால் மகிழ்ச்சி யுடன் அவரை வாழ்த்தியபடி 'கூண்டுக்குள் சென்று விட்டோம்.

23—3—64

இரண்டு நாட்களாக, ராகுல சாங்கிருத்தியாயன் என்பவர் எழுதியுள்ள 'வால்காவிலிருந்து கங்கைவரை' என்ற நூலைப் படித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். அதனாலே குறிப்பு ஒரு நாள் எழுதவில்லை.

பகலில் படிப்பதற்கு அதிகநேரம் கிடைப்பதில்லை. காலையிலிருந்து மாலை நாலரை மணி வரையில், நூற்பு வேலை இருக்கிறது. இரவு மட்டுந்தான் படிக்க வசதி கிடைக்கிறது.

சங்கரவிஜயம் படித்துமுடித்தவுடன், இந்தப் புத்தகம்—அதாவது முற்றிலும் வேறான ஒரு கருத்துலகில் உலவுகிறேன். சமுதாய வளர்ச்சியை விளக்கும் இந் ஏடு எழுதியவர் லெனின்கிராட் சர்வகலாசாலையில் பேராசிரியராகப் பணியாற்றிய பேரறிவாளர். கதை வடிவத்தில், கி. மு. 6000-த்திலிருந்து கி. பி. 1942-வரையில், மனித சமுதாய வளர்ச்சிக்கான விளக்கம் தந்திருக்கிறார்—பொது உடைமையாளரின் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில்.

குறிப்பு எழுதாமலிருந்ததற்கு மற்றோர் காரணமும் உண்டு. காய்கறி நறுக்கியதால், என் வலது கரத்தின் ஆள் காட்டி விரலில் சிறிதளவு காயம் ஏற்பட்டுவிட்டது—முன்பு ஒரு நாளையக் குறிப்பிலே எழுதியிருந்தேனல்லவா, சட்டை கிழிந்து விடுவதற்கும் சதை பிய்ந்துவிடுவதற்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது என்று; அதனை நானே உணருவதற்கான ஒரு வாய்ப்பு. சிறிதளவுதான் சதை பிய்ந்துவிட்டதென்றாலும், எறிச்சல் அதிகமாகி விடவே, எழுத இயலவில்லை. ஏதோ மருந்து அளித்தார்கள்—இயற்கையாகவே குணமாகி வருகிறது.

இன்று இங்கு நண்பர்கள், கழகப் பிரசாரத்துக்காக நாடகங்கள் நடத்தப்பட வேண்டும் என்பது குறித்து மெத்த ஆர்வத்துடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். முன்பு நானும் நமது நண்பர்களும் நடத்திக்கொண்டு வந்த நாடகங்களை, இனி நடத்துவதற்கு அனுமதிக்க மாட்டார்கள்—நாடகத் தடைச்சட்டம் மிகக்கண்டிப்பான

முறையிலே அமைந்துவிட்டிருக்கிறது—என்றாலும், அனுமதிக்கப்படும் அளவுக்கு புதிய நாடகங்கள் தயாரித்து நடத்தவேண்டும் என்று பேசிக் கொண்டோம்.

மாநகராட்சி மன்றத் தேர்தலின்போது மறைந்த நகைச்சுவை மன்னர் என். எஸ். கே. கிருஷ்ணனின் திருமகன் என். எஸ். கே. கோலப்பன் நடத்திய 'வில்லுப் பாட்டு' மிக்க சுவையும் பயனும் அளித்ததாக நண்பர்கள் கூறினார்கள். நான் இரண்டொரு முறை கேட்டிருக்கிறேன், சுவையாகவே இருக்கிறது—தந்தையின் 'பாணி'' அப்படியே அமைந்திருக்கிறது என்று கூறினேன்.

திங்கட்கிழமை பரிமளம் வரக்கூடும் என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன்—வரவில்லை.

செவ்வாய் மாலையில், பரிமளம், இளங்கோவன், கே. ஆர், ராமசாமி வந்திருந்தனர். மூவருக்குமேல் அனுமதிக்கப்படுவதில்லை; அதனால் என்னைக் காண வந்திருந்த அடிகள், வெளியிலேயே நிறுத்தப்பட்டு விட்டார் என்று கூறினார்கள். வீட்டிலுள்ளோரின் நலன் பற்றியும், பொது விஷயங்கள் குறித்தும் சிறிது நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தோம்.

திரு. மா. சண்முக சுப்பிரமணியம் அவர்கள் எழுதி' சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார் வெளியிட்ட 'தீங்கியல் சட்டம்'' என்ற நூலை, அன்பர் சுப்பையா அவர்கள் தந்தனுப்பியதாகக் கூறி, அந்த புத்தகத்தைப் பரிமளம் தந்தான். பத்திரிகையில் அந்தப் புத்தகம் பற்றிப் படித்ததிலிருந்து அதைப் படிக்கவேண்டும் என்ற ஆவல் கொண்டிருந்தேன். நான் எதிர்பாராமலேயே அந்தப் புத்தகம் கிடைத்திருக்கிறது. மெத்த மகிழ்ச்சி.

நண்பர்கள், டில்லி பாராளு மன்ற நடவடிக்கைகள் குறித்து மெத்த ஆவலுடன் என்னிடம் கேட்டறிந்தார்கள். அடுத்த முறை, அதிக அளவில், பாராளுமன்றத் தேர்தலில், நமது கழகம் ஈடுபட வேண்டும் என்று விரும்புகிறார்கள்.

இன்று பிற்பகல் அரக்கோணம் ராமசாமி, 'இரத்தக் கொடை'' அளித்தார். கட்டுடல் பெற்ற அவருக்கு, அதனுல் எந்தவிதமான களைப்பும் ஏற்படவில்லை. வெளியில் இருக்கும்போதே 'குருதிக் கொடை'' தர விரும் பிஞராம்—இங்கே அதற்கான வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

மேலவைகளுக்கான தேர்தல்களில் பங்குகொள்ளப் 'பரோல்' பெறக்கூடும் என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்த மதியழகன்—ராமசாமி—இருவருக்கும், இன்றைய பத்திரி கையில் முதலமைச்சர், 'பரோல்'' தருவது இயலாதுஎன்று வெளியிட்டிருந்த அறிவிப்பு, கிடைத்தது.

முதலமைச்சர், 'பரோல்' தர மறுத்துவிடுவார் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை—எனவே அவருடைய அறிவிப்பு எனக்கு ஏமாற்றத்தைத்தான் தந்தது—பொதுமக்களும் இது கண்டு எரிச்சல் அடைந்திருப்பார்கள் என்று எண்ணு கிறேன்.

கள்ளநோட்டு வெளியிட்டவர்களுக்குக்கூட, கேட்கும் போது 'பரோல்' கிடைக்கிறது? நமது கழகத் தோழர்கள் விஷயத்திலேதான், அமைச்சர்கள் தமக்கு உள்ள கண்டிப்பு அவ்வளவையும் காட்டி வருகிருர்கள்.

இன்று காலே வழக்கம்போல் சிறை மேலதிகாரிகள் கைதிகளேப் பார்வையிடும் நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது.

குறளாராய்ச்சிக்கு இடையில், நண்பர் அன்பழகன், நான் படித்து வியந்த 'மாமன்னரின் மருத்துவன்' என்ற ஆங்கிலநூலே (கிருத்துவமார்க்கத் துவக்ககாலக் காதை)ப் படித்து வருகிருர்.

25—3—64

இடது கரத்திலே வலி குறையக் காணேம். சுடுநீர் ஒத்தடம் கொடுத்துக் கொண்டேன்—அப்போதைக்கு இதமாக இருக்கிறது. வெளியே சென்றதும், தக்க மருந்து உட்கொண்டு வலியை நீக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்று நண்பர்கள் அன்புடன் கூறி, பல்வேறு மருத்துவ முறைகள் குறித்துக் கூறிஞர்கள்.

செங்கற்பட்டு உள்ளாட்சி மன்ற அமைப்புகளின் மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் உறுப்பினர் தேர்தலில், கழகத்தின் சார்பில் நண்பர் ஆசைத்தம்பி ஈடுபட்டிருக்கும் செய்தி பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். வாய்ப்பு எப்படி இருக்கும் என்பதுபற்றிக் கணக்கிட்டுப் பார்த்துக்கொண்டோம். செங்கற்பட்டு மாவட்ட ஆட்சி மன்றத் தலைவராக இருந்தவரும், அந்த மாவட்டத்திலே பல ஜெமீன் குடும்ப ஆதரவு பெற்றவரும், அமைச்சர்களின் அரவணைப்பைப் பெறக்கூடியவருமான வி. கே. ராமசாமி முதலியார் போட்டியிடுவதால், மெத்தக் கடினமாகவே இருக்கும் என்று நண்பர்கள் கூறினார்கள்; எனக்கும் அப்படித்தான் தோன்றுகிறது.

12. நிலவு, கழக வெற்றி, சிறைச்சாலை நிலைமைகள்

(கடிதம் 12, காஞ்சி—6—12—64)

தம்பி!

வகுப்புக் கலவரம், உ. பிரதேச சட்ட மன்றத்துக்கும் நீதி மன்றத்துக்கும் இடையே கிளம்பியுள்ள 'உரிமை' மோதுதல் போன்ற செய்திகள், உள்ளபடி கவலை தருவன வாக உள்ளன. வடக்கே வகுப்பு மாச்சரிய உணர்ச்சி மங்கவில்லை. எப்போதும் நீறு பூத்த நெருப்பாகவே இருந்து வருகிறது. இந்த நிலை இப்போதைக்கு மட்டுமல்ல, களையப் படும்வரையில், ஆபத்தைக் கக்கியபடியே இருக்கும் என்று தோன்றுகிறது. வகுப்பு மாச்சரிய உணர்ச்சி வடக்கே எந்த அளவிலே இருக்கிறது என்பதுபற்றி நண்பர்களிடம் எடுத்துக் கூறிக் கொண்டிருந்தேன். தமிழகத்தில் இயல்பாகவே அமைந்துள்ள 'சமரச' நோக்கம், உண்மையிலேயே பாராட்டிப் போற்றத்தக்கது என்று பேசிக் கொண்டோம்.

சிறையைப் பார்வையிடுவதற்காக மேயர் வரப் போகிறார் என்ற பேச்சு இங்கு இரண்டு நாட்களாக

இருந்தது—பேச்சாகவே போய்விட்டது—வரக்காணோம். மேயர், கழக ஆதரவு பெற்றவர் என்று தெரிந்து கொண்ட 'கைதிகள்', மேயர் வரப்போகிறார் என்று அறிந்ததும், எங்களிடம் புதிய தனி மரியாதை காட்டினார் கள்.

சட்டமன்றத்தில், இந்தியக் குடியரசுத் துணைத் தலைவர் ஜாகிர் உசேன் அவர்கள், திருவள்ளுவர் திரு உருவப்படத்தைத் திறந்துவைத்த செய்தியும், அந்த நிகழ்ச்சிபற்றிய படங்களும் இதழ்களில் வெளிவந்திருக்கக் கண்டு மிக்க மகிழ்ச்சி அடைந்தோம். இத்தனை காலத்துக் குப் பிறகாகிலும், வள்ளுவருக்கு ஆட்சி மன்றத்திலே 'இடம்' தந்து பெருமை தேடிக்கொள்ள முடிந்ததே என்பதிலே மகிழ்ச்சி. வெளியில் இருந்திருந்தால் இந்த நாளை ஒரு திருநாளாகக் கொண்டாட வேண்டும் என்று கூறியிருப்பேன். அப்படி ஒரு எண்ணம் இருந்தது. சிறைக்கு உள்ளே இருந்துதான், அந்தச் சிறப்பான நிகழ்ச்சி பற்றி மகிழ முடிந்தது. வள்ளுவரின் திரு உருவப்படம், இந்த ஆட்சி மன்றத்தில் மட்டுமல்ல, உலக நாடுகளின் பெருமன்றத்திலேயே இடம் பெறத்தக்கது.

தென்னக வரலாற்றிலே ஒரு கட்டம் பற்றி சோவி யத் ஆராய்ச்சியாளர்கள் ஒரு புதிய நூல் வெளியிட்டிருக் கிறார்கள் என்ற செய்தியைப் பார்த்தேன்.

இன்று 'நூற்பு வேலை' செய்யவில்லை—கதர் திட்டத் தின் பயனற்ற தன்மைபற்றி, மாறன் முரசொலியில் தலையங்கம் எழுதியிருந்ததைப் படித்தோம்—ஆனால் அதனால் அல்ல 'நூற்பு வேலை' நடைபெறாதிருந்தது; பஞ்சு தரப்படவில்லை.

அறப்போரில் ஈடுபட்டு இங்கு உள்ள தோழர்களில் இருவருக்கு உடல் நலமில்லை—சிறையில் உள்ள மருத்துவ மனையில் உள்ளனர். அவர்களைப் பொன்னுவேல் பார்த்து வரும் வாய்ப்பு கிடைத்ததால், செய்தி அறிந்து கொள்ள முடிந்தது.

26—3—64

இன்று எனக்கு டாக்டர் ஊசி போட்டார். மதியழகனுக்கு இலேசாக ஜுரம்; அவருக்கும் ஊசி போடப்பட்டது.

காலையிலிருந்து இங்கு ஒரே பரபரப்பு; ஒவ்வொரு பகுதியிலும் கூட்டுவதும் மெழுகுவதும், சாமான்களை ஒழுங்குபடுத்துவதுமாக இருந்தனர். காரணம், சிறை மாநில மேலதிகாரி பார்வையிட வருகிறார் என்ற செய்தி. அது செய்தி அளவோடுதான் முடிந்தது. என்றாலும், ஒரு சிலமணி நேரத்தில், சிறையே புதுக்கோலம் கொண்டு விட்டது.

சிறைத்துறை குறித்து, சட்டமன்றத்தில் நம்முடைய தோழர்கள் பேசியது 'முரசொலியில் விரிவாக வெளிவந்திருந்தது. குறிப்பாகக் கருணாநிதியின் பேச்சு மிகத்தரமாக இருந்தது, அரக்கோணம் ராமசாமிக்கு அளவில்லா மகிழ்ச்சி.

எம். ஜி. ராமச்சந்திரன் கழகப் பொதுக்கூட்டத்தில் பேசியது 'நம்நாடு' இதழில் வெளிவந்திருந்தது. உருக்கமான பேச்சு. கழகத்திடம் அவர் கொண்டுள்ள உள்ளன்பு தெள்ளெனத் தெரிகிறது. சிலநாட்களாக நான் அடைந்திருந்த மனச்சங்கடம், அவர் கழகக் கூட்டத்தில் பேசினார் என்ற நிகழ்ச்சிபற்றி அறிந்ததால், நீங்கிற்று.

குழந்தைகளுக்கான விளையாட்டு 'ரயில்வே' அமைக்க, மாநகராட்சியில் ஏற்பாடு செய்யப்போவதாக, முனுசாமி பேசியது பார்த்தேன். பரோடாவில், மிகப்பெரியபூங்காவில் நான் அதுபோன்ற ஒரு அமைப்பைப் பார்த்திருக்கிறேன். முனுசாமியிடம் அப்போதே அதுகுறித்துச் சொல்லியும் வைத்தேன். இங்கும் அதுபோலவே அமைக்கத் திட்டமிடுவது மிகவும் வரவேற்கத்தக்கது. மாநாராட்சி மன்றத்தினரின் குழு ஒன்று 'பரோடா' சென்று முழு விவரம் தெரிந்துகொண்டு வருவது மெத்தவும் பயனளிக்கும்,

மகிழ்ச்சியுடன் பெருமையும் பெறத்தக்க முறையில், மற்றோர் திட்டமும் மேற்கொள்ள மாநகராட்சி மன்றம் முனைவதுபற்றியும் அறிகிறேன். மயிலையில், திருவள்ளுவரின் சிலையினை அமைக்க ஏற்பாடு செய்யப் போவதாக முனுசாமி தெரிவித்திருக்கிறார். மிக நேர்த்தியான யோசனை.

ஔவையார் சிலை ஒன்றினை, டில்லியில் உள்ள ஒரு அமைப்பில்—அது அமெரிக்க அரசுக்குத் தொடர்புள்ள அமைப்பு என்று அறிகிறேன்—அமைத்திருப்பதாகச் செய்தி பார்த்தேன். மாநகராட்சி, ஔவையாரின் சிலையையும், அமைத்திட முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். வெளியில் சென்ற பிறகு இது பற்றி நண்பர்களுடன் கலந்து பேச விரும்புகிறேன்.

இன்று 'பஞ்சு' கொடுத்துவிட்டார்கள்—நூற்பு வேலையும் நடைபெற்றது.

கிருத்துவமார்க்கம் நிலைபெற்ற பிறகு, அறிவுத் துறையினருக்கும் மார்க்கத் துறையினருக்கும் இடையே மூண்டுவிட்ட மோதுதல்பற்றிய பின்னணி கொண்ட 'ஏடு' முன்புபடித்து, பகுதியில் நிறுத்திவைத்திருந்தேன்—இன்று தூக்கம் வருகிற வரையில், அந்த புத்தகத்தைத்தான் படிக்க இருக்கிறேன். மார்க்கத்திலே புகுந்துவிட்ட மாசுகளைப் போக்கவேண்டும், தூய்மைப்படுத்தவேண்டும் என்று துவக்கப்பட்ட ஒரு இயக்கத்தையே, கெடுமதியாளர் கூட்டம், கடவுள் மறுப்புக் கும்பல் என்றெல்லாம் தூற்றிக் கொடுமைப்படுத்தும் சம்பவங்கள் இந்த ஏட்டிலே விளக்கப்பட்டுள்ளன.

27—3—64

இன்று கிருத்தவ மார்க்கத்தாருக்குத் திருநாள்—சிறையில் விடுமுறைநாள். ஞாயிற்றுக்கிழமைபோலவே இன்று கைதிகளுக்கு 'வேலை' கிடையாது! நாங்கள் கைதி உடை அணியத் தேவையில்லை. விடுமுறை நாள் என்பதால், இன்று மாலை 5மணிக்கெல்லாம், எங்களை அறையிலே தள்ளிப் பூட்டிவிட்டார்கள். வார்டர்களில் சிலர்,

கண்டிப்புக்குரலால் காரியம் சாதிப்பவர்களில், சிலர் கனிவு காட்டியே காரியம் சாதிப்பவர்கள். "இன்றுவிடுமுறைநாள். சற்று முன்னதாக 'லாக்-அப்' வேலை முடிந்துவிட்டால், வீட்டுக்குப்போகச் சவுகரியமாக இருக்கும்......" என்று கனிவாகப் பேசும்போது, நாங்களே வேலைகளைச் சீக்கிர மாக முடித்துக்கொண்டு, அறைகளிலே சென்று அமர்ந்து விடுவதுதானே முறை? அந்த முறையில் மாலை ஐந்துக்கே உள்ளே சென்று விட்டோம்—பூட்டிவிட்டு, அதை இழுத் துப் பார்த்து விட்டு, வார்டர்கள் சென்றுவிட்டார்கள். மற்றப் பகுதிகளில் இரவில், மணிக்கு ஒருமுறை வார்டர்கள் வருவார்கள். இங்கு அநேகமாக இரவுக் காலத்தில் வார்டர் கள் வருவதில்லை. அதனால், அடைபட்டுக்கிடக்கும் எங்களுக்கு ஏதேனும் திடீரென்று உடல்நலக் குறைவு ஏற் பட்டுவிட்டால், எந்தவிதமான உதவியும் கிடைப்பதற்கு வழி இல்லை. இது கவலைதரத்தக்க நிலை.

இன்று காலை, மதியழகன் சொன்னார், இரவெல்லாம் காய்ச்சல்—விடியும்போதுதான் வியர்வை கண்டது என்று, சோர்வு அதிகம் தெரிகிறது. இந்த நிலையிலும் வார்டர்கள் வருவதில்லை என்றால், என்ன சொல்லுவது!

எனக்கு இடக்கரத்திலே உள்ள வலி சற்று வளர்வது போல் தோன்றுகிறது. வலிபோக்க, தரப்பட்டுள்ள தைலத் தைக் காலையிலே தடவிக்கொண்டு பார்த்தேன்—மாலையில் தண்ணீர் கொதிக்கவைத்து வலியுள்ள இடத்திலே ஊற்றிக் கொண்டு பார்த்தேன்—அந்த நேரத்துக்கு 'இதம்' தெரி கிறது, அவ்வளவே.

இங்கே இப்பொழுதே, வார்டர்களும் வேலை செய் வோரும், எங்கள் 'விடுதலை'பற்றிப் பேச ஆரம்பித்து விட்டார்கள். குறைந்தது ஒருமாத காலமாவது, தண் டனைக் காலத்திலே 'கழிவு" ஆகிவிடும் என்று பேசிக் கொள்கிறார்கள். இதுபற்றிய பேச்சுத்தான், இங்கு பொழுது போக்காகி இருக்கிறது.

'சட்டமே செல்லாது என்று உயர்நீதிமன்றம் அறி வித்துவிடப்போகிறது, நீங்களெல்லாம் விடுதலை ஆகப் போகிறீர்கள்' என்றும் சிலர் சொல்லுகிறார்கள்,

பொதுவாக அனைவருக்கும், குறிப்பாகப் பொது வாழ்வுத் துறையினருக்கும், அன்றாடம் பத்திரிகைகள் பார்த்து உலகநிலை, நாட்டுநிலை, கட்சிநிலை, ஆகியவற்றினைத் தெரிந்துகொள்வதிலே ஆர்வம், துடிப்புணர்வு இருப்பது இயற்கை. ஆனால், இந்தத் துடிப்பினுடைய முழுவேகத்தை உணரவேண்டும் என்றால், சிறையிலேதான் உணரமுடியும். எத்தனை ஆவல், ஆர்வம், துடிப்பு! பத்திரிகைகள் கைக்குக் கிடைத்த உடன், பலநாள் பசித்துக்கிடந்தவன், விருந்து கிடைக்கப்பெற்றால் எத்துணை பதைப்பு ஏற்படுமோ, அப்படிப்பட்ட ஒரு பதைப்பு. ஒரு எழுத்துவிடாமல் படித்துப் படித்துச் சுவைக்க முடிகிறது. பத்திரிகைச் செய்திகளைப்பற்றி ஒருவருக்கொருவர் உரையாடல், கருத்துரைகள் வழங்கிக் கொள்வது, இப்படி.

எழுதிய எழுத்து உலருவதற்கு முன்பு, நான் சொன்ன ஒரு விஷயம் பொய்த்துவிட்டது. இப்போது ஒரு வார்டர் இங்கு வந்திருந்தார்—இன்னும் தூக்கம் வரவில்லையா என்று கேட்டுவிட்டுச் சென்றார். ஒரு சமயம் வார்டர்களே வருவதில்லை என்று நண்பர்கள் குறைபட்டுக்கொண்டது, எட்டவேண்டிய இடத்துக்கு எட்டி, வார்டர் வந்திருக்கிறாரோ, என்னவோ!

படித்து முடித்துவிட்ட 'வால்காவிலிருந்து கங்கை வரை' என்ற புத்தகத்திலிருந்து சில குறிப்புகள் எடுத்தேன்.

சிறையில் கைதிகளுக்கு உணவளிக்க எவ்வளவு செலவிடப்படுகிறது என்பதுபற்றிச் சட்டசபையில் அமைச்சர் கணக்கவித்திருந்தாரே அதுபற்றி இன்று பிற்பகல் இங்கே நண்பர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். செலவு மிகக்குறைவு என்றும் கூறிவிட முடியாது; பண்டங்கள் தரப்படுவதே இல்லை என்றும் சொல்வதற்கு இல்லை; ஆனால், பண்டங்கள் பாழாகும் விதமான சமைக்கும் முறைதான் இங்கு சங்கடத்துக்குக் காரணம். கைதிகளே சமைக்கிறார்கள்—சமையல் முறை தெரியாதவர்கள். அதனால் பண்டங்கள் பாழாக்கப்பட்டு, கைதிகள் சுவையையோ, வலிவையோ பெறமுடியாத நிலை ஏற்பட்டுவிடுகிறது.

முற்காலத்திலே இருந்ததைவிடச் சிறை எவ்வளவோ மேல் இப்போது என்று அமைச்சர்கள் பேசியிருக்கிறார்கள்—அதுபற்றி இங்கு நண்பர்கள் விவாதித்தனர். விளக்கொளி, உடை, அலுமினிய பாத்திரம், காற்றோட்டத்துக்கான வழி, இவைகளெல்லாம் இப்போது உள்ளன; முன்பு இருட்டு, மண்பாண்டம், அழுக்குடை, குகைபோன்ற அமைப்பு இவை இருந்தன; இது முன்னேற்றமல்லவா என்று அமைச்சர்கள் கேட்கிறார்கள்.

அவர்கள் குறிப்பிடும் நிலைமை சிறையிலே இருந்த நாட்களில், வெளியிலேயே இருட்டும் இடர்ப்பாடும் மிகுந்திருந்தன; அதனுடைய மறு பதிப்பாகச் சிறை இருந்தது. இப்போது, வெளியே அமைந்துள்ள வாழ்க்கை முறையில், ஒளியும் காற்றும், தூய்மையும் துப்புரவும் புகுத்தப்பட்டு விட்டிருக்கிறது; ஆகவே அதனுடைய சாயல், சிறையிலும் இருக்க வேண்டும்—இதனை அமைச்சர்கள் மறந்துவிடுகிறார்கள். முன் பீப்பாயில் போட்டு உருட்டுவது, சுண்ணாம்புக் காளவாயில் போட்டு வேகவைப்பது, கழுமரத்தில் ஏற்றுவது, மாறுகால் மாறுகை வாங்கிவிடுவது, யானை காலில் இடர வைப்பது, இப்படிக் கொடுமைப்படுத்தும் முறைகள் நிரம்ப இருந்தன! அந்தக் காலத்தைத்தான் காட்டு மிராண்டிகள் காலம் என்கிறோம். அவைகளைக் கவனப்படுத்தி, அவைகளைவிட, கசையடி பரவாயில்லை அல்லவா, கை காலுக்கு விலங்கிடுதல் பரவாயில்லை அல்லவா என்று கேட்பது, வாதமுமாகாது; மனிதத் தன்மையின் மேம்பாட்டை வளர்க்கும் வழியுமாகாது. சிறை கொடுமைப்படுத்த உள்ள இடம் என்ற கொள்கை, காட்டுமிராண்டித்தனத்தின் ஒரு கூறு. திருத்துவதற்கான இடம் சிறை என்பதுதான் நாகரிக நாட்டினர் ஒப்புக்கொண்டுள்ள கருத்து. இந்தக் கருத்தை இங்குள்ள அரசு ஒப்புக்கொள்கிறதா மறுக்கிறதா என்பதுதான் பிரச்சினை. நமது கழகத் தோழர்கள் சட்டமன்றத்தில் இதனை எழுப்பினார்கள்—அமைச்சர் அவையினர் பொருத்தமான பதிலோ, விளக்கமோ தரவில்லை. பல்வேறு குற்றங்களை இழைத்துவிட்டு வந்தவர்கள், இதே காங்கிரஸ்காரர்கள் ஜெயிலில் இருந்தபோது, என்னென்ன ஆர்ப்பாட்டம் செய்தார்கள்? சிறையை அப்

படித் திருத்தப் போகிறோம், இப்படி மாற்றப் போகிறோம் என்றெல்லாம் பேசினார்கள், பதவியில் உட்கார்ந்ததும் அதை எல்லாம் காற்றிலே பறக்க விட்டுவிட்டார்களே என்று கேலி பேசுகிறார்கள்.

டில்லி மேலவைத் தேர்தலில், நண்பர்கள் சமதும் மாரி சாமியும் வெற்றி பெற்றது பத்திரிகைகளில் வெளி வந்திருந் தது. இங்கு நாங்கள் மிக்க மகிழ்ச்சி அடைந்தோம்.

28—3—64

இன்று அறையினுள் அடைக்கப்பட்டதிலிருந்து கிட்ட தட்ட முக்கால் மணி நேரம், கம்பிகளைப் பிடித்துக் கொண்டு நின்றபடி, எதிர்ப்புறம் எழிலோடு விளங்கிக் கொண்டிருந்த நிலவைப் பார்த்தபடி இருந்தேன். அழகிய நிலவு, முழு நிலவுக்கே மறுதினம்! கிளம்பும் போது பொன்னிறம்? மேலே செல்லச்செல்ல உருக்கி வார்த்த வெள்ளி நிறம்! எனக்கு எப்போதுமே நிலவைக் காண் பதிலே பெருமகிழ்ச்சி. கம்பிகளுக்குப் பின்னால் நின்றபடி பார்க்கும்போதும், பெருமகிழ்ச்சியே! சிறைப்படாத நிலவு, அழகினைச் சிந்திக்கொண்டிருக்கிறது—சிறைப்பட்டிருக்கும் எனக்குக் களிப்பை அள்ளிப் பருகிக்கொள் என்று நிலவு கூறுவது போலத் தோன்றிற்று. இங்கு வந்த இத்தனை நாட்களில் இத்துணை அழகு ததும்பும் நிலவை நான் கண்ட தில்லை. கடலோரத்தில், வெண் மணலின் மீதமர்ந்து கண்டு இன்பம் கொண்டிட வேண்டும் அண்ணா! சிறைக் குள் இருந்தா!! என்று கேட்டுக் கேலி பேசுவர் என்பதால், அதிகம் இதுபற்றி எழுதாதிருக்கிறேன். இன்று உள்ள வானம் நிலவு அளிக்கும் ஒளியினால் புதுப்பொலிவு பெற்று விளங்குவது போலவே, என் மனமும் எனக்குக் கிடைத்த செய்தி காரணமாக மகிழ்ச்சியால் துள்ளியபடி இருக்கிறது. நண்பர்கள் நடராசனும், சி. பி. சிற்றரசும் மேலவைக்கான தேர்தலில் வெற்றி பெற்றுவிட்டனர் என்ற செய்தி கிடைத்தது. இன்று மாலை—நறுமணம் வீசும் சந்தனத்தை வேலைப்பாடு மிக்க வெள்ளிக் கிண்ணத்தில் ஊற்றித் தரு வதுபோல, இந்த மகிழ்ச்சியான வெற்றிச் செய்தியை எனக்குத் தந்தவர், டில்லி மேலவைத் தேர்தலில் வெற்றி பெற்ற நண்பர் மாரிசாமி,

முதலமைச்சருடைய தனி அனுமதி பெற்று, நண்பரி மாரிசாமி, ஆம்பூர் நகராட்சி மன்றத் தலைவராகியுள்ள சம்பங்கி, திருப்பத்தூர் நகராட்சி மன்றத் தலைவராகியுள்ள சின்னராஜு, வாணியம்பாடித் தொகுதி சட்டமன்ற உறுப்பினர் வடிவேலு ஆகியோருடன் இன்று மாலை என்னைக் காண வந்திருந்தார். சிறை மேலதிகாரிகள் தமது திறமைமிக்க கண்காணிப்பை நடத்த அங்கு அருகிலே அமர்ந்திருந்தனர். நண்பர் மாரிசாமிக்கு என் பாராட்டு தலைத் தெரிவித்தேன். அவர் தம்முடைய நன்றியைக் கூறினார்.

காங்கிரஸ் வட்டார ஓட்டுகள் சில அவருக்குக் கிடைத்திருப்பது பற்றி, காங்கிரஸ் பெருந்தலைவர்கள் விசாரம் தரும் விசாரணை நடத்த இருப்பதாக காலைப் பத்திரிகைகளில் பார்த்தேன்—அதுபற்றி மாரிசாமியிடம் கேட்டேன். —எனக்குத் தெரிந்தவர்கள், வேண்டியவர்கள், காங்கிரஸ் வட்டாரத்தில், சில மந்திரிகள் மட்டுமே இருக்கிறார்கள்—அவர்களுடைய ஓட்டுகள்தான் கிடைத்திருக்க வேண்டும் என்று கூறினார். அவ்விதமாக, பத்திரிகை நிருபர்களிடம் கூறிவிட்டு வந்ததாகவும் சொன்னார். சுதந்திராக் கட்சிக்காரர் என்பதனால் மட்டுமல்ல, காங்கிரஸ் வட்டாரத்தின் பெரிய புள்ளிகளின் இயல்புகளை, நெருங்கிப் பழகி அறிந்திருக்கிறவர் என்பதாலே, இன்றையக் காங்கிரஸ் தலைவர்களிலே முதன்மையானவர்களுக்கு, மாரிசாமியிடம் கோபம்—கசப்பு—அச்சம்கூட! அவருடைய வெற்றியை, அவர்கள், தங்கள் இதயத்துக்குத் தரப்பட்ட கசையடியாகவே கருதுவார்கள்.

திருப்பத்தூர் நகராட்சி மன்றத் தலைவர் சின்னராஜு நமது இயக்கத்தவர் என்றாலும், எதற்கும் தாமாக முந்திக் கொண்டு வந்து நிற்கும் சுபாவம் உள்ளவரல்ல. சட்டமன்றத் தேர்தலில் அவர் ஈடுபட்டதே என்னுடைய இடைவிடாத வற்புறுத்தலுக்குப் பிறகுதான். நகராட்சி மன்றத் தலைவர் தேர்தலிலும் ஈடுபட அவர் இலேசில் இடம் கொடுத்திருக்கமாட்டார். தேர்தலில் பல்வேறு வகையான எதிர்ப்புகள் இருந்தன என்று கூறினார். அவருடைய வெற்றி, நான் எதிர்பார்த்ததுதான் என்றாலும், காங்கிரஸ்

கட்சியினர் தேர்தல் வேலைகளில் ஒரு தலைமுறை அனுபவம் பெற்றவர்களாயிற்றே என்பதை எண்ணிச் சிறிது கவலைப் பட்டுக் கொண்டிருந்தவன், வெளியே சென்று அவரைக் காண, நாட்கள் பல ஆகுமே என்று எண்ணிக்கொண் டிருந்தேன்—அவரே இங்கு வந்தது என் ஆவலை அறிந்து வந்தது போலிருந்தது.

ஆம்பூர் சம்பங்கி, மிக அமைதியாகக் காரியத்தைக் கணக்கிட்டு முடிக்கும் இயல்பினர். விலைவாசிக் குறைப் புப் போராட்டம் காரணமாக என்னோடு வேலூர் சிறையில் இருந்தவர். அப்போதே, அவர் ஆம்பூர் நகராட்சித் தலை வராக வரவேண்டும் என்று பேசிக்கொண்டோம். எண் ணியபடியே நடந்தேறியது. ஆம்பூர் நகராட்சிக்கான தேர்தலின்போது இருந்த நிலைமைகள் பற்றிச் சிறிதளவு கூறினார்.

அவர்களைக் கண்டுவிட்டுவந்து, இங்கு நமது நண்பர் களிடம் 'சேதி' கூறியபோது, அளவற்ற மகிழ்ச்சி அடைந் தார்கள்.

இன்று காலையில், சிறை மாநில மேலதிகாரி வந்திருந் தார்—இரண்டாயிரம் ரூபாய்க்குமேல் சம்பளம் வாங்கு பவராம். நாங்கள் இருந்த பகுதிக்கு, சிறை அதிகாரி களுடன் வந்திருந்தார். மிகப்பெரிய பொறுப்பான பதவி யில் இருப்பவர், சிறை நிலைமைகளைக் கண்டறிய வரும் போது, எங்களையும் பார்த்து, நாலு வார்த்தை பேசுவார், நிலைமை எப்படி? என்று கேட்பார் என்று நான் எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன். கேட்டிருந்தால் சொல்வதற்கு ஏராள மான தகவல்கள் இருப்பதால் அல்ல; ஒரு பரிவு காட்டும் முறையில், பேசுவார் என்று நினைத்தேன். அவர், எங்கள் பகுதியின் கீழ்த்தட்டில் உலவினார்—நாங்கள் மாடிப் பகுதி யில், நூற்பு வேலையில் இருந்தோம்—திரும்பிக்கூடப் பார்க்கவில்லை! சமையற்கட்டைப் பார்த்துவிட்டு, அங்கு இருக்கும் ஒரு அரச மரத்தைப் பார்த்துவிட்டுப் போய் விட்டார். வெள்ளைக்கார ஆட்சி ஒழிந்ததும், அதிகார வர்க்கத்தின் பழைய மனப்பான்மையே ஒழிந்துவிட்டது என்று வேறு பெருமையாகப் பேசிக்கொள்கிறார்கள்!

கம்யூனிஸ்டு கட்சியிலே 'பிளவு' விரிவாகிக் கொண்டு வருவதுபற்றி, நண்பர் மதியழகன், இன்றையப் பத்திரிகையைப் பார்த்துவிட்டுச் சொன்னார். ஆந்திராவில் சுந்தரய்யா—நாகிரெட்டி போன்ற புடம் போட்டு எடுக்கப்பட்டவர்களெல்லாம் கூட, புரட்சி செய்திருக்கிறார்கள். என்னைப் பொறுத்தமட்டில், கம்யூனிஸ்டு கட்சியில் பிளவு ஏற்படுவது, களிப்பூட்டும் நிகழ்ச்சி அல்ல—காங்கிரசை எதிர்க்க அமைந்துள்ள ஒரு கட்சி வலிவிழந்து, காங்கிரஸ் எதேச்சாதிகாரத்தைப் புதுவலிவு கொள்ளச் செய்கிறதே என்பது கவலை தருவதாகவே இருக்கிறது.

பொதுவாகவே, இப்போது, எல்லாக் கட்சிகளிலும், இரு பிரிவுகள்—ஒன்றை ஒன்று பிற்போக்கு என்று கூறிக் கொண்டு மூளைத்து, முடைநாற்றத்தைக் கிளப்பிவிடும் நிகழ்ச்சி ஏற்பட்டுவிட்டிருக்கிறது.

காங்கிரஸ் கட்சியில், வலதுசாரி டி. டி. கிருஷ்ணமாச்சாரி மொரார்ஜி போன்றோராலும், இடதுசாரி கிருஷ்ண மேனன், மாளவியா போன்றோராலும் நடத்தப்பட்டு வருகிற நிலைமை இருப்பதை, மறைக்கக்கூட முடியவில்லை.

கம்யூனிஸ்டு கட்சியில், டாங்கே கோஷ்டி, கோபாலன் கோஷ்டி என்கிறார்கள்.

பிரஜா—சோஷலிஸ்டுகளில், மிஸ்ரா கோஷ்டி, அசோக்மேத்தா கோஷ்டி என்கிறார்கள்.

திராவிடர் கழகத்தில் பெரியார் சுயமரியாதைக் கட்சி, குருசாமி சுயமரியாதைக்கட்சி என்று பேசப்பட்டு வருகிறது.

மாற்றார்கள் எத்துணையோ இட்டுக்கட்டியும் மூட்டி விட்டுங்கூட, நமது கழகம் மட்டும் இத்தகைய கேட்டினுக்கு இரையாகாமல் இருந்து வருவதுபற்றி, வியந்து பேசிக்கொண்டிருந்தோம்.

இன்று பத்திரிகைகள், காங்கிரஸ் கட்சிக்குள் மூண்டு கிடக்கும் உட்பூசல்களை எவ்வளவோ மூடி மறைக்கின்றன. கேரளத்திலும் ஆந்திரத்திலும், ராஜ்யசபைத் தேர்தலில்

காங்கிரஸ்காரரர்களே காங்கிரஸ்காரர்களைத் தோற்கடித்தனர். தேர்தல் தந்திரத்தில் தனக்கு மிஞ்சியவர் இல்லை, கட்டுப் பாட்டில் நிகர்வேறு இல்லை என்று விருது பெற்ற காமராஜர் கண்எதிரில், மாரிசாமிக்குக் காங்கிரஸ் ஓட்டுகள் கிடைத்துள்ளன!

இந்த நிலைமைகளோடு மிகப் பெரிய நெருக்கடியின் போதும், திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், கட்டுப்பாட்டு உணர்ச்சியுடன் காரியமாற்றிவரும் கண்ணியத்தை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் பொதுமக்கள், நமது கழகத்தைப் பாராட்டாமலிருக்க முடியாது. எந்த ஒரு கழகத் தோழரும், இந்த மேலான நிலைக்கு ஊறு நேரிடும்படியான சொல்லிலோ செயலிலோ தன்னை ஈடுபடுத்திக்கொள்ளக் கூடாது என்ற செம்மையான பாடத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளவேண்டும்.

வெளியில் இருப்பவர்களுக்கு ஏற்படக் கூடியதைவிட, சிறைப்பட்டிருப்பவர்களுக்குத்தான், இந்த அருமையும், அதனால் கிடைக்கப்பெறும் பெருமையும் எழுச்சியைத் தந்திடும். நாம் சிறையில் இருக்கிறோம், நமது கழகம் வெற்றிமேல் வெற்றி பெற்று, மக்களின் நன்மதிப்பைப் பெற்று வளருகிறது என்பதனைவிட, உற்சாகமான வேறு உணர்ச்சி தேவை இல்லை அல்லவா? அத்தகைய வெற்றிகளை ஈட்டித்தரப் பாடுபடும் அனைவருக்கும், நன்றி கூறிய படிதான், சிறையிலே இருக்கிறோம்.

இவைபற்றி இன்று பிற்பகல் அன்பழகனிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். நகராட்சி மன்றத் தேர்தல்களில் நீங்கள் எதிர்பார்த்த வெற்றி கிடைத்ததா என்று கேட்டார்—பெரும் அளவு கிடைத்தது. ஆனால் சேலம் ராசிபுரம் இரண்டு இடங்களிலும் நான் அதிக அளவு வெற்றி எதிர்பார்த்தேன்—கிடைக்கக்காணோம்—பொதுவாக இது பற்றி வெளியே சென்றபிறகு கண்டறியவேண்டும் என்று எண்ணியிருக்கிறேன் என்று தெரிவித்தேன். ஏன் இதற்கு ஒரு குழு அமைக்கலாமே என்றார்—குழு அமைத்து, இன்னின்னால் குறைகள் ஏற்பட்டுவிட்டன என்று கிளறிக் கொண்டிருப்பதை நான் விரும்புபவன் அல்லவே என்பதை நினைவு படுத்தினேன்.

நிலவைக்கண்டு களிப்பைப் பருகிக் கொண்டிருந்து விட்டு, உடனே குறிப்பு எழுதவில்லை. இடையில் வைசாலி தட்சசீலம் ஆகிய பழம் பெருமைமிக்க ஊர்களிலே உலவிக் கொண்டிருந்தேன்—ராகுல் எழுதிய சிந்துமுதல் கங்கை வரை என்ற புத்தகத்தைப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். இனி, கெய்ரோ நகர் நோக்கி, கிருஸ்தவ அரசுகளின் படைகள் பாயும் நிகழ்ச்சி பற்றி—புனிதப் போர்பற்றி—(ஆங்கில) ஏடு படித்துவிட்டுத் தூங்க முயற்சிக்கவேண்டும். நேற்றிரவு இரண்டு மணியிலிருந்து நாலு மணிவரையில் கைவலியினால், தூக்கம் வராமல் கஷ்டமாக இருந்தது. இன்று பிற்பகலும் வலிதான். ஆனால் இப்போது இல்லை. நிலவின் அழகும் கழகவெற்றியின் நேர்த்தியும், வலியை விரட்டி இருக்கிறது -என்று நினைக்கிறேன், பார்ப்போம்.

1—4—64

ஏப்ரல் மாதத் துவக்கம் இடையில் குறிப்பு எழுதாத தற்குக் காரணம், ஏற்பட்டுவிட்ட மனச்சங்கடம். திடீரென்று டி. எம். பார்த்தசாரதிக்கு நெஞ்சுவலி கண்டது. கவலைப்படும் அளவுக்கு வலி விறுவிறுவென்று வளர்ந்து களைப்பு, மயக்கம் மேலிட்டுவிட்டது. சிறைமருத்துவர், சில மணி நேரம் பார்த்துவிட்டு. வெளியே மருத்துவ மனைக்கு அனுப்பவேண்டும் என்றார். நாங்கள் அனைவரும் பயந்துவிட்டோம். அதற்கு ஏற்றபடி, பார்த்தசாரதியின் நிலைமையயும் இருந்தது. மாலை ஏழு மணி இருக்கும், பார்த்தசாரதியை வெளி மருத்துவ மனைக்கு அழைத்துச் சென்றபோது, படிக்கட்டுகளில் இறங்கியதும் மயக்கம் அதிகமாகிவிட்டது. வார்டர் தாங்கிப் பிடித்துக்கொண்டு சென்றார் என்றாலும், சிறிது தூரம் நடப்பதற்குள் மயக்கம் மேலும் அதிகமாகி நடந்துபோக முடியாத நிலை ஏற்பட்டு, வார்டர்கள் பார்த்தசாரதியைத் தூக்கிச் செல்லும்படி ஆகிவிட்டது. இதைக்கண்ட எங்களுக்கு மேலும் திகிலாகி விட்டது. வேறு எங்கும் பெறமுடியாத மேலான மருத்துவ உதவி, வெளி மருத்துவமனையில் கிடைக்குமென்பது தெரிந்திருந்தாலும், பொதுவாக நெஞ்சுவலி விபத்தாக முடிந்துவிடுவதை அறிந்திருந்த காரணத்தால், எங்களுக்

குப் பெருத்த மனச்சங்கடம் ஏற்பட்டது. அன்று இரவு எனக்குத் தூக்கமே வரவில்லை. மறுநாளும் மருத்துவமனை சென்றுள்ள பார்த்தசாரதியின் நிலைமை எப்படி இருக்கிறதோ என்பதுபற்றிய கவலையே உள்ளத்தைத் துளைத்துக் கொண்டிருந்தது. சிறை அதிகாரிகளைக் கேட்டாலோ, 'மருத்துவமனைக்கு ஒரு கைதியை அனுப்பிய பிறகு, தொடர்பு வைத்துக் கொள்வதில்லை' என்று கூறிவிட்டனர். பார்த்தசாரதி மருத்துவமனைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டது பற்றி, வில்லிவாக்கத்தில் உள்ள அவருடைய துணைவியாருக்குச் 'சேதி' தரும்படி சிறைஅதிகாரிகளில் ஒருவரைக் கேட்டுக்கொண்டோம். அவர், வில்லிவாக்கம் போலீஸ் நிலையத்துக்குத் தொலைபேசிமூலம் செய்தி அனுப்பி, வீட்டாருக்குத் தெரிவிக்கும்படி ஏற்பாடு செய்வதாகக் கூறினார். இது ஓரளவுக்கு ஆறுதல் அளிப்பதாக இருந்தது என்றாலும், கண்களில் நீர் தளும்பும் நிலையில், இங்கிருந்து பார்த்தசாரதி சென்ற காட்சி, கண்முன் எப்போதும் நின்று மனதை வாட்டியபடி இருந்தது. வயது 60, எப்போதும் மிகச் சுறுசுறுப்பாக வேலை செய்தபடி இருப்பது வாடிக்கை. நான் பலமுறை தடுத்தும் எந்த வேலையையும் அவரே மேற்கொள்வார். அந்த அளவு வேலைசெய்யக் கூடிய வலிவும் இல்லை. அதை அவர் உணர்ந்து கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. இதன்றி வீட்டை ஒட்டிய கவலைகள்.

பொன்னுவேல் சமையல் காரியத்தைக் கவனித்துக் கொண்டார்; எனக்கும் மற்றவர்களுக்கும் சாப்பாட்டின் வகைபற்றிய எண்ணமே எழவில்லை. சிறை மருத்துவரிடம், பொன்னுவேலுவை அனுப்பி இருந்தேன். அவர், 'பயப்படும்படியாக நிலைமை இல்லை; இருதயசம்பந்தமான வலி என்று கூடத் திட்டவட்டமாகச் சொல்வதற்கில்லை, பரிசோதனைக்காகத்தான், பெரிய மருத்துவ மனைக்கு அனுப்பி இருக்கிறேன்' என்று கூறி அனுப்பினார்.

எனக்கு ஊசிபோட மருத்துவர் வந்திருந்தார். பெரிய மருத்துவமனை சென்று, நிலைமையைக் கண்டறிந்துவந்து கூறும்படி கேட்டுக்கொண்டேன். அன்று மாலையே, அவர், பெரிய மருத்துவமனைசென்று பார்த்தசாரதியைப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பி, கம்பவுண்டர் மூலமாக, கவலைப்

படத்தக்கதாக ஏதும் இல்லை என்று செய்தி அனுப்பி இருந் தார். மிகுந்த ஆறுதலாக இருந்தது. தொடர்ந்து, சிறைக் காவலர்களில் ஒருவர், மருத்துவமனைசென்று பார்த்து விட்டுவந்து, பார்த்தசாரதி நல்லபடி இருக்கிறார் என்ற செய்தியைக் கூறினார்.

எங்கள் கவலையையும் கலக்கத்தையும் போக்கிடத் தக்கவிதத்தில் 1—4—64 மாலை, பார்த்தசாரதியே, இங்குத் திரும்பிவந்துவிட்டார். நேரிலே பார்த்த பிறகுதான் மன நிம்மதி ஏற்பட்டது. பரிசோதனைகள் செய்தது குறித்தும், வீட்டாரும் நண்பர்கள் நடராசன், கருணாநிதி, நெடுஞ் செழியன், கிட்டு ஆகியோர் வந்து விசாரித்தது குறித்தும் பார்த்தசாரதி கூறினார். அதிகமாக வேலை செய் யக்கூடாது என்று கண்டிப்பாகக் கூறினேன். அவரால் வேலை செய்யாமல் இருக்க முடியவில்லை. சோர்வு நீங்கிவிட்டதாகத் தெரியவில்லை.

மனச்சங்கடம் காரணமாக, படிப்பதும், உரையாடு வதும், தட்டுப்பட்டுவிட்டிருந்தது.

வைசாலி—தட்சசீலம் ஆகிய இடங்களில் அமைந் திருந்த குடிஅரசுக்கும் மகத நாட்டின் முடியாட்சிக்கும் இடையே மூண்டுவிட்ட போர்பற்றி, ராகுல் விவரித்திருந்த பகுதியைப் படித்தேன்.

ஷேக் அப்துல்லா விடுதலை செய்யப்படுவார் என்று காஷ்மீர் முதலமைச்சர் விடுத்திருந்த அறிக்கைப்பற்றி பேசிக்கொண்டிருந்தோம்.

ஷேக் அப்துல்லா மீது தொடரப்பட்டுள்ள வழக்கு, பயங்கரமானது—அவருக்கும் அவருடைய கூட்டுத் தோழர்களுக்கும் ஆயுள்தண்டனை பெற்றுத் தரத்தக்க வழக்கு. பாகிஸ்தானோடுகூடி, காஷ்மீர் சர்க்காரைக் கவிழ்க்கச் சதிசெய்தார் என்பது வழக்கு. பல இலட்சம் வழக்குக்காகப் பாழடிக்கப்பட்டது. இப்போது வழக்கினைத் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்கின்றனர். பத்து ஆண்டுகளாக சிறைக்கொடுமைக்கு ஆளான ஷேக்அப்துல்லா, நிபந்தனை

யின்றி விடுதலை பெறுவது, அவருடைய புகழொளியைப் பார் அறியச்செய்யும் என்பதில் ஐயமில்லை. காஷ்மீரத்தின் எதிர்காலமும், காஷ்மீருக்கும் இந்தியாவுக்கும் இடையே உள்ள தொடர்பின் நிலையும், இந்தச் சம்பவத்தினால் எந்த விதத்தில் உருப்பெறுகிறது என்பது, இனித்தான் தெரிய வேண்டும்.

மொரார்ஜி தேசாய் தமிழகத்தில் சுற்றுப்பயணம் செய்வதுபற்றியும் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். 'அடிமைப் பட்ட மக்களிடம் எஜமானன் கட்டளைகளைப் பிறப்பித்துக் கொண்டு செல்லும் விதமாக அவருடைய பேச்சு இருக் கிறதே தவிர, காரணம், விளக்கம், கனிவு ஏதும் காணோம்' என்று நண்பர்கள் கேட்டார்கள். "மனதிலே பட்டதை ஒளிவுமறைவு இல்லாமல் பேசுகிறார் இது ஒருவிதத்தில் பாராட்டத்தக்கது. நமது அமைச்சர்களைப்போல மூடி மறைத்து, மக்களின் நோக்கை வேறுதிசையில் திருப்பி விடவில்லை? இதுபோன்ற பேச்சுதான், நமது மக்களுக்கு உண்மையான நிலைமையை எடுத்துக்காட்ட உதவும்" என்று நான் கூறினேன்.

மொரார்ஜியின் பேச்சில் மற்றோர் கருத்து—பேசாததன் மூலம்—தொனித்தது. பலரும் பாராட்டிப் பேசிய காமராஜ் திட்டம்பற்றி அவர் ஏதும் குறிப்பிடவே இல்லை. ஒருவேளை அதனால் பாதிக்கப்பட்டவர் என்ற காரணத்தால், அது குறித்துப் பேசவில்லை போலும்!

13. அரசியல்-மற்றும் பல சிந்தனைகள்

(கடிதம் 13, காஞ்சி—13—12—64)

தம்பி!

இந்தியை எப்படியும் அரியணை ஏற்ற இருக்கிறார்கள், நாம் விழிப்புடன் இருந்து தடுத்தாலொழிய, அந்த விபத்து ஏற்பட்டே தீரும் என்று நாம் எடுத்துக்கூறும் போது ஏதோ கட்சி மாச்சரியத்தால் பேசுகிறோம் என்று

எண்ணிக்கொள்ளும் மக்கள்கூட, மொரார்ஜியின் பேச்சைக் கேட்ட பிறகு, உண்மை நிலையைத் தெளிவாகப் புரிந்துகொண்டிருப்பார்கள். அந்த வகையில் மொரார்ஜி யின் பேச்சு வரவேற்கத்தக்கதுதான் என்று நண்பர்களிடம் கூறினேன்.

2—4—64

இன்று தமிழ் நாட்டில் சட்டமன்றத் தொகுதிகளைத் திருத்தி அமைப்பதற்காக, துரைத்தனம் மேற் கொண்டுள்ள திட்டத்தை விளக்க, மாவட்டப் படங்கள், புள்ளி விவரங்கள் தரும் ஏடுகள் ஒரு பெரிய கட்டு, மதியழகனுக்குத் தரப்பட்டது. இந்திய துரைத்தனத்தார், சென்னை மாநில அரசு மூலம் இதனை அனுப்பியிருந்தனர்—மதியழகன் இதற்காக அமைக்கப்பட்டுள்ள குழுவில் உறுப் பினர். இன்று பெரும்பகுதிப் பேச்சு இந்தப் பிரச்சினையை ஒட்டியதாகவே இருந்தது. மே திங்கள் 11—ம் நாளிலிருந்து இதற்கான குழு உதகையில் கூடுகிறது. இதற்கான அழைப்பிதழும் மதிக்கு அனுப்பப்பட்டது. தமிழக சட்ட மன்றத் தொகுதிகளின் எண்ணிக்கை உயத்தப்பட இருக் கிறது—242 ஆக. எனவே, பல புதிய தொகுதிகள் அமைய இருக்கின்றன. மதியும் ராமசாமியும், எந்தெந்த வகையில் புதிய தொகுதிகள் அமையலாம் என்பதுபற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். மலைவாசிகளுக்காக இப்போது ஏற்காடு தொகுதி இருக்கிறது—மற்றோர் தொகுதி மலைவாசிகளுக்கு அமையலாம்—அது கொல்லி மலையை ஒட்டியதாக அல்லது ஜவ்வாது மலையை ஒட்டியதாக இருக்கலாம் என்று புள்ளி விவரக் கணக்கைக் கொண்டு மதி கூறினார். ஆங்காங்கு உள்ள நமது கழகத் தோழர்களின் கருத்தை யும் அறிந்து, இறுதியாக முடிவு மேற்கொள்ளவேண்டும்.

அரசியல் சட்ட எரிப்பு சம்பந்தமான சட்டம் செல்லு படியாகாது என்பதாக, தொடரப்பட்டிருந்த வழக்கில், நீதிபதிகள் வீராசாமி, குன்னி அகமத் குட்டி ஆகியோர் அளித்த தீர்ப்பு பத்திரிகையில் பார்த்தோம். தீர்ப்பின் வாசகத்தைப் பார்க்கும்போது, மேற்கொண்டு சுப்ரீம் கோர்ட்டுக்குச் சென்று வழக்காடலாம் என்ற எண்ணம்

எழுகிறது. ஆனால் ஏற்கனவே மதுரை முத்துவும் அவர் குழுவினரும் மூன்று திங்களுக்கு மேலாகச் சிறைப்பட்டிருக்கிறார்கள்—இனியும் அந்த நிலையை நீடிக்கவைக்கக் கூடாது என்று, இங்கு அனைவரும் கருதினோம்.

அருப்புக்கோட்டையில் நடைபெற இருக்கும் தேர்தல் பற்றி, சுவைதரத்தக்க செய்தி எதுவும் இதழ்களில் காண வில்லை, திருச்செங்கோடு, திருவண்ணாமலை, போடி, நாங்குனேரி ஆகிய இடங்களிலே தேர்தல்கள் நடந்த போது காணப்பட்ட பரபரப்பான சூழ்நிலை, என்ன காரணத்தாலோ இப்போது தென்படவில்லை. காமராஜரின் சுற்றுப்பயண நிகழ்ச்சி மட்டுமே குறிப்பிட்டுக் காட்டப் பட்டிருக்கிறது. காங்கிரஸ் சார்பாக நிற்பவர், மறவர் குலத்துப் பிரமுகர்—ராமநாதபுரம் ராஜாவின் இளவல். பார்வார்டுபிளாக், அவருக்கு எதிராக வேலாயுதன் நாயர் என்பவரை நிறுத்திவைத்திருக்கிறது. துணிகரமான முயற்சி என்று நான் கூறினேன். வெற்றிக்கு நல்ல வாய்ப்பு இருக்கிறது என்று மதி, காரணம் காட்டிப் பேசிக் கொண் டிருந்தார்.

சினிமா, நாடகத் துறைகளைக் கேலி பேசிக்கொண் டிருந்த காமராஜர், இப்போது அந்தத் துறைகளைத் தன் நட்புக்கரத்தில் கொண்டுவர எடுத்துக்கொள்ளும் முயற்சி பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். கழகத் தோழர்கள் நல்ல நாடகங்கள் நடத்துவதை அடியோடு நிறுத்தி விட்டது, நமது பிரசார முனையிலே நட்டத்தை உண்டாக்கி விட்டது என்று நான் விளக்கியபோது, நண்பர் ராமசாமி, 'எனக்குக்கூட நாடகத்திலே நடிக்க ஆவலாக இருக்கிறது; ஒரு நல்ல நாடகம் எழுதிக் கொடுங்கள்' என்று கேட்டுக் கொண்டார். நேரமும் நினைப்பும் துணைபுரியும்போது எழுதிக்கொடுக்கிறேன் என்று தெரிவித்தேன். சுயமரி யாதை இயக்க கால முதற்கொண்டு, நமது இயக்கப் பிரசாரத்துக்கும் நாடகத்துறைக்கும் இருந்துவந்த தொடர்புபற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தேன்.

சுயமரியாதை இயக்கத்தில் நான் ஈடுபட்டபோது, மாநாடுகளிலே, 'விமலா அல்லது விதவையின் கண்ணீர்'

என்ற நாடகம் நடத்தப்பட்டுவந்தது. திருச்சி கி. ஆ. பெ. விசுவநாதம் அவர்களைத் தலைவராகக் கொண்ட ஒரு நாடகக்குழு, இதுபோன்ற நாடகங்களை நடத்திக்கொண்டுவந்தது. பிறகு, புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் அளித்த 'இரணியன் அல்லது இணையற்ற வீரன்' என்ற நாடகம், நடத்தப்பட்டது. ஒரு முறை அதிலே இப்போதைய திருவாசகமணி, கே. எம். பாலசுப்பிரமணியமும், குத்தூசி குருசாமியும் நடித்ததுண்டு. இந்த நாடகத்துக்கு நல்ல வரவேற்பு இருப்பது கண்டு, நாடகக் குழுக்களே இதனை நடத்தலாயின. பி. ஜி. குப்புசாமி நாயுடு போன்ற நடிகர்கள் இதிலே ஈடுபட்டனர். நமது இயக்கத் தோழர்கள் இங்கும் அங்குமாக, சீர்த்திருத்த நாடகங்கள் நடத்திக்கொண்டிருந்தனர். நடிகவேள் எம். ஆர். ராதவின் நாடகம்—சி. பி. சிற்றரசு எழுதியது—முதன்முறையாக, திருச்சி திராவிடர் கழக மாநாட்டிலே தான் நடத்தப்பட்டது; மிகக் குறைந்த செலவில். அதற்கான பணத்தை வாங்கிக்கொடுக்கவே பெரியாரிடம் மெத்தப் போராடவேண்டி இருந்தது. நண்பர் ஏ. கே. வேலன் ஒரு சில நாடகங்கள் நடத்தினர். சி. பி. சிற்றரசு சில நாடகங்களை நடத்திக் காட்டினர், நாகைத் தோழர் கோபால் ஒரு நாடகக்குழுவே அமைத்து, சில ஆண்டுகள் நடத்திவந்தார்; அதிலே கருணாநிதி வேடம் தாங்கினர். கருணாநிதியின் சாந்தா என்ற நாடகம் நல்ல செல்வாக்குடன் இருந்தது. பாவலர் பாலசுந்தரம் ஒரு நாடகக்குழு அமைத்து நடத்தினர். இவ்விதமாக இயக்கப் பிரசாரத்தில் நாடகம் இணைந்து வளர்ந்தது.

டி. கே. எஸ். நாடகக் குழுவிலிருந்து டி. வி. நாராயணசாமியும், எஸ். எஸ். இராஜேந்திரனும் விலகி, சீர்திருத்த நாடகங்களை நடத்தத் தொடங்கினர். நான் எழுதிய சந்திரோதயம் என்ற நாடகம் முதல் முதலில் வடாற்காடு மாவட்ட, திருவத்திபுரத்தில் நடைபெற்றது. இரண்டொரு நாடகங்களுக்குப் பிறகு, அதிலே, நடிகர் குழுவைச் சேர்ந்தவர்களும் ஈடுபடலாயினர்.

முன்னேற்றக் கழக துவக்க நாட்களில், கழக கட்டட நிதி, அச்சகநிதி, வழக்குநிதி போன்றவைகளுக்காக

கே. ஆர். ராமசாமி எம். எல். சி—யின் ஆர்வமிக்க நாடகங்களின்மூலம் பெருநிதி திரட்டப்பட்டது. சந்திர மோகன்—நீதிதேவன் மயக்கம்—ஆகிய நாடகங்களைத் தமிழகத்தில் பல்வேறு இடங்களில் நடத்திவந்தோம். சந்திரமோகன் நாடகத்தில் நடித்தபோதுதான், கணேசன், 'சிவாஜி' என்ற பட்டம் பெற்றது—பெரியார் சூட்டியது.

கருணாநிதியின், தூக்குமேடை—வாழப்பிறந்தவர்கள்—நச்சுக்கோப்பை—போன்ற நாடகங்கள் நாடெங்கும் நல்ல பிரசாரப்பலன் கொடுத்தன. கணேசன் அனேக நாடகங்களில் பங்கேற்றார். ஓரிருமுறை எம். ஜி. சக்ரபாணியும் அந்த நாடகங்களில் பங்கேற்றிருக்கிறார்.

நாடகக் குழுக்களுக்கென்றே எழுதிக்கொடுத்த நாடகங்கள் வேறு. நான் இப்போது குறிப்பிட்டிருப்பது, கழகத் தோழர்கள் அதிகமாக ஈடுபட்டு நடித்த நாடகங்களைப்பற்றி.

இவ்விதம் வளர்ந்த நாடகமுனை, கழக நிர்வாக அலுவல் வளரவளர, முடங்கிவிட்டது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

கருணாநிதி எழுதி, பல இடங்களில் நாடகக் குழுவினால் நடத்தப்பட்டு வந்த உதயசூரியன் என்ற நாடகம், சர்க்கரால் தடை விதிக்கப்பட்டுவிட்டது.

பெரிய நகரங்களிலில்லாவிட்டாலும், சிறிய அளவுள்ள நகரங்களிலும் பெரிய கிராமங்களிலும் பிரச்சார நாடகங்கள் நடத்த, மறுபடியும் கழகம் முயற்சி எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

இவ்விதம், நண்பர்களிடம் விவரமாகப் பேசினேன்—எல்லோருக்கும் நிரம்ப ஆர்வம் இருக்கிறது, நாடகங்களை நடத்த—நடிக்க—எழுத.

3—4—64

இன்று காலையில் வழக்கறிஞர் நாராயணசாமி என்னைக் காண வந்திருந்தார். நான் எதிர்பார்த்தபடியே

சட்ட சம்பந்தமான பிரச்சினையுள்ள வழக்கை, சுப்ரீம் கோர்ட்டுக்குக் கொண்டு செல்வது பலனளிக்கும் என்று கூறினர். இப்போதைக்கு வேண்டாம்— பிறகு ஒரு வாய்ப்பு ஏற்படும்போது பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்று கூறி அனுப்பினேன்.

மாலையில் ராணியுடன், அ. க. தங்கவேலரும், என். வி. நடராசனும் வந்திருந்தனர். நகராட்சிமன்றத் தலைவரான பிறகு, முதன்முறையாக அ. க. தங்கவேலரைப் பார்க்கும் வாய்ப்பு. மகிழ்ச்சியாகவே காணப்பட்டார். எம். எல். சி ஆகிவிட்ட, என் வி. நடராசனிடம் ஒன்றும் மெருகு—முடுக்கு—காணும்.

காஞ்சிபுரத்தில் அம்மா, அக்கா, கௌதமன், பாபு, என் மருமகப்பெண்கள் எல்லோரும் நலமாக இருக்கும் செய்தி, ராணி மூலம் கேட்டு மகிழ்ந்தேன். பரிமளத்துக்குப் பரீட்சை சமயம், அதனால்தான் வரவில்லை என்றார்கள். படிப்பதற்குப் புத்தகங்கள் கொண்டு வருவார்கள் என்று எதிர்பார்த்தேன்—கொண்டுவரவில்லை.

கைவலிக்கு அன்பழகன், கடுகு எண்ணெய் தடவினால் நல்லது என்று சொல்லி, வீட்டிலிருந்து வரவழைத்திருந்தார். அந்த எண்ணெயை இன்றிரவு தடவிக் கொண்டேன்—இரண்டொரு வாரங்கள் தொடர்ந்து— தடவினால்தான் பலன் கிடைக்கும் என்கிறார்கள்.

இன்று பிற்பகல் அன்பழகனிடம் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது, முதல் இந்தி எதிர்ப்புப் போர்க் காலத்தில், மிக்க ஆர்வத்தோடு பங்குகொண்ட மறை. திருநாவுக்கரசு இப்போது முற்றிலும் மாறிவிட்டிருப்பதாகச் சொன்னார். மறைமலை அடிகளாரின் திருமகன் திருநாவுக்கரசு. இன்றைக்கும், மறைமலை அடிகள் எழுதிய, 'இந்தி பொது மொழியா?' என்ற ஏடு, எவரும் மறுக்கொணாததாக இருக்கிறது. ஆனால் மகன், மாறிவிட்டிருக்கிறாராம். எனக்கு மிக நெருக்கமான நண்பர். இப்போது 'மறை' தூத்துக்குடிக் கல்லூரியில் தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றுகிறார் என்று அறிகிறேன். கருத்திலே காரணத்துடனே—காரணமற்றோ — மாறுதல் ஏற்பட்டுவிட்டிருப்

பினும், என்னிடம் கொண்ட கனிவு மாறி இருக்காது என்று அன்பழகனிடம் கூறினேன்.

பொதுவாக, இந்தி ஆதிக்கத்தின் முழுக்கேட்டினை, மக்கள் நேரிடையாக இன்னும் சந்திக்கவில்லை—அதனால் தான், சிலர் இதனைக் கவனிக்க வேண்டிய அவசியமில்லாத பிரச்சினை என்று கருதுகிறார்கள். வேகமும் பளுவும் நாளாகவாக வளரும்—அப்போது, இப்போது 'ஏதோ தானே'வென்று உள்ளவர்கள்கூட, இந்தி ஆதிக்கத்தின் கேட்டினை உணர்ந்து துடித்து எழுவார்கள், என்று கூறினேன்.

இன்றும், கம்யூனிஸ்டு கட்சியிலே பிளவு வெகுவாக விரிவாகிவிட்டதற்கான செய்திகள் பத்திரிகைகளில் வெளி வந்திருந்தன— அவைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தோம்.

இரவு, தூக்கம் வருகிறவரையில், பொன்னுவேலிடம், காஷ்மீர் பிரச்சினைபற்றி பேசிக்கொண்டிருந்தேன்— (இப்போது என்னுடன் பொன்னுவேல்—வெங்கா—இருவரும் துணை இருக்கிறார்கள்) ஷேக் அப்துல்லாவைப் பத்து ஆண்டுகள் சிறையில் அடைத்து வைத்திருந்ததால் ஏற்பட்ட கெட்ட பெயரும், தொடுத்த வழக்கை நடத்த முடியாமல் திரும்பப் பெற்றுக்கொண்டதால் ஏற்பட்ட ஏளனநிலையும், உள்ளபடி தாங்களாகத் தேடிக்கொண்டவைகள். பிரச்சினை மிகவும் சிக்கலானதாகிவிட்டது என்பதுபற்றி விவரித்துக்கொண்டிருந்தேன்.

இரண்டு நாட்களாக, தமிழ்ப் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த கதைகளை, சிறைப் படிப்பகத்தார் தொகுத்து வைத்திருக்கிறார்கள்—அவைகளைப் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். பெரும்பாலான கதைகள், கவிதைகள்; கருத்து விளக்கம் அதிகம் இல்லை. ஆனால் செல்வவான் வீட்டு மாநிற மங்கை மினுக்குத் தைலத்தால் பளபளப்பது போல, அழகிய ஓவியங்களால், கதைகள் அழகுபடுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. சில கதாசிரியர்கள் வேண்டுமென்றே, 'கழகத்தை'த—திருவிழாக்களிலே காளையர்கள் கன்னியர்கள்மீது உரசிவிட்டு மகிழ்வது போல—இரண்டொரு இடங்களில், தாக்கியும் இருக்கிறார்கள். வைதீக கருத்துகளையும் வேண்டுமென்றே திணித்திருக்கிறார்கள். இத்தகைய கதைகளையும் கட்டுரை

களையும் படித்ததில், சமூகத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியின ரின் எண்ண ஓட்டம், எந்தவிதத்திலே இருக்கிறது என்ப தைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

4—4—64

இன்று மறுபடியும் ஊசி போடப்பட்டது. ஆனால் இந்த ஊசிகள் பொதுவாக வலிவு ஊட்டுபவை—எனக் குள்ள கை வலியை நீக்குவதற்கானவை அல்ல.

பத்திரிகையில், ஆச்சாரியார் ஒரு பாராட்டுக் கூட்டத் தில் பேசுகையில், அடுத்து தி. மு. க. அரசு அமைய வேண் டும்; அப்போதுதான், இந்தி திணிப்பினால், எத்தகைய குமுறல் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதைத் தில்லி அரசு உணர முடியும் என்று காரணம் காட்டி இருக்கிறார். பொருத்த மான பேச்சு. இந்தியை எதிர்த்து எத்தனை கிளர்ச்சிகள் நடத்தினாலும், எத்தனைபேர் சிறை புகுந்தாலும், மூடி மறைத்துவிட முடியும்—முடிகிறது—செய்து வருகிறார்கள். ஆனால் இந்தித் திணிப்பைக் கண்டித்து, காங்கிரசைத் தேர்தலில் முறியடித்தார்கள் என்றால், அந்த நிகழ்ச்சியை மூடி மறைக்க முடியாது. ஆகவே, கழகம் இந்தியை எதிர்த்துக் கிளர்ச்சி செய்து, சிறை புகுவது மட்டுமில்லா மல், தேர்தல் முனையிலும் வெற்றி ஈட்டியாக வேண்டும் என்பது குறித்து, நண்பர்களிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். சென்னை மாநகராட்சி மன்றத் தேர்தலில் கழகம் பெற்ற வெற்றி, தில்லி வட்டாரத்தில் பரபரப்பை உண்டாக்கிவிட் டிருக்கிறது என்று ஆச்சாரியார் சொன்னதும், முற்றிலும் உண்மையானது. இங்குள்ள காங்கிரஸ் வட்டாரமும், அதற்கு ஆதரவு அளிக்கும் இதழ்களும், கழக வெற்றியை எவ்வளவு மூடி மறைக்கவும், குறைத்து மதிப்பிடவும் முனைந்தாலும், தில்லியிலும், வேறு இடங்களிலும், கழக வெற்றியை மிக முக்கியமான நிகழ்ச்சியாகத்தான் கருது வார்கள். அதிலும், தடைச்சட்டம் காரணமாகக் கழகம் அடியோடு ஒழிந்து போய்விடும் என்று அவர்கள் கணக்குப் போட்டுக் களிப்பில் மூழ்கியிருந்த சமயத்தில், கழகம் இத் தனை வெற்றிபெற்றிருப்பது, மிகமிக முக்யத்துவம் வாய்ந்த தாகும். தி. மு. கழகம், காங்கிரஸ் அரசிடமிருந்து ஆட்சிப்

பொறுப்பை ஏற்று நடத்தும் நிலைக்கு வளர்ந்துகொண்டு வருகிறது என்பதைத்தான் இது காட்டுகிறது என்பது பற்றி நண்பர்களிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். கழகம் இவ்விதமான வளர்ச்சி பெற்றுக்கொண்டு வருகிறபோது, காங்கிரசை எதிர்ப்பதில் முன்னணியில் நிற்பதாகக் கூறிக் கொள்ளும் பிற கட்சிகளில் எத்தகைய சீர்குலைவுகள் ஏற் பட்டுள்ளன என்பதுபற்றிய பேச்சு எழுந்தது.

திருவரங்கத்தில் கூடிய அசோக்மேத்தா குழுவினர் பிரஜா—சோஷலிஸ்டுகள் காங்கிரசில் சேர்ந்துவிட வேண்டும் என்று முடிவெடுத்த அதேபோது, திருச்சியில் கூடிய சுரேந்திரன் குழுவினர், பிரஜா—சோஷலிஸ்டுகள் காங்கிரசில் சேரக்கூடாது என்று முடிவெடுத்துள்ளனர். இந்தக்கூட்டத்தில் ம. பொ. சிவஞானம் கலந்துகொண்டு, காங்கிரஸ் போக்கைக் கண்டித்துப் பேசியிருக்கிறார்.

அசோக்மேத்தாவின் போக்குக்குக் காரணம் என்ன என்று நண்பர்கள் கேட்டார்கள். அசோக்மேத்தாவே சொல்லியிருக்கும் காரணம் ஒருபுறம் இருந்தாலும், அவரு டைய போக்கு மாறியதற்கான அடிப்படைக் காரணம், காங்கிரசை எதிர்த்துநிற்க எந்தக் கட்சியாலும் முடியாது என்ற தோல்வி மனப்பான்மைதான்—பிரஜா—சோஷிய லிஸ்டு கட்சியின் வளர்ச்சியின் வேகம் அவருக்கு நம்பிக் கை தரவில்லை. எனவே அவர், காங்கிரசிடம் இணைந்து போய்விடுவது நல்லது என்ற முடிவெடுத்துவிட்டார்; இது ஜனநாயக வளர்ச்சிக்கு நல்லதல்ல, என்று கூறினேன். தமிழகத்தில், இது போன்ற தோல்வி மனப்பான்மை காரணமாகப் பல கட்சிகளும், தனிப்பட்டவர்களும், காங் கிரசிடம் அடைக்கலம் புகுந்துவிட்டது பற்றியும் எடுத்துச் சொன்னேன். இந்தத் தோல்வி மனப்பான்மையை எதிர்த்து நின்று, மக்களிடம் முறையாக நெறியாகப் பணி யாற்றினால், காங்கிரசைத் தேர்தலில் வீழ்த்த முடியும் என்பதை மெய்ப்பித்த பெருமை கழகத்துக்கு உண்டு என் பதைச் சொன்னபோது, நண்பர்கள் மெத்த மகிழ்ச்சி அடைந்தார்கள். அடுத்த பொதுத் தேர்தல்பற்றி மிக்க ஆர்வத்தோடு பேசலாயினர்.

காமராஜர், தேர்தல் தந்திரங்களிலே வல்லவர்; அவர் முனைந்து நின்றால், வெற்றிதான் கிடைக்கும் என்றிருந்த நிலையையும், கழகம் பொய்யாக்கிவிட்டது என்பதுபற்றி நண்பர்கள் பூரிப்புடன் கூறினார்கள். அது பெருமளவுக்கு உண்மைதான் என்றாலும், காங்கிரசிடம் சிக்கிக்கொண்டுள்ள பணபலத்தையும் பத்திரிகை பலத்தையும் நாம் குறைத்து மதிப்பிடக் கூடாது என்று நான் எடுத்துக் காட்டினேன்.

காஞ்சிபுரம் மறியலில் ஈடுபட்டு, பூவிருந்தவல்லி வழக்கு மன்றத்தால், நாலுமாதக் கடுங்காவல் தண்டனை பெற்ற, கே. டி. எஸ். மணி—திருவேங்கிடம்—ராஜி—கிளியப்பன்—ஏகாம்பரம்—ஆகிய ஐவர், இன்று மாலை இங்கு அழைத்துவரப்பட்டார்கள். அவர்களை, நாங்கள் இருக்கும் பகுதியிலேயே இருந்திடச் செய்யலாமா என்று சிறைக்காவலாளி ஒருவர் என்னிடம் வந்து கேட்டார்; அப்படியே செய்யலாம் என்றேன். இப்போது அந்த ஐவரும் எங்களுடன்தான் இருக்கிறார்கள்—11-ம் நம்பர் அறையிலிருந்து வரிசையாக அவர்களுக்கு இடம்.

கே. டி. எஸ். மணியும் திருவேங்கிடமும் காஞ்சிபுரம் நகராட்சி மன்றத் தேர்தலில் வெற்றி பெற்றவர்கள்—சிறையில் இருந்தபடியே.

கே. டி. எஸ். மணி, காஞ்சி கலியாணசுந்தரத்தின் மருமகன். மணியின் திருமணம் என் தலைமையில் நடந்தது. ஆசாமி அப்போது ஒரே கதர் மயம்—காங்கிரஸ்காரர். ஆர்வம் கொந்தளிக்கும் இயல்பு—இலட்சியங்களிலே ஈடுபாடு. ஆனால் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு மெத்த உடல்நலிவாக இருந்தவர். சிறையில் மிக்க எச்சரிக்கையுடன் இருக்கவேண்டியவர்.

திருவேங்கிடம், தோல் போர்த்துக்கொண்டிருக்கும் எலும்புருவம். உடல்நலம் சென்ற ஆண்டு மோசமாக இருந்தது. இப்போது ஆர்வம் காரணமாக, நல்லபடி காணப்படுகிறார்.

காஞ்சிபுரம் தேர்தல் நிகழ்ச்சிகள்பற்றி மணி பல விஷயங்களைச் சொன்னார்; காங்கிரஸ் கட்சியினரின் முயற்

சிகள்; நம்முடைய தோழர்களிலே எவரேனும் சபலத்துக்கு இரையாவார்களா என்று எதிர்பார்த்து அவர்கள் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகள் ஆகியவைபற்றி விரிவாகக் கூறினர்.

எட்டுப்பேராக இருந்தவர்கள் இப்போது பதின்மூன்று பேராகி இருக்கிறோம்.

வெளியே இருந்து வந்துள்ள அந்த ஐவரிடம், நமது தோழர்கள், பல விஷயங்கள்பற்றி பேசி அளவளாவி மகிழ்ச்சி அடைந்தனர்.

7—4—64

இரண்டு நாட்களாகக் குறிப்பு எழுத இயலவில்லை— மண்டைக் குடைச்சல், கழுத்து நரம்புகளில் வலி, மருந்து உட்கொண்டு வருகிறேன். அதனால், குறிப்பு எழுத முடியாது போயிற்று. இன்று வலி பெருமளவு குறைந்து போய்விட்டது.

மூன்று நாட்களுக்குமாகச் சேர்த்து குறிப்பு எழுதுகிறேன்.

மணி இப்போது கிட்டதட்ட 11- பொன்னுவேலுவும் வெங்காவும் தூங்கி அரைமணி நேரத்துக்கு, மேலாகிறது, இது வரையில் டாக்டர் டி. எஸ். எஸ். ராஜன் எழுதியுள்ள 'நினைவு அலைகள்' படித்துக்கொண்டிருந்தேன். முக்கால் பகுதி முடித்துவிட்டேன்.

இன்று காலையில், 'வழக்கப்படி, சிறை மேலதிகாரி கவின் 'பார்வையிடல்' நடைபெற்றது. நேற்று மாலையே புதிதாக வந்துள்ள ஐவருக்கும் 'கைதி' உடை கொடுத்துவிட்டார்கள். ஆகவே இன்று பதின்மூன்று பேர் கொண்ட எங்கள் அணியை, மேலதிகாரி பார்வையிட்டார்.

கே. பி. சுந்தரம் கண்வலிக்கு மருத்துவம் பெற, எழும்பூர் மருத்துவ மனைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். காலை 9-மணிக்குச் சென்றவர் 11-மணிக்குள் திரும்பச் சிறைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டார்.

இந்த இரண்டு நாட்களாக, மதுரைப் பள்ளிக்கூடம் இடிந்ததால் ஏற்பட்ட பயங்கரமான விபத்து பற்றிய செய்தி, எங்களைத் திகைப்பிலும், துயரத்திலும் ஆழ்த்திற்று. இதுபோன்றதோர் கோரமான நிகழ்ச்சி, நாம் இது வரை கேள்விப்படாதது என்பதால், எங்கள் மனம் மெத்த வேதனைப்பட்டது. தமது செல்வங்களைப் பறிகொடுத்து விட்டுக் கதறிடும் குடும்பங்களுக்கு, யார்தான் ஆறுதல் கூறமுடியும்—என்னவென்றுதான் ஆறுதல் கூறுவது! நினைத்தாலே நெஞ்சு பகீர் என்றாகிவிடுகிறது. அன்பழகன் சொன்னார் "சென்னையிலும், அண்ணா! பல பள்ளிக்கூடக் கட்டடங்கள் கலனாகிக் கிடக்கின்றன. அவைகளை உடனடியாகக் கவனித்து தக்க முன்னேற்பாடுகள் செய்யவேண்டும் என்று. ஆமாம்! கட்டடங்களைப் பரிசீலித்து, முறைகளை மேற்கொள்ள ஒரு குழு அமைக்கவேண்டும் என்று நான் கூறினேன்.

இன்றைய பத்திரிகையில், நமது தோழர் வி. முனுசாமி, இவ்விதமான ஒரு குழுவை அமைத்திருக்கும் செய்தி பார்த்தோம்—மகிழ்ச்சிகொண்டேன்.

இங்கே நாங்கள் தங்கியுள்ள சிறைப்பகுதி, புதிது தான் என்றாலும், வெடிப்புகளும், கீறல்களும், பல இடங்களில் உள்ளன. வெகு சமீபத்திலேயே இரயிலின் ஓட்டம். இலேசான அதிர்ச்சிகூட இருப்பதை உணர முடிகிறது. இதைப்பற்றிய எண்ணமும் பேச்சும் இன்று எங்களிடையில் எழுந்தது. பிற்பகலில், கட்டடத்துறை அதிகாரிகளை அழைத்துக்கொண்டு, சிறை .மேலதிகாரி இங்குவந்து, வெடிப்புகளையும், கீறல்களையும் காட்டினார். அவர்களுக்குள் ஏதோ பேசிக்கொண்டார்கள்.

மீண்டும், கே. டி. எஸ். மணியிடம் காஞ்சிபுரத்து கழகநிலை, அரசியல்நிலை பற்றிய விவரங்களைக் கேட்டறிந்து கொண்டேன்.

கே. டி. எஸ். மணிக்குக் காஞ்சிபுரத்தில் உள்ள, கம்யூனிஸ்டுகளிடம் நட்பு உண்டு. எனவே, காஞ்சிபுரம் கம்யூனிஸ்டுகளின் நிலை, இப்போது என்ன? அவர்கள் எந்தப் பக்கம்? மணலி கட்சியா? இராமமூர்த்தி கட்சியா?

என்று கேட்டேன். அனைவரும் இராமமூர்த்தி கட்சிதான் என்று கூறினார்.

ராமமூர்த்தி கட்சி என்பது காங்கிரசை எதிர்க்கும் அணியாக இருப்பது வரவேற்கத்தக்கதுதான், ஆனால் அந்த அணி, சீனக் கட்சி என்று கூறப்படுகிறதே, அது கண்டிக்கத்தக்கதாயிற்றே. இந்தப் பிரச்சினையில் காஞ்சி புரத்துக் கம்யூனிஸ்டுகளின் நிலைமை என்ன என்று கேட்டேன். அதுபற்றித் தெளிவாகத் தெரியவில்லை என்றார்.

தனிக் கட்சியே துவக்கிவிடத் திட்டமிடுகிறார்கள் ராமமூர்த்தி அணியினர் என்று சொன்னார்.

பத்திரிகையிலும் அப்படித்தான் செய்தி வருகிறது. டில்லியில் ஏ. கே. கோபாலன் போன்றாரும் இதுபோலத் தான் என்னிடம் கூறினார்கள். ஆனால் தனிக்கட்சி துவக்கி என்ன பலன்? அதிகமான பலன் இருக்குமென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை என்று கூறினேன். பொதுவாக, கம்யூனிஸ்டுகள், தங்களுடைய வளர்ச்சியைவிட, கழகத்தை அழிப்பதையே முக்கிய குறிக்கோளாக, உடனடித் திட்டமாகக் கொண்டுவிட்டிருக்கிறார்கள் என்று மணி கூறினார்.

அவர்கள் நினைப்பது போலவே ஆகிவிடுகிறது என்றே வைத்துக் கொள்வோம், அதனால் யாருக்கு ஆதாயம்? காங்கிரசுக்குத்தானே! கழகத்தை ஒழிக்க காங்கிரசுடன் குலவுவது, கம்யூனிஸ்டு கட்சிக்கு என்ன பலன் கொடுக்கும் என்று நான் கேட்டேன். அந்தக் கேள்வி எழும்போது கம்யூனிஸ்டுகள் அதிர்ச்சி அடைகிறார்கள்—பதில் கூறுவ தில்லை என்றார் மணி.

காமராஜரும், பத்திரிகைகளும் ஏன் இப்போது கம்யூனிஸ்டுகளைத் தட்டிக் கொடுக்கிறார்கள் என்று நண்பர் கள் கேட்டனர்.

இது அவருடைய பழைய வித்தைதானே! நப்பாசை என்று சொல்லலாம். பெரியார் தி. மு. கழகத்தைத் தாக்கியபோது, காமராஜர் தூபமிட்டார். இப்போது

அதுபோல வேறு சிலருக்கும் ஆதரவு தருகிறார். கண்டபடி ஏசுகிறார்கள். இதனால் கழகத்திடம் பொதுமக்கள் அருவருப்பு அடைவார்கள் என்பது அவருடைய எண்ணம். இது தொடர்ந்து 10 ஆண்டுகளாக நடக்கிறது—இதிலே ஒவ்வொரு பருவத்துக்கு ஒவ்வொரு அணி கிடைக்கிறது. முதலில், 'திராவிட எதிர்ப்பு அணி' வேலை செய்தது—பிறகு பெரியாரின் பெரும் படை வேலை செய்தது—இப்போது கம்யூனிஸ்டு கூட்டணி வேலை செய்கிறது. இதிலே உற்சவ மூர்த்திகள் மாறி மாறி வருகிறார்களே தவிர மூலவர் ஒருவர்தான்—ஏமாற்றமும் எரிச்சலும் அடைந்துள்ள காமராஜர்தான். இதுவரையில் எப்படி, இழிமொழிகளையும், காதில் போட்டுக் கொள்ளாமல், நம்முடைய கடமையைக் கண்ணியமாகச் செய்து கொண்டு வந்தோமோ, அதுபோல், இப்போதும் நாம் நடந்து கொள்ள வேண்டும், என்று நான் கூறினேன்.

கழகத்தின் கட்டுக்கோப்பு பற்றிய பேச்சு கிளம்பிற்று. கழகத்திலே சிலர், இன்னமும் குறைகாணும் போக்கினராக இருப்பது பற்றிக் கூறினார்கள். நான் சொன்னேன், கழகம் மேலும் வலுவு பெறவேண்டும், முறைகள் மேலும் நேர்த்தியாக வேண்டும் என்ற ஆவல் எழுவதும், அதற்காக ஆர்வத்துடன் முறைகள் பற்றிப் பேசுவதும், நல்லது தான். ஆனால், பேச்சோடு நின்றுவிடாமல், கழக வளர்ச்சிக்கு உருப்படியாக அவர்கள் தக்கதைச் செய்தபடி இருக்கவேண்டும்; வெறும் அதிருப்திகளை வெளியிடுபவர்களாக, யோசனைகளை அருளுபவர்களாக இருந்தால் பயன் இல்லை என்று கூறிவிட்டு, மேலும் சொன்னேன், ஓய்வு ஒழிச்சலில்லாமல், தமது சக்திக் கேற்ப, கழகப்பணியில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள், அந்தப் பணியினாலேயே களைத்துப் போய்விடுகிறார்கள். சிலரோ தங்கள் சக்திக்கும் தங்களுக்குக் கிடைத்துள்ள வாய்ப்புக்கும் ஏற்ற அளவில் பணிபுரியாது இருக்கிறார்கள்; அவர்களிடம் தேக்கி வைக்கப்பட்டு, செலவிடப்படாமல் இருக்கும் அறிவாற்றல், வெளியே வர வேண்டி இருக்கிறது; அந்த ஆற்றல், குறை காண்பது, முறை கூறுவது என்றவிதமாக வெளிவருகிறது. அவர்களும், தங்கள் ஆற்றலுக்கு ஏற்ற அளவு தங்களைக் கழகப்

பணியில் ஈடுபடுத்திக் கொள்வார்களானால், குற்றம் காண நேரமும் இருக்காது நினைப்பும் எழாது என்று சொன்னேன். ஒரு எடுத்துக் காட்டையும் குறிப்பிட்டேன்—மோட்டாரில் ஆவி தங்கு தடையின்றி வெளியே வந்துவிட்டால், சத்தம் இருப்பதில்லை—ஆவி வெளிவராமல் தடைப்படும்போது தான், வெடிச் சத்தம் கிளம்புகிறது, அதுபோலத்தான் இது என்று கூறினேன்.

கழகப் பணிகள் இன்னின்னவற்றை இத்தனை செம்மையாகச் செய்திருக்கிறேன் என்று மெய்ப்பித்து விட்டு, கழகத்தில், இன்னின்ன முறைகளை இப்படி இப்படித் திருத்தி அமைக்கலாம் என்று கூறும் கழகத் தோழர்களை, நான் எப்போதும் பாராட்டி வரவேற்பேன்; கழகத்திலே ஓடியாடி வேலைசெய்யும் சிலருடைய முறை களிலே குறை காண்பது மட்டுமே வேலையாகக்கொண் டிருப்பவர்களை, எப்படிப் பாராட்ட முடியும், என்றும் கேட்டேன். நண்பர்கள் நான் கூறியதை உணர்ந்து கொண்டார்கள் என்றே நம்புகிறேன்.

வால்கா முதல் கங்கைவரை—சிந்து முதல் கங்கை வரை—என்ற இரு புத்தகங்களையும் இங்கு நான் வெங்கா விடமிருந்துதான் பெற்றுப் படித்தேன். இவை, கம்யூனிஸ்டு இயக்கத் தொடர்புள்ள வெளியீடுகள். இவை களில், ஆரிய முறைகளை, பிராமண ஆதிக்கத்தை, வர்ணாஸ் ரமத்தை ஆசிரியர் ராகுல் மிகக் கடுமையாகக் கண்டித் திருக்கிறார். ஆனால், தமிழகத்துக் கம்யூனிஸ்டுகளின் பேச்சிலோ எழுத்திலோ, இந்தக் கருத்துகளின் சாயல்கூட வெளிப்படுவதில்லை. எனவே, வெங்காவைக் கேட்டேன், இந்தப் புத்தகங்களைக் கம்யூனிஸ்டுகள் நிரம்பப் பேர் படிக் கிறார்களா என்று. ஆம் என்றார். எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. மதத் துறைபற்றி, பச்சை பச்சையாக, ராகுல் எழுதியிருக்கிறார்—அந்த ஏடுகளைச் சொந்தம் கொண் டாடும் கம்யூனிஸ்டுகள், ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன் என்று பேசும் நம்மை நாஸ்திகர்கள், என்று மக்களிடம் 'கோள்' மூட்டுகிறார்களே, இது என்ன விந்தை! என்று எண்ணிக்கொண்டேன்,

'இரண்டு ஏடுகளிலும் என்ன கூறப்பட்டிருக்கிறது' என்று பொன்னுவேல் கேட்டார். கி. மு 6000 ஆண்டி லிருந்து கி. பி. 1942 வரை, பல கட்டங்களாகப் பிரித்து, கதை வடிவில், மக்களின் வாழ்க்கை முறையை ஆராய்ந்து காட்டுகிறார் ஆசிரியர். ஆனால், ஒரு கட்டத்திலிருந்து மற்றொரு கட்டத்துக்கு, மக்களின் வாழ்க்கைமுறை ஏன் மாறிற்று, எப்படி மாறிற்று என்பதற்கான விளக்கம் போதுமானதாக இல்லை. உதாரணமாக, ஒருபுறம் பருத்திக் கொட்டை, அதற்குப் பக்கத்தில் பஞ்சுத் திரி, அதற்குப் பிறகு நூல், அதற்குப் பிறகு துணி, வைத்து ஆடை வரலாறு என்று கூறுவதுபோல் இருக்கிறது. நூற்பு எப்படித் துவங்கிற்று, நெய்வது எப்படி ஆரம்பமாயிற்று என்று காட்டப்படாதது மாதிரி; ஏடு இருக்கிறது. ஆனால், மொத்தத்தில் உனக்கு அந்த ஏடுகள் மெத்தவும் பிடிக்கும் என்று பொன்னுவேலிடம் சொன்னேன். 'அது என்ன அண்ணு?' என்று கேட்டார். இரண்டு புத்தகங்களிலும், பத்துப் பக்கங்களுக்கு ஒருதடவையாவது விதவிதமான மாமிச விருந்து உண்டது பற்றி கூறப்பட்டிருக்கிறது என்றேன்.

'என்னென்ன மாமிசங்கள்?' என்று விவரம் கேட்கலானார், காண்டாமிருகத்தின் கல்லீரல் (பச்சையாக) முதற் கொண்டு, பசுங்கன்றின் தொடைக்கறி வரையில் கூறப் பட்டிருக்கிறது. முதல் கட்டத்தில் (கி. மு. 6000) ஓநாய்கள் மனிதர்களைக் கடித்து இரத்தத்தைக் குடிப்பதும் எழுதப் பட்டிருக்கிறது. என்றேன். பொன்னுவேல், அது கேட்டு அருவருப்பு அடைந்ததாகத் தெரியவில்லை. அந்தக் கல்லீரல் எத்தனை சுவையாக இருக்குமோ என்ற ஏக்கமே கொண்டுவிட்டார் என்று எண்ணுகிறேன். 'சிந்து முதல் கங்கை வரை' என்ற ஏடு, சிம்ம சேனாதிபதி பற்றியது. இந்தச்சிம்மன், வைசாலிக் குடிஅரசுச் சேனாபதியாகி, மகத மன்னன் பிம்பிசாரனை எதிர்க்கிறான்—பயங்கரமான போர் நடக்கிறது—பல்லாயிரக் கணக்கானவர்களைக் கொன்று குவிக்கிறான்—ஆனால், இதிலே ஒரு அதிசயம்—அவன் போரில் ஈடுபடுகிற நேரத்தில், ஜைனப் பெரியார் ஒருவ

ரிடம் பாடம் கேட்டு, 'அகிம்சை'யை ஏற்றுக்கொண்டு, மாமிச உணவை நீக்கிவிடுகிருன்.

உணவிலே, 'அகிம்சை'—போரிலேயோ, பிணமலை; இரத்தவெள்ளம். இது முரண்பாடு அல்ல என்றும் வாதிடு கிருன்.

இதைவிடப் பெரிய அதிசயம்—அதிர்ச்சி தரத்தக்க அதிசயம்—ஜைனப் பெரியாரிடம் பாடம் கேட்டு, மாமிச உணவை நீக்கிவிட்ட சிம்மன், சிலநாள் கழித்து புத்தரைக் காண்கிருன்—அவருடைய புதுநெறியை மேற்கொண்டு, ஜைனத்தை விட்டுவிடுகிருன்—அதிர்ச்சி தரும் அதிசயம் இதிலே இல்லை—பௌத்தன் ஆனபிறகு, பழயபடி மாமிச உணவு கொள்கிருன் என்கிருர் ராகுல்! அதிர்ச்சி அதற்கு மேலும் இருக்கிறது; புத்தருக்கும் சீடர்களுக்கும், மாமிச உணவு அளித்து உபசரிக்கிருன் என்றும் எழுதியிருக்கிருர்.

> "மறுநாள் கசாப்புக் கடையிலிருந்கு பசு மாமிசத்தையும் பன்றிமாமிசத்தையும் வரவழைத்தேன். உணவுதயாரானதும் நான் புத்த பகவானை அழைத்து வந்தேன். அவர் பிட்சுக்களோடு வந்து உணவருந்திக் கொண்டிருந்தார்."

என்று சிம்மன் கூறுவதாக அந்த ஏட்டில் காணப்படுகிறது:

எனக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது போன்ற உணர்ச்சி ஏற்பட்டது. எந்த ஜீவனுக்கும் இம்சை செய்தலாகாது என்ற புதுநெறி பரப்பிய புத்தருக்கா, இந்த விருந்து நடந்தாகச் சொல்வது! எப்படிப் பொருந்தும்!! ஆனுல், ராகுல், இந்தத் தமது ஏட்டை ஒரு ஆராய்ச்சி நூல் என்று தெரிவிக்கிருர்.

8—4—64

காருகுறிச்சி நாதசுர வித்தகர் அருணசலம் அவர்களின் திடீர் மறைவு பற்றிய செய்தி பார்த்துத் திடுக்கிட்டுப் போனேன். மிக இளம் வயதிலேயே, மிகப் பெரிய புகழ் ஈட்டிய இந்த இசைவாணனின் மறைவு தமிழகத்துக்கு ஈடுசெய்ய முடியாத இழப்பாகும். காலஞ்சென்ற ராஜ

ரத்தினத்தின் நாத இன்பத்தை வழுவாமல், தமிழகத்துக்குத் தந்துவந்த அரும்புலவர், கேட்போரின் நெஞ்சு திடுக்கிடும் வண்ணம் மறைந்தது பற்றி இங்கு நண்பர்கள் எல்லோரும் வேதனைப்பட்டனர். நாற்பத்து மூன்று வயது; இதற்குள், என்ன புலமை! எத்துணை இனிமை! எவ்வளவு நேர்த்தியான கற்பனைத் திறமையைக் காட்டிவிட்டார் காருகுறிச்சி! அறுபது ஆண்டுகள் வாழ்ந்து அளிக்க வேண்டிய நாத இன்பத்தை நாற்பதாம் ஆண்டுக்குள்ளாகவே வழங்கினார். தமிழகத்துக்கு நேரிட்டுவிட்ட இந்தப் பெரிய இழப்பை எண்ணி எண்ணிக் குமுறிக்கொண்டிருந்தோம். காருகுறிச்சி அருணசலம் அவர்கள் எனக்குக் கிடைத்த ஒரு நேர்த்தியான நண்பர். களங்கமற்ற முகம்—கனிவான பார்வை—பரிவு ததும்பும் பேச்சு. என் மகன்களின் திருமணத்திற்கு வந்திருந்து, நாத இசை விருந்து அளித்து, பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களை மகிழ்வித்ததை எண்ணிக் கொண்டேன். அவர், காஞ்சிபுரம் வந்து போகும் செலவுத்தொகை கூடத் தரவில்லை. எவ்வளவு பரிவுடன் வந்து, இசை விருந்தளித்தார்! அதனை எல்லாம் எண்ணி எண்ணி மெத்த வருத்தப்பட்டேன். இன்று படிப்பதிலேகூட நாட்டம் செல்லவில்லை. மீண்டும் மீண்டும் நண்பர்களுடன், மறைந்தவரின் மாண்புகள் பற்றியே பேசிக்கொண்டிருந்தேன். நாதஸ்வரம், தமிழகத்தின் தனிப் பெரும் செல்வம். இந்தியாவின் இதரபகுதிகளிலே இந்தச் செல்வம் இல்லை. இதிலே நேர்த்தியான தேர்ச்சி பெற ஓயாத உழைப்பு தேவை. காருகுறிச்சி, தமது ஆவியையே சிறிது சிறிதாகக் கரைத்து நாதமாக்கித் தந்துவந்தார் என்றே கூறவேண்டும். புலமை வளரவளர, அவருடைய அடக்கமும் பரிவு காட்டும் உணர்ச்சியும் வளர்ந்தது வந்தது. இப்படிப்பட்ட வித்தகரைத் தமிழர்கள் இழந்தது பெரியதோர் இழப்பு; கலைவாணர் என். எஸ். கிருஷ்ணன், தியாகராஜ பாகவதர், 'திருவாவடுதுறை ராஜரத்தினம்,—எனும் கலைச்செல்வர்களை இழந்தது போதாது என்று, இப்போது காருகுறிச்சியையும் தமிழகம் இழந்து தத்தளிக்கிறது. தமிழகத்துக்குத்தான் எத்தனை எத்தனை இழப்புகள்—தொடர்ந்து—அடுக்கடுக்காக—என்பது பற்றியெல்லாம் எண்ணி எண்ணி ஏக்கமுற்றுக் கிடந்தோம்.

9—4—64

இன்று பிற்பகல், காஞ்சிபுரம் மறியலில் கலந்து கொண்டு இங்கு சிறைப்பட்டிருக்கும் மதுராந்தகம் தோழர் என்னைக் காண வந்திருந்தார். இளைஞர் கிராமத்திலுள்ளவர். சில விநாடிகள் ஏதுமே பேசாமல் என் எதிரே நின்றுகொண்டிருந்தார்—ஆனால் கண்களில் நீர் துளிர்த்தபடி இருக்கக் கண்டேன். 'என்ன தம்பி?' என்று கேட்டேன்—அண்ணா! என்னுடைய இரண்டு குழந்தைகள் இறந்துவிட்டனவாம்—என்று கூறினார்—திகைத்துப்போய் விட்டேன்—ஒரு குழந்தைக்கு மூன்று வயதாம்—மற்றொன்று கைக்குழந்தையாம். தமிழகம் இந்தி மொழி ஆதிக்கத்தால் தாழ்நிலை அடையக் கூடாது என்பதற்காக அறப்போரில் ஈடுபட்டு இந்த இளைஞர் இங்கே சிறைப்பட்டுக் கிடக்கிறார்—அவர் பெற்றெடுத்த செல்வங்கள் இறந்துவிட்ட செய்தியைப் பெறுகிறார். என்னென்பது இந்த வேதனையை? என்ன ஆறுதல் கூறுவது? அந்த இளைஞனின் மனம் என்னென்ன எண்ணுகிறதோ! குழந்தைகளை இழந்த அந்தத் தாயின் மனம் என்ன பாடுபடுகிறதோ? இங்கே தமிழ் காத்திடத் தவமிருக்கிறான் வீரன். அவன் பெற்றெடுத்த முத்துக்கள் பறிக்கப்பட்டுப் போய்விட்டன. எத்தனை இன்னல்களைத் தாங்கிக்கொள்கிறார்கள், தமிழ் காத்திடும் வீரர்கள். தமிழகம், இதனை உணருகிறதா? காணோமே! எனினும் கடமையைச் செய்தாகவேண்டும், எத்தனை கஷ்ட நஷ்டம் ஏற்படினும் கலங்கலாகாது என்ற உள்ள உரத்துடன் இந்த இளைஞர் போன்றார், அறப்போரில் ஈடுபட்டுள்ளனர். இவர்களின் தியாகம் வீண் போகும் என்று நான் நினைக்கவில்லை. பகட்டான விளம்பரம் கிடைத்திருக்கலாம், பாராட்டும் பண்புகூட மிகக் குறைவாகவே எழலாம். அமைச்சர்கள் அலட்சியப் பேச்சுகூடப் பேசிவிடலாம். அற்பர்கள் எள்ளி நகையாடலாம். ஆனால், இந்த இளைஞர்போன்றாரின் தியாகம் தமிழக வரலாற்றிலே தனி இடம் பெறப்போவது உறுதி. என்னாலான மட்டும் அந்த இளைஞனுக்கு ஆறுதல் கூறி அனுப்பினேன். அந்த இளைஞனுக்கு வந்துற்ற இழப்பை எண்ணி நண்பர்களெல்லாரும் வேதனைப்பட்டனர்.

10—4—64

இரவு மணி ஒன்று அடித்துவிட்டது. இனித்தான் தூங்கச் செல்லவேண்டும், குறிப்பை எழுதிவிட்டு; இது வரை, மிக உருக்கமான ஒரு வரலாற்று நிகழ்ச்சியை—நாடக வடிவில் எழுதப்பட்டது—படித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

இந்தி ஆதிக்கத்தை எதிர்த்து நாம் நடத்தும் அறப் போர் காரணமாக, நமது தோழர்களுக்கு ஏற்பட்டுவிட்ட இழப்புகள் இன்னல்கள் ஆகியவை மனதை மருட்டுவதாக இருப்பதுபற்றிக் குறிப்பிட்டேன். இன்றிரவு நான் படித்த அந்த வரலாற்று நிகழ்ச்சி, நம்மைத் தாக்கியுள்ள இழப்பு களையும் இன்னல்களையும் ஒரு பொருட்டாகக்கூட எண்ணக் கூடாது என்ற எண்ணத்தைத் தந்தது.

> "கருணை காட்டுவதற்கு இல்லை. உன் கணவன் தூக்கிலிடப்படுவது உறுதிப்படுத்தப்பட்டுவிட்டது. உடலை உன்னிடம் தர உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது."

இவ்விதமான தந்தி கிடைக்கிறது, கவர்னரிடமிருந்து, ஒரு மூதாட்டிக்கு! மூன்று பிள்ளைகள் கொல்லப்பட்டுப் போயினர். கணவன் தூக்குத் தண்டனை பெறுகிறான்; மற்றோர் மகன் ராணுவப் போலீசால் வேட்டையாடப் பட்டு வருகிறான். மகளுடைய காதலன் உடல் முழுதும் குண்டுகளால் துளைக்கப்பட்டு இறந்து போனான். மருமகள் குழந்தை பெற்றெடுத்திருக்கிறாள்; விதவை ஆக்கப்பட்டு விட்டிருக்கிறாள்.

இது அந்த வரலாற்று நிகழ்ச்சியின் இறுதிக் கட்டம்—புகழ்மிக்க தூக்குமரம் என்பது தலைப்பு—அமெரிக்கநாட்டு நிகழ்ச்சி.

நீக்ரோக்களை அடிமைகளாகக் கொடுமைப்படுத்திக் கொண்டிருந்த நாட்களில், ஏசுவிடம் விசுவாசமும் நாட்டுப் பற்றும்கொண்ட ப்ரவுன் எனும் பெரியவர்—நாலு

பிள்ளைகள் இரண்டு பெண்களுக்குத் தகப்பன்—தப்பி ஓடி வரும் நீக்ரோக்களைக் காப்பாற்றி, இரகசியமாக அவர்களை கனடா நாட்டுக்கு அனுப்பிவைக்கும் தொண்டு செய்து வருகிறார். குடும்பம் முழு ஒத்துழைப்புத் தருகிறது. இத ஞல், நீக்ரோக்களை அடிமைகளாக்கிக்கொண்டு கொக்கரிக் கும் தென்பகுதி, ப்ரவுன்மீது வஞ்சம் தீர்த்துக்கொள்ளத் துடிக்கிறது.

பிரச்சினை, மனிதத்தன்மைக்கு மாருனது, கடவுள் நெறிக்கு முரணுனது என்ற அழுத்தமான நம்பிக்கை அந்தப் பெரியவருக்கு. எப்படியும் அடிமைத்தனத்தை ஒழித்தாகவேண்டும் என்று துடிக்கிருர். அந்தத் தூய தொண்டிலே தன்னையே வதைத்துக்கொள்ளவும் தயாராகிருர்.

22-பேர்களைக்கொண்ட ஒரு படை அமைக்கிருர்— அதிலே மூவர் அவர் பிள்ளைகள்—ஒருவன் மகளுக்கு மணுளஞக விரும்பும் இளைஞன்.

இந்தப்படை, வர்ஜீனியா மாநிலத்திலுள்ள, பாசறை யைக் கைப்பற்றி, ஆயுதங்களை எடுத்து, அடிமைகளிடம் கொடுத்து, புரட்சி மூட்டுவது, அடிமைகளுக்கு விடுதலை கிடைக்கும்வரையில் அந்தப் புரட்சி நடத்துவது என்பது திட்டம். திட்டம் என்று கூறுவதற்குத் துளியும் பொறுத்த மற்ற ஒரு ஏற்பாடு—ஒரு எழுச்சி—ஒரு துடிப்பு—தற்கொலை முயற்சி என்றே கூறலாம். இந்த முயற்சி முறியடிக்கப் பட்டாலும் நட்டமில்லை. ஏனெனில் அமெரிக்காவும் உலகும் துடித்தெழுந்து பிரச்சினையைப்பற்றித் தீவிரமாகச் சிந்திக்கும். அந்தச் சிந்தனையிலிருந்து ஒரு எழுச்சி பிறக்கும். விடுதலைக்கு வழி கிடைக்கும் என்கிருர் ப்ரவுன். பாசறை யைத் தாக்குகிருர்கள்—படைகள் சூழ்ந்து கொள்கின்றன —பலர் கொல்லப்படுகிருர்கள். ப்ரவுன் தூக்குத் தண்டனை பெறுகிருர். இது வரலாற்று நிகழ்ச்சி—அடிமை விடுதலைக் கான சட்டத்தை ஆபிரகாம் லிங்கன் பிறப்பிப்பதற்கு முன்பு நடைபெற்றது—1859-ல்.

14. தியாக வரலாறுகள், பாரதிதாசன் பிரிவு

(கடிதம் எண் 14. காஞ்சி—20.12.64)

தம்பி!

இன்று நீக்ரோக்களுக்குக் கொடுமைகள் இழைக்கப் படுகின்றன. பிரச்சினையின் ஒரு பகுதி மட்டுமே தீர்க்கப் பட்டிருக்கிறது. துவக்க நாட்களில், இந்தப் பிரச்சினை குறித்து உலகு துடித்தெழ, இந்தத் தியாகத் தீயில், தூயவர் வீழ்ந்துபட்டிருக்கிறார்.

இதுபோன்ற தியாக வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைப் படிக்கும்போதுதான், நாம் மேற்கொண்ட அறப்போர் காரணமாக ஏற்பட்டிருக்கும் இழப்பும் இன்னலும் மிகச் சொற்பம்—அற்பம்—என்ற மெய்யுணர்வு ஏற்படுகிறது—அதுமட்டுமல்லாமல், பெரிய பிரச்சினைகளைத் தீர்த்திட. எத்தனையோ முயற்சிகள் நடைபெற்றாக வேண்டும் என்ற தெளிவு பிறக்கிறது.

இந்த உணர்ச்சி உள்ளத்தைத் தடவிக் கொடுக்கும் நிலையில், உறங்கச் செல்கிறேன்.

11—4—64

வேதனை தரத்தக்க இழப்புகள் குறித்த பட்டியலில் மற்றும் ஒரு பெயர் இணைக்கப்படவேண்டி நேரிட்டு விட்டதை இன்றைய பத்திரிகை அறிவித்தது. நாச்சியார் கோயில் தவுல் வித்வான் ராகவப்பிள்ளையின் திடீர் மறைவு பற்றிப் படித்து மிக்க வேதனைப்பட்டேன். தமிழக இசை உலகுக்கு இதுவும் மிகப் பெரிய இழப்பு. எனக்குற்ற நண்பர்களில் இவரும் ஒருவர். இவரும், காருகுறிச்சியுடன் காஞ்சிபுரம் எங்கள் இல்லத்திற்கு, திருமணத்தின்போது வந்திருந்து இசை விருந்தளித்தார். காருகுறிச்சியைவிட இவரை எனக்கு அதிக ஆண்டுகளாகத் தெரியும். மிக்க அன்புடன் பழகுபவர். தவுல் வாசிப்பில் இவருடைய தனித் திறமையை அனைவரும் அறிவர். இவருடைய புலமையை

அறிந்த அனைவரும் நெஞ்சம் திடுக்கிடத்தக்க விதமான மறைவு இவருடையது.

நான் சோர்வாகக் காணப்பட்டதை எண்ணியோ என்னவோ, இங்கு என்னுடைய நண்பர்கள், என்னுடைய பயண அனுபவங்களைப்பற்றிச் சொல்லச் சொல்லிக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். அரித்துவாரம், டேராடன் / சாரன்பூர், காசி, சாரநாத், லக்னோ, பாட்னா, கல்கத்தா ஆகிய பல இடங்களுக்குச் சென்று வந்ததுபற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். எத்தனை பெரிய பெரிய நகர்கள் போய்வந்தாலும், சென்னை போல, மனதுக்கு நிம்மதி தரத்தக்க இடம் இல்லை என்ற என் எண்ணத்தையும் கூறினேன். சென்னை மேலும் எழில் நகராவதற்காக மேற்கொள்ளவேண்டிய திட்டங்கள் குறித்தும் பேசிக் கொண்டிருந்தோம்.

கடந்த நாலைந்து நாட்களாகவே, கையில் வலி குறைந்திருந்தாலும், மிகவும் பளுவாக இருப்பது போன்ற ஒரு உணர்ச்சி. இதன் காரணமாக, நூற்பு வேலை செய்யவில்லை. இன்றுதான் மறுபடியும் நூற்பு வேலையில் சிறிது நேரம் ஈடுபட்டேன்.

என்ன காரணத்தினாலோ. நாலைந்து நாட்களாக நாங்கள் இருக்கும் பகுதியின் முன்வாயில் இரும்புக் கம்பிக் கதவைப் பூட்டியே வைக்கிறார்கள். சிறையில், முறைகள், நிகழ்ச்சிகள் ஆகியவற்றுக்குக் காரணம் புரிவதில்லை; கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளவும் முடிவதில்லை.

பல செய்திகளால் ஏற்பட்டிருந்த மனவருத்தத்தைப் போக்குவதுபோல, இன்று மாலை பரிமளம் என்னைக் காண வந்திருந்தான். இன்றுடன் பரிட்சை முடிவுற்றதாகவும் சொன்னான். உடன் யாரும் வரவில்லை. ஆகவே நீண்ட நேரம் பரிமளத்திடம் குடும்ப விஷயமாகவும், பொது விஷயங்கள் பற்றியும் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். நான் இளைத்துக் காணப்படுவதாகவும் சொன்னான்—எனக்கு அப்படி ஒன்றும் தோன்றவில்லை.

ஆப்பிரிக்க பூபாகத்தைப்பற்றி ஆங்கிலேயர்கள். 'விநோதமான' முறையில், கதைகள் எழுதுவது

வாடிக்கை. அங்கு பூர்வீகக்குடிகள் மனிதமாமிசம் தின்பவர்கள், மாய மருத்துவக்காரரிடம் சிக்கிக்கிடப்பவர்கள் என்றெல்லாம் எழுதுவது வழக்கம். பிறநாடுகளையும் பிடித்தாட்டும் ஏகாதிபத்திய உணர்ச்சிக்கு உணவளிக்க, இது போல எழுதத் தலைப்பட்டார்கள் என்று எண்ணுகிறேன். இத்தகைய முறையில் எழுதப்பட்ட ஒரு ஆங்கில ஏடு படித்தேன். எந்த நோக்கத்துக்காக எழுதப்பட்டிருந்த போதிலும், அதைப் படிக்கும்போது, ஆப்பிரிக்க பூபாகத்தின் இயற்கைச் செல்வம் எவ்வளவு அளவுகடந்து இருக்கிறது என்பதைத்தான் உள்ளபடி உணர முடிகிறது. அந்த இயற்கைச் செல்வத்தை, விடுதலைபெற்ற ஆப்பிரிக்க நாடுகள் தக்கமுறையில் பயன்படுத்தினால், இந்த நூற்றாண்டு ஆப்பிரிக்க மக்களின் புதுவாழ்வு நூற்றாண்டாகும் என்று தோன்றுகிறது.

12—4—64

காக்கை குருவிகளெல்லாம், எங்களைக் கேலி செய்வது போலக் கூச்சலிட்டு, மரங்களிலே தாவிக்கொண்டிருந்தன. —இன்று 5-30க்கே, எங்களை அறைகளிலே போட்டுப் பூட்டி விட்டார்கள். ஞாயிற்றுக்கிழமை, வெளியே மஞ்சள் வெயில் அடித்துக் கொண்டிருக்கும் நிலையில், நாங்கள் அறைக்குள் அனுப்பப்பட்டோம். உள்ளே போவதற்கு முன்பு, ஒருமணி நேரம் வரையில், மிகப் பயங்கரமான கூச்சல்—கதறல்—நாங்கள் இருக்கும் பகுதிக்குப் பக்கத்துப் பகுதியில், வேட்டையாடப்பட்ட மிருகம், வெகுண்டெழுந்து கதறுவது போன்ற கூச்சல். காரணம் கேட்டோம். ஒரு ஆயுள் தண்டனைக் கைதிக்கு மனம் குழம்பிப் போய் இவ்விதம் கூச்சலிடுவதாகச் சொன்னார்கள். உட்புறத்தில் இதுவரை இருந்து வந்தவனும், கதறிக் கதறிக் களைத்துபோய்ப் பிறகு பேச்சற்றுக்கிடக்கும் நிலை மேலிட்டு விட்டது என்று எண்ணுகிறேன்.

இன்று பிற்பகல், சிரவணபெலகோலாவில் உள்ள கோமதீஸ்வரர் சிலைபற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். அங்கு அடுத்த ஆண்டு நடைபெற இருக்கும் ஒரு விழா பற்றி இன்றைய பத்திரிகையில் செய்தி வந்திருந்தது.

எனவே நண்பர்கள் அதுபற்றிக் கேட்டார்கள்—நான் அங்குச் சென்று வந்த நிகழ்ச்சிபற்றிக் கூறினேன். அதைத் தொடர்ந்து, விஜயநகரம்—ஹம்பி இடிபாடுகள் பற்றிப் பேச்சு எழுந்தது. அங்கு நான் கண்டவைகள் பற்றியும் கூறினேன்.

சென்ற ஆண்டு நான் சிரவணபலகோலா பற்றி எழுதியதைப் படித்துவிட்டு, தான் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வந்ததாக, காஞ்சிபுரம் கே. டி. எஸ். மணி என்னிடம் கூறினார்.

போகப்போகிறார்களோ இல்லையோ, இங்கு இந்த நிகழ்ச்சிகளைப்பற்றி நான் கூறியதைக் கேட்ட நண்பர்கள், பல இடங்களுக்குச் சென்றுவரப் போவதாகப் பேசிக் கொள்கிறார்கள்.

அரக்கோணம் ராமசாமி, தனது தொகுதியில் உள்ள மகேந்திரவாடி என்ற ஊரையும், ஏரியையும் நான் அவசியம் வந்து பார்க்கவேண்டும்—அந்த இடம் பல்லவர்கள் காலத்தது என்று கூறினார். வருவதாக ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறேன்.

ஷேக்அப்துல்லா நிலைமைபற்றியும், கம்யூனிஸ்டு கட்சியின், பிளவுபற்றியும். இங்கு நண்பர்கள் திகைப்புடன் பேசிக்கொண்டுள்ளனர்.

13—4—64

நேற்றுப் போலவே இன்று மாலையும் புத்தாண்டுக்காக விடுமுறையாம்—விடுமுறை என்றால்; கைதிகளுக்கு மாலை ஆறுமணிக்குள் கூடு என்பது நிலைமை.

இன்று காலையிலேயே, கவலை தரும் செய்தி—ஆசைத்தம்பி, அறிவழகன் தோற்றுவிட்டதாக. அவர்கள் தேர்தலில் ஈடுபட்ட செய்தி அறிந்தபோதே கவலைப் பட்டேன்—அந்தத் தேர்தல் முனைகள் (உள்ளாட்சி மன்றங்கள் தொகுதி, பட்டதாரிகள் தொகுதி) நமது கழகத்துக்குப் போதுமான தொடர்பு உள்ளவைகள் அல்ல. அந்த முனைகளில் செல்வாக்குப் பெறும் வழிமுறைகள்,

நமக்கு இன்னும் சரியானபடி பிடிபடவில்லை. எனவே, அந்தத் தொகுதிகளில் கழகத் தோழர்கள் தேர்தலில் ஈடுபடுவது, மிகமிகத் துணிகரமான முயற்சி என்று கூற வேண்டும். என்றாலும், எப்படியும் அந்த முனைகளிலும் நாம் ஒருநாள் இல்லாவிட்டால் மற்றோர் நாள் ஈடுபடத் தானே வேண்டும். இது, முதல் முயற்சி என்ற அளவில் திருப்திப்பட்டுக் கொள்ள வேண்டும் என்று நண்பர்களிடம் கூறினேன்.

இந்த இரு தொகுதிகளிலும், அதிலும் குறிப்பாக உள்ளாட்சி மன்றத் தொகுதிகளில் வாக்காளர்களாக உள்ளவர்களில் எந்தக் கட்சியினர் அதிகம் என்று நண்பர்கள் கேட்டனர். அவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள், ஆளுங் கட்சியைச் சேர்ந்து விடுபவர்கள்—ஜஸ்டிஸ் கட்சி ஆளுங் கட்சியாக இருந்தபோது, அதிலே இருந்தனர்; இப்போது காங்கிரசில் உள்ளனர்—அவர்கள் மட்டுமல்ல, 'பெரிய புள்ளிகள்' என்பவர்களே அவ்விதம்தான் என்று நான் கூறினேன். மாவட்ட வாரியாக, எந்தெந்தப் பெரிய புள்ளிகள், முன்பு ஜஸ்டிஸ் கட்சியில் இருந்தவர்கள், இப்போது காங்கிரசில் சேர்ந்துள்ளனர் என்பதுபற்றி நண்பர்கள் கணக்கெடுத்தனர். இதழில், செட்டிநாட்டரசர் முத்தையச் செட்டியார், சென்னை மேல்சபை உறுப்பினராக நியமிக்கப்பட்டிருக்கிற செய்தி வந்திருக்கிறது என்று அன்பழகன் சுட்டிக் காட்டினார். அவருடைய தம்பி இராமநாதன் செட்டியார், டில்லி பாராளுமன்ற உறுப்பினர்—காங்கிரஸ் கட்சி; அது கூட வேடிக்கை இல்லை, ஜஸ்டிஸ் கட்சித் தலைவராக விளங்கிய 'பொப்பிலி ராஜா'வின் மகன், பாராளுமன்ற உறுப்பினர், காங்கிரஸ் கட்சி; என்று நான் கூறினேன். பெரிய புள்ளிகளின் போக்கு இதுதான் என்று நண்பர்கள் கூறி வருந்தினர்.

நேற்றும் இன்றும், 'சாடர்லீ சீமாட்டியின் காதலன்' என்ற புத்தகம், ஆபாசமானது என்று தடை செய்யப்பட்டதை ஒட்டி தொடரப்பட்ட வழக்குபற்றிய புத்தகம் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். புத்தகத்தின் கருத்து, நடை இரண்டுமே, நம்மைத் தூக்கிவாரிப் போடக்கூடியது, சாடர்லீ சீமாட்டி, மணமானவள்—கணவன், உலகப்

பெரும்போரில் குண்டடி பட்டதால், இடுப்பிலிருந்து செயலற்ற உடல்நிலை பெற்றுவிடுகிறான். சாடர்லி சீமாட்டி, சீமானுடைய நண்பனிடமும், பிறகு, தோட்டக்காரனிடமும் தொடர்பு கொள்கிறாள். இதிலே தோட்டக்காரனிடம் கொண்ட தொடர்பு தொடர்கிறது—சீமாட்டிக்கு அவனிடம் இணைந்துவிட வேண்டும் என்ற துணிவு பிறக்கிறது; அவனும் மணமானவன்; முரடன். இருவரும் தத்தமது 'விவாகத்தை' விடுதலை செய்துகொண்டு, திருமணம் செய்துகொண்டு, கன்காடு இடம் சென்று வாழ வேண்டும் என்று முடிவு செய்கிறார்கள். இது கதை. பச்சை பச்சையாகவும், புட்டுப் புட்டுக் காட்டுவதாகவும், ஆபாசமான சொற்களைக் கொண்டதாகவும், நடை.

'இந்த ஏடு, ஆபாசமானது, படிப்பவரின் மனதைக் கெடுத்து, ஒழுக்கத்தையும், பண்பாட்டையும் பாழாக்கிவிடும், ஆகவே இது தடை செய்யப்பட வேண்டும்' என்பது வழக்கு.

வழக்குத் தொடுத்தது பிரிட்டிஷ் அரசு. புத்தகம் வெளியிட முன்வந்தது, பென்குவின் புத்தக நிலையத்தார்.

இந்த நூலின் ஆசிரியர் டி. எச். லாரன்ஸ் என்பார் இலக்கியத் துறையில் வித்தகர் என்ற விருது பெற்றவர். அவருடைய கதைகள்—கட்டுரைகள்—கவிதைகள், இலக்கியச் செறிவுள்ளன என்பதற்காக, பல பல்கலைக் கழகங்களில் பாட நூற்களாகவும் ஆராய்ச்சிக்குரிய நூற்களாகவும் இடம் பெற்றுள்ளன. இந்த நூற்றாண்டின் இணையில்லா இலக்கியப் பேராசிரியர் வரிசையில், லாரன்சுக்குச் சிறப்பிடம் இருக்கிறது.

லாரன்சின் மேதைக்கு ஒரு எடுத்துக் காட்டாக, மற்றொன்றும் கூறலாம். அவருடைய நூற்களைப் பற்றியும், அவருடைய திறமை பற்றியும் மதிப்பிட்டு எழுதப்பட்டுள்ள புத்தகங்கள் மட்டும் 800!

லாரன்சின் புகழ், ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட உண்மை. சாடர்லி சீமாட்டி எனும் ஏட்டின் கருத்தும் நடையும் படிப்போருக்கு ஒரு குமட்டலைத் தருவதாக உள்ளது.

எனினும், வழக்கு நடைபெற்று, 'புத்தகம் வெளியிட்டிலே குற்றம் ஏதுமில்லை' என்று தீர்ப்பளிக்கப் பட்டிருக்கிறது.

ஆபாசமானது என்று கருதத்தக்க விதமாக, கருத்தும் நடையும் இருப்பினுங்கூட, பெரிய இலக்கிய மேதையான லாரன்சு, அந்த ஏட்டின் மூலம், மண வாழ்க்கை தூய்மையானது, தேவையானது, கனிந்திருக்க வேண்டியது, என்ற பண்பைத்தான் விளக்க முற்பட்டிருக்கிருர், என்ற காரணம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டு, தீர்ப்பு அளிக்கப்பட்டது. இந்த ஏடு பற்றி, பல்கலைக்கழக இலக்கியப் பேராசிரியர்கள், நூலாசிரியர்கள், மனோதத்துவ ஆசிரியர்கள், மார்க்கத் துறை வித்தகர்கள், கல்விக்கூட அதிபர்கள், தமது கருத்தினைச் சான்ருக அளித்துள்ளனர்.

வழக்கிலே, இருதரப்பு வழக்கறிஞர்களும் வாதாடிய முறை மிக நேர்த்தியாக அமைந்திருக்கிறது.

படிப்போரை மகிழ்ச்சியும் பயனும் கொள்ளச்செய்யும் விதமான ஏடு, இந்த வழக்கு பற்றிய ஏடு.

எல்லாவற்றையும் விட, என் மனதைப் பெரிதும் ஈர்த்த பகுதி, மிகப் பெரிய இலக்கிய மேதையான லாரன்சு இதுபோல எழுதியுள்ளாரே என்பதற்காக, பேனு பிடித்தவனெல்லாம் இது போன்ற கதையையும், நடையையும் எழுத முற்பட்டுவிடக்கூடாது என்று, லாரன்சின் ஏட்டுக்காக வாதாடிய வழக்கறிஞரே அறிவுரை கூறியிருக்கும் பகுதிதான்.

வழக்கு ஆறு நாட்கள் நடைபெற்றது—1960-ம் ஆண்டு அக்டோபர் திங்கள் இருபதாம்நாள் துவக்கம்.

எந்த ஏடு பற்றி வழக்கு நடைபெற்றதோ, அந்த ஏட்டின் ஆசிரியரான லாரன்சு இப்போது இல்லை—அவர் மறைந்து ஆண்டு முப்பது ஆகிறது.

14—4—64

வழக்கமான, 'கைதிகளைப் பார்வையிடும் நிகழ்ச்சி' இன்று. நாங்களும் எதுவும் பேசுவதில்லை. அதிகாரிகளும்

எங்களை ஒன்றும் கேட்பதில்லை. கைதி உடையில், வரிசையாக நிற்கிறோம்—அதிகாரிகள் கைதிகளைப் பார்வையிடுகிறார்கள்—இது ஒவ்வொரு கிழமையும். இந்த நிகழ்ச்சி பயனுள்ளதாவதற்கு ஏதேனும் மாற்றம் ஏற்படுத்தலாம் போல் தோன்றுகிறது. ஒவ்வொரு நாளும், எந்த அதிகாரிகள் கைதிகளைப் பார்க்கிறார்களோ, அவர்களேதான், அன்றும் பார்க்கிறார்கள். சிறையின் நிலைமை, கைதிகளின் நிலைமை இவற்றை அன்று ஊரிலுள்ள பொறுப்புள்ள சிலருக்குக் காட்டும் முறையில் இந்த நிகழ்ச்சியை மாற்றி அமைத்தால், ஓரளவுக்குப் பயன் ஏற்படலாம்—மாநகராட்சி மன்றத் தலைவர்—மேயர்—இந்த நிகழ்ச்சியில் ஒருமுறை கலந்து கொள்வது, மற்றோர் முறை சுகாதாரத் துறை பெரிய அலுவலர்கள் கலந்து கொள்வது, மற்றோர் முறை, விடுதலையான கைதிகளின் நல்வாழ்வுக்காக உள்ள அமைப்பைச் சேர்ந்தவர்கள் கலந்துகொள்வது என்று, இவ்விதமாக ஏதாகிலும் மாற்றம் ஏற்படுத்துவது தேவை என்று நினைக்கிறேன்.

பொழுதுபோக்காக 'ஓவியம்' வரையலாம். அதற்கான திட்டுக்கோல், கலவைகள் தருவிக்கிறேன் என்று சுந்தரம் சொன்னார்—அவர் கேட்டுக்கொண்ட படி எடுத்து வந்தார்கள்—ஆனால் அவைகளை 'அனுமதிக்க முடியாது' என்று சிறை அதிகாரிகள், திருப்பி அனுப்பிவிட்டனர். இவ்விதம் பொருளற்ற கட்டுத்திட்டங்கள் கையாளப்படுகின்றன. கைதிகளை இவ்விதம் நடத்தினால்தான், அவர்களுக்கு தண்டனையை அனுபவிக்கிறோம் என்ற உணர்ச்சி ஏற்படும் என்ற ஒரு பழையகாலக்கருத்துத்தான் இன்றும் அமுல்செய்கிறது. அரசியல் கிளர்ச்சி காரணமாகச் சிறை புகுந்துள்ளவர்களுக்கும் இப்படி வீணான கட்டுத்திட்டம் தேவைதானா, என்று மேல்மட்டத்தில் எண்ணிப் பார்ப்பதாகவே தெரியவில்லை. நன்கு பதப்படுத்தப்படாத பஞ்சு—அதை நூற்பதிலேயே, எத்தனை நேரம்தான் காலத்தை ஓட்டமுடியும்? தோட்ட வேலையாவது செய்யலாம், தச்சு வேலையாவது பழகலாம்—என்றெல்லாம் நண்பர்கள் கூறிக் கொள்கிறார்கள்; சலிப்பு, நேரக்கேடு, பத்திரிகைகளின் மூலம், நமது கழகத்தோழர்கள், என்னென்ன விதமாகப்

பணியாற்றிக்கொண்டு வருகிறார்கள் என்பதை அறிந்து அகமகிழ்கிறோம்—அதேபோது, உடன்இருந்து பணியாற்ற முடியவில்லையே என்ற வருத்தம் வாட்டுகிறது. இன்று நண்பர்கள், மதுரை, காஞ்சிபுரம் ஆகிய இடத்திலே வழக்குகள் முடிவு பெறாததால், காவலிலே மாதக்கணக் காக அடைபட்டுக் கிடக்கும் மதுரை முத்து, கோவிந்த சாமி போன்ற நண்பர்கள் பற்றி மிகுந்த கவலை தெரிவித் தார்கள். தூத்துக்குடியில் நடைபெற்றதுபோல, விரைவாக வழக்கு நடத்தப்பட வேண்டும் என்று எங்களைப் போலவே, பலரும் கருதத்தான் செய்வார்கள்.

அறுபது வயதுக்கு மேலான முதியவர்—குடும்பம் நடத்தவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திலிருந்து விடுபட முடியாத நிலையில், ஊரூராகச் சுற்றி, சாமான்களை விற்பனை செய்யும் வேலையைச்செய்து, உடல் இளைத்து, உள்ளம் வாடி, ஆவி சோர்ந்துபோகும் கட்டத்தில் இருக்கிறார். இரண்டு பிள்ளைகள்—முப்பது, முப்பத்தைந்துவயதில், குடும்பத்தை நடத்திச்செல்லும் பொறுப்பில் அவர்கள் இருவரும் வெற்றி காணவில்லை. தகப்பனோ பிள்ளைகள், மணிமணியானவர்கள், குடும்பத்தை மிக மேல் நிலைக்குக் கொண்டுவரத்தக்க அறிவாற்றல் படைத்தவர்கள் என்று நம்புகிறார். அந்த நம்பிக்கை சிதையும் நிகழ்ச்சி ஏற்படு கிறது—மனமுடைந்து மாண்டுபோகிறார்.

நெஞ்சை உருக்கும் விதமாக எழுதப்பட்டுள்ள, இந்தக் கருத்துவிளக்க ஆங்கில ஏடு ஒன்று படித்தேன்.

இதுபோல், தமிழகத்தில், பல்லாயிரக்கணக்கில் தகப்பன்மார்கள் தவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த நிலைமைகளைப்பற்றி எண்ணிக்கொண்டேன். நொந்த உள்ளத்துடன், படுத்துப் புரண்டபடி இருந்தேன்—நெடு நேரம். இன்றிரவு தூக்கம் பிடிக்கவில்லை.

மகன் உதவாக்கரையாகிவிட்டான் என்று மனம் நொந்து வெகுண்டு, தகப்பன், மகனை ஏசுகிறான். மகன், கண்ணீர் சிந்துகிறான். அந்தக் கண்ணீரைக் கண்டதும், தகப்பனுக்குக் கோபம் எங்கோ பறந்து போய்விடுகிறது. என் மகன் அழுகிறான்! எனக்காக அழுகிறான்! என் நிலைமை

கண்டு அழுகிருன்! என்னிடம் அவ்வளவு அன்பு, என் மகனுக்கு—என்று கூறி உருகிப்போகிருன். இரவு, பல முறை, இந்தக் கட்டத்தைப்பற்றிய நினைவு, எனக்கு. அந்தக் குடும்பமே கண் முன் நிற்பதுபோல ஒரு எண்ணம். அந்தக் குடும்பமா? அதுபோன்ற குடும்பங்கள்!

15—4—64

இங்குள்ள சிறை அதிகாரிகளிலே சிலர், மதுரைக்கு மாற்றப்படுகிருர்கள் என்றும், புதிய அதிகாரிகள் இங்குவர இருப்பதாகவும், பேச்சுக்கிளம்பிற்று. மருத்துவர்கூட மாறுகிருர்—இங்கு இருப்பவர், தஞ்சைக்குச் செல்கிருர். இன்று புதிய டாக்டர். எங்கள் பகுதிக்கு வந்திருந்தார்; இவர் நான் 1939-ல் சிறையில் இருந்த போது இங்கு டாக்டராக இருந்தவர்—பல்வேறு இடங்களில் வேலே பார்த்துவிட்டு, மீண்டும் இங்கு வந்திருக்கிருர். எனக்கு அடையாளம் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை; அவர் என்னிடம் பேசியபிறகுதான் எனக்குப் புரிந்தது.

இங்கு நண்பர்களுக்கு, சிறுசிறு நலிவுகள். மதிக்கு பாதத்தில் சுளுக்குபோல வலி—எலும்பு முறிவோ என்று சந்தேகம்—கட்டுபோடப்பட்டிருக்கிறது. சுந்தரத்துக்குக் கண்வலி. அன்பழகனுக்குக் காலில் வலி. இராமசாமிக்கு வயிற்றில் வலி, பார்த்தசாரதிக்கு இரத்த அழுத்தம், பொன்னுவேலுவுக்கு இருமல், இப்படி. சிலருக்கு மாத்திரை, சிலருக்கு மருந்து என்று மருத்துவரும் தந்த படி இருக்கிருர். எல்லாமருந்துகளும் ஒரேமாதிரியாகவே இருப்பதாக நண்பர்கள் பேசிக்கொள்கிருர்கள். நான் இரவு சாப்பிடுவதை நீக்கிவிட்டேன்—ஏதாகிலும் சிற்றுண்டிதான் உட்கொள்வது. அதுவே ஜீரணமாவது கடினமாக இருக்கிறது; அதற்கான மருந்து, நாளுக்கு இருவேளை உட்கொள்ளுகிறேன். கைவலிக்கு, கடுகு எண்ணெய் தேய்த்துக்கொள்கிறேன்—சுந்தரம் மெத்த அக்கறையுடன் ஒவ்வொரு நாளும், பிற்பகல் 'மூன்று மணிக்கு' தைலம் தேய்த்துவிடுகிருர். ஓரளவு பலன் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. இதற்குள், நண்பர் அன்பழகன், பிண்டத்தைலம் என்று மற்ருேர் மருந்து தருவித்திருக்

கிறார். சிறை அதிகாரி ஒருவர் தென்னமரக்குடி எண்ணெய் தான் இந்த வலியைப் போக்கும் என்று கூறினார்—மாயவரம் சென்று வரும்போது அந்தத் தைலத்தை வாங்கிக் கொண்டு வரும்படி, பரிமளத்துக்குச் சொல்லி இருக்கிறேன். கையோ, இன்னமும் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்கு மேல் தூக்க முடியாதபடிதான் இருக்கிறது,

இன்று, காஞ்சிபுரம் மணி, திருவேங்கிடம், கிளியப்பன் ஆகியோரைக் காண, அவரவர்களின் வீட்டினர் வந்திருந்தனர். அதிகமான கலக்கம் காட்டவில்லை என்று கூறினார்கள். எல்லோரும் களிப்பாகவே இருக்கிறார்கள்.

16—4—64

தொகுதிகள் திருத்தி அமைக்கப்படுவதற்காக அமைக்கப்பட்டுள்ள குழுவில் மதி ஒரு உறுப்பினர்—குழு, மே பதினேராம் நாள் கூடுகிறது. அதற்குச் சென்று கலந்துகொள்ளத்தக்கவிதமாக, விடுதலை நாள் அமையுமா என்பதை அறிந்துகொள்வதற்காக, மதியும் பார்த்தசாரதியும் இன்று சிறைமேலதிகாரியைக் காணச் சென்றனர். சிறையில் வேலை செய்வதற்காக, மாதத்திற்கு நான்கு நாட்கள் கழிவு உண்டு; இது மூன்று மாதத்திற்கு மேற்பட்ட தண்டனையாக இருந்தால்தான்—அதிலும் கடுங்காவல் தண்டனையாக இருக்கவேண்டும்.

சிறை மேலதிகாரியைக் காணச்சென்றதில் ஒரு திடுக்கிடத்தக்க தகவல் தெரியவந்தது. தொத்தா மறைவு குறித்து அனுதாபம் தெரிவிக்கும் முறையில் இங்குள்ள நடுநி கழகத் தோழர்கள் ஒரு நாள் உண்ணவிரதம் இருந்தனர். சிறை மேலதிகாரிகள் மிகக் கோபம் கொண்டு விட்டனர். 'ஐயா! உங்கள்பேரில் கோபித்துக் கொண்டோ, சிறை நிருவாகத்தின்மீது அதிருப்திகொண்டோ நாங்கள் உண்ணவிரதம் இருக்கவில்லை. இது எங்கள் குடும்பத்திலே நேரிட்டுவிட்டதுபோன்ற ஒரு இழப்புக்காக வருத்தம் கொண்டு நடத்தப்படும் ஒரு மரியாதைச் சடங்கு' என்றெல்லாம் தோழர்கள் விளக்கம் கொடுத்துள்ளனர். அது போல எழுதிக்கொடுக்கச் சொல்லியும் அதிகாரிகள்

பெற்றுக்கொண்டனர். என்றாலும், உண்ணாவிரதம் இருந்தது குற்றம்! தண்டிக்கத் தக்கது என்று கூறி, இரண்டு வாரங்கள் யாரும் வந்து பார்க்க அனுமதி கிடையாது என்று தெரிவித்துவிட்டதுடன், கழிவு நாட்களில் நாலு நாட்களைக் குறைத்து விட்டனர்.

இந்தத் தகவலைக் கேட்டுக்கொண்டு வந்தனர் மேலதிகாரியிடமிருந்து. பட்டதும் படாததுமாக. மேலதிகாரி, மே முதல் வாரத்தில் உங்களில் சிலரை அனுப்பி விடுகிறேன் என்று கூறியிருக்கிறார். எத்தனை நாட்கள் 'கழிவு' தரப்படும், எந்தத் தேதியில் விடுதலை என்பதை மூடுமந்திரமாகவே வைத்துக்கொண்டிருப்பதில், இவர்களுக்குப் பிரமாதமான விருப்பம் இருப்பது தெரிகிறது. கழிவு நாட்கள் தருவதிலேயும், நாம் அறிந்து கொள்ளத்தக்க திட்டவட்டமான ஒரு முறை கையாளப் படுவதாகவும் தெரியவில்லை. இந்த முறையை இங்குள்ள கைதிகள் 'மார்க்கு' என்று சொல்லுகிறார்கள்—இதிலே பலரகம் இருக்கிறதாம். பேசிக்கொள்கிறார்கள். ராணிமார்க்கு என்கிறார்கள்; வேலைமார்க்கு என்கிறார்கள்; துரைதரும் மார்க்கு என்கிறார்கள். எல்லாம் 'கைதி' பாஷை. துரை என்றால் சிறை மேலதிகாரி.

கைதிகள் இங்கு நடந்துகொள்ளும் முறையின்படி, சுறுசுறுப்பு, அடக்க ஒடுக்கம், ஆகிய முறையின்படி, வெளியே வேலைகளிலே ஈடுபடும்போது நடந்து கொள்வார்களா என்பது சந்தேகந்தான்.

தெரியாமல் வந்துவிட்டேன்—விரோதி சிக்கவைத்து விட்டான்—விதிவசம்—என்று கைதிகள் உருக்கமாகப் பேசுகிறார்கள். ஆனால் சிலர், திரும்பத்திரும்ப சிறை வந்தபடி இருக்கிறார்கள். இங்கு எங்கள் பகுதியில் வேலை செய்யும் கைதிகளை மேற்பார்வை பார்க்க ஒரு கைதி—மேஸ்திரி என்ற பெயருடன் விடுதலை ஆகிப் பத்து நாட்கள் கூட ஆகவில்லை. இன்று மீண்டும் சிறைக்கு வந்து சேர்ந்து விட்டதாக நண்பர்கள் கூறுகிறார்கள். விடுதலைக்கு முன்பு, 'இனி ஜென்ம ஜென்மத்துக்கும் இங்கு வரமாட்டேன்; பட்டது போதும்; புத்தி வந்துவிட்டது' என்றெல்லாம்

சொன்ன ஆசாமி, எண்ணி பத்துநாள் ஆவதற்குள், மறு படியும் 'உள்ளே' வந்தாகிவிட்டது.

இங்கே, 'சிறையில்' இப்படி வந்துபோகிறவர்களை, விக்கிரமாதித்தன் பரம்பரை என்றும், ஆயுள் தண்டனைக் கைதிகளை இராமன் பரம்பரை என்றும், வேடிக்கையாகப் பேசிக்கொள்கிறார்கள்—விக்கிரமாதித்தன் நாடாறுமாதம் காடாறுமாதம் அல்லவா! இராமன் பதினான்கு ஆண்டுகள் வனவாசம் அல்லவா!!

17—4—64

இன்று, இளங்கோவனுடன் கௌதமனும், கே. ஆர். இராமசாமியும் என்னைக் காணவந்திருந்தனர். என்னைச் சிறையில் கௌதமன் வந்து பார்ப்பது, இது தான் முதல் முறை. பரீட்சை எப்படி எழுதினாய் என்று கேட்டேன்; நன்றாகவே எழுதி இருப்பதாகச் சொன்னான். பரிமளம் மாயவரம் சென்றிருப்பதாகவும், அடுத்த வாரம் வரக்கூடும் என்றும் இளங்கோவன் கூறினான். இராம சாமி, சோர்வாகக் காணப்பட்டார். சட்டசபை படிப் பகத்திலிருந்து சில புத்தகங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு வந்து கொடுக்கும்படி, இராமசாமியிடம் கூறி அனுப் பினேன்.

இன்று தையற்கலை ஆசிரியர் கே. பி. சுந்தரமும், தமிழ்ப் பேராசிரியர் அன்பழகனும், சிலப்பதிகார காலத் தில், தையற்கலை இருந்திருக்கிறதா என்பதுபற்றி, சுவை யுடன் பேசலாயினர். துன்னகாரர் என்றிருப்பது தையற் கலைஞர்களைக் குறிப்பது ஆகும் என்று அன்பழகன் விளக் கினார். இன்று உள்ளதுபோன்ற, வெட்டு முறைகளும், விதவிதமான, 'பாணிகளும்' அப்போது இருந்ததாக ஆதாரம் இல்லை என்பது சுந்தரத்தின் வாதம். நான் பொதுவாக ஒன்று கூறினேன்—மேனாடுகளில், அவ்வப் போது இருந்த நிலைமைகள், பழக்க வழக்கங்கள், நிகழ்ச்சி கள் ஆகியவற்றை முறையாகத் தொகுத்து எழுதும் பழக்கம் உண்டு. அதனால், மிகப் பழங்காலத்துத் தகவல் களைகூடத் தெரிந்துகொள்ள வழி கிடைக்கிறது. நம்மிடம் அந்தப் பழக்கம் வெகு காலமாக இல்லை, அதனால்

எத்தனையோ தகவல்கள் மறைந்துபோய்விட்டன' என்று குறிப்பிட்டேன்.

ஆனந்தரங்கம் பிள்ளையின் குறிப்புகள் பற்றிப் பேச்சு வந்தது. புதுவை ஆனந்தரங்கம் பிள்ளையின் குறிப்பு, இங்கே சிறைப் படிப்பகத்திலே இருந்தது; மும்முனைப் போராட்டத்தின்போது சிறையில் நாவலர் அந்தப் புத்தகத்தைப் படித்து, மன்றத்தில் சில கட்டுரைகள்கூட எழுதினார் என்பதை நான் கூறினேன்.

20—4—64

இரண்டு நாட்கள் குறிப்பு எழுதத்தக்க நிகழ்ச்சிகள் இல்லை; வழக்கமான, சுவையற்ற அன்றாட நடவடிக்கைகள். பேச்சும், சோர்வுடன்; காரணம், அருப்புக் கோட்டை. இங்கு நான் துவக்க முதலே ஐயப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன். முடிவும் அதுபோலவே ஆகிவிட்டது. தேவருடைய மறைவுக்குப் பிறகு, அந்தப் பகுதியைக் காங்கிரசுக்கு ஆக்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்ற காங்கிரஸ் திட்டம் பலனளித்துவிட்டது. என்றாலும், பத்திரிகைச் செய்தியைக் கூர்ந்துபார்த்தால், சாத்தூர் சிவகாசி தொகுதிகளை முதுகுளத்தூர் அருப்புக்கோட்டை தொகுதிகளுடன் இணைக்காமலிருந்தால் நிலைமை வேறுவிதமாகி இருக்கும் என்பது புரியும். நண்பர்கள், இதுபோல, மனதுக்கு ஒரு விதமான திருப்தி வருவித்துக் கொண்டார்கள். என்னைப் பொறுத்தவரையில், இதுபோலத் திருப்தியை வருவித்துக் கொள்வதிலே பலன் இல்லை, நியாயமுமாகாது என்று தோன்றுகிறது. பல இடங்களில், காங்கிரஸ் தனது பிடியை இழந்துவிடாதிருக்க, பலமானதோர் முயற்சியிலே ஈடுபட்டிருக்கிறது. இந்த முயற்சி சிலஇடங்களில் வெற்றியைக் கொடுக்கிறது. எனவே, காங்கிரசின் ஆதிக்கத்தை அகற்றும் முயற்சி தீவிரமாக்கப்பட வேண்டும் என்ற பாடத்தைத்தான் அருப்புக்கோட்டைத் தோல்வி மூலம் நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்று நண்பர்களுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தேன்.

படித்து, குறிப்பெடுக்கத்தக்க புத்தகங்கள் எதுவும் கிடைக்கவில்லை, வெறும் பொழுதுபோக்குக்கான கதைப்

புத்தகங்கள் தான் தரப்பட்டன. அவைகளையும் படித்து முடித்தேன்—சிறையிலே படிக்காவிட்டால் வேறு எங்கு தான் அவைகளைப் படிக்க முடியும்! இதிலேயும் ஒரு பலன் இருக்கத்தான் செய்கிறது. அமெரிக்க நாட்டு மக்கள், எத்தகைய மனப்போக்கில் விருப்பம் காட்டுகிறார்கள் என்பதை, இந்தக் கதைகள் காட்டுகின்றன. காட்டு மிராண்டிகளிடம் இருந்த நாட்டை, நாகரிகப்படுத்தும் புனிதப்பணி புரிந்தனர் அமெரிக்கர்கள் என்று, இன்றுள்ள அமெரிக்க இளைஞர்கள் எண்ணிப் பெருமைப்பட்டுக் கொள்ள வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடனேயே, பெரும் பாலான கதைகள் புனையப்பட்டுள்ளன.

பண வருவாய் அதிகமாகி உள்ள அமெரிக்காவில் காமக் களியாட்டங்கள் மிகுந்துவிட்டிருக்கிறது என்ப தையும், சில ஏடுகள் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன. ஆனால் அத்தகைய வாழ்க்கை தவறானது என்று, இந்த ஏடுகள் கண்டிக்கவில்லை; உள்ளதை அப்படியே படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன. வேகமும் தாகமும் மிகுந்த வாழ்க்கை.

21—4—64

அருப்புக்கோட்டை பற்றிய ஆய்வுரையே பெரும் பகுதி இன்றும். வழக்கமாகக் காங்கிரசை ஆதரிக்கும் சில ஏடுகள் கூட, இந்தத் தேர்தலில், காங்கிரஸ் கட்சி ஜாதி வெறியை ஊட்டி வெற்றிபெற்றதைக் கண்டித்து எழுதி உள்ளன. இதைப் படித்துவிட்டு, நண்பர்கள் மகிழ்ச்சி அடைந்தார்கள்; பாராட்டக்கூடச் செய்தார்கள். 'என்ன பிரயோஜனம்? தேர்தல் பிரசாரம் நடைபெற்றுக் கொண் கொண்டிருந்தபோது, காங்கிரஸ் ஜாதிவெறியைக் கிளப்பு வதைக் கண்டித்து, இந்த ஏடுகள் எழுதி இருந்தால் மக்களில் சிலராகிலும், காங்கிரசின் போக்கை வெறுத்து. எதிர்த்து ஓட்டளித்திருப்பார்கள். அப்போது வாய்மூடிக் கிடந்துவிட்டு, காங்கிரஸ் வெற்றி பெற்றபிறகு, அதன் போக்கைக் கண்டித்து என்ன பலன்? 'என்று நான் கேட்டேன். உண்மைதான், இந்தப் பத்திரிகைகள்,

காங்கிரசின் போக்குக்கு உடந்தையாகத்தான் இருந்து விட்டன என்று நண்பர்கள் பேசிக்கொண்டனர்.

சுந்தரம், ஓவியம் வரைவதற்கான வண்ணங்களைக் கேட்டதற்குத் தரமுடியாது என்று கூறிவிட்ட சிறை அதிகாரிகள், என்ன காரணத்தாலோ, தங்கள் மனதை மாற்றிக்கொண்டு, வண்ணங்களைக் கொடுத்துள்ளனர். இப்போது, ஓவியங்கள் தீட்டுவதில் நானும் முனைந்து விட்டேன். ஒரு ராணுவத் தலைவன், மலைப்பகுதி எனும் இரண்டு ஓவியங்கள் தயாரித்திருக்கிறேன். ராணுவத் தலைவனுடைய தொப்பி சரியாக இல்லையே என்றார்கள் நண்பர்கள். "அதெப்படி சரியாக இருக்க முடியும்; இவன் தோற்றுப்போன ராணுவத் தலைவன்; சரண் அடைவதற் காகச் செல்லும் வேளை; எந்தத் தொப்பி கிடைத்ததோ அதை எடுத்துப் போட்டுக்கொண்டு போகிறான்" என்று காரணம் கூறினேன். ஐயோ பாவம்!என்று அனுதாபம்தெரி வித்தார்கள்; ராணுவத்தலைவனுக்கா, ஓவியம் போடத் தெரியாத எனக்காக என்று நான் கேட்கவில்லை. கேட்பா னேன்!

22—4—64

இன்று என்னைத் திடுக்கிடச் செய்த செய்தி தாங்கி இதழ்கள் வந்தன! நமது நெஞ்சத்தில் நீங்காத இடம் பெற்ற புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் மறைந்தார் என்று செய்தி. எல்லோருக்கும், தாங்கொணாத வருத்தம் அதிர்ச்சி தரத்தக்க இழப்புகள் பலவற்றை இந்த முறை சிறை வாசத்தின்போது நான் காணவேண்டி நேரிட்டு விட்டதை எண்ணி மிகவும் வேதனைப்பட்டேன். தமிழ கத்தில் தனிப் புகழுடன் விளங்கிய அந்தப் பாவேந்த னுடைய பார்வையே ஒரு கவிதை! பேச்சே காவியம்! அவருடன் உரையாடினாலே போதும், தமிழின் மாண்பினை உணரலாம். அவருடைய மறைவு, தமிழகத்துக்கு ஈடு செய்யவே முடியாத பெரும் இழப்பு.

இந்த வேதனையுடன் நாங்கள் இருந்ததால், நாற்ப தாவது வட்டத்தில் நமது கழகத் தோழர் வெற்றி பெற்ற செய்தி மாலையில் அறிந்தபோது, சுவை எழவில்லை,

பாரதிதாசனுடைய கவிதைகளைப்பற்றி எண்ணிக் கொண்டும் பேசிக்கொண்டும் இருந்தோம். நாங்கள் இருக்கும் பகுதியில், ஒருஅறையில், யாரோ ஒரு நண்பர் முன்பு எழுதிவிட்டுச் சென்றிருக்கிறார்,புரட்சிக் கவிஞரின் கவிதையினை.

"மாங்குயில் கூவிடும் பூஞ்சோலை
எமை மாட்ட நினைக்கும் சிறைச்சாலை."

நாற்பதாவது வட்டத் தேர்தலின்போது கலாம் விளைவித்ததாக, மாநகராட்சிமன்ற உறுப்பினர்கள் துளசிங்கம், கிருஷ்ணன் உள்ளிட்ட 15 கழகத் தோழர்கள் கைது செய்யப்பட்டு, இன்று மாலை இங்கு அழைத்துவரப்பட்டிருக்கிறார்கள். நாங்கள் உள்ள பகுதிக்குப் பக்கத்தில் உள்ளனர். பார்க்கத்தான் முடிந்தது! பேச முடியவில்லை.

23—4—64

ஓவியம் வரைவதிலே ஒரு தனி மகிழ்ச்சி பிறக்கத்தான் செய்கிறது. நான் வரைந்த 'தோற்றுப்போன இராணுவத் தலைவன்' படத்தை அன்பழகன் பார்த்துவிட்டு, "நன்றாக இருக்கிறது என்று பாராட்டுவார்கள்—இதை எழுதியது ஏழுவயதுச் சிறுவன் என்று கீழே குறிப்பெழுதினால்" என்று நகைச்சுவை ததும்பக் கூறினார். ஆனால் இன்று அன்பழகனே ஓவியம் வரையத் தொடங்கிவிட்டார். திருக்குறள் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டிருக்கிறார் அல்லவா! அதனால் அவர் தீட்டத்தொடங்கிய முதல் ஓவியமும், திருவள்ளுவரேதான். ஆக •இப்போது மூவர், ஓவியம் தீட்டும் பொழுது போக்கில் ஈடுபட்டிருக்கிறோம்—நான், சுந்தரம், அன்பழகன்.

மற்றோர் மலைக்காட்சி வரைந்தேன்—இது முன்பு வரைந்ததைவிட 'தரமாக' இருப்பதாக நண்பர்கள் கூறுகிறார்கள். கூறுகிறார்கள் என்றுதான் கூறமுடிகிறது—கருதுகிறார்களா என்று அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. ஓவியம் வரைவதிலே ஓரளவு பயிற்சி இருந்தால், இங்கு திறமையை நேர்த்தியாக்கிக்கொள்ளலாம். எனக்கோ, மாணவப் பருவத்திலேயே ஓவியம் வரையத் திறமை ஏற்படவில்லை,

இத்தனைக்கும் என் மாமா, நான் படித்த பச்சையப்பன் பள்ளியில் ஓவிய ஆசிரியர்! ஆனால் திறமை இருக்கிறதோ இல்லையோ, நாமாக ஒரு ஓவியம் வரைந்து அதற்கு வண்ண மிட்டுப் பார்க்கும்போது, களிப்பு எழத்தான் செய்கிறது.

இன்று, யூதர்களின் வரலாறு பற்றிய ஒரு ஆங்கில ஏடு படிக்கத் துவங்கினேன், யூதர்கள் கொடியவர்கள், கல் மனம் படைத்தவர்கள், கடன்பட்டவர்களைக் கசக்கிப் பிழி பவர்கள் என்பதை விளக்கும் ஏடுகளே நிரம்ப உள்ளன. இந்த ஏடு அந்த வகையைச் சேர்ந்ததல்ல. யூதர்கள் கொடுமைகளை, இழிவுகளை, இன்னலை ஏற்றுக்கொண்ட வர்கள், மதமாச்சரியம் காரணமாக பல நாடுகளில், கிருத்தவ அரசு யூதர்களை விரட்டியும், வாட்டியும் வந்தன. அவ்வளவையும் யூதர்கள் தாங்கிக் கொண்டு தங்கள் மார்க்கக் கோட்பாட்டை விடாப்பிடியாகக் காத்து வந்தனர் என்ற கருத்தை விளக்கும் ஏடு இது. யூதர்களின் மார்க்கத் தலைவன் என்று ஒருவர் கண்டுபிடிக்கப்பட்டால், அவர், மற்றவர்களைக் காட்டிலும் அதிகமான கொடு மைக்கு ஆளாகவேண்டி வந்துவிடும். சில கிருஸ்தவ நாட்டு அரசுகளில் ஒரு விபரீதமான திருநாள் இருந்து வந்ததாக, இந்த ஏட்டிலிருந்து அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. ஆண்டுக்கொருநாள், கிருத்தவ அதிபர்கள், தமது நாட் டிலே உள்ள யூதர்களை, சந்தைச் சதுக்கத்தில் நிறுத்தி வைத்து கன்னத்தில் அறைவார்களாம்! இதைக் கண்டு, மக்கள் கைகொட்டிச் சிரிப்பார்களாம். சில காலத்திற்குப் பிறகு, ஒரு அதிபன், ஒரு குறிப்பிட்ட தொகை காணிக்கை செலுத்திவிட்டால், அப்படிச் செலுத்தும் யூதர்களை, கன்னத்தில் அறைவதுபோல, சற்றுத் தொலைவில் நின்ற படி—ஐந்தடி தொலைவில்—அறைவதுபோல, குறிகாட்டி விட்டுவிடுவது என்ற புதிய ஏற்பாட்டைப் புகுத்தினானாம்.

'ஏசுவைக் காட்டிக் கொடுத்தவர்கள். அவரைத் தேவ குமாரன் 'என்று ஏற்றுக்கொள்ளாதவர்கள்' என்பதனால், யூதர்கள், கேவலமானவர்களாகக் கிருத்தவ மக்களால் கருதப்பட்டு வருவது நெடுங்காலத்து வழக்கம். இதுபற்றி அன்பழகனோடு பேசிக்கொண்டிருந்தேன். யூதர்களை இழி வாக நடத்திவரும் போக்கை இனியும் மேற்கொள்ளத்

தேவையில்லை என்று போப்பாண்டவர் இரண்டாண்டு களுக்கு முன்பு அறிவுரை வெளியிட்டது பற்றிக் குறிப் பிட்டேன்.

யூதர்கள் நாடற்றவர்களாக, பல நாடுகளிலே தஞ்சம் புகுந்து வாழவேண்டியவர்களாக, பலப்பல நூற்றுண்டு களாக வேதனைக்கு ஆளாகி இருந்த நிலையை மாற்றி, இப் போது, இஸ்ரேல் எனும் நாட்டைத் தமது தாயகமாக்கிச் கொண்டு, அதனைப் பொன்னகமாக மாற்றி அமைத்துக் கொண்டு வருகின்றனர். இதனை அரபுக்கள், குறிப்பாக எகிப்துத் தலைவர் நாசர், 'புதிய ஆபத்து' என்றும், மேற் கத்திய வல்லரசுகளின் சதித் திட்டமென்றும் கூறி, தொடர்ந்து எதிர்ப்புக் காட்டி வருகிறார்.

இஸ்ரேல் நாட்டுத் தூதர், தமது நாட்டு விடுதலை விழாவுக்காக, டில்லி, அசோகா ஒட்டலில் ஒரு தனி விருந்து ஏற்பாடு செய்ததும், அது முறைப்படி ஏற்பாடாக வில்லை என்ற காரணம் காட்டி, இந்திய அரசு அந்த விருந்தை நிறுத்திவிட உத்திரவு பிறப்பித்ததும் பத்திரிகை யில் வந்திருந்தது. நான் படித்துக்கொண்டிருக்கும் புத்த கத்தில் உள்ள பிரச்சினையோடு ஒட்டியதாக இந்த நிகழ்ச்சி இருந்தது. எனவே, அதுபற்றியும் பேசிக் கொண்டிருந் தோம்.

24—4—64

இன்று அன்பழகன், ஆங்கிலப் பெருங்கவிஞர் ஷேக்ஸ் பியரின் படம் வரைந்தார். அந்தப் பெருங்கவிஞருடைய 400-வது நினைவு நாள் கட்டுரைகள், படங்கள், இதழ்களில் நிரம்ப வெளியிடப்பட்டுள்ள நேரம்; எனவே இந்த ஓவி யம் மிகப் பொருத்தமான நேரத்தில் அமைந்தது. தரமும் நல்லபடி அமைந்து விட்டது. அன்பழகன் மேற்பார்வை யில், அந்த ஓவியத்துக்கு சுந்தரம் வண்ணம் தீட்டினார். புதிய பொலிவு பெற்றிருக்கிறது ஓவியம். ஆங்கில மொழியை எதிர்த்துவந்த தவற்றுக்குக் கழுவாய் தேடிக் கொள்வதுபோல இப்போது நம்முடைய நாட்டு இதழ்கள் அடிக்கடி ஆங்கிலமொழியின் அருமை பெருமைகளையும்,

உலகத் தொடர்புக்கு அம்மொழி மிகமிகத் தேவை என்பதையும் வலியுறுத்தி எழுதிக்கொண்டு வருகின்றன. அந்தப் 'புதிய திருப்பம்' காரணமாகவோ என்னவோ, ஆங்கிலப் பெருங்கவிஞரின் நினைவுநாள் குறித்து இதழ்கள் நிரம்ப அக்கறை காட்டி, பல கட்டுரைகளை வெளியிட்டுள்ளன.

டி. டி. கிருஷ்ணமாச்சாரியார் எவ்வளவோ பரவாயில்லை; அடித்துப் பேசி இருக்கிறார்; "இந்தி ஆட்சிமொழியாக இரண்டு தலைமுறைகளாவது பிடிக்கும்; அறுபது ஆண்டுகள் ஆகும்;" என்று பேசி இருக்கிறார்; இந்த அளவுக்குக் கூடத் துணிவில்லையே நமது முதலமைச்சர் பக்தவத்சலத்திற்கு என்று பொன்னுவேலுவும் மற்றவர்களும் குறைப்பட்டுக் கொண்டார்கள். உண்மைதான்! டி.டி.கே. துணிவுடன் பேசுகிறார்; ஆனால் அதேபோது, இது என்னுடைய சொந்தக் கருத்து என்று கூறி இருக்கிறார். அதனை மறந்துவிடக்கூடாது! கட்சி இந்தி ஆதிக்கத்திற்கு முனைகிறது என்று உணரும்போது, இந்தி ஆதிக்கம் கூடாது, தேவையில்லை, என்று உள்ளூரக் கருதுபவர்கள், அந்த போக்கை எதிர்த்து வெளியே வந்து பணியாற்ற வேண்டுமேயன்றி, கூடிக் குலவிக்கொண்டே, 'என்னுடைய சொந்தக்கருத்து, இந்திகூடாது என்பதுதான்' என்று பேசுவதிலே, நேர்மையோ, தக்க பலனோ என்ன இருக்கமுடியும் என்று கேட்டேன். 'ஏன் சிலர் அப்படி இருக்கிறார்கள்' என்று நண்பர்கள் கேட்டனர். பதவியின் சுவை ஒரு காரணம்; மற்றோர் காரணம், இந்தியை ஆட்சிமொழி ஆக்குவதில் வெற்றி காணமுடியாது என்று ஒரு நம்பிக்கை; மற்றோர் காரணம். நம்முடைய காலம் வரையில் ஆங்கிலம் இருக்கும்; பிறகு எப்படியோ ஆகிவிட்டுப் போகட்டும் என்ற பொறுப்புணராத தன்மை, இவைகளே சிலருடைய போக்குக்குக் காரணம் என்று குறிப்பிட்டேன்.

இன்று, ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயணன் 1944-ல் லாகூர் கோட்டையில் சிறைவைக்கப்பட்டபோது, எழுதிய நினைவு நிகழ்ச்சிக் குறிப்புகள் பற்றிய புத்தகம் படித்தேன். இதிலே பெரும்பகுதி, பாகிஸ்தான் பிரச்சினைபற்றிய ஜெயப்பிரகாசருடைய கருத்தே நிரம்பி இருக்கிறது. அவர்

அப்போது தெரிவித்துள்ள கருத்தைப் பார்க்கும்போது, பாகிஸ்தான் கூடாது என்று மட்டுமல்ல, பாகிஸ்தான் அமையாது என்றும் மிக உறுதியாக அவர் நம்பிக்கொண் டிருந்திருக்கிறார் என்று தெரிகிறது.

நாட்டு விடுதலைக்காக, ஆங்கில ஆதிக்கத்தை அகற்ற பலாத்கார முறைகளையும் பின்பற்றத்தான் வேண்டும் என்ற உறுதியையும், பலாத்காரத்தில் மறைந்திருந்து தாக் கும் முறையில் ஈடுபட்டிருந்தேன் என்று ஒப்புக்கொள்ளும் துணிவும் கொண்டவராக ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயணன் இருந்திருக்கிறார் என்பது இந்த ஏட்டின் மூலம் தெரிகிறது. அவ்வளவு உரம்படைத்தவர், இன்று, அரசியல் வேண் டாம் என்று ஒதுங்கிவிட்டிருப்பதும், சர்வோதய இயக்க வாதி ஆகி இருப்பதும், விசித்திரமான நிகழ்ச்சி என்றே தோன்றுகிறது.

அப்துல்லா பிரச்சினையும், கம்யூனிஸ்டு கட்சியின் உட் போர் பிரச்னையும், இங்குள்ள எங்களுக்கு, ஒவ்வொரு நாளும், பேசிக்கொள்ளும் பிரச்சினைகளாக உள்ளன. பத்திரிகைகள் கிடைத்த உடன், முதலில், இந்த இரண்டு பிரச்சினைகள் குறித்த பகுதிகளைத்தான், ஆவலுடன் படிக் கிறோம்.

இராஜ்யசபையில் அப்துல்லா பிரச்னைபற்றிப் பேசிய, எ. டி. மணி என்பவர், அரசியல் சட்டத்தில் ஒரு தாளைக் கொளுத்துவதாகச் சொன்ன அண்ணாதுரையைச் சிறையில் தள்ளிவிட்டு, இந்திய அரசியல் சட்டத்தைக் காலின்கீழ் போட்டுத் துவைக்கும் அப்துல்லாவை, உலாவர விடுகிறீர் கள்; இது எந்தவகையான நியாயம்?—என்று கேட்டிருக் கிறார். அவரும், வேறு சிலரும் பேசி இருப்பதிலிருந்து, அப் துல்லா எழுப்பிவிட்டுள்ள புயல்குறித்து, பெருத்த கவலை யும் பீதியும் பாராளுமன்ற வட்டாரத்திலேயே கிளம்பிவிட் டிருக்கிறது என்று தெரிகிறது.

இராஜ்யசபையில் பேசிய எ.டி.மணி என்பவர் குறித்து என்னைப் பொன்னுவேல் கேட்டறிந்து கொண்டார்—மணி தமிழகத்தவர்; ஐயர். பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே வடநாட் டில் சென்று தங்கிவிட்டவர்; நாகபுரியிலிருந்து நீண்ட பல

ஆண்டுகளாக வெளியிடப்பட்டு வரும் 'இதவாதா' எனும் ஆங்கில நாளிதழ் ஆசிரியர். 'இதவாதா' போபால் நகரிலிருந்தும் வெளியிடப்படுகிறது; மணி இப்போது போபாலில் இருந்து வருகிருர்; சுயேச்சை உறுப்பினர்.

15. ஆட்சியாளர் மனப்போக்கு

(கடிதம் 15, காஞ்சி—27-12-64)

தம்பி!

25—4—64

இன்று மாலை, துளசிங்கம், கிருஷ்ணன் உள்ளிட்ட 15 தோழர்கள் 'ஜாமீனில்' வெளியே சென்றனர். என்னைக் காண ராணி, பரிமளம், சரோஜா மூவரும் வந்திருந்தனர். திருவண்ணுமலை சண்முகம் இல்லத்தில் நடைபெற்ற திருமணத்திற்குச் சென்றதாகவும், மணமக்களை வாழ்த்திப் பேசியதாகவும் பரிமளம் சொல்லக் கேட்டு ஆச்சரியமடைந்தேன்; ஏனெனில் கூச்சம் காரணமாக, பரிமளம் பேசுவது இல்லை, மாணவர் கூட்டங்களிலேகூட. என்ருலும், இம்முறை இரண்டொரு விநாடிகள் பேசியதாகக் கூறினன். காஞ்சிபுரத்திலிருந்து பரிமளத்துடன் திருவண்ணுமலை திருமணத்துக்கு, ராஜகோபால் சென்று வந்ததாகவும் அறிந்துகொண்டேன்.

பரிமளம்—இளங்கோவன்—கௌதமன்—பாபு இவர்களில் பாபு, கடைசிப் பையன்—சிறுவன்—இவர்களில், அரசியல் ஈடுபாடு, கழகத் தொடர்பு யாருக்கு அதிகம் என்று நண்பர்கள் கேட்டார்கள். கௌதமன் கல்லூரியில் படித்துக்கொண்டிருக்கிருன்; எனவே, அரசியல் நிகழ்ச்சிகளில் ஈடுபடுவதில்லை. ஆனல் அரசியல் கூட்டங்களுக்குக் குறிப்பாகக் கழகக் கூட்டங்களுக்குச் செல்லுவான், பத்திரிகைகளும் படிப்பதுண்டு; சிறுவனுக இருந்த பொழுது, நாவலர் நெடுஞ்செழியன் பேசுவதுபோலவே பேசிக் காட்டி மகிழ்விப்பான். ஆனல், அவன் அரசியலில் ஈடுபடக் கூடியவனுக எனக்குத் தெரியவில்லை. பரிமளம் அரசி

யல் பிரச்சினைகளையும், குறிப்பாகக் கழகப் பிரச்சினைகளை மிக நல்லமுறையில், அறிந்து வைத்திருக்கிறான். ஆனால், மருத்துவ துறையில் ஈடுபடத் தன்னைத் தயாரித்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கும்போது, அவனும் அரசியலில் ஈடுபட இயலாது என்பது தெரிகிறது. இளங்கோவன் அச்சகம் நடத்துவது, புத்தகம் வெளியிடுவது, பத்திரிகை நடத்துவது ஆகியவற்றில் ஈடுபடப்போவதாகத் தெரிவித்திருக்கிறான். இந்தத் துறையில், பரிமளம் அவனுக்குப் பெருந்துணையாக இருக்க முடியும். 'திராவிட நாடு' இதழ் நடத்த இயலாமல் நிறுத்தப்பட்டுப் போய் விட்டது; நின்று அதிக நாள் ஆகிவிட்டதால், அதற்கான சர்க்கார் அனுமதியும் நீக்கப்பட்டுவிட்டது; எனவே மீண்டும் வெளிவர இயலாத நிலை. இந்நிலையில் அல்லி அச்சகம் என்ற அமைப்பை நடத்தவும், காஞ்சி என்ற வார இதழ் வெளியிடவும் இளங்கோவன் முனைந்திருக்கிறான். 'காஞ்சி' இதழில்தான், இனி நான், தம்பிக்கு கடிதம், ஊரார் உரையாடல், அந்திக்கலம்பகம் போன்ற பகுதிகளை வெளியிடவேண்டி ஏற்படும் என்று நினைக்கிறேன் என்று விவரம் கூறினேன். 'காஞ்சி' என்பது ஊரின் பெயர்; அப்படித்தானே' என்று நண்பர்கள் கேட்டார்கள். ஊரின் பெயர் மட்டுமல்ல, அது ஒருவிதமான உள்ளப்பாங்கையும், முறையையும் கூடக் குறிக்கும் சொல் என்று கூறினேன். காஞ்சி எனும் சொல்பற்றிய விளக்கத்தை அன்பழகன் எடுத்துக் கூறினார்.

இன்றிரவு, தி. மு. க. மாநாட்டு முகப்பு வாயில் ஓவியம் ஒன்று வரைந்தேன்.

ஒரு வேலைநிறுத்தத்தைப் பின்னணியாகக் கொண்ட 'அல்லும் பகலும்' என்ற ஆங்கிலக் கதைப் புத்தகம் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். நீதி கேட்கும் தொழிலாளர்களைப் பொதுஉடைமை வாதிகள், பலாத்காரவாதிகள் என்று குற்றம்சாட்டி அடித்து நொறுக்குவதும், சுட்டுத் தள்ளுவதுமான கொடுமைகளைச் செய்யும் ஆட்சிமுறையைக் கண்டித்து எழுதப்பட்டுள்ள புத்தகம். எளிய நடையில், ஆனால் உள்ளது உள்ளபடி தெரியத்தக்க முறையில், எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

26—4—64

குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்ச்சிகள் இல்லை. எல்லாத் தோழர்களும் ஏதேனும் படித்தபடி இருக்கிறார்கள்.

இரண்டு நாட்களாக மதியழகனுக்கு உடல்நலமில்லை; காலில் பாதத்தருகே வலி; இலேசாக எலும்பு முறிவு, சிறலளவுக்காகிலும் இருக்குமோ என்று எனக்கு சந்தேகம். இன்று இங்குவந்த டாக்டரிடம் எக்ஸ்ரே எடுக்க, மருத்துவ மனைக்கு அனுப்பலாமே என்று யோசனை கூறினேன். செய்யலாம் என்றார். ஆனால் பிறகு பெரிய டாக்டர் இது தேவை இல்லை என்று கூறிவிட்டதாக அறிந்து கொண்டேன்.

வெப்பம் அதிகமாகிக்கொண்டு வருவதாலும், இரவு நேரத்தில் எங்களைப் போட்டு அடைத்து வைக்கும் கொட்டடிக்குள் காற்றுப் புகுவதில்லை என்பதாலும், எல்லோருக்குமே ஒரு விதமான அயர்வு ஏற்பட்டுவிட்டிருக்கிறது.

அன்பழகன், என்னைப் போலப் படம் போடத் தொடங்கிவிட்டார். மணிக்கணக்கிலே அதிலே ஈடுபட்டு விடுகிறார். ஓவியங்கள் எப்படி இருந்தபோதிலும், எங்கள் மூவருடைய உடல், பலவண்ணக் கலவையாகி விடுகிறது. காட்டுக்காட்சி ஒன்று வரையும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கிறேன்—ஓரளவுக்குத் தயாராகிவிட்டிருக்கிறது. அடர்ந்த காடு—மலைகள்—ஒருபுறம் வேங்கை மற்றோர்புறம் யானை. யானையைவிட, வேங்கை பெரிய அளவாக இருப்பதாகச் சுந்தரம் கேலி பேசினார்-'தம்பி! உனக்குப் பதினாறு அடி வேங்கையைப்பற்றித் தெரியாது! அது இது' என்று கூறிச் சமாளித்துக்கொண்டேன். எப்போதுமே எனக்கு ஓவியம் என்றால் மிகுந்த விருப்பம். நமது தோழர்களில் பலருக்கு வீண்செலவு என்று தோன்றினாலும்கூட, ஒவ்வொரு மாநாட்டிலும் ஓவியக்காட்சி நடத்தச் சொல்லி வற்புறுத்துவதும், இந்த விருப்பம் காரணமாகத்தான். நடுத்தர நகரங்களுக்கும், கிராமங்களுக்கும் ஓவியக்காட்சி மூலம் நல்லறிவு பரப்பும் முயற்சியில் ஈடுபட வேண்டும் என்று எனக்கு நீண்ட காலமாக ஆவல். ஓவியக் கண்காட்சி, நாடகம் எனும் இந்த இரண்டும் ஒப்பற்ற பலனளிக்கத் தக்க முறைகள், என்பதில் அனேகமாக ஒருவருக்கும் சந்தேகம் எழாது என்று கருதுகிறேன்.

27—4—64

இன்று காலையில், சிறைத் துணை மேலதிகாரி, பார்த்த சாரதியை அழைத்துவரச் செய்து, இனி காலை 7-30 மணியிலிருந்து மாலை 4-30 மணிவரையில் சிறை உடையில்தான் இருக்கவேண்டும் என்று கூறி அனுப்பினார்—கண்டிப்புடன். காரணம், இங்கு சில தோழர்கள் காலையில் சிறை உடை அணியாமல், கீழே நின்று பேசிக்கொண்டிருந்தார்களாம். அதை அதிகாரி பார்த்துவிட்டிருக்கிறார். எனவே கண்டிப்பான உத்திரவு அனுப்பிவைத்தார்.

சிறையில் ஏற்பட்டுவிடும் எந்தவிதமான நிகழ்ச்சிகளுக்கும், சிறை அதிகாரிகளின் பேரில் வருத்தப்பட்டுக் கொள்வதிலோ, கோபித்துக்கொள்வதிலோ, பொருளும் இல்லை; பலனும் இல்லை என்று, வருத்தப்பட்டுக்கொண்ட தோழர்களுக்குக் கூறினேன். அரசு நடத்துபவர்கள், அரசியல் கைதிகளை நடத்தும் முறை தனித்தன்மை வாய்ந்ததாக இருக்க வேண்டும் என்று புதிய ஏற்பாடு மேற்கொண்டாலொழிய, சிறையில் அமுல் இதுபோலத்தான் இருக்கும்.

இன்று பத்திரிகை பார்த்துத்தான் தெரிந்து கொண்டோம், கைது செய்து கொண்டுவரப்பட்ட, மாநகராட்சி மன்ற உறுப்பினர் கிருஷ்ணன் சிறையில் தாக்கப்பட்டார் என்ற செய்தியை. பதறினோம்; வருத்தப்பட்டோம். முழுத் தகவல் கிடைக்கவுமில்லை; நிகழ்ச்சிக்குக் காரணம் கூறுவாருமில்லை.

சிறையில், புதிய ஜெயிலர் வந்திருக்கிறார்; இளைஞர். நல்லவராகக் காணப்படுகிறார். இன்று சிறையில் எங்கள் பகுதிக்கு வந்திருந்து, நீண்ட நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தார். மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இந்த வேலையில் அமர்ந்தாராம். இதுவரை சேலம் மத்திய சிறையில் வேலை பார்த்துவிட்டு இப்போது இங்கு வந்திருக்கிறார்; பெயர் குணசேகரன்—திருச்சி மாவட்டமாம்; லால்குடிக்கு அருகே ஒரு ஊர்.

சேலம் சிறையில் மூன்று ஆண்டு வேலை பார்த்தான பிறகு, மற்ற இடங்களில் வேலை பார்ப்பது எளிதுதான்.

என்று நான் கூறினேன்—அவரும் சிரித்துக்கொண்டு, 'ஆமாம்', என்றார். சேலம் சிறை, திரும்பத் திரும்பச் சிறைப் படும் கைதிகள் நிரம்பிய இடம். பல முறை சிறைக்கு வருபவர்களை, கருப்புக் குல்லாய் என்பார்கள்.

இன்று மெயில் பத்திரிகையில் ஒரு செய்தி பார்த்து, ஒரு கணம் பதறிப் போனேன்; இந்தி எதிர்ப்பு அறப் போரினை நான் வெளியே வந்ததும் . நிறுத்திவிட எண்ணு வதாகவும், என்னை வந்து பார்த்த முக்கியமான நண்பர்கள் சிலரிடம் இதுபோல நான் சொல்லி அனுப்பியதாகவும், மெயிலில் சேதி வந்திருந்தது. நான் நினைத்துக்கூடப் பார்த் திராத ஒன்றை, இப்படித் துணிந்து, மெயில் இதழ் வெளி யிடுவது கண்டு நான் பதறிப்போனேன். இவ்விதமான பத்திரிகைத் தாக்குதல்களிலிருந்து தப்பிப் பிழைத்து, இந்த அளவு வளர்ந்திருக்கிறோம் என்பதை எண்ணிப் பார்க்கும்போது, பெருமிதம் எழத்தான் செய்கிறது. 'அண்ணு! இந்தப் பத்திரிகைகளில் வெளிவருவதை நமது தோழர்கள் நம்பமாட்டார்கள்; ஏனெனில். நீங்கள்தான் முன்பே சொல்லிவிட்டிருக்கிறீர்களே. இந்தி எதிர்ப்பு அறப் போர் சம்பந்தமாக, நம்நாடு, முரசொலி எனும் ஏடுகளில் வருவதைத் தவிர மற்ற எதனையும் நம்பவேண்டாம் என்று' என்று அரக்கோணம் ராமசாமி கூறினார். அவர் சொன் னது போலவே, நமது கழகத் தோழர்கள் பத்திரிகைகள் இட்டுக் கட்டி வெளியிடுபவைகளை நம்பமாட்டார்கள் என்ற உறுதி எனக்கும் இருக்கிறது என்றாலும், பத்திரிகை கள் திட்டமிட்டு இந்தக் காரியத்தை செய்து வருவது பற்றி மிகுந்த கவலை எழத்தான் செய்கிறது; கழகத்துக்கு ஊறு தேடுகிறார்களே என்பதல்ல எனக்குள்ள கவலை, ஜனநாயக முறை வெற்றி பெறுவதைக் குந்தகப்படுத்து கிறார்களே என்பதுதான். இதே நாட்டிலே இனி ஒரே கட்சி ஆட்சிதான் என்று அறிவித்து விட்டால்கூட நிலைமை எத்துணையோ நல்லதாக இருக்கும்; ஜனநாயகம், எதிர்க் கட்சி; பொதுத்தேர்தல்; பேச்சுரிமை என்று உதட்டள வில் கூறிக்கொண்டு, செயலில், எதிர்க் கட்சிகளை வளர முடியாதபடி நடந்துகொண்டு வரும் போக்குதான், மிகவும் ஆபத்தானது. இது குறித்து நண்பர்களுடன் இன்று பேசிக்கொண்டிருந்தேன்.

28—4—64

தமிழகத்தில், சட்டமன்ற பாராளுமன்றத் தொகுதிகளைத் திருத்தி அமைக்கத் திட்டம் தயாரிக்கப்பட்டு, அதற்கான வெளியீடு, குழு உறுப்பினர் மதியழகனுக்கு இன்று அனுப்பிவைக்கப்பட்டிருந்தது. நமது நண்பர்கள் இதனை மிகுந்த ஆவலுடன் ஆராய்ந்து பார்க்கலாயினர். எந்தெந்தத் தொகுதிகளில் என்னென்ன மாறுதல்கள் ஏற்பட்டுவிட்டிருக்கின்றன, அதனால் ஏற்படக்கூடிய சாதக பாதகம் என்னென்ன என்பதுபற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். பல தொகுதிகளைப் பிய்த்து எடுத்து, சிலசில பகுதிகளை வேறு தொகுதிகளுடன் ஒட்டவைத்திருக்கிறார்கள். சில பொதுத்தொகுதிகளை இப்போது தனித்தொகுதியாகவும், சில தனித்தொகுதிகளைப் பொதுத் தொகுதியாகவும் மாற்றி விட்டிருக்கிறார்கள். சில தொகுதிகளின் அமைப்பு ஜாதி உணர்ச்சிக்கு இடம் தருவதாகவும் இருக்கிறது. இந்தப் பிரச்சினையை, நமது கழக, மாவட்டச் செயலாளர்கள், வட்டச் செயலாளர்கள் கொண்ட ஒரு கூட்டத்தில், தொகுதி அமைப்புக்குழு உறுப்பினர்களான மதியழகனும் ராஜாராமும் எடுத்துவிளக்கிக் கலந்து பேச வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். விரைவில் இது பற்றி மிகத் தீவிரமான கவனம் செலுத்தவேண்டும். புதிதாகத் தொகுதிகளை அமைக்கும்போது, இதுபோன்ற ஒட்டு வெட்டு ஏற்படத்தான் செய்யும். ஆனால் இது, வெறும் வசதிகாரணமாக மட்டும் அமைந்துவிடுவதில்லை; கட்சி, ஜாதி, மேட்டுக்குடி ஆகியவைகளால் எழுப்பிவிடும் உணர்ச்சிகளும் காரணங்களாக அமைந்துவிடுகின்றன. இவைபற்றி எல்லாம் கழகத் தோழர்கள் கவனம் செலுத்த வேண்டும். தொகுதிகளை வெட்டி ஒட்டி உருவை மாற்றி விடுவதன்மூலம், அதனை ஒரு கட்சியின் செல்வாக்கிலிருந்து மற்றோர் கட்சியின் செல்வாக்கிற்குள் கொண்டு வந்துவிடமுடிகிறது; குறைந்தபட்சம் அதற்கான முயற்சியாவது நடைபெற வழி ஏற்பட்டுவிடுகிறது. இத்தகைய உள்நோக்கங்கள் பற்றி ஆராய்ந்தறிந்து, பொதுமக்களிடம் நாம் விளக்கிச் சொல்லவேண்டும், என்று மதியழகனிடம் கூறினேன். மே, இரண்டாவது மூன்றாவது வாரத்தில்,

தொகுதிக்குழு கூடும்போது, இதுபற்றி வாதாடும்படி, மதியழகனிடம் சொல்லியிருக்கிறேன். இந்தக் குழுவில், காங்கிரஸ் கட்சியினரே, பெருவாரியானவர்கள்; நமது கழக உறுப்பினர், இருவர் மட்டுமே. எனவே, கழக உறுப்பினரின் கருத்துகள் ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டுவிடும் என்று உறுதி இல்லை. கடமையைச் செய்துவிட்டு, நிலைமையை மக்களிடம் எடுத்து விளக்க வேண்டும். காஞ்சிபுரம் தொகுதியைப் பொறுத்தமட்டில், கீழ்கதிர்ப்பூர், மேல் கதிர்ப்பூர், விஷார், நரப்பாக்கம், விப்பேடு, திருப்பருத்திக் குன்றம், செவிலிமேடு, கோழிவாக்கம், அய்யங்கார்குளம், ஓரிகை, சின்ன அய்யங்குளம், தேனம்பாக்கம், நெல்வாய், தண்டலம், ஆரியம்பாக்கம், தொடூர், கூத்தரம்பாக்கம், பூண்டித்தாங்கல், காரை, ஈஞ்சம்பாக்கம், வேடல், இலுப்பப்பட்டு, ஆட்டுப்புத்தூர், சிறுவேடல், அத்திவாக்கம், ஆலப்பாக்கம். திருமல்பட்டு, மும்மல்பட்டு, சிங்காடிவாக்கம், கரூர், ஏனாதூர், வையாவூர், உழவூர்; ஆகிய ஊர்களை வெட்டி எடுத்து, சிலவற்றை உத்திரமேரூர்த் தொகுதியிலும், சிலவற்றைக் குன்றத்தூர் தொகுதியிலும் கொண்டுபோய் இணைத்துவிட்டிருக்கிறார்கள்.

இதுபோல, ஒவ்வொரு தொகுதியிலும் புகுத்தப் பட்டுள்ள மாறுதல்கள் குறித்து நமது கழகத் தோழர்கள் கருத்துடன் கவனித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

தொகுதிகளைத் திருத்தி அமைப்பதிலே அரசியல் நோக்கமும், கட்சி நோக்கமும் இருக்கமுடியுமா என்று சிலருக்கு ஐயப்பாடு எழக்கூடும். இந்த இரண்டு நாட்களாக இது சம்பந்தமான ஒரு நிலைமை, பத்திரிகைகளில் வந்தபடி இருக்கிறது. அதுகுறித்தும் இங்கு நாங்கள் பேசிக் கொண்டிருந்தோம்

ஆட்சியிலே, கன்சர்வேடிவ் கட்சி இருந்திடும்போது கூட, இலண்டன் மாநகராட்சி மட்டும், தொழிற் கட்சியிடமே இருந்து வருகிறது. இது கடந்த முப்பது ஆண்டுகளாக உள்ள நிலைமை. இந்த நிலைமையை, ஒருவிதமான தலைவலி என்று கன்சர்வேடிவ் கட்சி கருதிற்று; மாற்ற முனைந்தது. அதற்காக, இலண்டன் மாநகராட்சியின்

தொகுதிகளை விரிவுபடுத்தி, புதிய இடங்களை இணைத்துப் புதிய தொகுதிகளை அமைத்தது. இவ்விதமாகப் பரப்பும் அமைப்பும் புதிதாக்கப்பட்டால், முப்பது ஆண்டுகளாக தொழிற்கட்சிக்கு இருந்துவரும் ஆதிக்கம் ஒழிந்துவிடும் என்பது கன்சர்வேடிவ் கட்சியின் எண்ணம். இந்த உள் நோக்கத்தைத் தொழிற்கட்சி மக்களிடம் எடுத்து விளக்கிற்று. சர்க்காரின் போக்கைக் கண்டித்தது. என்றாலும், இப்போது நடைபெற்ற தேர்தலில், இவ்வளவு திட்டமிட்டும், கன்சர்வேடிவ் கட்சி வெற்றி பெறவில்லை. மறுபடியும் தொழிற் கட்சியிடமே இலண்டன் மாநகராட்சி மன்ற ஆட்சி வந்து சேர்ந்தது.

இங்கு, தொகுதிகளைத் திருத்தி அமைப்பதால் ஏதேனும் தொல்லைகள் ஏற்பட்டாலும், நமது கழகம் முன்னதாகவே அவைகளைக் கணக்கெடுத்து பணியாற்றினால், தொழிற் கட்சி வெற்றி ஈட்டியதுபோல், வருகிற பொதுத் தேர்தலிலும் கழகம் வெற்றிபெற முடியும். எதற்கும் நிலைமைகளை நன்கு அறிந்துகொள்ள வேண்டும். தொகுதிகளைத் திருத்தி அமைப்பது பற்றிய பிரச்சினை பற்றிய பேச்சு, அடுத்த பொதுத்தேர்தல் பற்றியதாக வளர்ந்தது. பல தொகுதிகளைப் பற்றியும், பிரச்சார முறைகள் பற்றியும் விரிவாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தோம்.

29—4—64

'அல்லும் பகலும்' என்ற புத்தகத்தைப் படித்து முடித்துவிட்டேன். ஏழைகள் அமைத்துக் கொண்டுள்ள குடிசைகளை அப்புறப்படுத்த, அடிமனைச் சொந்தக்காரர் போலீசின் உதவியைப் பெறுவதிலிருந்து துவங்கி, கைது, கலகம், சிறை, துப்பாக்கிச்சூடு, தப்பி ஓடுதல் என்னும் கட்டங்கள் கொண்டதாக இந்தப் புத்தகம் அமைந்திருக்கிறது. பொதுவுடைமைக் கட்சியை ஆதரிப்பதாக இந்த ஏடு இருந்தபோதிலும், 'ஏழைகளின் உள்ளப்போக்கை அப்படியே படம் பிடித்துக் காட்டுவதில்' மிகநேர்த்தியாக அமைந்திருக்கிறது. பொதுமக்களின் போக்கறியாத போலீஸ் அதிகாரிகளின் நடவடிக்கைகளால், நிலைமை எப்படி எப்படிச் சீர்குலைகிறது என்பதனை, எவரும் ஒப்புக்

கொள்ளத்தக்க விதமாக இந்த ஏடு எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறது. நிகழ்ச்சி, அமெரிக்காவில் நடப்பதாகக் கதை. எனவே, கிருஸ்தவ மார்க்கத்தைப் பற்றியும் இதிலே இங்கும் அங்குமாக எடுத்துக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஏழைகளின் கஷ்டத்தைத் துடைக்க, தொழிற்சங்கம் நடத்துபவர்கள், பொதுவுடைமைக் கட்சியினர் மட்டுமல்லாமல், உண்மையான கிருஸ்தவர்களும் முனைந்து நிற்கிறார்கள். "எங்களுக்குப் பொதுவுடைமைக் கட்சியின் கோட்பாடும் தெரியாது, சட்ட நுணுக்கமும் புரியாது, ஆனால் இதயம் இருக்கிறது; ஏழைபடும்பாடும் கஷ்டமும் புரிகிறது. அன்பு போதனைதான் கிருஸ்தவ மார்க்கம்; எனவே ஏழைகளிடம் அன்புகாட்டுவது கிருஸ்தவரின் கடமை என்று உணருகிறோம், செய்கிறோம்," என்று ஏழைக்கு உதவுபவர்கள் பேசுவதாகக் குறிப்பிடும் பகுதி, உருக்கம் நிரம்பியதாக இருக்கிறது. ஏழ்மை, அறியாமை, பிணி, கொடுமை இவைகளிலே சிக்கி உழன்றபோதிலும், தொழிலாளர்களிடம், அக்ரமத்தை எதிர்த்து போரிடும் உணர்ச்சி உள்ளத்தின் அடித்தளத்திலே எப்போதும் கொழுந்துவிட்டு எரிந்தபடி இருக்கிறது என்ற கருத்து, நன்கு விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

என் கைவலிக்கு இரண்டுநாட்களாய் புதிய மருந்து போட்டுக்கொண்டு வருகிறேன். சிறை அதிகாரிகளில் ஒருவர் சொன்ன யோசனை இது. இப்படிப்பட்ட வலி போக, தென்ன மரக்குடி எண்ணெய் தடவ வேண்டும் என்று சொன்னார். மாயவரத்திலிருந்து பரிமளம் அந்த எண்ணெய் கொண்டுவந்து கொடுத்திருக்கிறான். இரண்டு நாட்களாக, அதைத் தடவி, சுடுசோறு ஒத்தடம் கொடுத்துக்கொள்கிறேன். ஒரு வாரம் கழித்துத்தான், ஏதேனும் இதனால் பலன் இருக்கிறதா என்பது தெரிய முடியும்.

இரவு வலி எடுத்தால், புலித்தைலம் தடவிக்கொள்கிறேன். இன்றுகூட அந்த மருந்து தடவிக்கொண்டு, அது ஒருவிதமான விறுவிறுப்பை ஏற்படுத்தியதும், உறங்கச் செல்கிறேன்.

30—4—64

இன்று மாநகராட்சி மன்ற உறுப்பினர், கழகத் தோழர் சு. பாலன், ஏதோ கலவர வழக்கு சம்பந்தமாகக் கைது செய்யப்பட்டு, சிறைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறார் என்ற செய்தி அறிந்தேன். பாலனைப் பார்க்க இயலவில்லை. விரைவில் ஜாமீனில் போகக்கூடுமென்று கூறுகிறார்கள். உட்பகுதியில் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. மாநகராட்சிமன்ற இடைத் தேர்தலின்போது கலாம் விளைவித்ததாக அவர்மீது வழக்கு தொடர்கிறார்களாம். நானும் பார்க்கிறேன், தேர்தல் கலவரம் காரணமாகக் கைது செய்யப்பட்டு, சிறைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டவர்கள் அனைவரும் கழகத் தோழர்கள், அல்லது தொடர்புடையவர்கள், அல்லது ஆதரவாளர்கள் என்பவர்களாக இருக்கிறார்கள்-ஒரு காங்கிரஸ்காரர்கூட இல்லை. அவ்வளவு ஒழுங்காகத் திட்டமிட்டு, கழகத் தோழர்கள் மீது பழி வாங்கப்படுகிறது. வீணான வழக்குகளிலே சிக்கவைப்பதும், போலீஸ் மூலம் தொல்லைகள் விளைவிப்பதும், கழகத் தோழர்களின் மனதில் பீதியைக் கிளப்பிவிடும், தொல்லை தாங்கமாட்டாமல், கழகத்தைவிட்டு விலகி விடுவார்கள் என்று ஆளுங்கட்சியினரில் சிலர் நினைக்கக் கூடும். கழகத் தோழர்கள் அப்படிப்பட்டவர்கள் அல்ல என்பது எனக்குத் தெரியும். இதனால் அவர்கள் குழம்பிப் போகமாட்டார்கள். ஆனால் பொதுமக்கள் மனதிலே இந்தப் போக்கு ஒருவிதமான கிலியை ஏற்படுத்தத்தான் செய்துவிடும். வீண் வழக்குகளைத் தொடுக்கும்போது, கழகம் பொதுமக்களிடம் முறையிட்டு, நிதி திரட்டி, வழக்காடவேண்டும். அவ்விதம் செய்ததில், பலமுறை நமது கழகத் தோழர்கள்மீது தொடரப்பட்ட வழக்குகளை, நீதிமன்றங்கள் தள்ளிவிட்டிருக்கின்றன—கழகத் தோழர்கள் குற்றமற்றவர்கள் என்பது மெய்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஷேக் அப்துல்லா, பண்டித நேருவைச் சந்தித்துப் பேசிடும் நிகழ்ச்சி குறித்த செய்தியை, மிக்க ஆவலோடு படித்துக்கொண்டிருந்தோம்.

பேச்சின் விளைவு எப்படி இருக்கும் என்பது உடனடியாகக் கூறிவிடக் கூடியது அல்ல என்றாலும், காங்கிரஸ்

கட்சியின் மேல்மட்டத்தின் மனப்போக்கு என்ன என்பதைப் புரிந்துகொள்ளமுடிகிறது; டி.டி. 'கிருஷ்ணமாச்சாரியாரின் பேச்சு இதனை நன்கு புரியும்படி செய்துவிட்டிருக்கிறது.

ஷேக் அப்துல்லா வருவதற்கு முன்னதாகவே, பல ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் கொண்ட ஒரு ஆர்ப்பாட்ட அணிவகுப்பு, பாராளுமன்றத்தின் முன்பு நடத்தப்பட்டிருக்கிற செய்தியைப் பார்த்தோம். அந்த அணிவகுப்புக்கு, காஷ்மீரைச் சார்ந்த ஜனசங்கத் தலைவர் தோக்ரா தலைமை வகித்திருக்கிறார்; 'அப்துல்லாவைச் சிறையில் தள்ளு!' என்பது அணிவகுப்பின் முழக்கங்களில் ஒன்று.

இந்தப் பின்னணிக் கீதத்துடன், சமரசப் பேச்சு தொடங்கியிருக்கிறது.

எனக்குத் தெரிந்தவரையில், ஷேக் அப்துல்லாவிடம், பண்டிதரும் ஆளுங்கட்சியினரும் பேசுவதற்கு முன்பாகவே, ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயணனும், வினோபாவும் பேசி, ஒரு சமரசத் திட்டம் வகுத்துக்கொள்ளவேண்டும்—அந்த சமரசத் திட்டத்தின்மீது, பண்டிதருடன் பேச்சு நடத்த வேண்டும். என்றாலும், பண்டித ஜவகர்லால்நேரு, இந்தப் பிரச்சினையை அதற்குத் தேவையான நிதானத் தன்மையுடன் பரிசீலிப்பார் என்று நம்புகிறேன். ஒரு வாரத்தில் இது பற்றிய வடிவம் ஓரளவுக்குத் தெரியக்கூடும் என்று எண்ணுகிறேன்.

கம்யூனிஸ்டு கட்சியிலே ஏற்பட்டுவிட்ட 'பிளவு' விரிவாகிவிட்டதற்கான நிகழ்ச்சிகள் பெருகிவிட்டிருக்கின்றன. இருசாராருமே, கம்யூனிஸ்டு கட்சி என்ற பெயருடன், இரண்டோர் ஆண்டுகள் வேலை செய்வார்கள் போலத் தெரிகிறது. இது பொதுமக்கள், சந்தித்தாக வேண்டிய புதிய குழப்பமாகிவிடுகிறது. கம்யூனிஸ்டு கட்சியின் எதிர்ப்பு காங்கிரஸ் கட்சியை அடுத்த தேர்தலில் வெகுவாக ஒன்றும் செய்யாது என்ற எண்ணம், இப்போதே காங்கிரஸ் வட்டாரத்திலே எழும்பிவிட்டது. இதனை எடுத்துக்காட்டுவது போல, கேரள முதலமைச்சர் சங்கர் பேசிய பேச்சு பத்திரிகையில் வெளிவந்திருக்கிறது. கட்டுக்கோப்

பான கட்சி, முறை நிரம்பிய கட்சி, தனித்தலைவர்களை நம்பாமல், அமைப்புக்கே முதலிடம் தரும் கட்சி, பிரச்சினைகளை விவாதிப்பதிலே துளியும் சளைக்காத கட்சி, வெளியே பிளவுகள் தெரிய ஒட்டாமல் தன்னைத்தானே கட்டிக் காத்துக் கொள்ளும் கட்சி என்றெல்லாம் பெருமை பேசுவார்கள் கம்யூனிஸ்டு கட்சியைப்பற்றி. நமது கழகத் தோழர்களிலே சிலருக்குக்கூட, கம்யூனிஸ்டு கட்சிபோல, முறையோடு நமது கழகம் இயங்கவேண்டும் என்று கூறுவதிலே ஆர்வம் பொங்குவது உண்டு. இப்போது கம்யூனிஸ்டு கட்சியிலே ஏற்பட்டுவிட்ட நிலைமையைப் பார்த்த பிறகு, அந்தக் கட்சியை நடத்திவரும் முறையில் என்னென்ன கோளாறுகள் உள்ளன என்பதனைத் தோழர்கள் புரிந்துகொண்டிருப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன். இது குறித்துப் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது, நான் சொன்னேன், நாம், இரண்டு வெவ்வேறான நிலைமைகளையும் சந்தித்திருக்கிறோம்—சமாளித்திருக்கிறோம், -குழப்பம் ஏற்படாதபடி பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோம்—இறுதியில் வெற்றியும் பெற்றிருக்கிறோம். திராவிடர் கழகத்திலிருந்து நாம் வெளியேறினோம்—சிறு பான்மையினர் அல்ல—நாம் விரும்பி இருந்தால், திராவிடர் கழக அமைப்பே நம்முடைய நிர்வாகத்தில் வரவேண்டும் என்று வாதாடி இருக்கலாம்—சிலர் என்னிடம் அதுபோல வற்புறுத்தியும் பார்த்தார்கள்—ஆனால், நாம் வாதிடுவது, வழக்கிடுவது, வம்பு வல்லடிக்குச் செல்வது என்பவைகளிலே காலத்தையும் கருத்தையும் செலவிட்டுப் பாழடிப்பதைவிட, நமக்குப் பிடித்தமான கொள்கைகளுடன் ஒரு புதிய அமைப்பு ஏற்படுத்திக்கொண்டு, நமது அறிவாற்றலை அந்த அமைப்பின் வெற்றிக்காகப் பயன்படுத்தி வருவோம்—நம்முடைய நோக்கம் தூய்மையானதாக இருந்தால், பொதுமக்கள் ஆதரவு நிச்சயம் கிடைக்கும்என்று திட்டமிட்டுத் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் என்ற புதிய அமைப்பைத் துவக்கித் தொண்டாற்றினோம்—வெற்றியும் பெற்றோம். எங்களுடையதுதான் உண்மையான திராவிடர் கழகம்—பழயவர்களிடம் இருப்பது போலித் திராவிடர்கழகம் என்ற வம்பிலே நாம் ஈடுபடவில்லை. எனவேதான், இத்துணை ஏற்றத்துடன் நமதுகழகம் இன்று ஒளிவிடுகிறது. ஒரு அமைப்பிலிருந்து

பிரிந்து வந்து, புதிய அமைப்பு துவக்கி, அதனை ஏற்ற மடையச் செய்வதிலே வெற்றிபெற்றோம். அதுபோலவே, நமது அமைப்பிலிருந்து சிலர் விலகினார்கள்—விசாரப் பட்டோம். ஆனால் விரோதத்தைக் கக்கிக்கொண்டிருப் பதிலேயே, காலத்தை பழாக்கிக்கொள்ளவில்லை—நிதானம் இழக்காமல், நெறிதவறாமல், பணியாற்றிவந்தோம். நமது அமைப்பு, புதிய வடிவுடனும் பொலிவுடனும் இன்று இயங்குகிறது.

ஆக, இரு வெவ்வேறான நிலைமைகளிலும், நாம் நம் முடைய நோக்கத்தின் தூய்மை காரணமாகவும், தொண்டின் நேர்த்திகாரணமாகவும், வெற்றி பெற்றோம்.

திராவிட கழகத்திலிருந்து நாம் பிரியும்போது, நமக்கு இருந்த நிலைமை நமக்கும் நாட்டுக்குப் புரியும். கழகத்தின் நிர்வாகத்தில் ஒரு நகராட்சிகூடக் கிடையாது. தி.மு.கழக மாக வளர்ந்து, சட்டசபையில் 15-இடங்கள், பாராளு மன்றத்தில் இரண்டு இடங்கள், சென்னை மாநகராட்சி நிர்வாகம் எனும் இவைகளைப் பெற்றோம். நாங்கள் தான் உண்மையான திராடவிர்கழகம் என்ற வம்பு வல்லடியில் ஈடுபட்டிருந்தால் என்ன கிடைத்திருக்கும், வளர்ச்சி எந்த முறையில் இருந்திருக்கும் என்பதை, நான் சொல்லத் தேவை இல்லை.

திராவிட முன்னேற்றக் கழக வெற்றி, திராவிடர் கழகத்தை முறையாக நெறியாக நடத்தினால், எத்தகைய அரசியல் நிலைமை உருவாகி இருக்கும் என்பதை, அரசியல் அறிந்த அனைவரும் அறிந்து கொள்ளச்செய்தது. நிதானத் துடனும், பொறுமையுடனும், பொறுப்புடனும் செய லாற்றுவதற்குப் பலன் கிடைத்தே தீரும் என்ற பாடத்தைப் பலரும் பெறச்செய்தது.

திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திலிருந்து சிலர் பிரிந்து போயினர் —திட்டமிட்ட விளம்பர பலத்துடன் புதிய அமைப்பு கண்டனர்—வழக்கம்போல, தி.மு. கழகத்தின் முதுகெலும்பு முறிந்துவிட்டது, ஜீவன் போய்விட்டது, என்று பத்திரிகைகள் பாடிவிட்டன. நாமோ, பகைக்காமல், பதறாமல், வியர்வையைப் பொழிந்து பணியாற்றினோம்;

பிரிந்தவர்கள் நம்மோடு இருந்தபோது சட்டசபையில் நாம் 15—அவர்கள் போனபிறகு சட்டசபையில் நாம்50—பாராளுமன்றத்தில் முன்பு 2—இப்போது 8—மீண்டும் சென்னை மாநகராட்சி நிர்வாகம் நம்மிடம்—புதிதாகப் பத்துக்கு மேற்பட்ட நகராட்சிகள் நம் வசம்.

நாம் ஒரு அமைப்பிலிருந்து பிரிந்துவந்தபோதும் சரி, நமது அமைப்பிலிருந்து சிலர் பிரிந்து சென்றபோதும் சரி, நாம் நமது பாதையை ஒழுங்காக்கிக் கொண்டு, மனிதப் பண்பை இழக்காமல், நம்பிக்கையுடன் நெறியாகப் பணியாற்றி வெற்றி பெற்றிருக்கிறோம்.

இதுபற்றி இங்கு நான் எடுத்துச்சொன்னபோது, நண்பர்கள் மெத்த மகிழ்ச்சி அடைந்தார்கள்.

1—5—64

மேதினி போற்றிடும் மேதினம். வெளியே இருந்திருந்தால், ஏதேனும் ஓரிடத்தில் மேதினம்பற்றிப் பேசி இருப்பேன். இந்த ஆண்டு மேதினம், இல்லாமை, அறியாமை எனும் கொடுமை நிரம்பி உள்ள காரணத்தால், சூழ்நிலை பாழாகி, கழுத்தறுப்பவன் கன்னம்வைப்பவன், கைகால் ஒடிப்பவன், பூட்டு உடைப்பவன், கள்ளச் சாராயம் காய்ச்சுவோன், கத்தரிக்கோல் போடுவோன் என்னும் இன்னோரன்ன பிற வழிதவறிய மக்களை அடைத்து வைத்திருக்கும் சிறைச்சாலையில், ஒரு கொட்டடியில் இருந்துகொண்டு இருக்கின்றேன். இங்கு நான் பார்க்கிறேன், நடத்திச் செல்பவர்கள் அமையாத காரணத்தாலேயே கெட்டவழி சென்று விட்டவர்களை; மீண்டும் சமூகத்தில் இடம் கிடைக்காது என்று மனம்ஒடிந்துபோய், 'கைதிஜாதி'யில் சேர்ந்து விட்டவர்களை; இங்கு உள்ள ஆயிரத்துக்குமேற்பட்ட கைதிகளில், ஏ.பி.வகுப்புக் கைதிகள் தவிர, மற்றவர்கள் சொந்தத்தில் வீடுவாசல், தொழில் ஏதுமற்ற ஏழ்மை நிலையினர். வயிறாரச் சாப்பிட்ட நாட்கள் மிகக் குறைவாகத்தான் இருக்கும். குடிசையிலே வாழ்ந்தவர்களே பெரும்பகுதியினர்.

சமூகத்திலே ஒரு பிரிவினர் இதுபோல் ஆகாதபடி தடுத்திட, சமூக அமைப்பிலேயும் பொருளாதார அமைப்

பிலேயும் புரட்சிகரமான மாறுதல் செய்யப்பட வேண்டும் என்ற கருத்தை உலகம் உணர்ந்திடச் செய்வதிலே மேதினம் பெருமளவு வெற்றி பெற்றிடுகிறது.

வெளியே இல்லையே இந்தத் திருநாளை கொண்டாட என்று ஒருகணம் எண்ணினேன்—ஏக்கத்துடன் .—மறு கணமோ, இல்லை,இல்லை, இன்று வெளியே இருந்து கடற் கரைக் காற்றின் இனிமையைப் பெற்றுக் கொண்டே பாட்டாளி படும்பாடுகள் பற்றிப் பேசுவதை விட, பாட்டாளிகளாகவும் இருக்கமுடியாமல், வழி தவறிக் கெட்டு, கைதிகளாகிவிட்டுள்ளவர்கள் அடைபட்டுக் கிடக்கும் சிறையில் இருந்துகொண்டுதான், மேதினம் பற்றிச் சிந்திக்கவேண்டும்—அதுதான் பொருத்தம் என்று எண்ணிக் கொண்டேன்.

பாட்டாளிகளின் மனப்பான்மையில் புரட்சிகரமான மாறுதல் ஏற்படும் முறையில் பிரசாரம் செய்வதில் நாம் முனைந்திருந்த போது, அந்தப் பிரசாரத்தை நாத்தீகப் பிரசாரம் என்று கூறிப் பலரும் தாக்கிவந்த நிலைமைபற்றி நண்பர்களுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். தொழிலாளர் களிடம் மேலும் அதிகமான அளவு தொடர்புகொள்ள வேண்டும், புதிய புதிய தொழிற்சங்கங்கள் அமைக்க வேண்டும் என்பதுபற்றி அன்பழகன் வலியுறுத்தினார். இப்போது, நமது கழகத் தோழர்களில் குறிப்பிடத்தக்க சிலர், இந்த முனையில் நல்ல பணியாற்றிக்கொண்டு வருகிறார்கள் என்பது குறித்து, மகிழ்ச்சியுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தோம்.

2—5—64

இன்று, தொகுதி திருத்தி அமைக்கும் குழுக் கூட்டத்தில் கலந்துகொள்ளத்தக்க முறையில், தன் விடுதலை நாள் அமையுமா என்று அறிந்துகொள்ள மதியழகன் சிறை மேலதிகாரியிடம் பேசிவிட்டு வந்தார். குறிப்பிட்டு ஏதும் சொல்ல அதிகாரி மறுத்துவிட்டாராம். மேலும் சிறை அதிகாரிகளின் நோக்கம், விடுதலை நாளை முன்கூட்டித் தெரிவிக்கக் கூடாது— சிறைவாயிலில் வர

வேற்புகள் நடக்க விடக்கூடாது என்பதாக இருப்பதாகத் தெரிகிறது. விடுதலை, எதிர்பாராத முறையில் இருக்கும் போலத் தெரிகிறது. எப்படியும், குழுக்கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ள வசதி கிடைக்கும் என்று மட்டுமே கூறமுடியும் என்று சிறை அதிகாரி கூறியதிலிருந்து, மதி, மே முதல் வாரம் முடிவடைவதற்குள் விடுதலை செய்யப்படலாம் என்று கருதுகிறேன்.

சிறைவாயிலில் வரவேற்பு நடத்தவிடக்கூடாது என்று ஏன் எண்ணவேண்டும், இது என்ன போக்கு என்று நண்பர்கள் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டார்கள். இது போன்ற பல பிரச்சினைகளில், இன்றைய ஆட்சியினர் கலியாணத்தைத் தடுக்க சீப்பை ஒளித்து வைத்த புத்திசாலியாகத்தான் நடந்துகொள்கிறார்கள் என்று நான் சமாதானம் கூறினேன்.

உலகத்தொழிலாளர்களை ஒன்றுபடுத்தும் திருநாள், மே தினம். இந்த ஆண்டு, இந்தத் திருநாளில், கம்யூனிஸ்டு கட்சியினர் இரு பிரிவுகளாகி, தனித்தனியாக மே தினம் கொண்டாட வேண்டிஏற்பட்டுவிட்டிருப்பது வருந்தத்தக்க நிகழ்ச்சியாகும். தொடர்ந்து இந்த நிலை இருக்கும் என்பது, கம்யூனிஸ்டு தலைவர்களின் பேச்சிலிருந்து தெரிகிறது.

கம்யூனிஸ்டு கட்சியின், எந்த ஒரு பிரிவுக்கும் தமது ஆதரவை அதிகாரப்பூர்வமாக, நண்பர் ம.பொ.சி அளிக்கவில்லை என்றாலும், இந்த மே விழாத் தொடர்பான கூட்டத்தில்—ஓட்டல் தொழிலாளர் மாநாட்டில்—ராமமூர்த்தியுடன் இணைந்து, கலந்துகொண்டிருக்கிறார். காங்கிரஸ் கட்சி எதேச்சாதிகாரத்தை வளர்ப்பது பற்றிக் கண்டித்துப்பேசி, காங்கிரசிடம் உறவு கொண்டாடிச் சந்தர்ப்பவாதிகள் சலுகைகளைப் பெறுவதையும் எடுத்துக் காட்டி இருக்கிறார். ம. பொ. சி.யின் இந்தப் போக்கு எந்த முறையிலும், அளவிலும், இனி வளரும் என்பது தெரியவில்லை. போகப் போகத்தான் தெரியும் என்று எண்ணுகிறேன்.

சோஷியலிஸ்டு கட்சியின் ஒரு பிரிவினர், ராமமூர்த்தியின் கம்யூனிஸ்டு பிரிவுடன் இணைப்பு ஏற்படுத்திக்கொள்ள முயற்சிக்கக்கூடும் என்று பத்திரிகையில் செய்தி வந்திருக்

கிறது. இந்த நிலைமையும், உறுதியான வடிவம் பெறுமா என்பது புரியவில்லை.

தென் ஆற்காடு மாவட்டத்தில், மறியலில் ஈடுபட்ட கழகத்தோழர்களை, துரிதமான விசாரணை நடத்தி, மூன்று மாதக் கடுங்காவல் தண்டனை விதித்து விட்டிருக்கிறார்கள். சட்ட மன்ற உறுப்பினர்கள் சண்முகம், ராஜாங்கம், தங்கவேல், மூவரும் சிறை புகுந்துள்ளனர்.

இதுபோல உடனுக்குடன் விசாரணை நடத்தி, வழக்குகளை முடித்துவிடாமல், மதுரையிலும் காஞ்சிபுரத்திலும் காலத்தை நீடித்துக்கொண்டே போவதும், தோழர்கள் 'காவலில்' வாட்டப்படுவதும் வருந்தத்தக்கதாக இருக்கிறது என்பதுபற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தோம்.

எப்படியும், நான் விடுதலை ஆவதற்குள், நண்பர் கோவிந்தசாமியும், மற்றவர்களும், சென்னை சிறைக்குக் கொண்டுவரப்படுவார்கள் என்று கருதுகிறேன்.

இன்று ராணியுடன் என் இரண்டு மருமகப்பெண்களும் என்னைப் பார்க்க வந்திருந்தார்கள். குடும்பத்தில் உள்ளவர்களின் நலன்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தோம்.

16. சிறை நிர்வாகமே தனி!

(கடிதம் 16, காஞ்சி—28-2-65)

3—5—64

நாளையத்தினம், மதியும் மற்றும் சிலரும் விடுதலை செய்யப்படபோகிறார்கள் என்று சிறையிலே ஒரு பேச்சு பலமாக அடிபடுகிறது. நானேகூட நம்பிக்கை கொள்ள வேண்டி ஏற்படுகிறது. வெளியில் சென்றதும், தொகுதி திருத்தி அமைப்பதுபற்றி, மாவட்டச் செயலாளர்கள், சட்டமன்ற, பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் ஆகியோருடன் கலந்து பேசும்படி மதியிடம் கூறினேன். இன்று மறுபடியும் தொகுதிகள்பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். ஏற்

களவே சிறைபட்டிருப்பவர்கள் குறித்தும், வழக்கின் முடிவுக்காகக் காத்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் பற்றியும், பேசிக் கொண்டிருந்தோம். கழகம் வகுத்த திட்டத்திலே தோழர்கள் தொடர்ந்து காட்டிக்கொண்டு வரும் ஆர்வமும், மக்கள் தரும் ஆதரவும் அளித்திடும் மகிழ்ச்சியில் திளைத்திருக்கும் நிலையில், சிறையிலே ஏற்படக்கூடிய தொல்லைகள் மிகச்சாதாரண மானவைகளாகிவிடுகின்றன. ஒன்று மட்டும் மறப்பதற்கில்லை. வேறு எந்தக்கட்சிக்காரர்கள் கிளர்ச்சிக்காரர்களிடம் காட்டாத அளவுக்குக் கசப்பும் கோபமும், இன்றைய ஆளுங்கட்சியினர், கழகத்திடம் காட்டுகின்றனர் என்பதை உணர்ந்துள்ள அதிகாரிகள், அதற்குத் தகுந்தபடி தமது போக்கை அமைத்துக்கொண்டுள்ளனர். 'முன்போல அல்ல! இது ஒரு மாதிரியான காலம்!' என்று சிறைக்காவலாளிகளேகூடப் பேசிக்கொள்கிறார்கள். எங்களிடம் பேசவும் பழகவும் கூடப் பயப்படுகிறார்கள். ஆனாலும், சென்னை மாநகராட்சிமன்றத் தேர் தேர்தல் வெற்றியைக் கண்டபிறகு, அவர்களுக்கே ஒரு எண்ணம்—சர்க்காருடைய கொடுமை வளரவளர, பொது மக்களுடைய ஆதரவு கழகத்துக்கு வளரத்தான் செய்கிறது என்ற எண்ணம். இதை அவர்கள் பாபம், பேச்சின் மூலமாக அல்ல, பார்வையின் மூலமாகவே தெரிவிக்கிறார்கள். சில வேளைகளிலே அவர்கள் காட்டும் கண்டிப்புகூட, 'ஜான் வயிற்றுக்காக' என்கிறார்களே, அதுதானே தவிர, எங்களிடம் கோபமோ வெறுப்போ இல்லை என்பதையும் உணருகிறோம். காவலாளிகள் வாழ்க்கையும் எவரும் பார்த்துப் பச்சதாபப் படக்கூடியது தான்.

இன்று சீக்கிரமாக 'லாக்கப்' செய்துவிட வேண்டும் என்று சில காவலாளிகள் துடித்துக்கொண்டு வருவார்கள். காரணம், எங்களை வெளியே ஒரு அரைமணி நேரம் விட்டு வைக்கக்கூடாது என்ற கெட்ட எண்ணம் அல்ல. ஒவ்வொரு நாளும் வேலை முடிந்து, அந்தக்காவலாளிகள் வீட்டுக்குப் போய்ச்சேர, இரவு ஒன்பது ஆகிவிடுகிறது. ஒரு நாளைக்காவது வீட்டிலே, பொழுது சாயுமுன் போய், குழந்தை குட்டிகளுடன் பொழுது போக்கவேண்டும் என்ற ஆவல் இருப்பது இயற்கைதானே! மொத்தத்திலே இங்கு

பார்க்கும்போது, காவலாளிகளின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைவு என்பது புரிகிறது. அதனால்தான், காவலாளிகள் கடினமான வேலையில் உழலவேண்டி இருக்கிறது. காவலாளி களின் எண்ணிக்கையை அதிகப்படுத்தப்பட வேண்டும். அப்போதுதான்; அளவுக்கு மீறிய வேலை செய்வதால் ஏற் படும் சலிப்பு உணர்ச்சி எழாமலிருக்கும். 'வாங்க! வாங்க! மணி ஆறு அடிச்சாச்சி' என்று கூப்பிட்டார் ஒரு காவலாளி கீழே இருந்த எங்களை. குரல் கேட்டதும், இயற்கையாக, 'இதற்குள்ளாகவா?' என்றுதான் கேட்கத் தோன்றும். ஆனல், அந்தக் காவலாளியின் முகத்தைப் பார்த்ததும், எனக்கு உடனே எழுந்து, மாடிக்குச் சென்றுவிட வேண் டும் என்றுதான் தோன்றிற்று. ஏன் என்ருல், அவருடைய பேச்சு, அவ்விதம் இருந்தது.

"மூணு ஜென்மம் ஆயிட்டுது. இன்னும் இருப்பது சாராயக்கேஸ் தண்டனை காலம்தான்"—என்று தன்னைப் பற்றிக் கூறிக்கொண்டார். புரியவில்லையா?

மூணு ஜென்மம், முப்பது ஆண்டுகள்! ஒரு ஆயுள் தண்டனை, கிட்டதட்ட பத்து ஆண்டுகள்—ஒரு ஜென்மம். அதுபோல மூணு ஜென்மம் அளவுக்கு, அதாவது முப்பது ஆண்டுகள் வேலை பார்த்தாகி விட்டதாம். காவலாளி, தன் வேலை நாட்களை, கைதியின் தண்டனை நாட்கள் போன்றவை என்று எண்ணுகிருர், ஏக்கத்துடன் பேசுகிருர். நாலுவாரம் தண்டனை என்பது சாராய வழக்கிலே கிடைப்பது. இந்தக் காவலாளி இன்னும் நாலு வாரம்தான் வேலையில் இருப்பா ராம்—பிறகு விலகப்போகிருர். வேலையில் இருக்கவேண்டிய நாட்களை, தண்டனை நாட்கள் என்று கருதுகிருர். காவ லாளிகளின் வேலை நேரம்—வேலைமுறை—இவைகளைப் பார்ப்பவர்கள், அந்த வயதானவர் கூறினதை மறுக்க மாட்டார்கள்.

4—5—64

ஏமாற்றம்! எதிர்பார்த்தபடி, மதிக்கும் மற்றவர்களுக் கும் விடுதலை கிடைக்கவில்லை; காரணமும் தெரியவில்லை. வழக்கமாக உலவும் வதந்திகளின்படி சர்க்காரிடமிருந்து

'உத்திரவு வரவில்லை' என்று தெரிய வருகிறது. உண்மை என்னவென்றால், விடுதலை ஆகப்போகிறார்கள் என்ற செய்திதான், ஆதாரமற்ற வதந்தி.

இன்று, S.S. ராஜேந்திரன் வந்திருந்தார். நான், மதி அன்பழகன் மூவரும் கண்டு பேசினோம். சிறைமேலதிகாரி யின் அறையில், அவர் முன்னிலையில், நண்பர்களைக் குறித் துக் கேட்டறிந்து கொண்டோம்.

''அண்ணா! ரவி என்ன சொல்கிறான் என்பதைக் கேளுங்களேன்'' என்று பாசத்துடன் ராஜேந்திரன் கூறினார்; ரவி அவர் மகன்.

''அண்ணா! ஜெயில் கதவோட கம்பிகளை எடுத்துட்டு வெளியே வந்துவிடுங்க.'' என்கிறானே!

சிறை மேலதிகாரியைக் காட்டி, ''இவர் யார் பார்த் தாயா? சும்மாவிடுவாரா?'' என்றேன்; குழந்தை பயந்தே போனான். இதற்கு முன்பு எப்போதும் என்னைப் பார்த் திராத முற்றிலும் வேறான இடம். அதனால் அச்சம் ஏற் பட்டுவிட்டது. இல்லையென்றால் மிகக் கலகலப்பாகச் சிரித்துப் பேசுவான். நான், அவனுக்கும் ''அண்ணா''; அவனுடைய அப்பாவுக்கும் ''அண்ணா''; அப்படி அழைத்தே பழகிவிட்டான்.

பார்க்க வருகிறவர்களும், மிகுந்த ஆவலுடன் ஏதே தோ பேசவேண்டும் என்றுதான் வருகிறார்கள். நாங்களும், வருகிறவர்களிடம் நிறையப் பேசவேண்டும், எதை எதையோ கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று ஆவலாகத்தான் பார்க்கிறோம். ஆனால், பேசும் இடத்தில் குறைந்தது இரண்டு அதிகாரிகளாவது எதிரே, மிக அருகா மையில் உட்கார்ந்து கொள்ளும்போது, எப்படிப் பேச வரும், எதைப்பேசத்தோன்றும்? பார்த்தோம், நலன் கேட் டறிந்து கொண்டோம், அதுபோதும் என்று சில நிமிடங் களிலேயே தோன்றிவிடுகிறது. அப்படித்தான் இன்று ராஜேந்திரனிடமும், மிகச் சுருக்கமாகவோ பேச்சை முடித்துக் கொள்ள வேண்டி நேரிட்டது. டில்லி போய் வந்த 'சேதி' பற்றி ஒரு விநாடி, நாராயணசாமி மகன்

உடல் நிலை பற்றி மற்றோர் விநாடி, இப்படி மூன்று நான்கு விஷயங்கள் பேசி முடித்ததும், மேற்கொண்டு என்ன பேசுவது என்பது இருவருக்கும் புரியவில்லை. பேச விஷயமா இல்லை'! கழக விஷயம் பேச ஆரம்பித்தால் நாள் போதாது. ஆனால் 'அரசியல்' தான் பேசக்கூடாதே!!

இதைக் கூடவா சர்க்கார் கவனிக்கிறார்கள்? என்று நான் ஒரு சிறைஅதிகாரியைக் கேட்டேன். சரியாப்போச்சு. உங்களுக்கென்ன தெரியும்? உங்களைப் பார்க்க யாரேனும் கழகத்தார் வந்தார்கள் என்றால், அவர்கள் உங்களைப் பார்த்துவிட்டுப்போன உடனே, துப்பறியும் துறைக்காரர் வருகிறார். 'என்ன பேசினார்கள்?' என்று கேட்கிறார்; விவரம் விசாரிக்கிறார்'' என்று கூறினார். 'கள்ள மார்க்கட்காரனையும் கொள்ளை இலாபம் அடிப்பவனையும் கண்டுபிடித்து அடக்க இந்தத் துப்பறியும் திறமை பயன் படக்கூடாதா? எதையும் ஒளிவு மறைவு இல்லாமல், மக்களுக்கும் சர்க்காருக்கும் அறிவித்துவிட்டுச் செய்யும் எங்கள் கழக சம்பந்தமாகவா இவ்வளவு திறமையையும் வீணாக்க வேண்டும்?' என்று நான் கேட்டேன். ''அதெல்லாம் பெரிய விஷயம்!'' என்று சொல்லிக்கொண்டே அந்த அதிகாரி சென்று விட்டார். இந்தப் பேச்சை எவனாவது கேட்டுவிட்டு, ஏதாவது கோள்மூட்டி விடப் போகிறான் என்று அவருக்குப் பயம். சுயராஜ்யம் ஏற்பட்ட பிறகு தொடங்கிய இந்தப் 'பயம்' நாளாகவாக வளர்ந்த படி இருக்கிறது. அதிலே ஒரு கூறுதான் இங்குள்ள அதிகாரிகளின் போக்கிலே நான் காண்கிறேன். இத்தகைய பயம் ஜனநாயகத்துக்கு உகந்தது அல்ல. ஆனால், நடைபெறுவது பெயரளவுக்குத்தானே ஜனநாயகம்!

இன்று நடைபெற்று வரும் போக்குக்கு, காஞ்சீபுரம் கே.டி.எஸ். மணி ஒரு எடுத்துக்காட்டு கூறினார்.

கே. டி. எஸ் மணி திருவேங்கிடம் இருவரும் காஞ்சி நகராட்சி மன்ற உறுப்பினர்களாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்கள். அப்போது அவர்கள் கைது ஆகிச் சிறையில் இருந்தனர்—வழக்கு முடிவு பெறவில்லை. இடையில், நகராட்சி மன்றத் தலைவர்தேர்தல். இருவருடைய ஓட்டுகளும் கழக வேட்பாளருக்குக் கிடைக்காதபடி தடுத்துவிட்டு,

வேறு சில வேலைகளையும் செய்து முடித்துக் கொண்டால், காஞ்சீபுரம் நகராட்சி மன்றத் தலைவராக ஒரு காங்கிரஸ் காரரைத் தேர்ந்தெடுக்கலாம் என்பது காங்கிரசின் திட்டம். இதைத் தெரிந்துகொண்ட நமது கழகத்தவர், மணி, திருவேங்கிடம் இருவரையும் 'பொறுப்பில்' வெளியே கொண்டு வரவேண்டும், தலைவர் தேர்தலில் அவர்கள் கலந்துகொள்ள வேண்டும் என்று விரும்பினர்—பொறுப் பிலே விடுதலை செய்யப்பட்டனர்.

வேடிக்கை என்பதா, விபரீதம் என்பதா கூறுங்கள்-பொறுப்பிலே விடுதலை செய்யப்பட்ட இரு தோழர்களும் காஞ்சீபுரம் திரும்பினார்கள்; மறுநாளே பொறுப்பு ரத்துச் செய்யப்பட்டு சிறைக்கு மறுபடியும் அழைத்துச் செல்லப் படுகிறார்கள். காஞ்சீபுரத்துக் காங்கிரஸ்காரர்கள் கைகொட்டிக் கேலியாகச் சிரிக்காமலிருக்க முடியுமா? 'பயல்களை மறுபடியும் உள்ளே தள்ளியாச்சு!' என்று எக்காள மிடுகின்றனர்.

முன்நாள் பொறுப்பிலே விடுதலை—மறுநாள் அந்த உத்திரவு திரும்பப் பெறப்படுகிறது மறுபடியும், சிறை! யார் காரணம் கேட்பது! எவருக்கு இதற்கான விளக்கம் புரி கிறது! போக்கு எவ்விதம் இருக்கிறது என்பதுதான் நன்றாகத் தெரிகிறது. தெரிந்து?

உயர்நீதிமன்றம் சென்று, அந்த இருதோழர்களுக்கும், மறுபடியும் பொறுப்பிலே விடுதலை கிடைத்து, அவர்கள் தேர்தலில் கலந்துகொண்டு, கழகத்தவரும் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

இவ்விதமான போக்குக் குறித்து பேசிக்கொண்டிருந் தோம். இதற்குத் தனித்தனியான பரிகாரம் கிடையாது; ஓரே கட்சிதான் நாட்டை ஆளும் என்ற நிலைமையை மாற்றி அமைத்து, உண்மையான மக்களாட்சியை ஏற் படுத்துவது ஒன்றுதான், விரும்பத்தகாத முறைகேடுகளை

யும், விபரீதமான போக்கினையும் ஒழித்துக் கட்டும் வழி என்று கூறினேன். நண்பர்களின் கண்கள், அடுத்து வர இருக்கும் பொதுத் தேர்தலின்மீது பாய்ந்திடக் கண்டேன். விழிப்புடன் இருக்கிறார்கள், உறுதியுடன் இருக்கிறார்கள், என்ற எண்ணம் இனிப்பளித்தது.

5—5—64

ஓவியம் வரைவதிலே, மற்ற இரு நண்பர்களும் அக்கறை இழந்துவிட்டனர்; நானே தொடர்ந்து அதிலே விருப்பம்கொள்கிறேன். இரவு வெகுநேரம் வரையில், வண்ணங்களைக் கலப்பதும், எதை எதையோ வரைவதும், மனதுக்குப் புதுவிதமான மகிழ்ச்சி தரத்தான் செய்கிறது. நண்பர்கள் என்னை மகிழச் செய்வதற்காக, ஓவியம் நன்றாக இருக்கிறது என்று கூறுகிறார்கள் என்பது எனக்குப் புரிகிறது; கண் இல்லையா காண! ஓவியம் வரையத் தெரியாவிட்டாலும், வண்ணங்களைக் குழைத்து எதை யாவது வடிவமெடுக்கச் செய்யும்போது களிப்பு எழுகிறது. ஓவியக் கலையில் தேர்ச்சி பெற்றவர்கள், அந்தக் கலையில் எத்துணை இனிமை காணமுடியும் என்பதனை உணர இது ஒரு வாய்ப்பு. மலையும் மடுவும், மாவும் பலாவும், காலைக் கதிரவனும் மாலை மதியமும், கோட்டைகொத்தளங்களும் கொடி படர்ந்த குடிலும், வாளேந்திய வீரனும் வேல்விழி யாளும், பாசம் நிறைந்த பார்வையும் பகை கக்கும் விழி களும், மழலைமொழிக் குழவியும் பெருமிதமிகு தாயும், இன்னோரன்ன பிற காட்சிகளைத் தமது கைவண்ணத்தால் ஓவியர்கள் உயிர்பெறச் செய்யும்போது, தனித்தன்மை வாய்ந்த ஓர் மகிழ்ச்சி பிறக்கத்தான் செய்யும். ஓவியக் கலை யினர் குறித்து, நான் படித்திருந்த சிறு கதைகள், நெடுங்கதைகள் பலவும் இந்த நேரம் என் நினைவிற்கு வரு கின்றன.

இன்றுகூட, உட்அவுஸ் என்பவர் எழுதியுள்ள ஒரு கதைத் தொகுப்பில் ஓவியம்பற்றிய தொடர்புடைய சிறு கதை ஒன்று படித்தேன். ஓவியம் வரைவதிலே விருப்பம் மிகுந்திருந்த வேளை—எனவே, அந்தச் சிறு கதை எனக்கு அதிக அளவு சுவை அளித்தது.

ஓவியம், நூல் எழுதுதல், இசைபயிலுதல், நடனம் போன்ற நுண்கலைகளில் பெரிதும் நாட்டம்கொண்டு, ஆண்டுக் கணக்கில் ஈடுபட்டு, வறுமையால் தாக்கப்பட்ட போதிலும், உலகம் பாராட்டத்தக்க கலைத்திறனை ஒரு நாள் இல்லாவிட்டால் மற்றோர் நாள் பெறத்தான் போகிறோம், பொன்னும் பொருளும் வந்து குவியத்தான் போகிறது என்ற நம்பிக்கையின் துணையுடன் உழல்பவர்களைக் குறித்து, நம் நாட்டில் உள்ளவற்றினைவிட, மேனாடுகளில் அதிக அளவுள்ள கதைகள், கட்டுரைகள், கவிதைகள் வெளிவந்துள்ளன.

உட்அவுஸ், நகைச்சுவை ததும்பும் எழுத்தோவியம் புனைபவர்—வாழ்க்கைச் சிக்கல், பிரச்சினைகள் ஒன்றோடொன்று மோதிப் போரிடுதல் போன்றவைகளைவிட, அசட்டுத்தனம், போலிகளில் மதிப்புவைத்திடும் பான்மை, மேட்டுக்குடியினரின் மேனாமினுக்கித் தன்மை,போன்றவைகளைப்பற்றி அதிகச் சுவையுடன் எழுதுபவர்—எனினும் அந்த எழுத்தோவியத்தில் வெறும் நகைச்சுவை மட்டுமல்ல, இழையோடுவதுபோல நல்ல கருத்தும் இருக்கும்.

ஒரு வீட்டின் மாடி அறையில் ஒருவன் குடி இருக்கிறான்; கீழ் அறையில் ஒரு பெண் குடி இருக்கிறாள்; வீட்டின் மற்றமற்றப் பகுதிகளிலும் இதுபோலப் பலர் குடி இருக்கிறார்கள். வாடகை வீடு.

கீழ்த்தளத்தில் குடி இருக்கும் பெண், இசைத்துறையில் வெற்றிபெற விரும்பி வெகுபாடுபடுபவள்; பாடல்கள் புனைகிறாள், பாடிப்பார்க்கிறாள், இசைக் கருவியின் துணையைச் சேர்த்து சுவை எங்கனம் இருக்கிறது என்று தெரிந்து கொள்ள முனைகிறாள். சிலருக்கு இசைப்பயிற்சி அளிப்பதிலே கிடைக்கும் சொற்ப ஊதியத்தை வைத்துக் கொண்டு, புன்னகை தரும் பொற்காலம் வரப்போகிறது என்று காத்துக்கொண்டிருக்கிறாள்.

மாடி அறையில் குடி இருப்பவன், இந்தப் பெண்ணுடைய இசை ஈடுபாட்டைக் கலைப்பதுபோல, அறையின் தரையில் தட்டி ஒலி எழுப்புகிறான். அவளோ இசை நுணுக்கத்தில் தன்னை ஈடுபடுத்திக்கொண்டு, தான் புனை

யும் பாடல், இசை உலகினரால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படத் தக்க தரம்பெற என்ன செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணத் துடன் அல்லற்படுகிருள்! மேலே இருந்து கிளம்பும் ஒலியோ அவளுடைய மனநிலையை, சிந்தனைத் திறனைக் கெடுக்கிறது. பொறுத்துப் பொறுந்துப் பார்க்கிருள், முடியவில்லை. மளமளவென்று மாடி ஏறி, ஒலி கிளம்பும் அறையைக் கண்டறிந்து, கதவைத் தட்டுகிருள்; திறக்கப் படுகிறது; உள்ளிருந்து வந்தவனே, அவளுடைய கோபத்தை, வெறும்பார்வையாலேயே போக்கிவிடக்கூடிய வனக இருக்கிருன். நல்லவனகவே இருக்கிருன். அழகாக வும்கூட இருக்கிருன். எரிந்துவிழவேண்டும், பொறிந்து தள்ளவேண்டும் என்ற துடிப்புடன் வந்தவள், அவனுடைய தோற்றத்தைக் கண்டு, மென்மையைக் குழைத்துப் பேச்சை வழங்குகிருள்.

"மேலே இப்படி ஒலியைக் கிளப்பியபடி இருக்கலாமா? என் வேலையைக் கெடுக்கிறீர்களே! இசைபற்றிய எண்ண ஓட்டம் தடைப்படுகிறது!, ஏன் அப்படி ஒலி எழுப்புகிறீர்கள்?"

"அதுவா? அது...அது...நீங்கள், ஒரே பாடலைத் திரும்பத் திரும்பப் பாடுகிறீர்கள்—சில சமயம் அந்தப் பாடலின் ஒரே அடியைக்கூடத் திரும்பத்திரும்பப் பல தடவை பாடுறீகிர்கள்... சலிப்பு ஏற்படும்படி...அது ஏன்?"

"நான், பாடுகிறேன் என்று எண்ணுகிறீர் கள். பாடகர்களுக்கான புதுப்பாடல்களை இயற்றுகிறேன். அந்தப் பாடல்கள் எப்படி இருக்கும் என்பதைக் கண்டறிய, மெருகேற்ற, திரும்பத்திரும்பப் பாடுகிறேன்."

"பாடல்கள் புனைவது மற்றவர்களுக்காகவா?"

"ஆமாம், திறமையாகவும் இனிமையாகவும் பாடக் கூடியவர்களுக்காக. அவர்கள் பாடு வதாலே அந்தப் பாடல்கள் புகழ்பெறும்—புகழ் பெற்ற பாடல்களை நாட்டுமக்கள் விரும்பி விலைகொடுத்து வாங்குவார்கள்."

"அப்படியா? இப்போது உங்களுடைய பாடலை எந்த இசைவாணனும் வாங்கவில்லையா?"

"இல்லையே! ஒரு பாடல் வெளியிடப் பட்டிருக்கிறது. அதற்கே ஏகப்பட்ட பணச் செலவு?"

"யாருக்குப் பணச் செலவு?"

"எனக்குத்தான். நான் பணம் கொடுத்து வெளியிட்டது தானே. பலரும் வாங்கினுல், செலவழித்த பணமும் வரும், வருவாயும் கிடைக் கும். அது சரி, நீங்கள் என்ன...?"

"நானு? நான் ஒரு ஓவியன்...அதாவது ஓவியம் வரைகிறேன்...வரைந்து வரைந்து திறமைபெற்ருல் ஓவியஞகலாம் அல்லவா?"

"ஓவியமா! எனக்கு நிரம்பவிருப்பம் ஓவியம் காண. என்ன வரைந்திருக்கிறீர்கள்?"

அவன் தான் வரைந்திருந்த ஓவியத்தைக் காட்டினுன்—ஒரு பூனையை குழந்தை தூக்கிவைத்துக் கொண்டிருக்கும் காட்சி. அந்த ஓவியம் மிக நன்ருக இருப்பதாக அவள் கூறினுள்; அவளுடைய இசைப்புலமையை அவன் புகழ்ந் தான். உலகமோ, இருவருடைய கலையையும் கண்ணெடுத் துப் பார்க்க மறுத்தது. அவர்கள் இருவரும் கண்படைத்த காரணத்தால், ஒருவர் கலையை மற்றவர் புகழ முடிந்தது; அதற்குக் காரணம், ஒருவர் உள்ளத்தில் மற்றவர் இடம் பெற்றதுதான்.

அதே வீட்டில் மற்ருேர் அறையில் மற்ருேர் ஓவியன் திறமை மிக்கவன் என்ற நினைப்பு கொண்டவன்; நிலை சாதாரணம்தான்.

அவன், பூனையும் குழந்தையும் என்ற ஓவியத்தைப் பார்த்துவிட்டு, ஏளனம் செய்கிருன். குழந்தை இப்படியா இருக்கும், பூனைகூடச் சரியாக இல்லையே என்று குத்தல் பேசுகிருன்; அவனுக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வருகிறது. இளம் ஓவியனே, குற்றம் இருப்பதை எடுத்துக் காட்டிய வருக்கு நன்றி கூறுகிருன்.

"அந்த ஓவியனுக்கு ஏன் அவ்வளவு பணிந்து போகிறீர்கள். உங்கள் ஓவியம் நேர்த்தியாக இருக்கிறது. இவன் யார், குறை கூற? இவனுடைய ஓவியங்கள் மட்டும், ஊரிலே ஓகோவென்று விலைபோகின்றனவோ? இனி அவனிடம் பணிந்து போகக்கூடாது."

காரிகை, கண்டிப்பாகக் கூறுகிறாள்; காதல் உணர்ச்சி அவளுக்கு அத்தனை சொந்தத்தை ஏற்படுத்தி வைத்து விடுகிறது.

பெரிய ஓவியனுடைய இயற்கைக் காட்சி ஒன்றை நல்ல விலை கொடுத்து, ஒருவர், வெளியூர்க்காரர் வாங்குகிறார்—பேட்ஸ் என்பது அவர் பெயர்...முன்னிலும் அதிக முடுக்காகி விடுகிறான் பெரிய ஓவியன்.

இளம் ஓவியன், கடை கடையாகக் கொண்டு போய்க் காட்டுகிறான் தன் ஓவியத்தை. கடைசியில் பெரிய ஓவியனுடைய சிபாரிசின் பேரில், ஒரு கடைக்காரர், 'வைத்து விட்டுப் போங்கள், யாராவது பார்த்து ஆசைப்பட்டால், விற்க முயற்சிக்கிறேன்' என்று கூறி அனுப்பினார்.

"கவலைப்படாதீர்கள். காலம் இப்படியேவா இருந்து விடப் போகிறது. நல்ல காலம் பிறக்கும். நல்ல விலைக்கு ஓவியத்தை வாங்கப் போகிறார்கள் பாருங்கள்" என்று பெண், பரிவுடன் பேசி வந்தாள்.

நல்ல காலம் பிறந்தது. நல்ல விலைக்கு விற்க ஆரம்பித்தது. ஓவியம் அல்ல; அவனுடைய பாடல்கள். பல பதிப்புகள் வெளிவந்தன; எல்லாம் உடனுக்குடன் செலவாயின. பணம் குவியலாயிற்று. அவனுக்கு மகிழ்ச்சி தான்—ஆனாலும், பூனையும் குழந்தையும் மட்டும் விலை போகவில்லையே என்ற விசாரம் அவனுக்கு.

ஒருநாள், டெலிபோனில் யாரோ பேசுகிறார்கள்—அவள் பதில் அளிக்கிறாள்.

"பேட்ஸ் இருக்கிறாரா?"

"இல்லையே. அப்படி ஒருவரும் இங்கு கிடையாதே."

"எட்டாம் நம்பர் வீடுதானே?"

"ஆமாம்."

"மாடி அறையில் இருக்கிறாரே...அவர் தான் பேட்ஸ்...தெரியாதா...பரவாயில்லை...அவர் வந்ததும் நான் சொன்னதாகச் சொல்லுங்கள்..."

"நான் என்றால், யார்?"

"பேட்சுடைய நண்பன். அவனுடைய விடுதியில் தங்கி இருப்பவன். அவனுக்குத் தெரியும். உங்களுக்கு, ஏன் அந்த விவரமெல்லாம். வந்த உடன் அவனைக் கேளுங்கள், கட்டு கட்டாக பாடற்புத்தகங்கள் வந்து குவிகின்றனவே, இடம்கொள்ளாமல், அவைகளை என்ன செய்வது? என்று கேளுங்கள். நான் குடி இருக்க இடமே கொஞ்சநாளில் இல்லாமல் போய் விடும்போல இருக்கிறது. அவ்வளவு கட்டுகள் ஒவ்வொருநாளும்—ஒரேவிதமான பாடல்...அது மட்டுமா, எத்தனை பெரிய படம், இயற்கைக் காட்சியாம், சிகப்பும், நீலமும், பச்சையும் மஞ்சளுமாக குழைத்து வைத்திருக்கிறார். அதை என்ன செய்வது......?

"பாடல், யார் வெளியிட்டது? எந்தக் கம்பெனி?"

பாடல் வெளியிட்ட கம்பெனியின் பெயரை டெலிபோனில் அந்த ஆசாமி சொன்னதும், அவளுக்கு எல்லாம் புரிந்துவிட்டது. மாடி ஆசாமி ஓவியன் அல்ல—சீமான். அவன்தான், விலை போகாதிருந்த பாடல்களை வாங்கிக் குவித்துக்கொண்டிருக்கிறான்—தன்னை உற்சாகப் படுத்த. பெரிய ஓவியன் படத்தை வாங்கியதும் மாடி அறைச் சீமானேதான் என்பது புரிந்தது. கோபமும் வந்தது; ஒரு புன்னகையும் தவழ்ந்தது. அவனும் எல்லாவற்றையும் ஒப்புக்கொண்டான். காரணமும் கூறினான்; காதல்,

அது மட்டுமா சொன்னான்? என்னுடைய ஓவியத்தைக்கூட விலைகொடுத்து வாங்க ஒருவர் முன்வந்திருக்

கிறார்; இதோ, கடைக்காரருக்கு, அவர் அனுப்பிய கடிதம் என்று கூறி ஒரு கடிதத்தைக் காட்டினான். அவள் கூச்சத்துடன் தலை கவிழ்ந்தபடி நிற்கிறாள்—கடிதம் அவள் எழுதியது.

இந்தக் கருத்துடன் தீட்டப்பட்ட சிறு கதை, நான் படித்தது. ஆடவனும் ஆரணங்கும், கதையில்; எனவே காதல், காரணமாக அமைந்தது. நான் வரையும் ஓவியங்களை நண்பர்கள் பார்த்து மகிழ்ச்சி தெரிவிக்கிறார்கள் என்றால், அதற்குக் காரணம், என்னை மகிழச் செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணம்தான்—வேறென்ன? அப்படிப்பட்ட பற்றும் பாசமுங்கொண்ட நண்பர்களின் முகாமாக உள்ள கழகத்தில் இருக்கிறோம் என்பதிலே நாம் ஒவ்வொருவரும் பெருமிதம் அடையத்தான் செய்வோம். இவ்விதமான பற்றும் பாசமும், கலையாமல் குலையாமல் இருக்கும் வரையில், நமது கழகத்தை எத்தனை பெரிய வலிவுள்ளவர்கள் கூடித்தாக்கினாலும் அச்சமில்லை என்ற உணர்ச்சி என்னை ஊக்குவித்தபடி இருக்கிறது.

6—5—64

பகல் பொழுதைக் கழிப்பதைவிட, இரவுகள்தான் அதிகமாகத் தொல்லை தருகின்றன. அதிலும் இப்போது மிகக் கடினமாக இருக்கிறது. செங்காய்களைப் பறித்து வந்து, அவை கனிவதற்காக வைக்கோற் போரில் போட்டு ஒரு அறையில் போட்டு மூடிவைப்பார்கள். குமுறிக் கனிவதற்காக. இரவு, அறைகளிலே உள்ள நிலைமை இதுபோல். காற்று துளியும் கிடையாது. வியர்வை பொழிந்தபடி, இரண்டு மணிக்காவது முன்பு தூக்கம் வரும். இப்போது மூன்று, நான்குகூட ஆகிவிடுகிறது. பகலில் உள்ள வெப்பத்தை இயற்கையாக வீசும் காற்று தணியச்செய்கிறது; இரவில் ஒரே புழுக்கம். நாங்கள் உள்ள பகுதியில் உள்ள மரங்களில் சிலவற்றில் இலை உதிர்ந்து, மொட்டையாகி நின்றன. பாதாம் மரத்தின் இலைகள், பச்சையாக இருந்தவை, இரத்தச் சிகப்பாக மாறின; பார்ப்பதற்கு அழகாகவும் இருந்தது; ஆனால் சிகப்பு கருஞ்சிவப்பாகி, மஞ்சள் கலந்ததாகி, சருகாகி,

உதிர்ந்துவிட்டன. நான்கூட வேடிக்கைக்காக நண்பர்களிடம் இங்கே கூறினேன்—உங்களுக்கெல்லாம், எப்போது தெரியுமா? இந்த பாதாம் மரத்திலுள்ள மற்ற இலைகளும் உதிர்ந்ததும் என்று. இலைகள் உதிர்ந்து, மொட்டையாகி விட்ட அந்த மரம், இந்த நிலையில் தன்னை உலகம் விரும்பாது என்பதால் மேலும் மறுபடியும் துளிர்க்கத் தொடங்கிவிட்டது. மரத்திலேயே கல்லறையும் தெரிகிறது, தொட்டிலும் தெரியத் தொடங்குகிறது. இங்கு உள்ள அரச மரம் முன்பு களைத்தும் இளைத்தும் காணப்பட்டது. இப்போது பச்சைப் பசேலென மாறிக் கொண்டு வருகிறது. தொலைவிலிருந்து பார்க்கும்போது, இலைகளை எடுத்துத் தடவி மகிழலாமா என்றுகூட ஆசை பிறக்கிறது. சற்றுத் தொலைவில், நாங்கள் உள்ள பகுதிக்கு வெளியே மற்றோர் அரச மரம். அந்த மரம், இந்த நேரத்தில், மொட்டையாகிக் கொண்டு வருகிறது; பத்து நாட்களுக்கு முன்பு இலைகள் அவ்வளவும் மஞ்சளாகி, காலைக் கதிரவன் ஒளியில் பொன்தகடுகள்போல காட்சி அளித்து வந்ததைக் கண்டேன். இப்போது, இலைகள் வேகவேகமாக உதிர்ந்துவிடக் காண்கிறேன்; வெகு விரைவில் மொட்டையாகி வருகிறது. அந்த அரசமரத்தில், காக்கை கூடு ஒன்று அமைத்துக்கொண்டிருக்கிறது, உச்சிக்கு அருகில். இங்கு அறையிலிருந்து பார்த்தாலேகூடத் தெரிகிறது. முட்டையிட்டுக் குஞ்சு பொறிக்கும் நிலை போலும். அதனால், காக்கை காவல் காத்தபடி இருக்கிறது; ஒரு காக்கை காவல் பார்க்கும் போது மற்றோர் காக்கை இரைதேட வெளியே செல்கிறது. முறை போட்டுக்கொண்டு வேலை பார்க்கின்றன. இதைப் பார்த்துவிட்டு, எனக்குக் காட்டி, என்னையும் பார்க்கச் சொன்னவர் அன்பழகன். எதற்காகப் பார்க்கச் சொன்னாரோ தெரியவில்லை! ஒரு வேளை, காக்கை குருவிகள்கூட குடும்பத்தைக் கட்டிக்காத்து வருகின்றனவே, நீ, எங்களை எல்லாம் குடும்பத்தைக் கட்டிக்காத்திடும் கடமையையும் மறந்து சிறையிலே வந்து வாடும்படி செய்திருக்கிறாயே, நியாயமா என்று கேட்கிறாரோ! தெரியவில்லை. அவர் அவ்விதமான எண்ணம் கொண்டிருந்தாலும் கொண்டிரா விட்டாலும், பலருடைய குடும்ப வாழ்க்கையில், சோகப்

புயல் வீசும் நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை நான் உணருகிறேன்; ஆனால் அவர்கள் தங்கள் நெஞ்சு உரம் காரணமாக, அந்தச் சோகத்தைத் தாங்கிக்கொள்கிறார்கள் என்பதையும் நான் உணர்ந்து பெருமிதமடைகிறேன்.

நாட்டு மக்களை, இன்றுள்ளவர்களை மட்டுமல்ல, எதிர்காலத்தவர்களையும் வாட்டக்கூடிய ஒரு கேட்டினை எதிர்த்து, சிலராவது, தம்மைத்தாமே வருத்திக்கொள்வது தூயதோர் தொண்டு என்ற உணர்ச்சி, தனிப்பட்ட வாட்டவருத்தத்தை விரட்டிவிடக்கூடிய, வலிவு கொண்டது, மேன்மை நிறைந்தது. கழக வளர்ச்சியைக் கெடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டவர்கள், நமது அறப்போர் குறித்துக் கேலிபேசுவதை அறிந்து, துவக்கத்தில், சிறிதளவு துக்கப்பட்ட தோழர்கள்கூட, தாங்கள் சிறைபுகுந்திருப்பது நல்ல காரியத்துக்காக, அதன் பலன் உடனடியாக இல்லாவிட்டாலும் ஓர் நாள் கனிந்தே தீரும் என்ற நம்பிக்கை பெறுகிறார்கள். இந்தி ஆதிக்கத்தைத் தமிழர்கள் எதிர்க்கின்றனர் என்று இன்று எடுத்துக்காட்டுவது மட்டுமல்ல, எதிர்ப்புணர்ச்சி காட்டப்பட்டது என்று என்றென்றும் கூறித் தீரவேண்டிய, ஒப்புக்கொண்டாக வேண்டிய ஒரு நிலை ஏற்படத்தான்போகிறது. கொடுமைகளை எதிர்த்து பல்வேறு நாடுகளில், பல்வேறு காலங்களில் சிறை சென்றவர்களைப்பற்றிப் பேசி, எழுச்சி பெறுவதிலே, தனி இன்பம் காண்கிறோம். இந்த சென்னைச் சிறையில், நான் இந்தி எதிர்ப்பு காரணமாகவே முதன்முதலாகவே 1939-ல் புகுந்தேன். அந்த நாட்களைப்பற்றி, நண்பர்களிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். சிறையில், அப்போதும் இதேபோலக் கெடுபிடி இருந்ததா? என்று நண்பர்கள் கேட்டார்கள். இல்லை! அப்போது இருந்த முறையிலே பெரும் மாற்றம் ஏற்பட்டுவிட்டிருக்கிறது. அப்போது ஒரு பகுதியில் உள்ள நமது தோழர்கள் மற்றோர் பகுதியில் உள்ள நமது தோழர்களைப் போய் பார்த்துவிட்டு வரக்கூட அதிகாரிகள் அனுமதி அளித்தார்கள். வாராவாரம் நடத்தப்படும் 'பார்வையிடும்' சடங்கிலேகூட, எங்களை ஈடுபடுத்துவதில்லை. இப்போது காங்கிரஸ் அரசுக்கு நாம் விரோதிகள். ஆகவே, நாம் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு கொடு

மைகளை அனுபவிக்கிறோமா அவ்வளவுக்கவ்வளவு காங்கிரஸ் அரசு மகிழ்ச்சி அடையும் என்ற ஒரு இலக்கணத்தை வைத்துக்கொண்டே, சிறை நிர்வாகிகள் நடந்து கொள்கிறார்கள் என்று தோன்றுகிறது. முன்பு, இவர்கள் இந்தியை எதிர்க்கிறார்கள் என்று மட்டுமே, காங்கிரஸ் அரசு நினைத்தது; இப்போது இவர்கள் இந்தியை அல்ல, காங்கிரஸ் அரசை எதிர்க்கிறார்கள் என்று நினைக்கிறார்கள். அந்த நினைப்பு காங்கிரஸ் ஆட்சியாளர்களுக்குக் கசப்பையும் கோபத்தையும் கிளப்பிவிடுகிறது. ஒரு கட்சி அரசு நடத்துவதை எதிர்த்து ஆட்சி நடத்தும் வாய்ப்பினை எமக்குத் தாருங்கள் என்று பொதுமக்களை அணுகிக் கேட்கும் உரிமைதான், ஜனநாயகத்துக்கு அடிப்படை. இந்த அடிப்படையில் நம்பிக்கை அற்றுப்போகிற காரணத்தால், காங்கிரஸ் அரசையா எதிர்க்கிறீர்கள் என்று, காங்கிரஸ்காரர்கள் கனல் கக்குகிறார்கள். அந்தக் கனலின் சிறு பொறிகள், இன்றைய சிறைநிர்வாகத்தில் நிரம்பி இருக்கக் காண்கிறேன். முன்பு நிலைமை இப்படி இல்லை என்று நான் விவரம் கூறினேன்.

7—5—64

மாயவரத்திலிருந்து தருவித்த எண்ணெய் பல நாள் தடவியும், கைவலி நீங்கவில்லை. சலித்துப்போய், இன்று அந்த எண்ணெய் தடவிக்கொள்வதை நிறுத்தி விட்டேன். வெளியே வந்தபிறகு தக்க முறையில் மருத்துவம் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதை நண்பர்கள் வலியுறுத்தினார்கள். நானும் அது தேவைதான் என்பதை உணருகிறேன்.

இராமாயணப் பிரச்சாரம், கதா காலட்சேபமாக சென்னையிலும் வெளி இடங்களிலும் வேகமான அளவிலே நடத்தப்பட்டு வருவதுகண்டு, பெரியார் கடுங் கோபம் கொண்டிருக்கிறார்; எதிர்ப்பிரசாரத்துக்காகத் தொண்டர் படை நடத்தப்போகிறார் என்று செய்தி வந்திருப்பது பற்றி இன்று நண்பர்கள் என்னிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். பெரியார், எந்த நேரத்தில் எவ்விதமான போக்குடன் நடந்துகொள்வார் என்பதை நம்மாலே கூறமுடி

யாது. ஆனால் ஒன்று மட்டும் நிச்சயம், இத்தகைய எதிர்ப்பு காங்கிரசுக்குக் கேடாக முடியும் என்று அவருக்கு எடுத்து கூறப்பட்டால் போதும், தமது திட்டத்தை விட்டுவிடுவார். இதிலே ஒரு வேடிக்கை என்னவென்றால், இராமாயண காலட்சேபம் செய்யும் கிருபானந்தவாரியாரும், இராமாயண எதிர்ப்புப்பிரசாரம் செய்யும் பெரியாரும், காங்கிரசுக்கே ஓட்டுச் சேகரிக்கும் காரியத்தைச் செம்மையாகச் செய்கிறார்கள். இராமாயண ஆதரவு இராமாயண எதிர்ப்பு எனும் இரண்டுமே, காங்கிரசுக்கு ஓட்டுப் பெற்றுத் தரப் பயன்படுகிறது. பகுத்தறிவாளர், பழமை எதிர்ப்பாளர், துடிப்புள்ளபோக்கினர் ஆகியோரிடம் பெரியார் இராமாயண எதிர்ப்புப் பிரசாரம் செய்யட்டும், கையோடு கையாகக் காங்கிரசுக்கு ஓட்டு திரட்டித்தரட்டும், பெற்றுக் கொள்ளலாம்; பழமை விரும்பிகள், பக்தர்கள் ஆகியோரிடை கிருபானந்தவாரியார் இராமாயண காலட்சேபம் சுவையாகச் செய்யட்டும், அதே மூச்சில் காங்கிரசுக்கு ஓட்டு வாங்கித்தரட்டும், பெற்றுக்கொள்ளலாம்; நமக்கு இந்த இரண்டு உக்திகளில் எது கெலித்தாலும் எது தோற்றாலும் கவலை இல்லை, நமக்கு வேண்டியது ஓட்டு, இருவரும் அதை நமக்கு வாங்கிக் கொடுக்கட்டும், என்பது இன்று தமிழகக் காங்கிரசை நடத்திச் செல்லும் முதல்வருடைய எண்ணம். நாட்டு மக்கள் மனதை, இராமன் ஆண்டால் என்ன, இராவணன் ஆண்டால் என்ன. நமக்கு வேண்டியது நாட்டை ஆளும் ஓட்டு வலிவு—அதை இராமனைக் கடவுள் அவதாரம் என்று கூறிக்கொள்பவரும், கபடவேடதாரி என்று கண்டிப்பவரும், நமக்காக அரும்பாடுபட்டு பெற்றுத்தர முன்வருகின்றபோது, நாம் ஏன் அந்தப் பொன்னான வாய்ப்பை இழந்துவிடவேண்டும்—இராமாயண காலட்சேபமும் நடக்கட்டும், எதிர்ப்பும் நடக்கட்டும், என்று காங்கிரஸ் கட்சி கருதுகிறது என்பது குறித்து எடுத்துச் சொன்னேன்.

பெரியாரின் போக்கு எப்போது எப்படி வடிவமெடுக்கும் என்று அறிந்துகொள்ளும் வாய்ப்பு எனக்கு ஏது—முன்போல. இன்று இந்தப் பேச்சு எழுந்தபோது, அவருடன் இருந்த நாட்கள், பிரிந்துவந்த நிலை, இவைபற்றி

எண்ணிப்பார்த்தேன். கணக்கெடுத்துப் பார்க்கும்போது, பெரியாருடன் இணைந்திருந்து நான் பணியாற்றிய காலத்தைவிட, அவரைவிட்டுப் பிரிந்து வந்து பணியாற்றிவரும் காலம் அளவில் அதிகம் என்பது தோன்றிற்று. நான் அவருடன் மிக நெருக்கமாக இருந்து பணியாற்றிய காலம் 1939லிருந்து 1949 வரை—பத்தாண்டு காலம்—அவரை விட்டுப் பிரிந்து பணியாற்றத் தொடங்கி இப்போது பதினைந்து ஆண்டுகள் ஆகின்றன. இந்தக் கணக்கு பார்த்த பொழுதுதான், எனக்கே வியப்பாக இருந்தது—நேற்று பிரிந்ததுபோல ஒரு நினைப்பு இருந்துவந்தது—அது எத்தகைய பொய்த் தோற்றம் என்பதை, இந்தக் கணக்கு மெய்ப்பித்தது.

இன்று எனக்கு ஒரு புதிய நட்பு கிடைத்தது—எதிர் பாராத முறையில். நூற்றுக்கணக்கான சிட்டுக் குருவிகள் இங்கு உள்ளன என்பதுபற்றி முன்பு குறிப்பிட்டேன். அந்தக் குருவிகளில் ஒன்றை, பக்குவமாகப் பறந்து தப்பித்துக்கொள்ள முடியாததை, ஒரு காக்கை கொத்திவிட்டது. —இங்குள்ளவர்கள் காக்கையை விரட்டி குருவியைக் காப்பாற்றினார்கள்—என்னிடம் வந்து சேர்ந்தது. எனக்குத்தான், பறவைகள் வளர்ப்பதிலே மிகுந்த விருப்பமாயிற்றே, குருவி கிடைத்ததாலே மிகுந்த மகிழ்ச்சி. அதை எப்படி வளர்ப்பது என்பதுபற்றி நெடுநேரம் பேசி, நாளையத்தினம் ஒரு கூண்டு செய்வது என்று முடிவு செய்து, இன்றிரவு மட்டும் ஒரு பெரிய கூடையில் குருவியைப் போட்டு வைக்கலாம் என்று திட்டமிட்டோம். பகலெல்லாம் குருவியைப் பார்ப்பதிலேயும், அதற்குத் தீனி தருவதிலேயும் தனியான மகிழ்ச்சி பெற்றேன். மாலை, அறை பூட்டப்படுகிறபோது பெரிய ஏமாற்றம் என்னைத் தாக்கிற்று, குருவி எப்படியோ எங்கேயோ பறந்து போய்விட்டது. தேடிப்பார்த்துப் பயன் காணவில்லை. அந்தக் கவலையுடன் இன்றிரவைக் கழிக்க வேண்டியதாகிவிட்டது.

இன்று பிற்பகல், மதியை பெரிய மருத்துவ மனைக்கு நாளையத்தினம் அனுப்பப்போவதாக, டாக்டர் கூறிவிட்டுச் சென்றார், என் கைவலிக்கும் ஊசி போட்டார்.

8—5—64

குருவி காணமற் போய்விட்டது பற்றி நான் மிகுந்த கவலையாக இருப்பது தெரிந்த நண்பர்கள், இன்று விடிந்ததும், குருவியைத் தேட ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். அந்தக் குருவி, தப்பிச் சென்றதே தவிர, நீண்டதூரம் பறந்து போக முடியாததால், காக்கைக்குப் பயந்துகொண்டு, என் அறைக்கு எதிர்ப்புறத்தில் இருக்கும் மாமரத்தில் பதுங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. விடுவார்களா! பிடித்துக் கொண்டு வந்து கொடுத்தார்கள்—மிக்க மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். அதை மீண்டும் ஒருமுறை இழந்துவிடலாமா? ஆகவே உடனே, கூண்டு தயாரிக்கும் வேலையைத் தொடங்கினேன். தோழர்கள் கே. டி. எஸ். மணியும் ஏகாம்பரமும், இரண்டு அட்டைகளை, மூங்கில் குச்சிகள், தென்னை ஈக்குகளைக் கம்பிகளாக்கி, கூண்டாக மாற்றிவிட்டார்கள். உள்ளே குருவி உட்கார, ஊஞ்சல் போன்ற அமைப்பு—தீனிக்கு ஒரு சிறு குவளை—பல்பொடி டப்பா—மற்றோர் குவளை தண்ணீருக்கு! இத்தனை ஏற்பாடுகளையும் செய்து முடித்துக் கொடுத்தார்கள்—குருவி கூண்டிலே, முதலில் கவலையுடன் இருந்தது—ஆனால் மெல்ல மெல்ல இரை தின்னத் தொடங்கிற்று. அதை வேடிக்கையாகப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதிலேயே, நீண்ட நேரம் ஈடுபட்டிருந்தேன். என்ன இருந்தாலும் தன்னிச்சையாகப் பறந்து திரிந்து மகிழ்ந்துகொண்டிருந்த குருவியைப் பிடித்துக் கூண்டிலிட்டு இம்சிக்கலாமா; பாபம் அல்லவா என்று கேட்கத் தோன்றும் பலருக்கும். இந்தக் குருவி, இப்போதுள்ள நிலையில் வெளியே விட்டால், காக்கையால் கொத்தப்பட்டுச் சின்னாபின்னமாகிவிடும். ஆகவே இப்போது அதைக் கூண்டிலே போட்டிருப்பது, அந்தக் குருவிக்கே நல்லது தான்.

பாபம் என்று கூறுவார்களே என்ற எண்ணம் எனக்குத் தோன்றாமலில்லை! இரண்டு நாட்களாக நான் படித்துக் கொண்டிருக்கும் புத்தகம், பாபம் என்றால் என்ன வினவுக்கு விடைகாணும் முயற்சிபற்றியது. சித்திரலேகா எனும் கதை; ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது; மொழிபெயர்ப்பு. சாம்ராஜ்யம் அமைத்து அரசாண்ட

சந்திரகுப்தன் காலத்தையொட்டிப் பின்னப்பட்டுள்ள கதை. இதிலே, பாபம் என்றால் என்ன என்ற பிரச்சினை விவாதிக்கப்படுகிறது. அந்தப் பிரச்சினையைச் சுவையான ஒரு கதையாக்கித் தந்திருக்கிறார் ஆசிரியர்.

ரத்னாம்பர் என்றோர் யோகி—அவருக்கு சிவதாண், விசால்தேவ் எனும் இரு சீடர்கள். உபதேசம் முடிந்து, சீடர்கள் குருவைவிட்டுப்பிரியும் நேரம்—அவர்களுக்கு ஒரு ஐயப்பாடு எழுகிறது. பாபம் என்றால் என்ன, என்பது பற்றியே ஐயப்பாடு. குரு கூறினார், பாபம்பற்றிய விளக்கம் அவ்வளவு எளிதாகக் கூறிவிடமுடியாது, வெறும் தத்துவ விளக்கத்தால் மட்டும் புரிந்துவிடக் கூடியதல்ல. அனுபவத்தின் மூலம்தான், பாபம்பற்றிய விளக்கம் பெற முடியும். வாருங்கள் உங்களை நான் அதற்கான 'யாத்திரை'யில் ஈடுபடுத்துகிறேன் என்று கூறி, மலைச்சாரிவை விட்டுக் கிளம்பிச் சென்று, விசால்தேவ் எனும் சீடனை குமாரகுரு எனும் யோகியிடம் அழைத்துச் சென்று, இவன் என் சீடன்—பாபம்பற்றி விளக்கம் பெற விழைகிறான், முற்றும் துறந்தவரான தங்களிடம் ஓராண்டு சீடனாக இருந்து அந்த அறிவு பெறட்டும் என்று கூறுகிறார். சிவதாண் என்பவனை, பாடலிபுரத்தில் காமக்களியாட்டத்திலே மூழ்கிக்கிடக்கும் ஒரு சீமான், பீஜகுப்தா எனும் பெயரினன், அவனிடம் அழைத்துச் சென்று விவரம் கூறி, அங்கு இருந்துகொண்டு, பாபம் என்றால் என்ன என்பதற்கான விளக்கம் பெற்றுக்கொள் என்று கூறுகிறார். இரு சீடர்களும் ஓராண்டுக்குப் பிறகு தன்னை வந்து பார்த்து, பெற்ற பாடம்பற்றிக் கூறவேண்டும் என்பது குருவின் ஏற்பாடு.

பாடலிபுத்ரம் முழுவதும் மதிப்பு மிகப்பெற்ற யோகி குமாரகிரி—சாணக்கியரிடமே தத்துவார்த்த வாதம் புரிந்தார்—அரச அவையில் தனி இடம் பெற்றவர்—முற்றுந் துறந்தவர்.

பாடலிபுரத்திலேயே இவனைப்போலக் குடியிலும் கூத்தியரிடம் கூடிக்கிடப்பதிலும் எவரும் இல்லை என்ற பெயரெடுத்தவன் பீஜகுப்தா. பீஜகுப்தா ஆடலழகி

சித்ரலேகாவிடம் மையல் கொண்டு, அவளுடன் காமக் களியாட்டம் நடத்திக் கிடப்பவன். அங்கு சிவதாண்.

சித்ரலேகா ஆடற் கலையில் வல்லவள்—பேரழகி—மன்னர் அவையிலும் மாளிகை வட்டாரத்திலும், அவளுடைய அழகொளி, கலையொளி, புகழொளி பரவி இருந்தது. பொற்கொடி போன்ற சித்திரலேகா, இளம் விதவை; பார்ப்பன குலம்.

ஒவ்வொரு நாளும், சித்திராவும் பீஜகுப்தாவும் மது அருந்தி, மகிழ்ச்சியில் மூழ்குபவர்—பாப விளக்கம் பெற வந்திருந்த சிவன், மதுவை உட்கொள்ள மறுக்கிறான், சில நாட்கள். துவக்கத்தில் சித்திரா சிரிப்பொலி காட்டுகிறாள். அவன் மதுக் கிண்ணத்தைத் தூக்கிக் கொள்கிறான். போதையின் இனிமையைப் பெறுகிறான் இளைஞன் என்று கெக்கலி எழுகிறது.

காமக் களியாட்டத்தில் ஈடுபட்டுக் கிடக்கும் அந்த இருவரிடமும், யோகியிடம் சீடனாக இருந்து மிகுந்த உபதேசம் பெற்ற சிவன், துளியும் வெறுப்பு கொள்ளவில்லை, கோபம் கொள்ளவில்லை—பீஜகுப்தாவின் தாராளத்தன்மையும், சித்ராவின் லலிதமும் அவனை அவ்விருவரிடப், மிகுந்த நட்புகொள்ளச் செய்கிறது.

ஒருநாள் அரச அவையில் தத்துவவிவாதம்—சாணக்கியன் ஒருபுறம், குமாரகிரி போன்ற யோகிகள் மற்றோர் புறம்.

17. அறப்போர் நினைவுகள்

(கடிதம் எண் 17. காஞ்சி—7.3.65)

தம்பி!

கடவுளை மனிதன்தான் படைத்தான் என்பது சாணக்கியன் வாதம். மனிதனைக் கடவுள் படைத்தார் என்பது குமாரகிரியின் வாதம். கடவுள் யார்? எப்படி இருப்பார்? காட்டமுடியுமா? என்பது சாணக்கியன் கேள்வி. காட்டு

கிறேன் காணீர்; என்று சூள் உரைத்துவிட்டு, குமாரகிரி, 'இதோ! ஜோதிமயமான ஆண்டவன் என்று, அரச அவை யின் மையத்தைக் காட்டுகிறுர்—அங்கு அடிநுனி காண முடியாத விதமான ஜோதி. அரசன் உட்பட, அவையினர் அனைவரும் வியப்பிலாழ்கின்றனர். 'சாணக்கிய வாதம் தோற்றுவிட்டது, சர்வேஸ்வரனைக் காட்டிவிட்டார் குமாரகிரி' என்கின்றனர். சாணக்கியன்மட்டும்,'ஜோதியா? இங்கா?கண்டீர்களா? எல்லோருமா? நான் காணவில்லையே!' என்று கூறுகிறுன். அவையினர் சாணக்கியன் போக்கை வெறுக்கின்றனர். நாங்கள் அத்தனை பேரும் கண்டது பொய்த்தோற்றமோ என்று கேட்டுக் கோபிக்கின்றனர். தோல்வியால் தலைகவிழ்ந்துகொள்கிறுன் சாணக்கியன். அனைவரும் திகைத்துக் கிடக்கும்போது, ஆடலழகி எழுந் திருக்கிறுள், குமாரகிரியிடம் வாதிட. 'கடவுள் என்பதாக ஒரு ஜோதியைக் காட்டினீர். அது உண்மைத் தோற்றமல்ல. உமது மனவலிமை காரணமாக, இங்குள்ள மற்றவர்களின் மனதை உமக்குக் கட்டுப்பட்டதாக்கிக்கொண்டு, ஜோதி தெரிவதாக நம்பும்படி செய்தீர். சாணக்கியரின் மனதை உமது மன வலிமை ஏதும் செய்ய இயலவில்லை. அதனுல் அவர் கண்ணில் எந்த ஜோதியும் தென்படவில்லை; எனக் குந் தான். உண்மைதானே நான் சொல்வது?' என்று கேட் டாள். திடுக்கிட்டுப்போன குமாரகிரி, ஆம் என்று ஒப்புக் கொண்டான். 'வெற்றி சித்ராவுக்கே' என்று அவையினர் ஆர்ப்பரித்தனர். வெற்றிச் சின்னம் சூட்டினர் சித்ராவுக்கு. அந்த ஆடலழகியோ அந்த வெற்றிச் சின்னத்தை யோகி குமாரகிரிக்குச் சூட்டுகிறுள். சீடன் சிவன், 'காமக்களி யாட்டக்காரி என்கிறுர்கள், இவளோ கற்றோர் வியக்கும் தத்துவவாதம் புரிகிறுள்' என்றெண்ணி வியப்படைகிறுன்.

இந்த வெற்றியால் சித்ராவுக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்பட வில்லை; புதிய கவலை பிறந்துவிட்டது என்கிறுன் பீஜ குப்தா. அவன் கண்டறிந்த கருத்திற்கேற்பவே, யோகி குமாரகிரியிடம், சித்ராவின் மனம் இலயித்துவிடுகிறது. அறிவாற்றல் மிக்கவன், அழகன், அவனே எனக்கு ஏற்றவன் என்று கருதுகிறுள் சித்ரா. துணிந்து ஆசிரமம் சென்று தன் விருப்பத்தைத் தெரிவிக்கிறுள். நீ போக போக்கியத்

தில் புரள்பவள்; உனக்கு இங்கு இடமில்லை என்று விரட்டு கிறார் யோகி. தங்களுக்குப் பணிவிடை செய்வதிலே இன்பம் காண்பேன், வேறு ஏதும் வேண்டேன், போக போகங்களைத் துறக்கிறேன், பற்று அற்றவளாகிறேன் என்று கெஞ்சுகிறாள் சித்ரா. நீயா! பற்று அற்ற நிலை பெறப்போகிறாயா? போ! போ! உன்னால் முடியாது! என்று மேலும் விரட்டுகிறார் யோகி. உங்களுக்கு அச்சம்; நான் இங்கு இருந்தால், தவம் கலைந்து விடும் என்ற பயம்; அதனால்தான் என்னை விரட்டுகிறீர். முற்றுந் துறந்தவரான உமக்கு ஏற்படலாமா அந்த அச்சம் என்று பேசி, மடக்குகிறாள் சித்ரா. சம்மதமளிக்கிறார் யோகி; சித்ரா ஆஸ்ரமத்தில் தங்குகிறாள்.

இது தெரிந்த பீஜகுப்தா. மனம் உடைந்த நிலை அடைகிறான். சீடன் திகைக்கிறான்.

பாடலிபுத்ரச் சீமான் ஒருவர் தமது மகளை பீஜகுப்தாவுக்கு மணம்செய்விக்க விரும்புகிறார். அந்தப் பெண் பெயர் யசோதரா. அவளையோ சீடன் சிவன் காதலிக்கிறான். இந்தச் சிக்கல் இங்கு வளருகிறது.

ஆஸ்ரமத்திலேயோ முற்றுந் துறந்தவரின் நிலை குலைகிறது; காமவிகாரம் மேலிடுகிறது. போகபோக்கியத்தில் புரண்டுகிடந்தவளோ, துறவு நிலையை மேற்கொள்கிறாள்— யோகியோ, பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்த்து, அவளை அண்டவே ஆரம்பிக்கிறார். ஆடலழகியோ தன்னைத் தீண்ட இடம்தரவில்லை; யோகியாருக்கு ஆசைகளை அடக்க வேண்டிய அவசியம்பற்றிப் போதனை செய்கிறாள்.

ஒருநாள், பீஜகுப்தா யசோதராவை மணம்புரிந்து கொண்டதாக, யோகி கூறி, இனி அவனைப்பற்றிய நினைவை விட்டொழி, என்னை ஏற்றுக்கொள், நான் வெறும் மாயையில் மூழ்கிக்கிடந்தேன், இனி உன்னுடன் வாழ்ந்துதான் மெய்ப்பொருளை உணரமுடியும், வா! என்று அழைக்கிறார். யோகியை நாடிவந்த போதிலும் சித்ராவின் உண்மைக்காதல் குப்தனிடம். எனவே, குப்தன் யசோதராவைத் திருமணம் செய்து கொண்டதாக யோகி கூறினதும் திடுக்கிட்டாள்; அந்த அதிர்ச்சி அவளை நிலை

குலையச் செய்தது; அந்தச் சந்தர்ப்பத்தை யோகி விருந்தாக்கிக்கொண்டார். யோகம் கலந்தது; போக வாழ்க்கையைத் துவக்கினர் குமாரகிரி.

இங்கே, யசோதரை—சிவன் காதல் விஷயம் பீஜகுப்தனுக்குத் தெரிகிறது. சித்ராவை இழந்துவிட்டோம், இனி யசோதராவைத் திருமணம் செய்துகொண்டு புது வாழ்வு தொடங்கலாம் என்று பீஜகுப்தன் தீர்மானிக்கும் போது, சிவன் காதல் தெரியவருகிறது. மனம் குழம்புகிறது. விரைவில் தெளிவுபெற்று, தன் சொத்து முழுவதையும் சிவனுக்கு எழுதிவைத்து, யசோதராவையும் திருமணம் செய்துவைக்கிறான். இதைக்கேட்டறிந்த சித்ரா, சீறுகிறாள் யோகியிடம்—கேவலம் சிற்றின்பத்துக்காகப் பொய்பேசி என்னை ஏய்த்தீர். புற்று அற்றவரோ நீர்! யோகியோ? என்று ஏசிவிட்டு, எத்தனை இன்பத்திலே மூழ்கிக்கிடந்தாலும், அத்தனையையும் ஒரு நண்பனுடைய நல்வாழ்வுக்காகத் துறந்துவிட ஒப்பி முடிவெடுத்த குப்தனே உண்மையான யோகி; அவனிடம் பணிவிடை செய்வதே எனக்கு இனித்தவம் என்று கூறிப் பாடலிபுரம் செல்கிறாள்—விவரம் விளக்கம் பேசிக்கொள்கிறார்கள். சித்ராவும், குப்தனைப் போலவே செல்வம் சுகம் யாவற்றையும் துறந்துவிட்டு, குப்தனுடன் கிளம்புகிறாள், ஏழையாக.

ஓராண்டுக்குப் பிறகு இரு சீடர்களும், குருவிடம் சென்று தாம் கண்டவைகளைக் கூறுகின்றனர். காமக் களியாட்டத்தில் உழன்றபோதிலும், நினைத்தபோது எதையும் துறந்துவிடத் துணிவுபெற்ற பீஜகுப்தனே, முற்றுந்துறந்தவராக இருப்பினும் பேரழகியைக் கண்டபோது நிலை குலைந்து காமச்சேட்டையில் ஈடுபட்ட குமாரகிரியைவிட, மேலோன் என்று முடிவு செய்கிறார்கள்,

ஆகவே சீடர்களே! அவரவர்களின் சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப நிகழ்ச்சிகள் அமையும்; அதனை ஆராய்ந்து பார்த்தபிறகே எது பாபம் என்பதுபற்றி முடிவுகட்ட முடியும் என்று குரு கூறிச் சீடர்களை அனுப்பிவைக்கிறார்.

இத்தனை பேர்களுடைய வாழ்க்கை சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினையிலேயே, இதுதான் பாபம் என்று உறுதியாகக்

கூறமுடியவில்லை என்கிறபோது, காக்கையால் கொத்தப் பட்டுச் சாக இருந்த குருவியை நான் எடுத்து கூண்டிலிட்டு வளர்ப்பது பாபம் ஆகாது என்ற நினைப்புடன்தான், குருவியை வைத்துக்கொண்டு விளையாடிக்கொண்டிருக் கிறேன்.

9—5—64

நீண்ட பல நாட்களாக நடைபெற்றுக்கொண்டு வந்த மதுரை வழக்கு முடிவுபற்றி இன்று பத்திரிகையில் பார்த்துப் பதறிப்போனேம். ஏற்கனவே கிட்டத்திட்ட ஆறுதிங்கள் சிறையில் காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்த முத்து வுக்கும் அவரது குழுவினருக்கும் ஓராண்டு கடுங்காவல் தண்டனையும், குற்றம் செய்ய உடந்தையாக இருந்தார் கள், தூண்டிவிட்டார்கள் என்று குற்றம் சாட்டப்பட்ட கருணாநிதி, நடராசன் உள்ளிட்ட குழுவினருக்கு ஆறு திங்கள் கடுங்காவல் தண்டனை என்றும் தீர்ப்பளிக்கப்பட்டி ருந்தது. மொத்தத்தில் மதுரை முத்துவுக்கும் அவர் குழுவினருக்கும் ஒன்றரை ஆண்டு சிறை என்று ஆகிறது. மதுரை முத்து இதுகுறித்து மனக்கலக்கம் அடைய மாட்டார் என்றாலும், அவருடைய குடும்பத்தினர் நிச்சய மாகக் கலங்கித்தான் போயிருப்பார்கள். பல திங்களாகவே முத்து, அறப்போர்பற்றியும், தண்டனை கடுமையாக இருக் கும் என்பதுபற்றியும், இல்லத்தாரிடம் சொல்லிவைத் திருப்பார் என்றாலும், அரசியல் சட்டம் கொளுத்தியதற் காக வேறுஇடங்களில், மாதக்கணக்கிலே தண்டனை தரப் பட்டிருக்க, முத்துவுக்கும் அவர் குழுவினருக்கும் ஓராண்டு தண்டனை தரப்பட்டிருப்பது வேதனையைத் தான் கிளறி விட்டிருக்கும். நாங்கள், முத்து காவலில் இருந்துவரும் நாட்கள் அதிகப்பட அதிகப்பட, கவலைப் பட்டபடி இருந்தோம். ஆறு திங்கள் சிறையில் காவலில் வைக்கப் பட்டிருப்பதால், தண்டனை அதிக காலத்துக்குத் தர மாட்டார்கள், சில மாதங்களே இருக்கும் என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்த நானும், அதிர்ச்சி அடைந்தேன்.

தென்பாண்டி மண்டலத்தில், முத்துவின் பிரசாரப் பணி ஓராண்டுக்கு நடைபெற இயலாமற்போவது இயக்கத்

துக்கு ஒரு நட்டம்தான் என்றாலும், அவர் சிறையில் இருப்பதை எண்ணி எண்ணிப் பல்லாயிரக் கணக்கினர் மனம் வேதனைப்படுவர் என்பதும், அந்த வேதனையே இயக்கத்தை வளர்த்திடத்தக்க எழுச்சியாக மாறும் என்பதையும் எண்ணிப் பார்க்கும்போது, முத்து நீண்டகாலத் தண்டனை பெற்றிருப்பது இயக்கத்துக்கு மிகுதியான பயனையே இறுதியில் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கும் என்று எண்ணி, என் மனதுக்கு ஆறுதல் தேடிக்கொண்டேன். முத்து, இதுபோல நீண்டகாலத் தண்டனைதான் தனக்குத் தரப்படும் என்று முன்பே எதிர்பார்க்கும் தோரணையில் அறப்போருக்கு முன்பு மதுரை சென்றிருந்த என்னிடம் பேசிக்கொண்டிருந்த நினைவும், குடும்பத்தாருடன் என்னை வைத்துப் 'புகைப்படம் எடுத்துக்கொண்ட நிகழ்ச்சியின் நினைவும் என் நெஞ்சினில் தவழ்ந்தது. அறப்போரில் ஈடுபட்டவர்களிலேயே அதிககாலச் சிறைத்தண்டனை பெறும் வாய்ப்பை, முத்து பெற்றுவிட்டார் என்பது, அவரைப் பிரிந்திருக்கும்பொது வேதனையாகத் தென்பட்டாலும், பிறகு நமக்கெல்லாம் பெருமிதம் தரும் என்பதில் ஐயமில்லை.

கருணாநிதியும் நடராசனும், அறப்போரில் ஈடுபடுவதற்கான நாளை அவர்களே தேர்ந்தெடுத்து அறிவித்து மிருக்கிறார்கள். இடையிலே அவர்கள் ஆற்றவேண்டிய பணி நிரம்ப. எனவே, அவர்கள் தம்மீது தொடரப்படும் வழக்கு பற்றி உயர்நீதி மன்றம் வரை சென்று நீதி பெற முயற்சிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

தண்டனை பெற்ற அனைவரும் திருச்சி சிறையில், இன்றிரவு இருக்கிறார்கள். நானும் நண்பர்களும் சென்னைச் சிறையில். இடையிலே இருநூறு கல் தொலைவு என்றாலும், காடு மலை கடந்து நெடுவழி தாண்டி, என் எண்ணம், திருச்சிச் சிறையிலே உள்ள அறப்போர் வீரர்களிடம் செல்கிறது. இன்றிரவு அவர்கள் நினைவுடனேயே இருப்பதால் தூக்கமும் எளிதாக வராது என்று எண்ணிக்கொண்டேன்; ஆனால் ஓரிரு மணி நேரத்துக்குப் பிறகு, தமிழ் காத்திடும் வீரர்கள் எங்கெங்கு உள்ளனர், எத்துணை ஆர்வத்துடன் பணிபுரிகின்றனர், எவ்வளவு கஷ்டநஷ்டத்தை ஏற்றுக்

கொள்கின்றனர் என்பதை எண்ணியபோது, ஒருபுதுவித மகிழ்ச்சியே பிறந்தது; அந்த களிப்புணர்ச்சியைத் துணை கொண்டு கண்ணயரச் செல்கிறேன்.

11—5—64

நேற்று, ஞாயிற்றுக்கிழமை— உப்புச் சப்பற்ற விடு முறை நாள். படிப்பதும் பேசிக்கொண்டிருப்பதுமாகப் பொழுதை ஓட்டினோம்.

இன்று காலை பிறந்ததும், நாங்கள் நூற்பதற்காக ஒப்படைத்திருந்த ராட்டைகளையும், தக்ளியையும், அந்தத் துறையினர் எடுத்துக் கொண்டு போய்விட்டனர். கணக் கெடுக்கிறோம் என்று காரணம் கூறினார்கள். நமது தோழர்களோ இதிலே ஒரு இரகசியம் இருக்கிறது; நாளை மறுநாள் விடுதலை செய்யப் போகிறார்கள்; ஆகவேதான் இன்று இவைகளை எடுத்துக்கொண்டு போகிறார்கள் என்ற பேச்சைத் துவக்கிவிட்டார்கள். அவரவர்களுக்கு உள்ள வாதத் திறமையைக் காட்டினர். ஆனால் பேசிக்கொண் டிருக்கும்போதே அவர்களுக்கே தெரியும் சலுகைகாட்டி விடுதலை செய்யப்போவதில்லை என்பது. என்றாலும், சிறை யிலே எழும் பேச்சுகளில் இது மிகச்சுவை தரும் வகையானது என்பதால் பேசுகிறார்கள்.

இன்று உள்ளபடி மகிழ்ச்சி தரும் செய்தியை 'முர சொலி' தந்திருந்தது. நமது கழகத்தவர்மீது தொடரப் படும் பல்வேறு வழக்குகளை நாம் சந்தித்தாக வேண்டி நேரிட்டுவிட்டது;இதற்காகும் செலவுக்கான பணம் பொது மக்களின் ஆதரவினால் கிடைக்க வேண்டும். இந்த நல்ல நோக்கத்துடன், சென்னைநகரில் ஒவ்வொரு வட்டத்திலும் தோழர்கள் 'உண்டி' வசூல் செய்து, கிட்டதட்ட ஆறு ஆயிரம் ரூபாய் திரட்டிய செய்தி பார்த்து மகிழ்ந்தோம். பொது மக்களின் பேராதரவு கழகத்துக்கு வளருகிறது என் பதை எவரும் அறிந்து கொள்ள இது தேவைப்படுகிறது. கழகத் தோழர்கள் பொதுமக்களுடன் தோழமைத் தொடர்பு ஏற்படுத்திக் கொள்ளவும் இது நல்ல வாய்ப்பா கிறது. இந்த நல்ல பணியில் ஈடுபட்டு, பொருளும் புகழும் ஈட்டிய தோழர்களுக்கெல்லாம் நன்றி கூறிக்கொண்டேன்

இங்கிருந்தபடி. நான் வெளியே இருந்திருந்து இப்படி ஒரு நிகழ்ச்சி நடைபெற்றிருந்தால், இத்தகைய வசூலின்போது ஐம்பது ரூபாய்க்குக் குறையாமல் ஒவ்வொரு வட்டமும் வசூலிக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்தி இருப்பேன். சில வட்டங்கள் ஐம்பது ரூபாய்க்கும் குறைவாகத் திரட்டி உள்ளது தெரிகிறது. வெளியே சென்றதும், அந்த வட்டங்களிடம் மிகுதித்தொகையைக் கேட்டுப் பெறப்போகிறேன் என்று இங்கு நண்பர்களிடம் கூறினேன்.

இரண்டு நாட்களாக மனித குலத்தின் வளர்ச்சி பற்றி ஆராய்ச்சி ஏடு ஒன்று படித்துக் கொண்டிருந்தேன். புல்லாகிப் பூண்டாகி என்று இங்கு தேனொழுகப்பாடிட நம்மிடம் கவிதை இருக்கிறது, இல்லை என்று கூறவில்லை. ஆனால், இத்தத் துறையிலே, ஆண்டு பல உழைத்து, நுண்ணறிவினர், ஆராய்ச்சி நடத்தி அரிய உண்மைகளை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.—மேனாட்டில்; அவர்கள் அங்குஎடுத்துக் கொண்ட அரும்முயற்சிகளை வியந்து பாராட்டிப் போற்ற வேண்டியது முறையாயிருக்க, இங்கு நம்மிலே சிலர், இன்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள ஆராய்ச்சி உண்மைகள் அவ்வளவும், அதற்கு மேலும்கூட, நம் நாட்டிலே வெகு பழங்காலத்திலேயே கண்டுபிடிக்கப்பட்டன என்று பேசிக்கொள்வதிலே பெருமை இருப்பதாகக் கருதுகிறார்கள். புல்லாகிப் பூண்டாகி என்ற கவிதைகூட, உயிர்களின் தோற்றம், வளர்ச்சி எனும் அறிவுபெற அல்ல, பாவபுண்யங்களுக்கு ஏற்றபடி பிறவிகள் எடுக்கப்படுகின்றன என்ற வைதீகக் கருத்தை விளக்க எழுந்ததேயாகும். பழம் பாடல்களை, இன்றைய ஆராய்ச்சி உண்மைகளை அன்றே தெரிவித்திட ஆக்கப்பட்ட அறிவுப் பாக்களாகும் என்று வாதிடுவது சுவை அளிக்கலாம்; பயன் இல்லை. அந்தப் பாடல்கள் அந் நாட்களின் 'அருளாளர்'களின் கருத்தோவியங்கள். கண்டுபிடிப்புகளுக்கான வழிகளைக் கூறும் பாடங்கள் அல்ல. சொல்லிக் கொள்ளலாம், சுவைக்காக, "சந்திர மண்டலம் போகலாம் என்பதுபற்றி இன்று ஏதோ பெரிய ஆராய்ச்சி செய்கிறார்களாம். இதனை மிகப்பெரிய விந்தை என்று பேசிக்கொள்கிறார்கள். ஆனால் வள்ளலார், 'நாதர் முடி மேலிருக்கும் வெண்ணிலாவே அங்கு நானும் வரவேண்டு

கிறேன் வெண்ணிலாவே' என்பதாக, அன்றே பாடினார்— உங்களுடைய அவ்வளவு ஆராய்ச்சியையும் ஒரே அடியிலே அடக்கிக் காட்டிவிட்டார்." என்று பேசிக்கொள்ளலாம். பயன் என்ன? அவருடைய அந்த அடியை வைத்துக் கொண்டு, தைப்பூசத்துக்குப் பயன்படுத்திஞேமேயன்றி, வெண்ணிலா இருக்கும் இடம் செல்ல வழி என்ன என்று ஆராய்ச்சி நடத்த அல்ல. இன்றைய விஞ்ஞானக் கண்டு பிடிப்புகள் யாவும் தமிழகத்தில் பழங்காலத்திலே அறிந்திருந்தனர் என்று விளக்க, இதுபோன்ற சில பல கவிதைகளைப் பின்னி எழுதப்பட்ட ஒரு தமிழ் ஏடு பார்த்துவிட்டு, அன்பழகன் அதில் உள்ளவைகளைப் படித்துக்காட்டி இது போல என்னிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தார். தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பச்சையப்பன் கல்லூரியில் அவர் பணியாற்றிய நாட்களில், அவருடைய வகுப்பறை எவ்வளவு பயனளித்திருக்கும் என்று அன்று ஓரளவு உணர முடிந்தது.

நான் படித்துக் கொண்டிருந்த மனிதகுல ஆராய்ச்சி பற்றிய ஏடு, பாசுரங்கள், அருளாளர் வாக்குகள் ஆகியவைகளிலே இருந்து அடிகளைப் பெயர்த்தெடுத்துப் பிழிந்து, இதோ ஆராய்ச்சியாளரின் கண்டு பிடிப்புகளின் கருப்பொருள் என்று கூறிடும் முறையிலே எழுதப்பட்டதல்ல. கற்காலத்துக்கு முன்பு இருந்த நிலையிலிருந்து, கற்காலம், நாடோடிகளாக வாழ்க்கை நடத்திய காலம், பயிரிட்டுப் பிழைத்த காலம் என்று மனிதகுலம் படிப்படியாகப் பெற்ற வளர்ச்சியின் தன்மைகளை, புதை குழிகளில் கிடைத்த எலும்புக் கூடுகள், அந்த எலும்புகளிலே காணப்பட்ட வெட்டுக்காயக் கோடுகள், சாம்பற் குவியல், குகைகளிலே காணபட்ட கற்கருவிகள், அந்தக் குகைகளின் சுவர்களிலே தீட்டப்பட்டிருந்த ஓவியங்கள் என்பன போன்றவைகளை, அடர்ந்த காடுகள் சூழ்ந்துள்ள இடங்களில், மனிதநடமாட்டமற்ற இடங்களிலே கல்லி எடுத்து, அவைகளின் தன்மைகளிலிருந்து காலத்தைக் கணக்கெடுத்து, அன்று இருந்தவர்களின் வாழ்க்கை முறைகளையும் கண்டறிந்து கூறப்பட்டுள்ள ஏடு. பொழுது போக்காக ஒருமுறை படித்துவிட்டு புரிந்துவிட்டது என்று சொல்லிவிடத்தக்க ஏடு அல்ல. பலமுறை படித்திடவும், சிந்தித்துப் பொருள்

பெறவும் வேண்டும். இன்று பெரும் பகுதி அந்த நூலைப் படிப்பதிலேயே செலவிட்டு மகிழ்ச்சி பெற்றேன்.

12—5—64

இப்போது, குருவிகள் நான்கு உள்ளன—ஆமாம், காக்கைகளிடமிருந்து தப்பி எங்களிடம் கிடைத்தவையும், நண்பர் ஏகாம்பரம் கூடையைக் கண்ணியாக வைத்துப் பிடித்த குருவியும். பகலில் அறைக்கு வெளியே கூண்டு வைக்கப்படுகிறது; அருகில் நான் அமர்ந்து கொண்டோ, படுத்துக்கொண்டோ, குருவிகளின் நடமாட்டத்தின் வேடிக்கையைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன். ஒவ்வொரு விநாடியும் குருவிகள் எப்படிக் கூண்டை விட்டு வெளியே செல்வது என்ற முயற்சியிலேயே ஈடுபட்டுள்ளன; இடையிடையே தீனி பொறுக்குகின்றன; இந்தக் குருவிகளிலே ஒன்றினுடைய தாய்க்குருவி மட்டும் கூண்டுக்கு வெளியே வட்டமிடுவதும், குஞ்சுக்கு வெளியே இருந்தபடியே தீனி கொடுப்பதுமாக இருக்கிறது. மற்றக் குருவிகள் தாமாகத் தின்றிடும் பக்குவம் அறிந்துகொண்டுவிட்டன. இது ஒன்று மட்டும், தாயின் உதவியைப் பெறவேண்டிய பருவத்திலிருக்கிறது அந்தத் தாய்க்குருவியும், மிகுந்த பாசத்துடன், குஞ்சுக்குத் தீனி கொடுக்க, அடிக்கடி கூண்டு இருக்குமிடம் வருகிறது. இரவு, கூண்டு என் அறையில். என்னோடு பொன்னுவேலுவும் வெங்காவும் இருப்பதால் காவலாளிகள் கணக்கெடுக்க வரும்போது, 'மூன்று' என்று வழக்கமாகக் கணக்குக் கொடுப்பதுண்டு; இப்போது ஏழு என்று வேடிக்கையாகக் கணக்குக் கொடுக்கிறோம்.

16—5—64

இரண்டு மூன்று நாட்கள் குறிப்பு எழுதவில்லை. நிகழ்ச்சிகளில் புதுமையும் இல்லை; குறிப்பிடத்தக்கவையாகவும் இல்லை. சிந்தனையில் தோன்றியவைகளை எப்படி இங்கு வடித்துக்காட்ட முடியும்? பகலில், அரசியல் பிரச்சினைகள் பலபற்றி நண்பர்களுடன் பேசுவது. இரவு அறையில் அமர்ந்து வரைவது, எழுதுவது, படிப்பது இப்படி. ஷேக் அப்துல்லாவின் முயற்சிகளைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். அப்துல்லாவிடம் நட்புறவு காட்டி ஆச்சாரியார்,

ஜெயப்பிரகாசர், விநோபா ஆகிய மூவரும் பிரச்சினை தீர வழிகளைக் கூறி இருப்பதாகச் செய்தி வந்திருப்பதுபற்றி நண்பர்கள் விளக்கம் கேட்டார்கள். ஆராயத்தக்க வித மான வடிவத்தில் இன்னும் எந்த வழியும் எடுத்துக்காட்டப் படவில்லை. எனவே இப்போது இந்தப் பிரச்சினையில் அவ சரமோ, பரபரப்போ காட்டவேண்டிய அவசியம் எழவில்லை என்றுதான் எனக்குத் தோன்றுகிறது. பாகிஸ்தானும், ஒப்புக்கொள்ளத்தக்க ஒரு சமரசத்திட்டம் கிடைக்க முடியுமா என்பதிலேயே எனக்கு ஐயப்பாடு எழுகிறது. ஜன நாயக முறையைக் குலைத்துவிட்ட ஒரு அதிபரின்கீழ் பாகிஸ்தான் இருக்கும்போது, அங்கிருந்து நட்புறவு, சமரசம், தோழமை என்பவை கிடைக்க முடியுமென்றும் எனக்குத் தோன்றவில்லை என்று நான் கூறினேன். பண்டித நேருவிடம் கொண்டுள்ள பயபக்தி விசுவாசம் காரணமாகவே, காங்கிரசில் உள்ள மற்றத் தலைவர்கள் அப்துல்லாவை எதிர்க்காமலிருக்கிறார்கள் என்பதும் நன்றாகத் தெரிகிறது என்பதுபற்றியும், பேசிக்கொண்டிருந் தேன்.

காஞ்சிபுரத்தில், அரசியல் சட்ட மொழிப்பிரிவைக் கொளுத்துவதன் மூலம், தமிழகத்திலுள்ள இந்தி எதிர்ப்பு உணர்ச்சியை எடுத்துக்காட்டிய அறப்போர் வீரர்கள், முன்னாள் சட்டமன்ற உறுப்பினர் கோவிந்தசாமி, கம்ப ராசபுரம் இராசகோபால், காஞ்சிபுரம் துரை அச்சக உரிமையாளர் சம்பந்தம், சீதாபுரம் ராமதாசு, மாதவரம் வேதாசலம் ஆகிய ஐவருக்கும் ஆறுமாதக் கடுங்காவல் தண்டனையும், அந்த நிகழ்ச்சியின்போது தொடர்பு வைத்துக்கொண்டதாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்ட மாவட்டச் செயலாளர் சி. வி. எம். அண்ணாமலை, நகர செயலாளர் மார்க், பொதுக்குழு உறுப்பினர் சபாபதி ஆகிய மூவருக்கும் ஆறுவாரக் கடுங்காவல் தண்டனையும், செங்கற்பட்டு வழக்கு மன்றத்திலே விதிக்கப்பட்டு, நிகழ்ச்சியில் பங்கேற்றதாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டிருந்த நெல்லிக்குப்பம் தொகுதி சட்டமன்ற உறுப்பினர் கிருஷ்ண மூர்த்தி பி. ஏ., பி. எல். லும், காட்டுமன்னார்குடித் தொகுதிச் சட்டமன்ற உறுப்பினர் கிருஷ்ணமூர்த்தியும்,

குற்றம் மெய்ப்பிக்கவிடவில்லை என்பதனால், விடுதலை செய்யப்பட்டார்கள் என்றும் இதழ்கள் மூலம் செய்தி கிடைத்தது.

மதுரையில் முத்து குழுவினருக்கு ஓராண்டு தண்டனை தரப்பட்டது கண்டு, இங்கும் அதுபோல இருக்கும் என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்தோம். நான் சற்று அதிகமாகவே கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருந்தேன். ஆகவே ஆறு திங்கள் என்று அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது ஒருவிதமான ஆறுதல் அளித்தது.

தண்டனைதான் ஆறு திங்களே தவிர, அவர்கள் வழக்கு நடைபெற்று முடிய எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட 4 மாதங்களும் சிறையிலே இருந்து வந்தனர்; ஆக மொத்தத்தில் பத்துமாதச் சிறை என்று ஆகிறது.

தோழர் கோவிந்தசாமி சிறையில் இருக்கும்போது, அடுத்தடுத்து அவருடைய அண்ணனும், அக்காவும் காலமாகிவிட்டனர். அதனால் ஏற்பட்ட வேதனையையும் சுமந்துகொண்டு, அவர் சிறையிலே அடைபட்டுக் கிடந்தார்.

தோழர்களைச் சென்னைச் சிறைக்கு எப்போது அழைத்து வருவார்கள் என்று ஆவலாகக் காத்துக் கொண்டிருந்தோம். அவர்களுக்கும், சிறை செல்கிறோமே என்ற கலக்கமோ கவலையோ எழுந்திருக்காது; சென்னைச் சிறையில் என்னையும் மற்ற நண்பர்களையும் காணலாம், உடனிருந்து மகிழலாம் என்ற எண்ணம்தான் ஆர்வமாக எழுந்திருந்திருக்கும், என்று எண்ணுகிறேன்.

தமிழகத்தில், இந்தி எதிர்ப்பு அறப்போரில் ஈடுபட்டு தண்டனைபெறும் கழகத் தோழர்கள் அனைவரையும், ஒரே ஊரில், ஒரே சிறையில் வைத்தால் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக இருக்கும் என்பதுபற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தோம்.

18—5—64

இரண்டு நாட்களாக கோவிந்தசாமியும் மற்றவர்களும் வருவார்கள், வருவார்கள் என்று எதிர்பார்த்து ஏமாற்றமடைந்தோம். ஒருசமயம் அவர்களை வேலூர்

சிறைக்கு அழைத்துச் சென்றுவிட்டிருக்கக்கூடும் என்று எண்ணிக்கொண்டோம். சிறையிலே அவ்விதமான வதந்தியும் பரவிவிட்டது. ஆனால் பகல் பனிரண்டு மணி சுமாருக்கு எட்டுத் தோழர்களும், கலியாண வீட்டுக்குள்ளே நுழைவதுபோல, புன்னகையுடன் வந்தனர். வெளி உலகத்திலிருந்து வருகிறார்கள் அல்லவா—சிறை உலகிலே இருந்து வரும் எங்களுக்கு அவர்களைக் காண்பதிலே, சேதிகள் கேட்டறிவதிலே, தனி இன்பம் பிறப்பது இயற்கைதானே. இப்போது இந்தப் பகுதியில் நாங்கள் 20-பேர் இருக்கிறோம்—மதி மருத்துவ மனையிலிருந்து வரவில்லை—அவரோடு சேர்த்தால் 21.

வந்தவர்கள், அறப்போர் நிகழ்ச்சிகள், மக்கள் காட்டிய ஆர்வம், வழக்குமன்ற விவரங்கள் ஆகியவை பற்றிக் கூறினார்கள். நாங்கள் சிறையில் உள்ள நிலைமைகள்பற்றிக் கூறினோம். மீஞ்சூர் கோவன் அணியினரும், பூவிருந்தவல்லி சின்னசாமி குழுவினரும் விடுதலையாகிச் சென்றதைச் சொன்னோம். விவரமெல்லாம் நடராசன் கூறினார். அவரும் மதியின் இளவல் கிட்டுவும், சிறைவாயிலில் எங்களைக் கண்டு பேசினார்கள் என்று கோவிந்தசாமி கூறினார். அவருடைய வேதனையை உணர்ந்து, சில வார்த்தைகள் ஆறுதல் கூறினேன். தம்மைச் சிறுவயதுமுதல் பாசத்தோடு வளர்த்து வந்தவர்கள் தனது அக்காதான் என்பதை, கோவிந்தசாமி கூறிக் கண்கலங்கினார்.

இரண்டு நாட்களாக, மனிதகுல வரலாறுபற்றிய (மற்றோர்) புத்தகம் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். இது, கற்காலத்தில் இருந்த நிலையிலிருந்து படிப்படியாக மனிதகுலம் எவ்விதமெல்லாம் மாறுதல் அடைந்தது என்பது பற்றிய ஆராய்ச்சி ஏடு அல்ல. மிகப் பழய காலத்திலிருந்து உலகிலே நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளைக் கதைவடிவிலே எடுத்துக்காட்டும் ஏடு. மொத்தத்தில் கதைகளிலே, கி. மு, 30, 000 ஆண்டிலிருந்து கி. பி. 1860-ம் ஆண்டு வரை, குறிப்பு தரப்பட்டிருக்கிறது.

காட்டுமிருகங்களைக் கூட்டிவைத்து, இரண்டு காலுள்ள ஒரு பிராணியைக் கண்டேன், இனி நமக்கு ஆபத்து உண்

டாகும் என்று ஒரு குரங்கு கூறுகிறது, கி. மு. 30,000-ல். அடுத்தகதை கி. மு. 15000—கற் காலத்துச் சூழ்நிலை பற்றியது; பிறகு கி. மு. 3500, கி. மு. 1152; கி. மு. 480, கி. மு. 300, கி. மு. 200, கி. மு. 100, கி. மு. 55 என்று தொடர்ந்து, கி. பி. 1492, அமெரிக்கா கண்டுபிடிக்கப்பட்ட நிகழ்ச்சி, கி. பி 1736, நீராவி பற்றிய ஆராய்ச்சியின் துவக்கம், கி. பி. 1860-விடுதலை உணர்ச்சி எழும்பியது, என்ற முறையில், புத்தகம் அமைந்திருக்கிறது. இதிலே, வியப்பு என்னவென்றால், இது பத்துவயதுச்சிறுவர்களுக்கு, உலக வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளை ஓரளவுக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைக்க எழுதப்பட்ட புத்தகம் என்று அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது முன்னுரையில்—புத்தகம் 1930-க்கு முன்பு அச்சிடப்பட்டது. மற்ற நாட்டு மாணவர்களுக்கு அறிவுபுகட்ட எத்தகைய நேர்த்தியான ஏடுகளெல்லாம் அளிக்கப்பட்டு வருகின்றன என்பதை உணரச் செய்கிறது இந்த ஏடு.

19—5—64

வழக்கமான—பார்வையிடுதல், ஆனால் இந்த முறை, எங்களுக்குப் புதுமகிழ்ச்சி—புதியவர்களுடன் நிற்கிறோம் அல்லவா—மொத்தம் இருபதுபேர், இங்கு மட்டும்—உள்ளே வேறு இருக்கிறார்கள். எட்டுப்பேருக்கும் அவசரம் அவசரமாகக் கைதி உடை தரப்பட்டு அணியில் நிறுத்தப்பட்டனர். இங்கு எல்லாக் கைதிகளைக் காட்டிலும், உயரம், உடற்கட்டு, பார்வையில் உறுதி, எல்லாவற்றிலும் மேலானநிலை, கம்பராசபுரம் ராசகோபாலுக்குத்தான். சிறை மேலதிகாரிகள் பார்வையிட்டுக்கொண்டு சென்ற போது, அவர்கள் மனதிலே எழாமலா இருந்திருக்கும், நல்ல நல்லஆட்களப்பா, தி. மு. கழகத்தில் என்ற எண்ணம்!

இன்று மேலும் மகிழ்ச்சி எழத்தக்க விதத்தில் திருச்சியில் பல்வேறு முனைகளில் அறப்போரில் ஈடுபட்டு, சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் அம்பில் தருமலிங்கம், எம். எஸ். மணி, அழகமுத்து, ஜெகதாம்பாள் வேலாயுதம், வெங்கலம் மணி, அரியலூர் நாராயணன், புதுக்கோட்டை தியாகராசன் உள்ளிட்டு, மொத்தத்தில் 250-க்கு மேற்

பட்டவர்கள் 'கைது' செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். இன்றிரவு மதுரை முத்து அவர்களைத் திருச்சி சிறையில் வரவேற்றிருப்பார் என்று கருதுகிறேன். அந்தத் தோழர்களுக்கு மத்தியில் நான் இருப்பதற்கில்லையே என்று ஒருகணம் கவலைகூடப் பிறந்தது. பிறகோ எங்கு இருந்தால் என்ன— தொலைவு நம்மைப் பிரித்துவைக்க முடியாது—அவர்கள் நெஞ்சிலே நாம், நமது நெஞ்சிலே அவர்கள் என்ற எண்ணம் மலர்ந்தது. எது சிதைக்க முடியும்? பேசி மகிழ்ந்திருங்கள். தோழர்களே! நாங்கள் இங்கே உங்களைப்பற்றித் தான் பேசி மகிழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம் என்று நானுக் கூறிக்கொண்டேன்.

இன்னும் நாலு நாட்களில், சுந்தரம், வெங்கா, பென்னுவேல், பார்த்தசாரதி ஆகிய நால்வரும் விடுதலை ஆகிறார்கள்.

இன்று காலையிலிருந்து காஞ்சிபுரம் மணி, சுந்தரத்தை பெயரிட்டுக் கூப்பிடுவதில்லை—''என்னய்யா நாலு நாளு!'' என்றுதான் அழைக்கிறார்.

20—5—64

திருச்சி மாவட்டத்தில் அறப்போரில் ஈடுபட்டவர்களில் பலருக்கு உடனுக்குடன் விசாரணை நடைபெற்று நான்கு, மூன்று, இரண்டு திங்கள் என்ற முறையில் தண்டனைகள் தரப்பட்டுவிட்ட செய்தி பார்த்தோம். வழக்கு தயாரிப்பதாகக் கூறிக்கொண்டு, மாதக்கணக்கிலே தோழர்களைச் சிறையில் அடைத்து வைத்திருக்கும் கொடுமைக்குத் திருச்சி மாவட்டத் தோழர்கள் ஆட்படுத்தப் படாதது மிக்க மகிழ்ச்சி தந்தது. எதிலுமே திருச்சி மாவட்டத் தோழர்கள் நல்ல வாய்ப்புப் பெறுபவர்கள்—தொடர்ந்து. திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் துவக்கியதும் நடைபெற்ற முதல் மாநாடு திருச்சியில்தானே! பொது மக்களின் நல்லாதரவைத் திரட்டி, சென்ற பொதுத் தேர்தலின்போது சிறப்புமிக்க வெற்றிகளையும் ஈட்டிய இடம், திருச்சி மாவட்டம். மற்ற எல்லா மாவட்டங்களிலும் கழகத்துக்கும் கம்யூனிஸ்டு கட்சிக்கும் தேர்தல் சமயத்திலே மோதுதல்-திருச்சி மாவட்டத்திலே மட்டும், 'தழுவுதல்'

இருந்தது. பல நல்ல வாய்ப்புகளைப் பெற்று வருவது போலவே, திருச்சி மாவட்டம், அறப்போர் வீரர்களின் எண்ணிக்கையிலும் மற்ற மாவட்டங்களைப் பின்னுக்குத் தள்ளி விட்டது

இன்று திருப்பெரும்பூதூர் தொகுதி திருத்தி அமைக்கப்படும் முறைபற்றி அண்ணாமலையிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். இந்தத் தொகுதியிடம் அமைச்சருக்குக் கிடைத்ததைவிட எந்த வட்டத்தில் தனக்குக் கிட்டத்தட்ட 2000 வாக்குகள் அதிகமாகக் கிடைத்ததோ, அந்த வட்டத்தை வெட்டி எடுத்து, அதனை கடம்பத்தூர் தொகுதியிலே இணைத்திருப்பது கழகத்துக்கு ஏற்படக் கூடிய நல்வாய்ப்பைக் குலைப்பதாக அமையும் என்று கவலையுடன் கூறினார். மேலும் பல தொகுதிகளிலேயும், இது போன்ற நிலைமை ஏற்படுவதுபற்றி நண்பர்கள் எடுத்துக் காட்டினார்கள். இதற்குப் பரிகாரமே கிடைக்காதா என்று கேட்டனர். நிலைமையைப் பொதுமக்களுக்கு எடுத்து விளக்குவதைத்தவிர நாம் வேறு என்ன செய்ய முடியும்? —இதற்காக அமைந்துள்ள குழு முடிவெடுத்தது, நாங்கள் என்ன செய்யமுடியும் என்று, ஆளுங்கட்சி நியாயம் பேசும். எந்தத் தொகுதி எப்படித் திருத்தி அமைக்கப் பட்டாலும், வெற்றி பொதுமக்களின் நல்லாதரவிலே இருக்கிறது; அந்த நல்லாதரவைப் பெறுவதிலே நாம், மும்முரமாக ஈடுபட வேண்டியதுதான்—வேறு பரிகாரம் என்ன இருக்கமுடியும்? என்று நான் கூறினேன்.

இன்று பொதுவாக ஜனநாயக முறைகள் பற்றிப் அன்பழகனிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். ஜனநாயகம் எத்தனை குறையுடையதாக இருந்தாலும், மக்கள் தமது கருத்தை அறிவிக்கவும், தம்முடைய நலனுக்கு ஏற்ற ஆட்சியை அமைத்திடும் முயற்சியில் ஈடுபடவும் வாய்ப்பு அளிக்கிறது. இந்த வாய்ப்பு முழுப்பலனைக்கொடுக்க, திருத்தங்கள், முறை மாற்றங்கள் தேவைப்படக்கூடும்—ஆனால் அடிப்படை ஜனநாயக முறையை மக்கள் பெற்றுள்ள மிக பெரிய வாய்ப்பு என்று கருதுவதிலே, மாறுபாடான எண்ணம் எழலாகாது. சிலருக்கு, தோல்வி காரணமாகவோ, தத்துவ விசாரம் காரணமாகவோ, ஜனநாயக

முறையிலேயே ஐயப்பாடு ஏற்பட்டு விட்டிருக்கிறது. இந்தப் போக்கு விரும்பத்தக்கது அல்ல. சிலர், கட்சி களற்ற ஆட்சி அமைப்பு வேண்டும் என்கிருர்கள். மற்றும் சிலர், நேரடித்தேர்தல் முறையைவிட, மறை முகத் தேர்தல் முறை மேலானது என்கிருர்கள். ஆனல் எந்தகைய முறை மாற்றங்களைப் பற்றி அவர்கள் சிந்தனை செய்தாலும், ஜனநாயக முறையைவிட மக்களுக்கு நல் வாய்ப்பு தரத்தக்க வேறுமுறை இருப்பதாகமட்டும் கூற முடியாது என்று கூறினேன். ஜனநாயக முறையிலே சில மாற்றங்கள் செய்யவேண்டுமென்ற எண்ணம் பல நாடுகளி லேயும் எழும்பிக்கொண்டு வருகிறது என்பதைக் காட்டக் கூடிய ஒரு புத்தகம் இன்று படித்தேன். கற்பனைதான்—அதிலே ஒரு கருத்தோட்டமும் இருக்கிறது. 1980-ல் பிரிட் டிஷ் காமன்வெல்த் அமைப்பு எவ்விதம் இருக்கும், பிரிட் டனில் முடியாட்சி முறை இருக்குமா, ஜனநாயக முறை யிலே என்னென்ன புதுமைகள் புகுத்தப்படும் என்பதுபற்றி யெல்லாம் நெவில்ஷட் என்பவர் எழுதியுள்ள இந்தப் புத்தகத்தில் கோடிட்டுக் காட்டப்படுகிற கதை வடிவம், பிரிட்டனில் முடியாட்சி இருக்கிறதே தவிர, முடிதரித் தோருக்கு உரிமைகளும் சலுகைகளும் படிப்படியாகக் குறைக்கப்பட்டுவிடுகின்றன. 1980-ல், பிரிட்டனில் ராணி தான்ஆட்சி செய்கிருர். ஆனல், அவருக்குத் தமக்குப் பிறகு தம் மக்கள் மன்னர்களாக இருக்கவேண்டும் என்ற விருப் பம்கூட எழவில்லை. முடி தரித்துக்கொண்டு, ஆட்சியின் பிடி அவ்வளவையும் மக்கள் மன்றத்திடம் ஒப்படைத்து விட்டு இருப்பதில், பசையும் இல்லை, ருசியும் இல்லை என்று தோன்றுகிறது. முடிமன்னர்களின் செலவுபற்றி கணக்குப் பார்ப்பதும், கேள்வி எழுப்புவதும் சரியல்ல, முறையல்ல என்ற மரபு கூட 1980—ல் எடுபட்டு விடுகிறது. எந்தச் செலவானலும் மக்கள் மன்றத்தின் ஒப்பம் பெற்ருக வேண்டும் என்று ஆகிவிடுகிறது. பிரிட்டனில் நிலைமை இவ்விதம் ஆகிவிடும்போது, காமன்வெல்த்தில் இணைந் துள்ள கானடாவிலும், ஆஸ்திரேலியாவிலும், ராஜபக்தி ஓங்கி வளருகிறது. மகாராணியின் செலவுக்காகத் தாராளமாகப் பணம் வழங்க அந்த நாடுகள் முன்வரு கின்றன. ராணியே, இரண்டொரு மாதங்கள் மட்டுமே

பிரிட்டனில் தங்கி இருப்பது, பெரும்பகுதி நாட்களை கனடாவிலும் ஆஸ்திரேலியாவிலும் கழிப்பது என்று திட்டமிடுகிறார்கள்.

ஆஸ்திரேலியா, கனடா ஆகிய நாடுகள் பிரிட்டிஷ் ராணியிடம் 'பக்தி விசுவாசம்' காட்டுவதாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பகுதியைவிட, சுவையுள்ள சிந்தனையைக் கிளறி விடும் பகுதி, ஓட்டுகள் பற்றியது. ஆஸ்திரேலியாவில், 'ஒருவருக்கு ஒரு ஓட்டு' என்ற ஜனநாயக முறை மாற்றப்பட்டு ஒருவர் ஏழு ஓட்டுகள்வரை பெறத்தக்க வாய்ப்பு அளிக்கப்படும் முறை புகுத்தப்படுகிறது—கதையில். செல்வவான்களும், படித்தவர்களும் மட்டுமே ஓட்டு உரிமை பெற்றிருக்கும் முறை மக்களாட்சிக்கு வழி கோலாது—மேல்தட்டிலுள்ளவர்களின் ஆதிக்கத்துக்குத்தான் வழி அமைக்கும். ஆகவேதான், நீண்ட கிளர்ச்சிக்குப்பிறகு, வயதுவந்தவர்கள் அனைவருக்கும், படித்திருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், சொத்து இருந்தாலும் இல்லை என்றாலும் ஓட்டு உரிமை உண்டு என்ற திட்டம் கிடைத்தது. ஒருவருக்கு ஒரு ஓட்டு என்ற திட்டம், ஜனநாயகத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதாகி விட்டது.

இந்த முறை மாற்றப்பட்டு, ஒருவருக்கு ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட ஓட்டுகள் கிடைக்கத்தக்க ஒருமுறை, ஆஸ்திரேலியாவிலே புகுத்தப்படுகிறது என்று 1980ல், நிலைமை எப்படி இருக்கக்கூடும் என்ற கற்பனையைக் கதை வடிவிலே தருபவர் தெரிவிக்கிறார்.

ஜனநாயகத்தின் அடிப்படை உரிமையின்படி, வயது வந்த அனைவருக்கும், படிப்பு, உடைமை உண்டா இல்லையா என்று பார்க்காமல், விஷயங்களைப் புரிந்து கொள்ளத்தக்க வயது வந்திருக்கிறதா என்பதைக் கவனித்து, ஓட்டு தரப்படும் முறை அகற்றப்படவில்லை. அனைவருக்கும் அந்த ஒரு ஓட்டு இருக்கிறது—அடிப்படை ஓட்டு. ஆனால் அத்துடன் வேறு ஆறுவிதமான காரணங்களால், ஓட்டுகள் வழங்கப்படுகின்றன. அனைவருக்கும் அடிப்படை ஓட்டு வழங்கப்பட்ட பிறகு, கல்வியாளர்களுக்கு அவர்கள் கல்வி காரணமாகப் பெறும் புதிய தகுதி, பொறுப்பு இவற்றைக் குறிப்பில் வைத்து, இரண்டாவது ஓட்டுத் தரப்படுகிறது. எவ

றெவர், தமது நாட்டு நன்மைக்காக வெளி நாடுகள் சென்று பணியாற்றி இருக்கிறார்களோ - குறிப்பாக போர்முனைப் பணியாற்றியவர்கள்—அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு அதற்காக ஒரு ஓட்டு கிடைக்கிறது—மொத்தத்தில் மூன்று ஓட்டுகள் அவர்களுக்கு. விவாக விடுதலை செய்துகொள்ளாமல், குடும்பம் நடத்தி, இரண்டு மக்களைப் பெற்று, அவர்களைப் பதினைந்து வருஷங்கள் வரையில் ஆளாக்கி விடுபவருக்கு, குடும்பக் கடமையைச் செவ்வனே செய்து முடித்தவர் என்பதற்காக, ஒரு ஓட்டு கிடைக்கிறது—குடும்ப ஓட்டு. எவரெவர், தொழில் நடத்தி, பொருள் ஈட்டி, நாட்டின் மொத்தச் செல்வத்தை வளர்க்கிறார்களோ அவர்களுக்கு, அந்தத் துறையில் ஈட்டிய வெற்றிக்காக ஒரு ஓட்டு தரப்படுகிறது. மார்க்கத்துறையில் தூய பணியாற்றுபவருக்கு அந்தத் தனித்தகுதி காரணமாக ஒரு ஓட்டு தரப்படுகிறது. சிறப்பு இயல்பினர் என்று ராணியார் கருதி, சிலருக்கு ஒரு ஓட்டு அளிக்கிறார்கள். இப்படி ஒரு சிலருக்கு ஒரு ஓட்டு என்பது மாறி, ஒருவருக்குப் பல ஓட்டுகள், ஒவ்வொரு தனித் தன்மைகளுக்காக—மொத்தத்தில் ஏழு ஓட்டுகள் என்ற புதுமுறை புகுத்தப்பட்டிருக்கிறது—ஆஸ்திரேலியாவில்—கதையில்.

கதைதானே என்று கூறிவிடுவதற்கில்லை—ஒருவருக்கு ஒரு ஓட்டு என்பது பொதுநீதி என்றபோதிலும், ஜனநாயகம் செம்மையடைய வேண்டுமானால் மக்களிடை ஏற்படும், அல்லது மக்களில் சிலரோ பலரோ பெறும், தனித்தன்மைகள், திறமைகள், தகுதிகள் ஆகியவற்றைப் புறக்கணித்துவிடக்கூடாது—அவர்கள் எல்லோரிலும் இருக்கிறார்கள். ஆனால் சில தனிச்சிறப்புகளையும் பெற்றிருக்கிறார்கள். ஆகவே எல்லோருக்கும் இருப்பதுபோல அவர்களுக்கும் ஒரே ஒரு ஓட்டு என்பது முறையாகாது என்ற கருத்து, இந்தக் கதை வாயிலாக வலியுறுத்தப்படுகிறது. இந்தக் ஏற்பாட்டின்படி, ஒருவருக்குப் பல ஓட்டுகள் கிடைப்பதால், தேர்தலின்போது அவருடைய முக்கியத்துவம் அதிகமாகிறது. சில தகுதிகளைப் பெற்றால், ஒரு ஓட்டுடன் மற்றும் ஒன்றோ இரண்டோ கிடைக்கும் என்ற நிலை இருப்பது காரணமாக, மக்கள், அந்த அதிக ஓட்டுகளைப் பெறுவதற்காக, தனித்திறமைகளைப் பெற முனைவார்கள்—அதன்

காரணமாக, சமூகத்தின் மொத்தத் தரம் உயரும், என்ற கருத்து எடுத்துக் காட்டப்படுகிறது.

ஒருவருக்கு ஒரு ஓட்டு என்பதுதான் ஜனநாயகத்திலே அடிப்படையாக இருக்கிறது என்றாலும், இப்போதேகூட, ஒருவர் பி.ஏ., பட்டதாரியாக இருந்தால், அவருக்கு எல்லோருக்கும் கிடைக்கும் அடிப்படை ஓட்டு மட்டுமல்லாமல், பட்டதாரி என்பதற்காக, ஒரு ஓட்டு கிடைக்கிறது. அவர் இரண்டு ஓட்டுகளுக்கு உரிமையாளர். அவரே, மாநகராட்சி மன்றம், நகராட்சிமன்றம் ஆகியவற்றிலே உறுப்பினரானால், அந்த மன்றங்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் உறுப்பினர்களுக்கு ஓட்டு அளிக்கும் உரிமையும் கிடைக்கிறது—ஆக அவருக்கு மொத்தத்தில் மூன்று ஓட்டுகள். ஒருவர் பி.ஏ., படித்திருந்து, ஆசிரியராகப் பணியாற்றினால் பொது உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும்போது, அதிலே கலந்துகொள்கிறார்—அதற்கு ஓட்டு இருக்கிறது; பிறகு பட்டதாரிகள் தொகுதித் தேர்தலின் போது கலந்து கொள்கிறார், அதிலே ஓட்டு இருக்கிறது, மூன்றாவதாக ஆசிரியர் தொகுதியில் தேர்தல் நடைபெற்றால் அதற்கும் ஓட்டளிக்கிறார்—ஆக அவருக்கு 3 ஓட்டுகள். ஆனால் பொதுவாக, ஜனநாயக அடிப்படை என்று நாம் கூறுவது ஒருவருக்கு ஒரு ஓட்டு என்பதைத்தான். அந்த அடிப்படை நடைமுறையில் இருக்கும் நாடுகளிலேயே இது போல மூன்று ஓட்டுகள் பெறுகிற உரிமை சிலருக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கிறது—சில தனித் தன்மைகள் சிறப்புகள் காரணமாக,

18. அரசியல் விந்தைகள்....
பண்டித நேரு காலமானார்....

(கடிதம் 18. காஞ்சி—14.3.65).

தம்பி!

கதையில், இதுபோல ஒருவருக்குப் பல ஓட்டுகள்—மொத்தத்தில் ஏழு—அளிக்கப்படுவதாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

ஆனல் இதிலே உள்ள வித்தியாசம் என்னவென்றால், ஆஸ்திரேலியாவிலே உள்ளதாகக் கற்பனையாகக் கூறப்படும் ஏழு ஓட்டு முறையில், ஒருவர் அந்த ஏழு ஓட்டுகளையும் ஒரேநேரத்தில் பொதுத் தேர்தலின் போது, உபயோகப் படுத்துகிறார்—இங்கு மூன்று ஓட்டுகளை வைத்திருப்பவர், மூன்று ஓட்டுகளையும், தனித்தனியாக, மூன்று கட்டங் களில் பயன்படுத்துகிறார்.

இங்கு மூன்று ஓட்டு உள்ளவர், மூன்று வெவ்வேறு தேர்தல்களில் கலந்துகொள்ளும் வாய்ப்பும் உரிமையும் பெறுகிறார். கதையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஏழு ஓட்டு முறையில், ஒரே தேர்தலில் ஏழு ஓட்டுகளை அவைகளைப் பெற்றிருப்பவர் உபயோகித்து, ஒரே ஓட்டுப் பெற்றுள்ள வாக்காளரைவிட, ஏழு மடங்கு வலிவுபெற்றவர் தான் என்பதை எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

சொல்வதில்லையே தவிர, சொல்ல நினைத்தால், இங்கு ஒரு பட்டதாரி ஆசிரியர், சாதாரண வாக்காளரைப் பார்த்து, "உன்னைப்போல நான் என்று எண்ணிக் கொள் ளாதே; பொது உறுப்பினர் தேர்ந்தெடுக்க மட்டுமே உனக்கு ஓட்டு உண்டு; அந்த ஓட்டு எனக்கும் உண்டு; ஆனல் பட்டதாரிகள் தொகுதியிலேயும், ஆசிரியர்கள் தொகுதியிலேயும் உனக்கு ஓட்டு இல்லை; எனக்கு உண்டு; நான் உன்னைவிட மும்மடங்கு; தெரிந்துகொள் என்று சொல்லலாம்—வேடிக்கையாக. ஆஸ்திரேலியாவிலேயே ஒரே பொதுத் தேர்தலின்போது ஒருவர் மற்றொருவரை விட, இருமடங்கிலிருந்து ஏழு மடங்குவரை வலிவு காட்டக் கூடியவராகிறார்.

தகுதிகள், தனித்திறமைகள், சிறப்பியல்புகள் ஆகிய வைகள் கொண்டவர்கள் மட்டுமேதான், ஆட்சிஅமைப்புக் காரியத்தில் ஈடுபடவேண்டும் என்று கூறுவது, ஜனநாய கம் ஆகாது. ஆனல் ஜனநாயகம் என்பதற்காக தகுதிகள், திறமைகள், சிறப்பியல்புகள் ஆகியவைகளுக்குப் பொரு ளும் பயனும் இல்லாமலே போய்விடவேண்டும் என்று கூறுவதும் சரியாகாது. ஆகவேதான், ஜனநாயக அடிப் படையையும் அழிக்காமல், தனித்தன்மைகளுக்கும் வாய்ப்

புத்தர, ஏழு ஓட்டு முறை ஏற்பட்டது என்று கதையில் விளக்கம் தரப்படுகிறது.

இதுபோன்ற முறை தேவையா அல்லவா என்பதற்காக அல்ல, ஜனநாயகத்தைச் செம்மைப்படுத்த வேண்டும் என்ற கருத்து இன்று பலரைப் பலவிதமான புது ஏற்பாடுகள் பற்றி எண்ணிப்பார்த்திட வைக்கிறது என்பதற்காக, இந்தக் கதையிலே காணப்படும் விந்தை முறை பற்றி குறிப்பிட்டுக் காட்டினேன். நெடுநேரம் அன்பழகனும் நானும், இது குறித்தும் இதன் தொடர்பான பிரச்சினைகள் குறித்தும் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். அவர் ஆசிரியர் தொகுதியில் வெற்றி பெற்றவரல்லவா?

22—5—64

வெங்காவும் பொன்னுவேலுவும் நன்றாகத் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்—பொழுது விடிந்ததும் விடுதலை. என் வலப்பக்கத்து அறையிலுள்ள பார்த்தசாரதிக்கும் இடப்பக்க அறையிலுள்ள சுந்திரத்திற்கும் கூடத்தான். இன்று இரவோடு, அந்த நால்வருடன் ஒன்றாகக் கழித்து வந்த சிறைவாழ்க்கை முடிவுடைகிறது. அவர்கள் வெளியே செல்கிறார்கள். நான் இன்னும் ஓர் இருபத்தியொரு நாட்கள் இங்கு இருக்கவேண்டும். இன்றோடு 19. நாட்கள் ஆகியுள்ளன என்று பொன்னுவேல் கணக்குக் கொடுத்தார். இவர்களுடன் வெளியேயும் நெருங்கிப் பழகுபவன் தான் நான் என்றாலும், இந்த ஆறுதிங்களாக இருபத்திநாலு மணி நேரமும் ஒரே இடத்தில் இருந்து பழகி வந்ததை நினைக்கும்போது, இந்தப் பிரிவு மனதுக்குச் சங்கடமாகத்தான் இருக்கிறது. என்னிடம் அவர்கள் கொண்டுள்ள அன்பும், என் நலனைக் கருத்தில் கொண்டு, எனக்காகப் பல்வேறு உதவிகளை அவர்கள் செய்வதிலே வெளிப்பட்ட பாசஉணர்ச்சியும் என் உள்ளத்தில் என்றும் நிலைத்திருக்கும். பார்த்தசாரதி தவிர மற்ற மூவரும் இளமைப் பருவத்தினர்—குடும்பம் மட்டுமே தரத்தக்க குதூகலத்தை இழந்தது மட்டும் அல்ல—இழந்து இங்கு ஆறு திங்களாக அல்லலை மேற்கொண்டனர். ஒரு தூய காரியத்துக்காகத் தொண்டாற்றுகிறோம்' என்ற உணர்ச்சியும் எழுச்சியும் தவிர,

இந்த நிலையை இலட்ச இலட்சமாகக் கொட்டிக் 'கொடுப்ப தாகச் சொன்னாலும் ஏற்படுத்த முடியுமா? தூங்கட்டும், பாவம்! நாளையத்தினம் பெற்றோர் மகிழ, உற்றார் உசா விட, நண்பர்கள் நலன் விசாரிக்க, இல்லத்தரசி இன்முகம் காட்ட, மகிழ்ச்சி அடையப் போகிறார்கள். அவர்களெல் லாம் அதுபோல இன்பமாக வாழவேண்டும் என்பதுதான் என் எண்ணம்; என்றாலும் கன்னல் தமிழ்மொழி காத்திடும் கடமை எழும்போது, எத்தகைய இன்ப நுகர்ச்சியையும் விட்டுக்கொடுத்துவிட்டு, வீறுகொண்டு எழவேண்டும் என்பது என் முறையீடு. என் குரல் கேட்டு, மதிப்பளித்து, இன்ப நிலைமையை இழந்திடும் துணிவுகொண்டு, இங்கு வந்தவர்கள் இந்த நண்பர்கள். நாளையத்தினம், நாட்டி னரைக் காணச் செல்கிறார்கள். நாளை மாலை, வெங்காவின் கிராமமான சீதாபுரத்தில், பாராட்டுக் கூட்டமாம். அறப் போரில் ஈடுபட்ட அனைவரும் பாராட்டுக்குரியவர்கள்; நாடு அவர்களைப் பாராட்டத்தான் செய்யும். சென்று வருவீர்! சிறையிலே மேலும் பலர் இன்னமும் அடைபட் டுக்கிடக்கிறார்கள் என்ற செய்தியை மக்களிடம் எடுத்துக் கூறிவருவீர்! என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இன்று காலை, கருணாநிதி வந்திருந்தது எனக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி அளித்தது—பார்த்து இரண்டு மூன்று திங்களாகி விட்டன. கருணாநிதியுடன் கருணாநந்தமும் வந்திருந் தார். தோழர்களின் நலன் குறித்துக் கேட்டறிந்து மகிழ்ச்சி பெற்றேன். கருணாநிதியின் வழக்கு அடுத்த மாதம் மூன்றாவது வாரம் நடைபெறும் என்று அறிந்து கொண்டேன். கூட்ட நிகழ்ச்சிகள், உண்டி திரட்டியது ஆகியவைபற்றிக் கூறிடக்கேட்டு இன்புற்றேன். "அண்ணா, 13-ந் தேதி நிச்சயமாக விடுதலைதானே? காலை யிலே எத்தனை மணிக்கு அனுப்பிவைப்பீர்கள்?" என்று ஆவலுடன் கேட்ட கருணாநிதியின் கேள்விக்கு, அதிகாரி அழகான ஒரு புன்னகையைப் பதிலாகத் தந்தார்.

இன்று மாலை என்னைக் காண ராணி, பரிமளம், சரோஜா மூவரும் வந்ததாகவும், காலையிலேயே பார்க்கும் முறை தீர்ந்துவிட்டதால் இன்று பார்ப்பதற்கு இல்லை என்றும் கூறித் திருப்பி அனுப்பிவிட்டதாகவும் கேள்விப் பட்டேன்.

பார்த்தசாரதி, இத்தனை நாட்களாகப் பார்த்துவந்த சமையல் நிர்வாகத்தை எப்படிச் செம்மையாகச் செய்வது என்ற நுணுக்கங்களை, புதிய நிர்வாகி காஞ்சிபுரம் தோழர் சம்பந்தத்திடம் விளக்கிக்கொண்டிருந்தார். சம்பந்தத் துக்கு இது புதிதுமல்ல, பிரமாதமுமல்ல. இங்கு 16 பேர் தானே, செங்கற்பட்டுச் சிறையில் அவருடைய நிர்வாகத் தில் 55 பேர் இருந்துவந்தார்கள் என்று, காஞ்சிபுரம் தோழர்கள் பூரிப்புடனும் பெருமையுடனும் பேசினார்கள்.

23—5—64

இன்று, பார்த்தசாரதி, சுந்தரம், பொன்னுவேல், வெங்கா ஆகிய நால்வரும் விடுதலை செய்யப்பட்டனர். காலை 5-30க்கே நான் எழுந்துவிட்டேன், நண்பர்களை வழி அனுப்பி வைக்க. நால்வரும், இங்குள்ள நண்பர்களிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு 6-30 சுமாருக்குச் சென்றனர். சிறை உடைகளைக் களைந்துவிட்டு, அவர்கள் தங்கள் சொந்த உடை அணிந்துகொண்டு, எங்களிடம் விடை பெற எதிரே நின்றபோது, ஒரு புதிய பொலிவு அவர்கள் முகத்திலே மலர்ந்தது. வெளியே செல்கிறோம், அறப் போரில் ஈடுபடச் சிறை சென்றவர்கள் இதோ விடுதலை பெற்று வந்திருக்கிறார்கள் என்று ஆயிரமாயிரம் தோழர் கள் சுட்டிக்காட்டி மகிழப் போகிறார்கள். அறப்போரின் அருமை பெருமையினை அறிந்தவர்கள் பெருமிதம் கொள் ளப் போகிறார்கள். பெற்றோரும் இல்லத்தின் மற்றவர் களும், சிறை சென்றுள்ளனரே நமது செல்வங்கள், எப்படி அவர்களைப் பிரிந்திருப்பது, உடல் நலம் கெடாமல் இருக்கவேண்டுமே, என்றெல்லாம் கொண்டிருந்த கவலை நீங்கப்பெற்று, வந்துவிட்டனர் எமது செல்வங்கள், பொலி வளிக்கும் புன்னகை தவழும் முகத்துடன் வந்துவிட்டனர் என்று கூறி, மகிழ்ச்சிபெறப் போகிறார்கள் என்ற எண் ணம், விடுதலைபெற்ற நால்வருக்கும், புதிய தெம்பையும், நடையிலே ஒரு மிடுக்கையும் தானாகக் கொண்டுவந்து சேர்த்துவிட்டது. அவர்களை அந்த நேரத்தில் காண்பவர் களின் கண்களில் இவர்கள் சற்று முன்புவரை கைதிகளாக இருந்தவர்கள் என்று எண்ணிடக்கூடத் தோன்றாது; அத்தகைய ஒரு புதுப் பொலிவு பெற்றனர். அவர்களை

அனுப்பி வைத்து விட்ட பிறகு, அன்று முழுவதும் எனக்கு, அடிக்கடி அவர்கள் பற்றிய நினைவாகவே இருந்தது. அதிலும், எதற்கெடுத்தாலும், வேடிக்கையாக, சுந்தரத்தைக் கூவிக் கூவி அழைப்பது இந்த ஆறு திங்களாக எனக்குப் பழக்கமாகி விட்டிருந்ததால், அந்த நினைவு மேலோங்கியபடி இருந்துவந்தது. சுந்தரம்! சுந்தரமூர்த்தி! சுந்தரமூர்த்திநாயனார்!—என்று இப்படி மாறி மாறிக் கூப்பிட்டபடி இருப்பேன்—அவர்கள் வெளியே சென்று விட்ட பிறகு, அந்த அறைகள் வெறிச்சிட்டுப் போய்க் கிடந்தன.

வெளியே நல்ல கூட்டம்—வரவேற்பு என்று காவலாளிகள் பேசிக்கொண்டார்கள்—விவரங்கள் கூறுவாரில்லை. நாங்களாக, இப்படி இருந்திருக்கும், இன்னின்னார் வந்திருப்பார்கள், இப்படி இப்படிப் பேசி மகிழ்ந்திருப்பார்கள் என்று, இங்கு இருந்தபடி கற்பனை செய்து கொண்டிருந்தோம்—அதிலேயும் ஒரு சுவை கிடைக்கத்தான் செய்தது.

முன்பே செய்திருந்த ஏற்பாட்டின்படி, சமையல் நிர்வாகப் பொறுப்பை காஞ்சிபுரம் சம்பந்தம் மேற்கொண்டார். சுந்தரமூர்த்திநாயனார் வெளியே சென்றுவிட்டார், இனி சம்பந்தர் துணைதான் நமக்கு என்று வேடிக்கைக்காகக் கூறினேன். எந்தக் காரியத்தையும் பொறுப்பாகவும் அமைதியாகவும், தமது திறமைபற்றி எதுவும் பேசாமலும் பெருமை கூறிக் கொள்ளாமலும் செய்து முடிப்பவர், சம்பந்தம்—அடக்கமான இயல்பு.

இப்போது, எனக்கு வலப்புறமும் இடப்புறமும், பார்த்தசாரதி, சுந்தரம் இருந்த அறைகளில், சம்பந்தமும் மணியும் குடியேறி உள்ளனர். இரவு என் அறையில், மணியும் திருவேங்கிடமும்.

இன்றிரவு நீண்டநேரம் செங்கற்பட்டு மாவட்ட கழக நிலைமைகள் குறித்து, மணியிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். என்னுடைய நலனைக் கவனித்துக் கொள்வதிலே மிகுந்த அக்கறை கொண்டுள்ள மணி, சம்பந்தம், திருவேங்கிடம் ஆகியோர், நான் விடுதலை பெற்ற பிறகும், இங்கே இருக்க

வேண்டியவர்கள். சுந்தரம், பார்த்தசாரதி ஆகியோர் வெளியே சென்றுவிட்டதால் என் நலனைக் கவனித்துக் கொள்வதில் புதிய பொறுப்பு ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டு, அன்பழகன் மெத்த உதவிகள் செய்கிறார்.

இன்று மாலை, ராணி, பரிமளம், சரோஜா மூவரும் என்னைக் காண வந்திருக்கிறார்கள்; இன்று அனுமதிக்க முடியாது, திங்கட்கிழமை வரலாம் என்று அதிகாரிகள் கூறித் திருப்பி அனுப்பிவிட்டதாகத் தெரியவந்தது. அன்பழகனைக் காணவந்த வெற்றிச் செல்வியையும் அது போலவே திருப்பி அனுப்பிவிட்டிருக்கிறார்கள்; அவர்கள் வீடுசென்று, சிறை மேலதிகாரியிடம் தொலை பேசிமூலம் கேட்டிருக்கிறார்கள், 'இன்று எனக்கு என் கணவரைப் பார்க்கும் அனுமதி இருந்தும் திருப்பி அனுப்பிவிட்டார்களே, ஏன்?' என்று. அதற்குப் பிறகு, வெற்றிச் செல்விக்கு அனுமதி தரப்பட்டது. அவர்கள் அன்பழகனை வந்து பார்த்து, இந்தத் தகவலையும் ராணியைத் திருப்பி அனுப்பி விட்டதுபற்றியும் கூறி இருக்கிறார்கள். இன்று சர்க்கார் விடுமுறை நாளாம்—ஆகவே சீக்கிரமாகவே பூட்டிவிட வேண்டும் என்று கூறி, வெளியே மஞ்சள் வெயில் அடித்துக்கொண்டிருக்கும்போதே எங்களை அறைகளில் போட்டுவிட்டார்கள். தூக்கம் வருகிறவரையில், ரஷியா வில் புரட்சி வெற்றிபெற்ற காலத்திற்கும் புதிய சமுதாய அமைப்பு பலமடையும் காலத்திற்கும் இடையே இருந்த நிலைமைகளை விளக்கும் பல சிறுகதைகள்—ரஷிய எழுத் தாளர்கள் தீட்டியவை—கொண்ட ஏடு படித்துக் கொண் டிருந்தேன். சிறை வாழ்க்கைபற்றிய ஒரு சிறுகதை, மனதை உருக்கும்விதமாக இருந்தது. அதைப்பற்றிச் சிந் தித்தபடியே கண் அயர்ந்தேன்.

24—5—64

ஞாயிற்றுக்கிழமை—ஓய்வு நாள்—சிறையில் வறட்சி நிரம்பிய நாள். இந்த வறட்சியை நீக்கும் வகையில், இன்று காலை பத்து மணிக்கு மருத்துவ மனை சென்றிருந்த மதியழகன் இங்குவந்து சேர்ந்தார். கடந்த பதினைந்து

நாட்களாக, மருத்துவ மனையில் இருந்த விட்டு வருகிறார்—சிறையில் உள்ளவர்களுக்கு, இவ்விதம் வெளியில் இருந்து வருகிறவர்களைக் கண்டதும், ஒரு தனி மகிழ்ச்சி பிறப்பது இயல்பல்லவா—சேதிகள் கேட்டறிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பு என்பதால். மருத்துவ மனையில், தமக்கு அளிக்கப்பட்ட சிகிச்சை பற்றி விவரமாக மதி கூறினார். விடுதலையான வெங்கா, பொன்னுவேல், பார்த்தசாரதி ஆகியோர் நேற்று மருத்துவமனை வந்து தன்னைப் பார்த்ததாகவும், சில நாட்களுக்கு முன்பு, ராஜாராம் எம். பி., என். வி. நடராசன், எம். எல். சி., அரங்கண்ணல், எம். எல். ஏ., குத்தூசி. குருசாமி, மற்றும் பலர் வந்து நலன் கேட்டுச் சென்றதையும் கூறினார். சென்னைக் கடைவீதி யொன்றில் ஏற்பட்ட வெடிவிபத்தில் சிக்கியவர்களை, மருத்துவ மனையில் பார்த்ததை, மதி கூறிடக் கேட்கும்போது, மிகவும் வேதனையாக இருந்தது. பயங்கரமான விபத்து என்று தெரிகிறது. மிகப் பரிதாபகரமான சாவுகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இத்தனை உயிர்களைக் காவுகொண்ட, அத்தகைய ஆபத்தான வெடிமருந்துகளை எத்தகைய இடத்தில், எவ்விதமான முறையில் வைத்திருக்க வேண்டும் என்ற கட்டு திட்டம், முறைகளே இல்லையா? இவ்விதமான பயங்கரமான விபத்து ஏற்படக் கூடிய விதத்திலா நிலைமை இருந்திருக்க வேண்டும் என்பனபற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். மதியழகன் நேரிலே அந்த விபத்திலே சிக்கிக் கொண்டவர்களைப் பார்த்துவிட்டு வந்த விவரம், கூறக் கேட்டபோது மனம் மிகவும் வேதனைப்பட்டது.

25—5—64

இன்று காலை பத்துமணிக்குமேல், மேயர் கிருஷ்ண மூர்த்தி துணைமேயர் காபாலமூர்த்தியுடன் என்னைக் காண வந்திருந்தார். முன்பு இரண்டொருமுறை முயற்சித்தும் மேயர் என்னைக்காண உரியநேரத்தில் அனுமதி கிடைக்கவில்லை. சில ஆண்டுகளாக என்னிடமும் கழகத் தோழர்களிடமும் நட்புக்கொண்டு பழகிவரும் கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் இனிய இயல்பு படைத்தவர். அவர் மேயராக வேண்டுமென்று கழகம் எடுத்துக்கொண்ட முதல் முயற்சி

வெற்றிபெறுமற் போனபோது நான் சங்கடப்பட்டேன்; அப்போதுகூட அவர், வெற்றி கிட்டாததுபற்றிக் கவலை இல்லை, நீண்ட பல ஆண்டுகளாக நான் எந்தக் கம்யூனிஸ்டு கட்சியுடன் இணைந்து பணியாற்றி வந்திருக்கிறேனே அந்தக் கம்யூனிஸ்டு கட்சி, காங்கிரசுடன் கூடிக்கொண்டு எனக்குத் துரோகம் செய்த அதேநேரத்தில், கழகத் தோழர்கள் கட்டுப்பாடாக இருந்து எனக்கு ஆதரவு அளித்த பெருமையும் மகிழ்ச்சியுமே எனக்குப் போதும் என்று கூறினவர்.

மேயர் பொறுப்பிலே ஈடுபட்டதிலே ஏற்பட்ட அனுபவங்கள்பற்றிச் சிறிது நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தார். துணைமேயருடன், அப்போதுகூட நகரில் பல பகுதிகளைப் பார்வையிட்டுவிட்டு வருவதாகச் சொன்னார்.

எளிய வாழ்க்கையினரான அந்த நண்பருடைய தொண்டு, நகருக்குக் கிடைத்திருப்பது நல்லதோர் வாய்ப்பாகும். அவர் தொடர்புகொண்டுள்ள கம்யூனிஸ்டு கட்சியின் இன்றைய பிரச்சினைபற்றிச் சில கூற ஆரம்பித்தார்; அந்தப் பேச்சை மேற்கொண்டு விரிவாக்காதபடி நான் வேறு விஷயங்களைப் பேசலானேன்.

மாலையில் ராணி, பரிமளம், சரோஜா மூவரும் வந்திருந்தனர். மூவருக்குமேல் அனுமதி கிடையாது என்பதால், கௌதமன் வெளியிலேயே நிறுத்தப்பட்டு விட்டதாகக் கூறினார்கள். அனைவருடைய நலன்பற்றியும் சிறிது நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தோம்.

இன்று இரவு, காஞ்சிபுரம் அறப்போரில் ஈடுபட்ட கோவிந்தசாமி குழுவினர் வழக்கில், அளிக்கப்பட்ட தீர்ப்பு விவரம் படித்துக்கொண்டிருந்தேன்.

மாலை அணிவித்தார்கள். கொடிகளைக் கொடுத்தார்கள். சென்றுவருவீர்! வென்றுவருவீர்! என்று முழக்கமிட்டு உற்சாகமூட்டினார்கள். ஆகவே தோழர்கள் சி. வி. எம். அண்ணாமலை, மார்க், சபாபதி, நெல்லிக்குப்பம் தொகுதி வட்டமன்ற உறுப்பினர் கிருஷ்ணமூர்த்தி காட்டுமன்னார்குடி தொகுதி சட்டமன்ற உறுப்பினர்

கிருஷ்ணமூர்த்தி ஆகியோர், (இ. பி. கோ. 120) சதிக் குற்றம் செய்தவர்களாகிறார்கள் என்ற போலீஸ் தரப்பு வாதத்தை நீதிபதி ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை—அதற்கான விவரத்தைத் தமது தீர்ப்பிலே கூறியிருந்தார்.

இதேபோன்ற வழக்குத்தான் கருணாநிதி, நடராசன் ஆகியோர்மீது மதுரையில் தொடரப்பட்டது; ஆனால் அங்கு அவர்களுக்கு நீதிமன்றம் ஆறு திங்கள் கடுங்காவல் தண்டனை என்று அளித்திருக்கிறது.

சி. வி. எம். அண்ணாமலையும் மற்றவர்களும், சட்ட விரோதமான செயலில் ஈடுபடக்கிளம்பிய கோவிந்தசாமி குழுவினருக்கு மாலை அணிவித்தனர். அந்தச் செயல், அவர்களைக் குற்றம் செய்யச் சதி செய்தவர்களாக்குகிறது என்ற போலீஸ் வாதத்தை நீதிபதி ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்து, ஆறும் குற்றவாளி (அண்ணாமலை) தமது கட்சித் தோழர்களுக்கு மரியாதை தெரிவிக்க மாலை அணிவித்த தாகக் கூறியுள்ளார்; மாலை அணிவித்ததை மட்டுமே ஆதாரமாக வைத்துக்கொண்டு, மாலை அணிவித்தவர் களும் சதியில் பங்கு கொண்டவர்களாகிறார்கள் என்ற முடிவுக்கு வருவதற்கில்லை. ஒன்றுகூடி, கூட்டாக ஒரு குற்றம் செய்வது சதி என்று ஆகிறது. போலீஸ்தரப்பிலே தரப்பட்ட சான்று 17 எண் முதல் ஐந்து குற்றவாளிகள் மட்டுமே அரசியல் சட்டத்தைக் கொளுத்த வேண்டும் என்று தி. மு. க. தலைவர்கள் பணித்திருக்கிறார்கள் என்பதைக் காட்டுகிறது. அந்த ஐவரும், அதுபோல் செய் திட ஏற்கனவே முடிவெடுத்துள்ளனர் என்பதும், போலீஸ் தரப்பு தந்த சான்று மூலமே தெரியவருகிறது. ஆகவே முதல் ஐந்து எதிரிகள் அரசியல் சட்டத்தைக் கொளுத் தும்படி, சதி செய்யவேண்டிய அவசியம் மற்ற எதிரிகளுக்கு இல்லை.

ஏழாவது குற்றவாளி சுபாபதி) கழகக் கொடிகளை முதல் ஐந்து எதிரிகளிடம் கொண்டுவந்து கொடுத்தார் என்று கூறப்பட்டது. கொடுத்ததாகவே வைத்துக் கொண் டாலும், அதனாலேயே ஏழாவது எதிரி சதி செய்தார், உடந்தையாக இருந்தார் என்று கூறிவிட முடியாது—என்று நீதிபதி தமது தீர்ப்பில் விளக்கம் அளித்திருக்கிறார்.

சட்டத்தை இன்ன இடத்தில், இன்னின்னர் கொளுத்தப் போகிருர்கள் என்று முன்னதாகவே சுவரொட்டிகள் மூலம் அறிவித்திருப்பதையும் அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். தீர்ப்புப்பற்றி மணியுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தேன்.

26—5—64

இன்று மதியழகன் விடுதலை. அவர் உள்ளிட்ட பதினைந்து தோழர்கள்—மூன்று அணியினர் இன்று காலை விடுதலை செய்யப்பட்டனர். விடியற் காலை ஐந்தரை மணிக்கே, அறையைத் திறந்துவிட்டார்கள். எங்கள் அறைகளைத் திறக்கவில்லை. விடுதலை பெற்று வெளியே செல்லும் மதியிடம் அளவளாவக்கூட இயலாது போலிருக்கிறதே என்று கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருந்தேன். அரை மணி நேரத்திற்குப் பிறகு, எங்கள் அறைகளையும் திறந்தார்கள்—அனைவரிடமும் விடைபெற்றுக்கொண்டு மதி புறப்பட்டார்; மற்றத் தோழர்களை எந்தப்பக்கமாக அழைத்துக்கொண்டு சென்ருர்களோ, தெரியவில்லை; நான் அவர்களைக் காண இயலவில்லை. நாங்கள் உள்ள பகுதியிலிருந்து, வெளிப் பக்கத்தைக் கூர்ந்து பார்த்தபடி நின்று கொண்டிருந்தோம். எதிர்ப்புற நெடுஞ்சாலையில் செல்லும் மோட்டார்கள், சிறை அருகே வந்ததும், நகர்ந்து செல்லக்கண்டு தோழர்கள் கூட்டமாக வந்திருக்கிருர்கள் என்று உணர்ந்துகொண்டோம். சில கொடிகள் அசைவதுகூடத் தெரிந்தது. சில நிமிடங்களுக்குப் பிறகு, வாழ்த்தொலியும் முரசொலியும் கேட்டது. மதியையும் மற்ற தோழர்களையும் வரவேற்க, கழகத்தோழர்கள் மெத்த ஆர்வத்துடன் வந்திருக்கிருர்கள் என்பதை அறிந்து மகிழ்ச்சியுற்ருேம்.

இன்று வழக்கமான பார்வையிடல்—மதி இல்லை.

நண்பர் ஏ. கோவிந்தசாமிக்கு, இரண்டு நாட்கள் பரோலில் செல்லும் அனுமதி கிடைத்தது—காலை பத்து மணிக்கு மேல் அவர் சென்ருர்—கடலூரில் தமது உடன் பிறந்த அம்மையாருக்கான இறுதிச் சடங்கிலே கலந்து கொண்டு, மீண்டும் 28ந் தேதி இங்கு வருகிருர். அவரை வழி அனுப்பிவைத்தோம்.

இரண்டு நாட்களாக பத்திரிகைகள் எதுவும் எமக்குத் தரப்படவில்லை. பத்திரிகைகள் தரப்படுவதிலே அடிக்கடி முறைக் குறைவுகள் ஏற்பட்டு வருவதுண்டு என்றாலும், ஒரே அடியாகப் பத்திரிகைகள் தரப்படாதது இந்தத் தடவைதான். பல முறை கேட்டனுப்பிய பிறகு, பிற்பகல் மூன்று மணிக்கு இரண்டு நாட்களுக்கான பத்திரிகைகளையும் மொத்தமாக அதிகாரி கொடுத்தனுப்பினார். நாலைந்து குழந்தைகள் உள்ள வீட்டிலே, பெற்றோர் தின்பண்டம் கொண்டுவந்ததும், அந்தக் குழந்தைகள் ஆவலுடன் ஓடோடிச் சென்று மொய்த்துக் கொள்வதைப் பார்த்திருக்கிறீர்கள் அல்லவா! பத்திரிகை கிடைத்ததும், நாங்கள் எல்லோருமே தின்பண்டம் கண்டதும் மொய்த்துக் கொள்ளும் குழந்தைகளாகி விடுகிறோம்.

ஷேக் அப்துல்லாவின் பாகிஸ்தான் பயணம் பற்றிய செய்தி விரிவாக வெளியிடப்பட்டிருந்தது.

எந்தப் பாகிஸ்தான், காஷ்மீர்மீது பாய்ந்து, பகுதியைத் தன் பிடியில் சிக்கச் செய்துவிட்டதோ, அந்த பாகிஸ்தானில், ஷேக் அப்துல்லாவுக்கு மகத்தான வரவேற்பு.

எந்தப் பாகிஸ்தானுடைய தாக்குதலைச் சமாளிப்பதற்காக இந்திய துருப்புகளின் துணையைத் தேடிப் பெற்றாரோ, அந்த அப்துல்லாவுக்கு, தாக்குதல் நடத்திய பாகிஸ்தானில் வரவேற்பு.

எந்த அப்துல்லா, பாகிஸ்தானுடன் கூடி காஷ்மீர் அரசைக் கவிழ்க்கச் சதிசெய்தார் என்று குற்றம் சாட்டி 11 ஆண்டுகள் சிறையில் அடைத்து வைத்ததோ, அதே இந்திய துரைத்தனம் , அதே ஷேக் அப்துல்லாவை, அதே பாகிஸ்தானுக்கு, 'சென்று வருக! செம்மையான சமரசம் மலர வழி கண்டு கூறுக!' என்று கூறி அனுப்பி வைத்திருக்கிறது.

எத்தனை எத்தனை விந்தை நிகழ்ச்சிகள்—என்னென்ன விதமான திடீர் திருப்பங்கள், அரசியலில் என்பதுபற்றி நண்பர்களுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தேன்.

27—5—64

இன்று பிற்பகல் 3 மணிக்குத் திடுக்கிடத்தக்க செய்தி கேட்டு அதிர்ச்சியுற்றேன். இங்கு உள்ள கொடிமரத்தில் கொடி திடீரென பாதிக் கம்பத்துக்கு இறக்கப்பட்டது; விவரம் புரியாமல் கலக்கமடைந்தபடி, காவலாளிகளைக் கேட்டதற்கு, 'நேரு காலமாகிவிட்டாராம்' என்று கூறினர். —நெஞ்சிலே சம்மட்டி அடி வீழ்ந்தது போலாகிவிட்டது. நம்பமுடியவில்லை; நினைக்கவே நடுக்கமெடுத்தது; காலை இதழிலேதான், நேரு டேராடன்னிலிருந்து உற்சாகத்துடன் டில்லி திரும்பினார்; விரைவில், அயூப்கானைச் சந்திப்பார் என்று மகிழ்ச்சி தரும் செய்திகளைப் பார்த்தோம்; பிற்பகல் 3 மணிக்கு, அவருடைய மறைவுபற்றிக் கேள்விப் பட்டால், எப்படி மனம் நிலைகொள்ளும். சரியாக விசாரியுங்கள்—அதிகாரியையே கேளுங்கள் என்று கூவினேன். அரக்கோணம் ராமசாமி சிறை அதிகாரியைக் கண்டு கேட்டுவிட்டுத் திரும்பினார்; அவருடைய நடையிலே காணப்பட்ட தளர்ச்சியும் முகத்திலே கப்பிக்கொண்டிருந்த துக்கத்தையும் கண்டேன்—நடைபெறக் கூடாதது நடந்துவிட்டது—துளியும் எதிர்பாராதது ஏற்பட்டுவிட்டது என்று உணர்ந்தேன்—சில நிமிடங்கள் கல்லாய்ச் சமைந்து போனேன். எல்லோருமே கண்கலங்கிப் போயினர். நேரு போய்விட்டாரா—ஒளி அணைந்து விட்டதா—உலகமே அதிர்ச்சி அடையத்தக்க இழப்பு ஏற்பட்டு விட்டதா—அய்யய்யோ!—எப்படி இதனை நாடு தாங்கிக் கொள்ளப் போகிறது—என்றெல்லாம் எண்ணி வேதனைப் பட்டேன். பண்டித நேரு, ஒரு சகாப்தத்தை நடத்தி வைத்தவர்—வெறும் அரசியல் கட்சித் தலைவராக மட்டும் இருந்து வந்தவர் அல்ல. உலகத் தலைவர்களிடையே அவருக்கு இருந்து வந்த நட்பும் தொடர்பும், இங்கு மட்டுமல்ல, உலகிலேயே ஒரு போரற்ற,பூசலற்ற காலத்தை உருவாக்கும் நிலைமையை மலரச் செய்தது. காங்கிரஸ் கட்சியிடமும் ஆட்சிமுறையிடமும் கசப்பும், கொதிப்பான கோபமும் கொண்டபோதெல்லாம்கூட, பண்டித நேருவுடைய சிறப்பு இயல்புகள், அறிவாற்றல், தனித்தகுதி, பண்பு ஆகியவைகளை நான் மறந்ததுமில்லை, நமது கூட்டங்களிலேயே எடுத்துச் சொல்லத் தவறியதுமில்லை.

அவர் சிறந்த ஜனநாயகவாதி என்பதை உள்ளூர உணர்ந்து, உவகையுடன் கழகத் தோழர்களுக்குக் கூறி வந்திருக்கிறேன். இந்தித் திணிப்பு விஷயத்தில் கூட, தென்னக மக்களின் எதிர்ப்புக் குரலுக்கு மதிப்பளிக்கத் தவறுதவர் நேரு பண்டிதர். நமது இந்தி எதிர்ப்புக் கிளர்ச்சியின் மூலம் 1965-ல், இந்தி பற்றிய புதிய கட்டம் பிறந்திடும்போது, நேருவுடைய மனதிலே, ஒரு நல்ல மன மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி வைக்கலாம் என்று நம்பிக்கை கொண்டேன்; அதனையும் கழகக் கூட்டங்களில் தெரிவித்திருக்கிறேன். அவரிடம் பேசி அறியாதவன், நான். நான் ராஜ்ய சபையில் பேசியதையும் அவர் இருந்து கேட்கவில்லை. ஆனால் நான் பேசியான மறுநாள், பண்டித நேரு பேசுகையில், இரண்டு மூன்று முறை என் பேச்சைக் குறிப்பிட்டுக் காட்டி, சிலவற்றை ஒப்புக்கொள்வதாகக் கூறிப்பேசினார். அந்தப் பேச்சின்போது, அவருடைய பார்வை என்மீது பலமுறை வீழ்ந்தது—அந்தக் காட்சி இப்போதும் தெரிவது போலிருக்கிறது.

பாராளுமன்றத்திலே, நான் பார்த்திருக்கிறேன்—வியப்படைந்திருக்கிறேன்—காங்கிரஸ் ஆட்சியாளர் அதனைக் கண்டும் பாடம் பெறவில்லை என்று வருத்தப்பட்டிருக்கிறேன்—நேருவின் பேச்சிலே குறுக்கிட்டு, எதிர்க்கட்சி உறுப்பினர்கள் கோபதாபத்துடன், எரிச்சல் ஏளனத்துடன், காரசாரத்துடன் பல பேசுவார்கள்—துளியும் பதறாமல், ஒரு ஐம்பது ஆண்டுக்கால வரலாற்றை உருவாக்கிய அந்தப் பெருந்தலைவர், ஜனநாயகத்திலே இது தவிர்க்க முடியாதது என்று மட்டுமல்ல, இது தேவைப்படுவது, வரவேற்கப்பட வேண்டியது என்ற பண்புணர்ச்சியுடன் பதில் அளிப்பார்—அத்தகைய ஒரு ஜனநாயகச் சீமான் மறைந்துவிட்டார்.

விவரம் தெரியவில்லை, ஏன் எப்போது, எங்கே, காலமானார் என்ற தகவல் ஏதும் தெரியவில்லை. வேதனை அதிகமாக வளர்ந்தது.

என்னைக் காணக் கருணாநிதி வந்திருப்பதாக அழைத்தார்கள்—நடந்து சென்றபோது, எங்கோ காற்றின் மீது

நடப்பதுபோல ஒரு உணர்வு. கருணாநிதியும் அரங்கண்ணலும் வந்திருந்தார்கள். சர்க்காரிடம் தனி அனுமதிபெற்று, வேதனை தோய்ந்த என் முகத்தைக் கண்டார்கள்—அவர்களின் கண்கள் கசிவதை நான் பார்த்தேன். விவரம் கேட்டேன்—தெரிவித்தார்கள். அனுதாபச் செய்தி வேண்டும் என்றார்கள்—எழுதும் நிலை இல்லை—மனக் குமுறல் எண்ண ஓட்டத்தையே ஒடித்து விட்டிருந்தது. மனதிலே கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்த எண்ணக் குவியலில், இரண்டொன்றை எழுத்தாக்கிக் கொடுத்தேன். இது, ஒரு கட்சிக்கு ஏற்பட்ட இழப்பு அல்ல—நாட்டுக்கு—ஆகவே, நாட்டவருடன் கழகத்தவர் இந்தத் துக்கத்தில் பங்கேற்றுக் கொள்ளவேண்டும்—கூட்டங்கள், ஊர்வலங்கள் வேண்டாம் என்று கூறி அனுப்பினேன்.

நண்பர்களுடன், நேரு மறைவுபற்றித்தான் பேசிப் பேசி, ஆறுதலைத் தேடிக்கொள்ள முயன்று வருகிறேன்.

28—5—64

வேதனை நிரம்பியநிலை நீடித்தபடி இருக்கிறது. வேறு எந்த விஷயத்திலும் மனம் செல்லவில்லை.

பரோல் முடிந்து சிறை திரும்பிய நண்பர் கோவிந்தசாமி, ஊரே துக்கத்தின் பிடியிலே சிக்கிக்கிடப்பது பற்றி விவரம் கூறினார். எல்லாக் கட்சிகளையும் கொண்ட மவுன ஊர்வலம் நடப்பதாகத் தெரிவித்தார்.

இன்று பிற்பகல் இரண்டு மணிக்கு —டில்லிநகர் நோக்கி என் எண்ணம் சென்றது. எத்தகைய புகழ்மிக்க ஒரு வரலாறு, தீயிலிடப்படுகிறது! எத்தகைய பொன்னுடலுக்கு எரியூட்டுகிறார்கள்! என்பதை எண்ணி விம்மிக் கிடந்தேன்.

30—5—64

இன்று அரக்கோணம் தோழர் இராமசாமி எம். எல். ஏ. விடுதலையானார். விடியற்காலை ஐந்து மணிக்கே

அவரை அழைத்துச் சென்றுவிட்டனர். மற்ற எவருடைய அறையையும் திறக்கவில்லை. ஆகவே, அவர் விடுதலையாகி வெளியே செல்லும்போது நண்பர்கள் அவருடன் அளவளாவி விடைதந்தனுப்பும் வாய்ப்பும் பெறவில்லை. நான் தூங்கிக்கொண்டிருந்தேன். எழுப்ப முயற்சித்து, பிறகு வேண்டாமென்று விட்டுவிட்டார்களாம்; காரணம் எனக்கு நேற்று இரவெல்லாம் அடிவயிற்றிலும் இடுப்பிலும் வலி கண்டு மெத்தத் தொல்லைப்பட்டேன்; மூன்று மணி சுமாருக்குத்தான் தூக்கம் பிடித்தது; ஆகவே என்னை எழுப்பலாகாது என்று இருந்து விட்டனர். நான் எழுந்த பிறகு இதைக் கூறினார்கள்; வருத்தப்பட்டேன். நண்பர் ராமசாமியிடம் நேற்று மாலை நெடுநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். மிகவும் அமைதியான வாழ்க்கையில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டுள்ள ராமசாமி அறப்போரில் ஈடுபட்டுச் சிறை புகுவார் என்று, அவருடைய நெருங்கிய நண்பர்களே கூட எதிர்பார்த்திருக்க மாட்டார்கள். அவர் சிறை புகுந்தது அரக்கோணம் வட்டாரத்தில் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்ச்சியாகும். தக்கோலம் எனும் கிராமத்தில், மதிப்புள்ள ஒரு பெரிய விவசாயக் குடும்பத் தலைவர் ராமசாமி. கழகத்துக்குக் கிராமத்தில் இத்தகையவர்கள் நிரம்பக் கிடைக்க வேண்டும்; கிராமத்திலே குறிப்பிடத்தக்க நிலைபெற்றவர்கள் இதுபோல, பொதுவாழ்வுத் துறையில் ஈடுபடுவதும், கொள்கைக்காகக் கஷ்ட நஷ்டம் ஏற்பதும், அவர்கள் ஈடுபட்டுள்ள இயக்கத்துக்கு மட்டுமல்ல, மக்களாட்சி முறைக்கே வலிவும் பொலிவும் ஏற்படுத்தும் என்பதிலே ஐயமில்லை. அரசியல் என்பதே, பளபளப்பான பட்டணக் கரைகளில் உள்ள பணக்காரர் படித்தவர்கள் ஆகியோருக்கென்றே அமைந்துள்ள துறை என்ற எண்ணம் மாறி, கிராமத்தில் குறிப்பிடத்தக்க நிலையிலுள்ளவர்கள் ஈடுபட்டு, செம்மைப்படுத்தி, நாட்டுக்கு நல்லாட்சி ஏற்படுத்த முனையவேண்டிய துறை அரசியல் என்ற எண்ணம் வலுப்பெறவேண்டும்.

திகைப்பு, உள்ளக் குமுறல், அதிர்ச்சி ஆகியவை காரணமாக, இரண்டு நாட்களாக எனக்கு உடல் நலிவு ஏற்பட்டுவிட்டது. குனிய நிமிர முடியாதபடி இடுப்பிலே வலி; தைலம் தடவியும் சுடுநீர் ஒத்தடம் கொடுத்தும் என்

நலிவைப்போக்க, மணி—மிக்க அன்புடன் முயன்றுவந்தார். அன்பழகன் இத்தகைய நலிவுகள் போக, மருத்துவ முறைகள் பல அறிந்திருக்கிறார். அவரும் எனக்கு உதவியாக இருக்கிறார்.

நேரு மறைவு, நாட்டிலே எப்படி ஒரு இருளையும் வெறிச்சிட்டுப்போன நிலைமையும் உண்டாக்கி விட்டதோ, அதுபோன்று என்மனதிலேயும் ஒரு வெறிச்சிட்ட நிலையை உண்டாக்கிவிட்டது. வழக்கமாக எழும் அரசியல் பேச்சுகள் இல்லை; படிப்பதற்கும் மனம் இடம் தரவில்லை.

நேருவின் இறுதிப்பற்றி உலகப் பெருந்தலைவர்கள் அனுப்பிய இரங்கற் செய்திகளையும், டில்லியில் அவர் உடலுக்கு எரியூட்டியதுபற்றிய செய்திகளையும் பத்திரிகைகளில் படிக்கப்படிக்க, வேதனையும் உருக்கமும் வளர்ந்துகொண்டு இருந்தது.

இந்த முறை, நான் சிறை புகுந்ததுமுதல், என் மனதுக்கு அதிர்ச்சியும் வேதனையும் மூட்டிவிடத்தக்க இழப்புகள் பல நேரிட்டுவிட்டதை எண்ணிக்கொண்டேன். விரைவாக மனவேதனையை நீக்கிக்கொள்ளக் கூடிய இயல்பும் எனக்குக் கிடையாது. சிறையிலே எனக்கு அமைந்துள்ள வாழ்க்கை முறையால் எனக்குத் தொல்லை அதிகம் இல்லை. என் தேவைகள்மிகவும் குறைவானவை. ஆகவே சிறையில்இது கிடைக்கவில்லை, அது கிடைக்கவில்லை என்ற சங்கடமே எழுவதில்லை. ஆனால், உள்ளத்து நெகிழ்ச்சி மிக அதிகமாகிக்கொண்டே வருகிறது. துக்கமோ, திகைப்போ, உருக்கமோ, அதிர்ச்சியோ இதுபோன்ற எந்தவிதஉணர்ச்சி எழுந்தாலும், அதன் அளவும் மிகுதியாகி விடுகிறது. மிக அதிக நேரமும் அந்த உணர்ச்சியின் பிடியில் சிக்கிக்கொள்ளவேண்டி நேரிட்டுவிடுகிறது.

இந்த நிலை காரணமாக, வழக்கமாகப் படிப்பதிலே தடங்கல் ஏற்பட்டுவிடுகிறது. நேரு மறைவு காரணமாக பல்வேறு பிரச்சினைகள் எவ்வெவ்விதமாக வடிவம் கொள்ளும் என்பது பற்றி நண்பர்கள் கேட்கிறார்கள்; விரிவான விளக்கமான பதில்கூற இயலவில்லை; கோடிட்டுக் காட்ட மட்டுமே முடிகிறது.

25—5—64 தொடர்ச்சி.

ரஷ்யாவில் புரட்சி வெற்றி பெற்று புதுமுறை அமைந்தபோது, அந்தப் புதுமுறையின் முழுப்பொறுப்புகளை உணர்ந்து, தமது வாழ்க்கையைத் திருத்தி அமைத்துக் கொள்ளும் நிலை சமூகத்திலே ஏற்பட்டுவிடவில்லை—ஏழை எளியோர்க்கு இதம் செய்யும் ஒரு அரசு, பணக்கார ஆதிக் கத்தை அழித்த ஒரு அரசு அமைந்திருக்கிறது என்பதிலே ஒரு மகிழ்ச்சியும் எழுச்சியும் பிறந்தது என்றபோதிலும், பொது உடைமைத் தத்துவம்பற்றிய தெளிவும், அந்தத் தத்துவத்தைச் செயல்படுத்தப் பொது உடமை அரசு மேற் கொள்ளும் திட்டங்கள் பற்றிய தெளிவும், மக்களில் பெரும்பாலாருக்கு—கம்யூனிஸ்டு கட்சியினர் தவிர—ஏற் படவில்லை. அந்தச் சூழ்நிலையைக் காட்டும் சிறு கதைகளின் தொகுப்பு நூல் படித்து வந்ததில், இரண்டு கதைகள் எனக்கு மிகவும் உருக்கம் நிரம்பியதாகத் தென்பட்டது; ஒன்று ஒரு கிழவியின் கதை; மற்ருென்று ஒரு கைதியின் கதை.

ஒரு கிழவி—வாழ்க்கைச் சுமையைத் தாங்கித் தாங்கி வளைந்துபோன உடல், நைந்துபோன உள்ளம். அவள் தனி. ஒருவரும் உடன் இல்லை. ஏதோ செய்கிருள். கிடைத் ததை உண்கிருள்; நடப்பனவற்றைக் காண்கிருள். ஏதோ நடைபெறுகிறது என்று இருந்து விடுகிருள். கீழே, விழு வதற்கு முன்புவரை, மரத்திலே ஒட்டிக்கொண்டு, ஆனல் உடன் உள்ள மற்ற இலைகளினின்றும் முற்றிலும் மாறு பட்ட நிலையில், சருகு இல்லையா—அதுபோல, அந்த மூதாட்டி. அவளுக்கு ஒரே ஒரு கவலை—அவளுடைய வீடு—சொந்தக் குடில்—கலனுகிக் கிடந்தது; எந்த நேரத்தில் இடிந்து விழுந்துவிடுமோ என்ற கவலை, அச்சம் மூதாட் டிக்கு. அவளைவிட அந்தக் குடில் நலிவுற்றுக்கிடந்தது. தான் கண்ணை மூடுவதற்கு முன்பு வீடு, மண்மேடாகி விடக் கூடாது என்பதுதான் அந்தக் கிழவியின் கவலை. ஆண்டவ னையும் அடியார்களையும் அவள் இது குறித்துத்தான் வேண்டிக்கொள்வாள். பொது உடைமை அரசு, மக்களின் கஷ்டத்தை மகேசனே அருளாளர்களோ போக்க மாட் டார்கள், என்ற சித்தாந்தம் கொண்டது. மகேசனைக்

காட்டி, மதியிலிகளைச் செல்வர்கள் மயக்கி மிரட்டி, சுரண்டிக்கொழுக்கிறார்கள் என்பது, அந்த அரசு அமைத்த கம்யூனிஸ்டு கட்சியின் சித்தாந்தம்.

மூதாட்டிக்கு இதுபற்றி ஏதும் தெரியாது. தெரிந்து கொள்ளவேண்டிய அவசியமும் எழவில்லை. எப்போதும், போல அவளுடைய வாழ்க்கை நகர்ந்து கொண்டி டிருந்தது. பழைய கொடுங்கோலாட்சி வீழ்ந்துவிட்டது. புதிய ஆட்சி எழுந்துவிட்டிருக்கிறது என்பதுபற்றி அவள் காதில் விழுந்தது. கருத்து அது குறித்துச் செல்லவில்லை. அவளுக்கு இருந்த கவலையெல்லாம், தன் வீடு இடிந்து விடக்கூடாது தன் உயிர் உள்ளவரை—அது கொஞ்சக் காலம்தானே—என்பதுதான்.

வீட்டிலுள்ள பூஜா மாடத்தில், ஏசு, கன்னிமேரி, அடியார்கள் படங்கள் இருந்தன; நாள்தோறும் வேளை தவறு மல், 'பிரார்த்தனை' செய்து வந்தாள், "பரம பிதாவே! அன்னை மேரியே! அருளாளர்களே! என் வீடு இடிந்து விழுந்து விடாதபடி பாதுகாத்துக் கொடுங்கள். நான் இருக்கப்போவது சில நாட்கள். இதற்குள் வீடு விழுந்து விட்டால், பழுதுபார்க்கப் பணத்துக்கு எங்கேபோவேன். வீடு மண்மேடாகி விட்டால், தங்க இடமுமின்றித் தத்தளிப்பேன். எனக்குத் துணை எவரும் இல்லை. தேவனே! என் வீடு விழாமலிருப்பது உன் அருளால்தான்; உன்மீது பாரத்தைப் போட்டுவிட்டு, உழன்று வருகிறேன். அருள் புரிவாய், ஆண்டவனே!" என்றெல்லாம் வேண்டிக் கொண்டாள். இவ்விதமான ஏழையின் புலம்பல், பர மண்டலத்திலே புகாது. சீமான் கொட்டும் காணிக்கைப் பொருளின் சத்தம் மட்டுமே தேவன் செவியில் கேட்கும்; ஏனெனில் தேவன் செவி என்று பாமரர் நம்புகிறார்களே தவிர, உண்மையில் கேட்கும் செவி இருப்பது பூஜாரிக்குத் தான், கடவுளின் பெயர் கூறிக் கொழுத்துக் கிடக்கும் தரகனுக்குத்தான் என்று புது அரசு அமைத்த கட்சியினர் பேசினர்; பேசிவருகின்றனர். கிழவிக்குத் தெரியாது; தெரிந்துகொள்ளவேண்டும் என்ற நினைப்பும் எழவில்லை. தலைமுறை தலைமுறையாக நடந்துவரும் தொழுகையிலே தான் அவளுக்கு நம்பிக்கை. நம்பிக்கைக்குரிய வேறு ஒன்று

இருக்க முடியும் என்றுகூட அந்த மூதாட்டி எண்ணிப் பார்த்ததில்லை.

ஒருஇரவு—மழை—கிழவிக்குக் கிலி—வீடு இடிந்து விடுமோ என்று—மழையைத் தாங்கும் வலிவுள்ளதா அந்த வீடு—படுகிழமாயிற்றே! தேவனையும் அடியார்களையும் வேண்டிக்கொண்டபடி இருந்தாள்; யாரோ கதவைத் தட்டும் சத்தம் கேட்டது; பதறினாள். தள்ளாடிக் கொண்டே சென்று கதவைத் திறந்தாள்; ஒரு வாலிபன் உள்ளே நுழைந்தான்; குளிர் நடுக்கத்துடன்.

பரிவுடன் அவனுக்கு ரொட்டி கொடுத்தாள் கிழவி. வீட்டுக்குள்ளே வந்ததால், அவனுக்கு நடுக்கம் குறைந்தது. கிழவிக்கு நன்றி கூறினான்.

பூஜாமாடம் தெரிந்தது. வாலிபன் முகத்திலே ஒரு ஏளனப் புன்னகை பிறந்தது. அந்தப் புன்னகையின் பொருளை உணரத்தக்க முறையில் அவனைக் கூர்ந்துபார்க்கக் கிழவியால் இயலவில்லை; கண்கள் ஒளியை இழந்து விட்டிருந்தன, பெரும்பகுதி.

"இவைகளெல்லாம் என்ன?" —அவன் கேட்கிறான்.

"தேவன் திருஉருவம்—பக்கத்தில் அடியார்கள்—அவர்கள் பெயர்களெல்லாம் எனக்கு முறையாகத் தெரியாது—அடியார்கள் என்று மட்டுமே தெரியும்—இவர்கள் அருளாளர்கள் என்பதை அவர்கள் முகத்தின் பொலிவே காட்டுகிறது"—கிழவி கூறுகிறாள். வாலிபன் சிரித்தான். சத்தமிட்டு. "இவர்கள் உனக்கு என்ன தருகிறார்கள்? —இவர்களை நீ வணங்கி பெறுவது என்ன?" அவன் கேட்கிறான்.

கிழவிக்கு நடுக்கம், இப்படி ஒரு கேள்வி கேட்கிறானே என்று.

"அப்பா! நானோ கிழவி! என் வீடு இது. பார் எவ்வளவு கலனாகிக்கிடக்கிறது; இது இடிந்துவிழாமல் பாதுகாத்தருள வேண்டும் என்றுதான் பிரார்த்தனை செலுத்துகிறேன்" என்றாள்.

"பிரார்த்தனைகள்-ஜெபதபங்கள்-காணிக்கைகள் சடங்குகள்-இவைகளால் பிரச்சினைகள் தீராது. கிழவி! மக்களின்

பிரச்சினைகளை மகேசன் தீர்க்க மாட்டார். மக்களேதான் தமது உழைப்பால் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். பூஜை யாம், அருளாம்! வெறும் மனப்பிராந்தி''—என்று பேசலானான் வாலிபன்.

மழை நின்றது. அவன் வெளியே சென்றான். அவன் சொன்ன வார்த்தைகள் அவள் மனதிலே புகவுமில்லை. ஏற்கனவே அவள் மனதில் இருந்துவந்த நம்பிக்கையும் அவளைவிட்டு வெளியெறவில்லை. எப்போதும் போல, ''ஏசுவே! மேரியே! அடியார்களே!'' என்று தொழுகை நடத்தியபடி இருந்துவந்தாள் மூதாட்டி.

ஒருநாள் பாதிரியார் வந்தார்—பூஜை நடத்திக் கொடுக்க—கிழவி பயபக்தியுடன் தொழுகை நடத்தினாள். காணிக்கை கேட்டார்; பணம் வைத்திருந்தாள். தேடித் தேடிப் பார்க்கிறாள் சிக்கவில்லை; எங்கு வைத்தோம் என்ற நினைவு வரவில்லை; கிழவி தானே!

''நீ தேடிக்கொண்டே பொழுதை ஓட்டுவாய், நான் காத்து கொண்டே கிடப்பதா. எனக்கென்ன வேறு வேலைகளே இல்லையா. இன்னும் பல இடங்கள் போகவேண்டும் பூஜை நட்த்தி வைக்க. எனக்காகக் காத்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் பலர்—அவர்களின் சாபதத்தைப் பெறுவாய்—எடு எடு—பணம் இல்லாவிட்டால், பத்துக் கோழி முட்டைகளாவது கொடு'' என்று பக்திப் பிரபாவத்தின் பாது காவலன் கேட்கிறான். கிழவி முட்டைகளைத் தருகிறாள், பாதிரியார் பெற்றுக்கொண்டு போகிறார்.

19. விலங்கின் கதை....
வேதனை நிகழ்ச்சிகள்

(கடிதம் 19. காஞ்சி—4—4—65)

தம்பி

பூஜா மாடத்துப் படங்களை அருகே சென்று பார்த்தான் வாலிபன். திடுக்கிட்டுப்போய், கிழவியைக் கூப்பிட்டு. ஏசுவின் படத்துக்குப் பக்கத்தில் இருந்த ஒரு படத்தைச்

சுட்டிக்காட்டி "இது என்ன?" என்று கேட்கிறான். இவரும் ஒரு 'அருளாளர்தான் என்கிறாள் கிழவி. "பெயர்?"— "தெரியாது". "எப்படிக் கிடைத்தது? யார் கொடுத்தது? —யாரும் கொடுக்கவில்லை— ஊரில் எங்கோ ஓரிடத்தில் இது விழுந்து கிடந்தது, பார்த்தேன்." —"பார்த்து?" "இவர் ஒரு அருளாளர் என்று உணர்ந்தேன், எடுத்து வந்தேன்",—"இவர் அருளாளர் என்று யார் சொன்னார் கள் உனக்கு?"— "ஒருவரும் சொல்லவில்லை; எனக்கே தோன்றிற்று முகத்தைப் பார்த்ததும். மற்ற அடியார்களை விட இவர் மேலானவர் என்று தோன்றிற்று. அதனால் தான், முன்பு ஏசுவுக்குப் பக்கத்தில் இருந்த அடியார் படத்தைச் சற்றுத் தள்ளி மாட்டிவிட்டு, இவர் படத்தை ஏசுவுக்குப் பக்கத்திலே மாட்டி பூஜை செய்தேன்."

வாலிபன் புன்னகை புரிந்தான்—இந்த முறை ஏளன மாக அல்ல—பெருமிதத்துடன். ஏனெனில் கிழவி கண்டு கொண்டு வந்து பூஜா மாடத்தில் வைத்து, இவர் ஏசுவுக்குப் பக்கத்தில் இருக்கவேண்டிய அருளாளர் என்று கருதி பூஜை நடத்தி வந்தது,—எந்தப் படத்துக்கு என்றால், காரல் மார்க்ஸின் படம்!

"இந்த அருளாளரின் போதனையின்படி நடந்தால், ஏழை எளியவர்கள் புது வாழ்வு பெறுவார்கள்" என்று கூறினான் களிப்புடன்.

மழை நின்றது.........

ஒரு நாள் கிழவி, வெளியே சென்று அலைந்துவிட்டு, அலுத்துப்போய் வீடு திரும்பினாள். வீட்டு எதிரே சாமான் கள் நிரம்பிய பாரவண்டி நிற்கிறது. வீட்டின் கூரைப் புறத்தில் இரண்டு ஆட்கள் உட்கார்ந்து கொண்டு, பலகை களைப் பழுது பார்ப்பதும், கெட்டுப் போனவைகளை அப் புறப்படுத்திவிட்டுப் புதிய பலகைகள் அமைப்பதுமாக இருக்கிறார்கள். விவரம் புரியாமல் முதலில் காகூவெனக் கூச்சலிடுகிறாள். "கிழவி! ஏன் கூச்சல் போடுகிறாய். உன் வீடு மெத்தக் கலங்கி விட்டிருக்கிறது. அது விழுந்து விடாதபடி, பழுது பார்த்துக் கொடுக்கிறோம். உன்னுடைய

வீட்டை யாரும் தூக்கிக்கொண்டு போய்விடமாட்டார்கள் பதருதே'' என்று கூறினார்கள்.

''என் வீடு விழாதபடி செய்கிறீர்களா! புதுசாக்கு கிறீர்களா! நல்லவர்களப்பா நீங்கள். ஆமாம், யாருடைய உத்திரவு இதற்கு—இந்த ஏழையின் கஷ்டத்தைத் தெரிந்து இந்த உதவியைச் செய்யச்சொன்ன உத்தமன் யார்? அருளாளர் யார், அடியார் யார்?'' என்று நெஞ்சு நெகிழக் கேட்கிறாள் கிழவி. வீடு பழுது பார்ப்பவர்கள், ''நாங்கள் மாவட்ட பொதுஉடைமைக் காரியலாய உத்திரவு பெற்று, இதனைச் செய்கிறோம்'' என்றார்கள். கிழவிக்குப் புரியவில்லை.

வீடு செப்பனிடப்பட்டாகிவிட்டது. குளிர் தெரிய ஒட்டாதபடி ஆக்கப்பட்டுவிட்டது. உள்ளே செல்கிறாள் கிழவி; உட்காருகிறாள்; நிம்மதி பெறுகிறாள்; என் பூஜை பலித்தது; என் பிரார்த்தனைக்குப் பலன் கிடைத்தது என்று கூறி தொழுகை நடத்துகிறாள் — குறிப்பாக, பெயர் தெரியாத புதிய அருளாளருக்கு.

காரல் மார்க்சின் படம் கர்த்தரின் படத்துடன் ஒரே வரிசையில் பூஜா மாடத்தில் இருக்கிறது.

அருள்பாலித்தவர் என்று நெஞ்சு நெக்குருகத் தொழுகிறாள் கிழவி — அவள் அறியமாட்டாள் பூஜா மாடங்கள் பணக்காரர் தமது ஆதிக்கத்துக்காக ஏற்படுத்திவைத்த கபடக் குகைகள் என்று போதித்த காரல்மார்க்சின் திருஉருவப்படம் அது, என்பதை.

மற்றோர் கதை, கைதியின் கதை.

ஒரு இரும்புப் பட்டறைத் தொழிலாளி. அவன் தகப்பனும், அண்ணன் தம்பிகளும் அதே பட்டறையில் வேலை செய்பவர்கள். தொழிற்சாலை முதலாளியுடையது. தொழிலாளர்களின் உரிமைக்காகக் கிளர்ச்சி செய்தான் என்பதற்காக, அந்தத் தொழிலாளியைச் சிறையிலே போட்டு அடைத்தார்கள். காலிலே, ஒரு விலங்கு; ஒரு இரும்புச் சங்கிலி. கதை, இந்த விலங்கைப்பற்றித்தான்—

'விலங்குவிடு தூது!' என்ற கருத்துப்பட, கதைக்குத் தலைப் பிட்டிருக்கிறார்கள்.

இந்தக் காலவிலங்கை, மற்றோர் கைதி பார்க்கிறான், உற்றுப் பார்க்கிறான், தொட்டுப் பார்க்கிறான், மகிழ்ச்சி யுடன் பார்க்கிறான். பார்த்துவிட்டு, "அதேதான்! அதே விலங்குதான்! அதிர்ஷ்ட விலங்கு!" என்று கூறுகிறான். விலங்குகளிலே, அதிர்ஷ்டமானது, அதிர்ஷ்டக்கட்டை என்று என்ன இருக்கிறது என்று புரியவில்லை, தொழி லாளிக்கு. விவரம் கேட்கிறான்.

"இதே விலங்குதான் முன்பு ஒரு முறை எனக்குப் பூட்டினார்கள்! கழற்றிவிட்டு ஓடித் தப்பித்துக் கொண்டேன். அதற்கு முன்பு ஒருமுறை இதே விலங்கை வேறு ஒருவனுக்குப் பூட்டியிருந்தார்கள். அவனும் இதைக் கழற்றிப் போட்டுவிட்டு ஓடிவிட்டான். இது கைதிகளைத் தப்பி ஓடிவிடச் செய்யும் விலங்கு! அதிர்ஷ்ட விலங்கு" என்று கூறினான்.

தன் சிறை வாழ்க்கைபற்றி, தகப்பனுக்கு எழுதிய கடிதத்தில், மகன், இந்த விலங்குபற்றி குறிப்பிட்டிருந் தான்—சிறை அதிகாரிகள் கண்ணில் படலாமா இப்படிப் பட்ட கடிதம். ஆகவே கடிதத்தை அனுப்ப வேண்டிய முறைப்படிதான், இரகசியமாக அனுப்பி வைத்தான். மகன் சிறையில் இருந்து எழுதிய கடிதத்தைப் படித்த தகப்பனுக்கு, அந்த விலங்குமீது ஒரு விருப்பம் ஏற்பட்டது. எப்படியாவது அந்த இரும்புச் சங்கிலியையும் விலங்கை யும், தனக்கு அனுப்பிவைக்கும்படி கடிதம் எழுதினான். மகன், தந்திரமாக, அந்த விலங்கைத் தகப்பனருக்கு அனுப்பிவைத்தான். அது கிடைத்ததும், தொடுவதும், குலுக்கி கிளம்பும் ஓசையைக் கேட்பதும், மனைவியிடமும் மற்ற மகன்களிடமும் காட்டுவதும்—தகப்பனுடைய பெருமை நிறைந்த வேலையாகிவிட்டது.

"தொழிலாளிகள் உரிமைபெற்று வாழவேண்டும் என் பதற்காகப் பாடுபட்ட என் மகன் காலிலே, இருந்த விலங்கு இது. பார் இது பாடுவதை, பாடலின் பொருள் புரிகிறதா!" —என்று பேசியபடி விலங்கை நண்பர்களிடம் காட்டுவான்.

தொழிற்சாலையிலே ஒரு விழா வந்தது. அந்த விழா நாளன்று ஆடல் பாடல். அந்த விழாவிலே விலங்கு கொண்டுவரப்பட்டது. அதை ஒருவர் அணிந்துகொண்டு நடப்பது, அதிலே கிளம்பும் ஓசையைக் கேட்டு மகிழ்வது விலங்கைக் கையிலே எடுத்துக் கொண்டு குலுக்குவது, அதனுல் கிளம்பும் ஓசையை இசையாகக் கொண்டு நடனமாடுவது. இப்படி நடந்தது. என் மகன் காலில் இருந்த விலங்கு—என்று கூறிக்கொள்வதிலே அந்தத் தகப்பனுக்கு ஒரு தனிப்பெருமை, தனி மகிழ்ச்சி!

தொழிற்சாலை முதலாளிக்கு விஷயம் எட்டிற்று, வெகுண்டெழுந்தான்—"எங்கே விலங்கு?" யாரிடம் இருக்கிறது? எப்படிக் கிடைத்தது?" என்று கேள்விகளை அடுக்கிஞன் அவன். தேடிட ஆட்களை ஏவிஞன். விலங்கோ, ஒருகையிலிருந்து மற்ருேர்கை, பிறகு இன்னெருவர் கை என்று மாறிமாறி மறைந்தேவிட்டது—பாதுகாப்பான இடத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்து விட்டது—முதலாளியால் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை.

புரட்சி வந்தது, புது ஆட்சி எழுந்தது. முதலாளி தத்துவம் முறிந்தது. தொழிற்சாலைகள் பொது உடைமையாயின.

கைதியாகச் சென்ற மகன், இதற்கிடையில், சிறையினிலும் தப்பிச் சென்ருன்; புரட்சியில் பங்குகொண்டான் என்று கேள்விப்படுகிருன் தகப்பன்; மேலும் பெருமைப்படுகிருன்.

பொது உடைமை ஆட்சி ஏற்பட்டுவிட்டது. இனி விலங்குக்கு விடுதலை—இதைக் கண்டுபிடிக்க மோப்பமிடும் முதலாளி இனி இல்லை—விலங்கு இனித் தலைமறைவாக இருக்கத் தேவை இல்லை—என்று கூறி, தன் வீட்டுக் கூடத்தில், அந்த விலங்கைத் தொங்க விட்டிருந்தான், காட்சிப் பொருளாக. தொழிலாளர்களும் பொதுமக்களும் அணி அணியாக அவன் வீடு வந்தனர், விலங்கைக் காண, அதனுடன் இணைந்திருந்த வரலாறு கேட்க, பாட்டாளியின் கதை அறிய. 'என் மகன் காலில் இருந்தது! பாட்டாளிகளுக்காகப் பாடுபட்ட என் மகன் காலில் இதைப்

பூட்டி வைத்தார்கள்—என் மகன் இதனால் நசுங்கியா போய்விட்டான்—முதலாளித்தனம்தான் பொசுங்கிப் போய்விட்டது—இதோ, விலங்கு கொலு இருக்கிறது—தளைகள் பூட்டப்பட்டிருந்தவர்கள் தரணி ஆள்கிறார்கள்—இதோ கேளுங்கள் விலங்கின் பாடலை என்று கூறி, கையிலே எடுத்து வைத்துக்கொண்டு குலுக்குவான்—அந்த ஓசை இசையாக இருந்தது கேட்பவர்களுக்கு.

எதிர்ப்புரட்சியை அடக்கும் போரில் ஈடுபட்டு மகன் மடிந்துவிட்டான் என்று தகப்பன் கேள்விப்படுகிறான். வேதனை அடைகிறான்.

தொழில்கள் பொது உடைமையான உடன், வேலை நேரம் குறையும் கூலி வசதி பெருகும் என்று எதிர்பார்த்த தொழிலாளருக்கு, மேலும் உழைக்கவேண்டிய நிலையும், கடினமான சூழ்நிலையும், கூலி உயராத் தன்மையும் ஏற்பட்டது; ஏற்படவே கோபம் கொந்தளிப்பு! என்னய்யா மணலைக் கயிறு ஆகத் திரிப்போம் என்று வாய்வீச்சாக நடக்கிறார்கள்; நிலைமை இவ்வளவு மோசமாக இருக்கிறதே; பொது உடைமை வந்து கண்ட பலன் இதுதானா? முன்பு வேலை செய்ததைவிட அதிகமாக வேலைசெய்ய வேண்டுமாமே! ஏன்? கூடாது! ஆகாது!—என்றெல்லாம் தொழிலாளிகள் முழக்கம் எழுப்புகிறார்கள். இரும்புப் பட்டறையில் குழப்பமான நிலைமை. பொதுஉடைமை ஆட்சியினர் இதை எப்படிச் சமாளிப்பது, தொழிலாளிகளுக்கு என்ன விளக்கம் அளிப்பது, சமாதானம் கூறுவது என்று குழம்பிக் கொண்டிருந்தனர்.

இரும்புப் பட்டறையில் மூண்டுவிட்ட கலவரம் பற்றிக் கேள்விப்பட்டதும், அந்த முதியவன் வீட்டுக்கூடத்தில் காட்சிப் பொருளாக வைக்கப்பட்டிருந்த விலங்கை எடுத்துக்கொண்டான். நேராகத் தொழிற்சாலை சென்றான். கூவிக்கொண்டும், குழம்பிக் கொண்டும் கிடந்த தொழிலாளர்களை நோக்கினான்—ஒரு மேடை மீது ஏறினான், விலங்கை எடுத்துக் குலுக்கினான்—ஓசை கிளம்பிற்று, கூச்சல் அடங்கிற்று, மேலும் குலுக்கினான்; அனைவரும் அந்த ஓசை இசையைக் கேட்டிடலாயினர்.

"என் மகன் காலில் இருந்த இரும்புச் சங்கிலி—விலங்கு—கேளுங்கள் இதன் இசையை—இதைப் பூட்டினார்கள் என் மகன் காலில்—எத்தனையோ பேர்களுடைய காலில்—ஏழை எளியோருக்குப் பாட்டாளிக்கு முன்பு இருந்த அரசு பூட்டியது விலங்கு! கவனம் இருக்கட்டும்! விலங்கு—நமக்கு! பூட்டியவர்கள் அவர்கள்; இன்று அவர்களை அகற்றிவிட்டோம். நமது அரசு அமைத்திருக்கிறோம். நமது அரசு ஆரம்பமாகி இருக்கிறது. இந்த அரசு முறையிலே குறை இருக்கலாம்— நீக்கிக் கொள்ளலாம். ஆனால் அந்தக் குறை காரணமாகக் குழம்பிவிடுவது, கலாம் விளைவிப்பது, ஆட்சியை எதிர்ப்பது என்று பாட்டாளிகள் கிளம்பினால், என்ன நடக்கும்—நமது அரசு விழும்—பழய அரசு எழும். பழய அரசு வந்தால் என்ன கிடைக்கும்? இதோ இது! விலங்கு! இரும்புச் சங்கிலி! காலில் விலங்கு! என் மகன் காலில் பூட்டியது போல— புரிகிறதா! கேளுங்கள் விலங்கின்—இசையை கேளுங்கள்—"

இந்தப் பேச்சும், விலங்கு கிளப்பிய ஓசை இசையும், தொழிலாளிகளை, ஒரு முடிவுக்கு வரச்செய்தது.

விலங்கின் இசை புரிகிறது—வேலைக்குச் செல்வோம்— நமது அரசு நிலைத்திடவேண்டும். அதற்காக நாம் கஷ்ட நஷ்டம் ஏற்போம்—விலங்கின்—இசையின் பொருள் அது தான் என்று எண்ணினர். அமைதியாக வேலைக்குச் சென்றனர்.

2—6—64

இன்று காலை ஆறுமணிக்கு அன்பழகன் விடுதலையானார். அவருடன் குழுவினரும் விடுதலை பெறுகின்றனர். இத்தனை நாட்களாக மெத்தவும் எனக்கு உதவியாக இருந்து வந்த அன்பழகன் விடைபெற்றுச் சென்றபோது, இருவருமே ஒரு கணம் கவலைகொண்டோம்; பிறகோ இரண்டு வாரத்திற்குள் நானும் விடுதலை பெறப்போகும் நினைவைத் தருவித்துக் கொண்டோம்.

அன்பழகன் குடும்பமே கழகத்துக்குச் சிதம்பரத்தில் ஆண்டு பலவற்றுக்கு முன்பிருந்தே அணிகலனாய்த் திகழ்ந்து

வருவது. அவருடைய தகப்பனார் என்னைத் தருவித்துச் சிதம்பரத்தில் கூட்டம் நடத்தும் அந்த நாட்களில், ஒல்லியான இந்த உருவம் அன்பழகன்—ஓடி ஆடி வேலை செய்யக்கண்டேன். ஆண்டு சில சென்றபின்னர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தின் பயிலக் கண்டேன். அப்போதே ஆர்வம், அஞ்சாநெஞ்சு, உள்ளொன்று புறமொன்று கொள்ளாப் பண்பு, எல்லாம் உண்டு. கழகத் தொண்டு அப்போதே அவருக்குக் கற்கண்டு. இரும்பைக் கரைத்து இன்பவாழ்வு நடாத்தும் குடும்பமல்ல—எளிய வாழ்க்கை-என்றாலும் எவரிடமும் இச்சகம் பேசிடவோ, நச்சரித்து வாழ்ந்திடவோ முனைந்ததில்லை. எல்லாப் பிள்ளைகளும் கற்றறிவாளராயினர்—மூவர் ஆசிரியத் தொழிலை மேற்கொண்டனர்—அன்பழகன், பச்சையப்பன் கல்லூரியில்—அறிவழகன்; வண்ணை தியாகராயர் கல்லூரியில்; திருமாறன் விருதுநகர் கல்லூரியில். கல்லூரியில் அன்பழகன் கழகக் கொள்கைகளைக் கலந்து தமிழ்த்தேன் குழைத்துத் தந்துவந்தார். அதனால் கிடைத்த தோழர் பலர் நமக்கு. முழுநேரம் கழகத்துக்காக்கிடுவேன் என்று என்னிடம் கூறியபோதெல்லாம், தமிழ்ப்பேராசிரியர் எனும் தகுதிநிலை இழத்தல் கூடாது என்று கூறித் தடுத்து வந்தேன்—பிறகு இசைவளித்தேன்—இன்று அவர் மேல் சபையில் உறுப்பினர்; எனக்கு உற்ற நண்பர்.

நான் ஓய்வு விரும்பும்போது, சென்னையில் எனக்கு இல்லம் அவர் இல்லம். கனிவு இருக்கும், குழைவு இருக்காது—தெளிவு இருக்கும் பேச்சில், நெளிவு எழாது. எத்தனையோ தோழர்கள் இதனை எடுத்து எப்படிக்கூறுவது என்று எண்ணி இருப்பதுண்டு—இருவர் என்னிடம் தமது மனதில் பட்டதை மெருகும் ஏற்றாமல் எடுத்துரைப்பர்—இவர் அதில் ஒருவர்—மற்றொருவர் காஞ்சி கலியாணசுந்தரம்.

சிறையிலே சிந்தைக்கு மகிழ்வும் தெளிவும் உண்டாகும் விதமாக எத்தனையோ பேசினோம். குறளின் பொருளதனை சுவைமிஞ்சக் கூறிவந்தார். ஏடு முடித்திட இயலவில்லை, வெளியே சென்று தொடர்ந்து எழுதி முடித்துத் தருவேன் என்றுரைத்துச் சென்றார்.

உடல் நலிவு எனக்கு, அதில் ஏதும் மாற்றமில்லை—உணவுவகை மாற்றமே உற்ற மருந்தென மருத்துவர் உரைத்துச் சென்றார். இரவெல்லாம் கண்விழிப்பு—பகலெல்லாம் வலிபொறுத்தல்—இந்த நிலை நாலைந்து நாளாய். இன்று மருத்துவமனை சென்று வரவேண்டுமென நண்பர்கள் கூறினர்—நானும் அது தேவை என உணர்ந்தேன்—ஆனால் இங்குள்ள மருத்துவர் இப்போதைக்குத் தேவை இல்லை, நோய் கடினமானால் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்ற போக்கில் பேசிச் சென்றுவிட்டார்; பதில் பேசாதிருக்கின்றோம். வலிமுற்றி அதன் வகை முற்றிடும் முன்பு, தக்கமுறையினில் மருந்து உட்கொள்வதுதான் மருத்துவம் கூறும் முறை. ஆனால் கைதிகளுக்குக் காட்டுவது வேறு முறை; உணர்கின்றேன்.

இன்று மாலை அக்காவும் அண்ணாவும் அடிகளும் இளங்கோவனுடன் என்னைக் காணவந்தனர். ஊரில் உள்ளோர் நலன்பற்றிக் கூறினார்கள்.

புதுமுக வகுப்புத்தேர்வில் கௌதமன், ஆங்கிலம் தமிழ் இரண்டிலும் வெற்றிபெறவில்லை என்று சேதி கிடைத்தது.

இன்று இதழ்கள் எங்களுக்கு மாலை ஐந்துமணிக்குத் தான் கிடைத்தன. லால்பகதூர் சாஸ்திரி ஒருமனதாகப் பிரதமராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார் என்ற செய்தி கண்டோம்.

தொடர்ந்து படித்திட இயலவில்லை—சிலநேரம் படிப்பது, சிலநேரம்பேசுவது, எந்நேரமும் வலிபொறுத்துக் கொண்டிருக்கும் பயிற்சி—இதுபோல் இருக்கின்றேன்.

நாளையத்தினம் விடுதலையாகும் நண்பர்களை, இன்று மாலை தொலைவிலிருந்து கண்டேன். தோழமை வணக்கம் செய்தேன்.

அமெரிக்க நூலாசிரியர், அரிய பல ஏடுகளை ஆக்கித் தந்தவர் அப்டன்சிங்களர் என்பார், பல்வேறு நாடுகளில், பல பேரறிவாளர், நீதிக்காகப் பரிந்துரைத்துரைத்தவை

களைத் தொகுப்பு நூலாக்கித் தந்துள்ளார். இப்போது அதனைத்தான் படித்துப் பயன் கண்டு வருகின்றேன்,

இன்று மாலை, முன்பு திராவிடநாடு அச்சக அலுவல் பார்த்து, இப்போது துரை அச்சக உரிமையாளராகியுள்ள தோழர் சம்பந்தம், மீண்டும் இதழ் நடத்த வேண்டுமெனக் கூறினார்.

என்னாலே இதழ் நடத்தும் பொறுப்புகளை நிறைவேற்ற இயலாது, எழுதித் தரலாம். இளங்கோவன் இதழ் நடத்த இருக்கின்றான் என்று கூறினேன். இதழ் நின்றுவிட்டது எனக்குமட்டும் இனிப்பளிக்குமா? இல்லை. என்ன செய்வது? பொறுப்புகளைக் குறைத்துக் கொண்டாக வேண்டி ஏற்பட்டுவிட்டது.

நேற்றிரவு மழை இலேசாக — இன்று குளிர்காற்று, வெளியே மிகுதியாக, உள்ளேயோ தொடுவதும் படுவது மாக.

இப்போது நான் தங்கி இருப்பது முதல் எண் உள்ள அறை—அன்பழகன் இருந்த இடம். நான் மூன்றும் எண்ணுள்ள அறையில் இருந்தபோதும், இந்த அறையினில் அதிகநேரம் கழித்திருக்கிறேன், இப்போது இங்கேயே குடியேறி இருக்கிறேன்.

காலையில், வழக்கமான பார்வையிடல்—வரிசையாக நின்றோம்.

3—6—64

இன்று மாலை துரை அச்சகம் சம்பந்தத்தை சிறை அதிகாரி அழைத்துவரச் சொன்னார். சம்பந்தம் சமையலறைப் பொறுப்பில் இருப்பதால் அதுபற்றி ஏதோ கூற அழைத்தனர் என்று எண்ணிக் கொண்டோம். சில நிமிடங்களில் சம்பந்தம் பயமும் துக்கமும் கலந்த முகத்துடன் திரும்பி வந்து, 'ஒரு வாரம் பரோல் எடுத்திருக்கிறோம் உடனே புறப்படு' என்று சொல்கிறார்கள், அரங்கண்ணலும் சிட்டி

பாபுவும், என்ன காரணம் என்று கூற மறுக்கிறார்கள் என்று சொன்னார். அனைவருக்கும் திகிலாகி விட்டது; வீட்டில் ஏதோ விபத்து என்று உணர்ந்தோம். விவரமோ தெரிய வில்லை. வேதனையை அடக்கிக்கொண்டு, சம்பந்தம் விடை பெற்றுச் சென்றார். சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு மணியைக் காண காஞ்சிபுரம் தோழர்கள் வந்திருந்தனர். அவர்கள் மூலமாகச் சேதி தெரிந்தது. சம்பந்தத்தின் மகன் எழு வயதுச் சிறுவன் அம்மை நோய் கண்டு இறந்துவிட்டிருக் கிறான்—முந்தின தினம்; மாலை அடக்கம் செய்து விட்ட னராம். பிறகு, சம்பந்தம் பரோலில் செல்ல அனுமதி கிடைத்திருக்கிறது. உடலைக்கூடக் காணமுடியாத நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது. எப்படி வேதனைப்படுகிறாரோ, என் னென்ன கூறிக் கதறுகிறாரோ, மகனைப் பறிகொடுத்த தாய் எத்தனை பதறுகிறார்களோ என்றெல்லாம் எண்ணி ஏங்கினபடி இருந்தோம். இழப்புகள், இன்னல்கள், இடர்ப் பாடுகள் பல பொறுத்துக்கொண்டு, இன்தமிழ் வாழ, வளர, தமது தொண்டினை நல்கும் ஆர்வம், பலரைச் சிறையிலே கொண்டுவந்து சேர்த்திருக்கிறது.

இன்று பிற்பகல்தான், சம்பந்தம் சொன்னார் : "அண்ணா, உங்களோடு சேர்ந்து சிறையினிலே இருப்பதாலே தொல்லைகள் மிகுதியாக இல்லை" என்று. வேடிக்கையாக நான் சொன்னேன், "என்னோடு சேர்ந்ததனால் தானே அப்பா, சிறைவர நேரிட்டது உங்களுக்குக்கெல்லாம். உங்கள் வீட்டிலும் வேறு பல இல்லங்களிலும், இவனுடன் கூடிக்கொண்டு, என் மகன் சிறை சென்றுவிட்டான் என்று என்னை ஏசிக்கொண்டிருக்கிறார்களோ என்னமோ" என்று சொன்னேன். சம்பந்தம் போன்ற உழைத்துப் பிழைத்து வரும் தோழர்கள் உயர்பதவி கிடைக்குமென்றோ, ஊர் மெச்சுமென்றோ, வருவாய் பெறத்தக்க வழி கிடைக்கும் என்றோ எண்ணி அதற்காகச் சிறை வந்தவர்களல்ல— நமது கழகத்தொடர்பு கொண்டுள்ளவர்கள், அதன் காரணமாக இத்தகைய வாய்ப்புகளைப் பெறவும் இயலாது. இது நாடறிந்த உண்மை; இருப்பதை இழந்தவர்கள் பலரும் உண்டு. இது நன்கு தெரிந்திருந்தும், அச்சகத் தொழிலாளி சம்பந்தம், அறப்போரில் ஈடுபடத் தாமாக

நான் தடுத்தும் கேளாமல் ஈடுபட்ட காரணம், அவர் நெஞ்சத்தில் இடம் பெற்றுள்ள தமிழார்வம், உரிமை உணர்ச்சியன்றி வேறெதுவாக இருக்கமுடியும்? அத்தகைய நல்லார்வம் பெற்றுள்ள தோழருக்கு நேரிட்டுவிட்ட, இழப்பினை எண்ணி எண்ணிப் பெரிதும் வாட்டமுற்றுக் கிடந்தோம்.

அண்ணன்,

அண்ணாதுரை

MARAIMALAI ADIGAL LIBRARY MADRAS-1
சென்னை-1

குறிப்பு: இதன் பின்னர், அண்ணாவின் இந்தக் கடித வரிசை மேலும் தொடரவில்லை. 8—6—64 தேதியோடு கடிதம் முடிகின்றது. ஜூன் இரண்டாவது வாரத்தில், அண்ணா, தம் தண்டனைக்காலம் முடிந்து விடுதலையும் பெற்றார்கள்.

247

XA;247

அறிஞர்

அண்ணாவின் நூல்கள்

தம்பிக்கு அண்ணாவின் கடிதங்கள்—(முதற் பகுதி)

தம்பிக்கு அண்ணாவின் கடிதங்கள்—(இரண்டாம் பகுதி)

தம்பிக்கு அண்ணாவின் கடிதங்கள்—(மூன்றும் பகுதி)

தம்பிக்கு அண்ணாவின் கடிதங்கள்—(நான்காம் பகுதி)

கைதி எண் — 6 3 4 2

பார்வதி பி.ஏ.

ரங்கோன் ராதா

மாஜிக் கடவுள்கள்

காதல் ஜோதி

ஓர் இரவு

அண்ணாவின் சொற் செல்வம்

★

பாரி நிலையம்

184, பிராட்வே :: சென்னை-1

Jacket printed at Neo Art Press, Madras-14